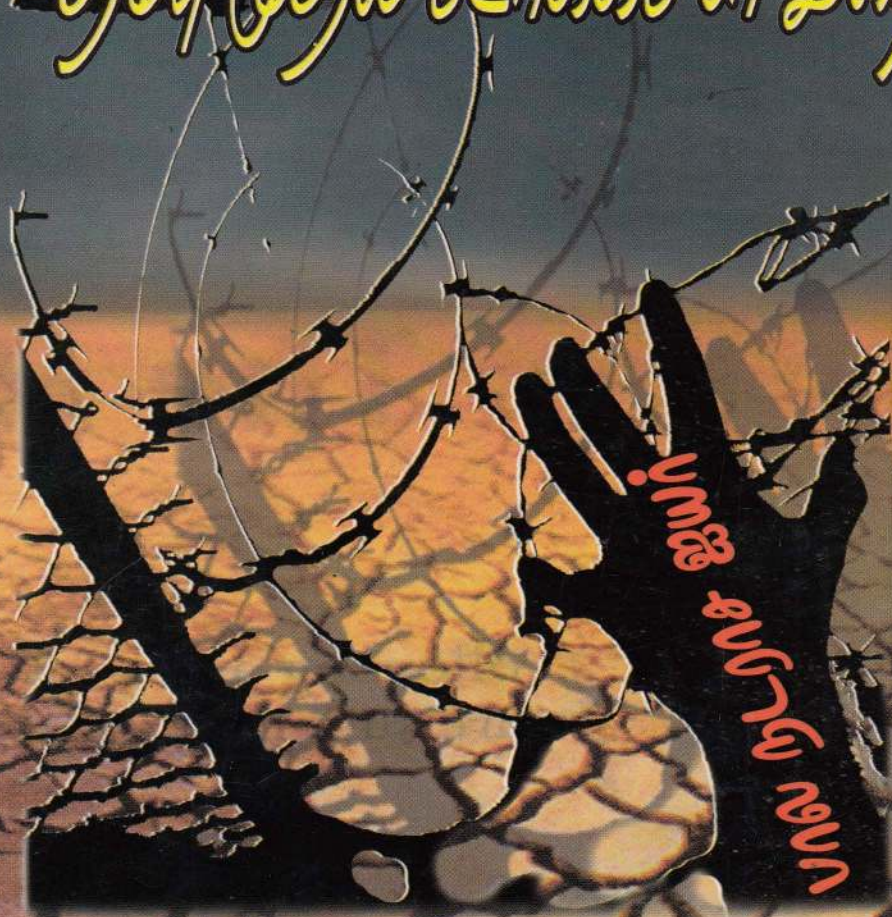

மகழையத் தராத வாணம்

தீய் முல் டாக்கியா உறை

சென்னைப் புத்தகக் கடை

விலை ரூ. 50

சென்னைப் புத்தகக் கடை

சென்னைப் புத்தகக் கடை

சென்னைப் புத்தகக் கடை
சென்னைப் புத்தகக் கடை
சென்னைப் புத்தகக் கடை
சென்னைப் புத்தகக் கடை

மகாழகயத் தராத வாகம்

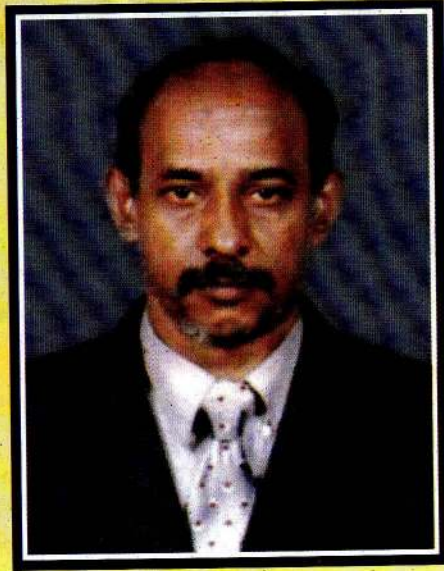
- தம்பு முகலீடாக்கியா உரை -

பாலநடராச ஐயர்

- வெளியீடு -

ஜனநாயக உரிமைகளுக்கான பதிப்பகம்
Publication for Democratic Rights

“மழையைத்தராத வானம்” (அரசியல் வரலாற்றுத் தொகுதி)
பாலநடராச ஐயர் - முதற்பதிப்பு 01 டிசம்பர் 2005
ஜனநாயக உரிமைகளுக்கான பதிப்பகம்,
121, பூங்கா வீதி, கொழும்பு 05, இலங்கை
தொலைபேசி 011 2503467, 011 2593515
விலை - ரூபா 300

**மக்களை அடக்கியானும்
ஆதிக்க சக்திகளுக்கெதிராக
இறுதிவரை போராடினாய்!**

**உன் உயிரையும்
அப்பணிக்கே அர்ப்பணித்தாய்
நீ வரலாற்றில் வாழ்வாய்!
அந்த வரலாற்றை
எழுதுவதற்காகவே
நாம் தொடர்ந்து
போராடுகிறோம்!**

தோழர் சின்னபாலாவின் இறுதி
வழியனுப்புகையின்போது ஈ.பி.ம.பி. செயலாளர்
நாயகம் தோழர் டக்ளஸ் தேவானந்தா கட்சிக்
கொடியைப் போர்த்தி மரியாதை செய்கிறார்.

தோழர் சின்னபாலாவின் இறுதி
வழியனுப்புகையின்போது அவரது மனைவியும்
குழந்தைகளும் கண்ணீர் மல்க அஞ்சலி
செய்கின்றனர்

உங்களுடன்...!

நூலின் உள்ளே நுழைவதற்கு முன் நூலை படைத்தவனின் முகத்தை உங்களுக்கு தெரியப்படுத்துவது அவசியத்திலும் அவசியமாகும்! அந்த வகையில்..... நூலைப்படைத்தவனோடு பழக்கப்பட்டு பரீட்சயமான ஒரு எழுதுகோல் எழுதத்துணிந்த சில வரிகளை பகிர்ந்து கொள்கின்றோம்!

சின்ன பாலா! அதிகம் அறியப்பட்ட பெயர்! முப்பது வருடங்கள் இடைவிடாத தேசப்பணி! இதுதான் அவரை தேசமெங்கும் அறிமுகப்படுத்தியது. பிறந்த ஊர் ஊரெழு! சிந்தித்து திரிந்ததும்.... சிரித்துப்பேசியதும்.... கால் பதித்ததும்.... கருத்து விதைத்ததும்.... தன் அடையாளங்களை கல்வெட்டுக்களாக செதுக்கியிருந்ததும் தான் பிறந்த ஊரெழு என்ற அந்த குக்கிராமத்தினுள் மட்டுமல்ல...

“மலை முகடுகளிலும் வன்னிக்காடுகளிலும் கிழக்கின் வயல் வெளிகளிலும் குடாநாட்டின் பனை வடலிகளிலும் ஊடறுத்துச்செல்லலானேன்!.....”

ஆம்!... காணி உறுதி என்ற தனது சிறுகதை தொகுப்பின் முகவுரையில் சின்னபாலா எழுதியுள்ள சுய குறிப்புத்தான் அந்த வரிகள். இன்னும் சொல்லப்போனால், வடக்கு கிழக்கு தாயகம் தாண்டியும் தென்னிலங்கை, தமிழகம் என்று சின்னபாலாவின் தடங்கள் விரிகின்றன.

மழையைத்தராத வானம் என்ற இந்த வரலாற்று ஆவணம் ஈழப்போராட்ட வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கும் ஒன்று! ஏனெனில் இதன் படைப்பாளி வெறுமனே ஒரு கட்டுரையாளனோ, ஆய்வாளனோ, எழுத்தாளனோ மட்டுமல்ல. ஈழ விடுதலைப்போராட்டத்தின் ஆரம்பம் முதல் அதன் வரலாறோடு தனது வரலாற்றையும் இணைத்துக்கொண்ட ஒருவர்.

இது போன்ற வரலாற்றுப்பதிவுகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு பல படைப்புக்கள் ஏற்கனவே வெளிவந்திருக்கலாம்! ஆனாலும் அவைகளில் சொல்ல முனைந்த வரலாற்றுப்பதிவுகளை விட்டு படைத்தவர்கள் சற்று தூரநின்று தகவல் தரும் துர்ப்பாக்கியங்களே எஞ்சியிருக்கின்றன. ஆனால், சின்னபாலா என்ற படைப்பாளி தனது படைப்புகளுக்கும் தான் சொல்ல வரும் வரலாற்று பதிவுகளுக்கும் இடையில் எந்த இடைவெளியையும் ஏற்படுத்தியிருக்கவில்லை! ஏனெனில் அந்த வரலாற்றுப்பதிவுகளோடு சின்னபாலா நேரடியாக சம்பந்தப்பட்ட ஒருவர்.

ஆகவே வரலாறுகளை படைத்தவனே வரலாற்று ஆவணங்களையும் படைத்துக்கொள்வதால் இந்த மழையைத்தராத வானம் மிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது!

பாலநடராஜ ஐயர் என்று இள வயதில் அறியப்பட்ட சின்ன பாலா சின்னவன், இளையவன், அம்பிமகன என்ற அடையாளங்களோடுதான் தனது அரசியல் கலை இலக்கிய படைப்புகளுக்கு ஊடாக முகம் காட்டியிருந்தார். நாங்கள், மனிதன், தர்க்கீகம், பாலம், பொதுமை, ஈழநாதம், காலைக்கதிர், மக்கள் குரல், தினமுரசு, போன்ற பத்திரிகைகள் மற்றும் சஞ்சிகைகளில் ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை சங்கிலித்தொடராக எழுதிவந்த சின்னபாலாவின் படைப்புகள் அனுபவ முதிர்ச்சிதான் மழையைத்தராத வானம் என்று கூறலாம்! ஒரு உன்னதப் போராளி சிறந்த படைப்பாளியாகவும் இருப்பதென்பது எமது தேசவிடுதலைப்போராட்ட வரலாற்றில் அரிது என்று கூறலாம்!

ஒரு போராட்ட சூழலில் சுதந்திரமான இலக்கியங்கள் படைக்கப்படவேண்டும்! அந்த இலக்கியங்களில் மக்களின் மன உணர்வுகள் குறித்து பேசப்படவேண்டும்! இலக்கியங்கள் சமகால வரலாற்றின் கல்வெட்டுக்களாக எதிர்கால சந்ததிகளுக்கும் எடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும்! இவ்வாறான கருத்தியலை சின்னபாலா கொண்டிருந்ததன் வெளிப்பாடுதான் அவரை அரசியல் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் மீது மட்டுமன்றி கலை இலக்கியப்படைப்புகள் மீதும் ஆர்வம் கொள்ள வைத்தது!

பாரத மண்ணில் பாரதி என்றொரு புரட்சிக்கவிஞன் தன் சமூகக்கட்டுகளை உடைத்து தான் வாழ்ந்த சமகால சமூகத்தின் இருண்ட பகுதியெங்கும் தன் விரிந்த பார்வையை செலுத்தியது போல்.... ஈழத்தில் சின்னபாலா என்றொரு சமூகப்புரட்சியாளன் தான் சார்ந்த சமூக அடையாளங்களை கழற்றிவிட்டு ஒரு தேசத்தின் ஒட்டு மொத்த மக்களினதும் வாழ்வியல் உரிமை குறித்து இலக்கியப்படைப்புகளுக்கு ஊடாகவும் குரல் எழுப்பியவர்.

காணி நிலம் வேண்டும் என்று புரட்சிக் கவிஞன் பாரதி பாரத மாதாவை நோக்கி கோரிக்கை எழுப்பியது போல்! தனது சிறுகதை தொகுதியின்

பெயராக காணி உறுதி என்ற பெயரை சின்னபாலா தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார்.

ஏற்கனவே இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்த நடைமுறை குறித்து அவர் எழுதிய சிறு ஆவண நூலுக்கு அவர் தேர்ந்தெடுத்த பெயர் முளையில் வாடிய பயிர் என்பதாகும். இதுவும் அவர் கொண்டிருக்கும் இலக்கிய ஈடுபாட்டையே வெளிப்படுத்தியுள்ளது எனலாம்.

எமது தேச விடுதலைப்போராட்டத்தின் பிந்திய அனுபவங்கள் பேச்சுவார்த்தை மூலம் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண முடியும் என்ற நம்பிக்கைகளை தந்திருந்தன. ஆனாலும் திம்பு பேச்சுவார்த்தையிலிருந்து டோக்கியோ வரையிலான பேச்சுவார்த்தைகளின் முடிவுகள் ஏன் தோல்வியில் முடிந்து வருகின்றன?...

அதற்கான காரணிகள்..... அதன் அனுபவங்கள், நம்பிக்கையீனங்கள்..... எதிர்காலம் குறித்த நம்பிக்கைகள்..... இவைகள் குறித்து சின்ன பாலா கொண்டிருக்கும் கருத்தியலே இந்நூலின் ஊடாகவும் வெளிப்படுகிறது.

புத்தகங்களை வாசிப்பதிலும் இலக்கிய விடயங்களை ஆராய்வதிலும் ஆர்வம் கொண்டவர் சின்னபாலா! ஈழ விடுதலைப்போராட்ட வரலாற்றின் வாசலில் நுழையும்போதே சின்னபாலா எழுத்தாற்றல் மிக்கவராகவே இருந்தார்.

மாணவர் பேரவை, ஈழப்புரட்சி அமைப்பு, ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக்கட்சி என்று இறுதி வரை தொடர்ந்து வந்த அவரது அரசியல் பயணங்களில், ஆளுமை மிக்கவராகவும் ஒரு எழுத்தாற்றல் மிக்கவராகவுமே தன்னை அவர் முகம் காட்டி வந்திருக்கின்றார்.

இந்தியாவை பின்தளமாக கொண்டு ஈழப்போராட்ட அமைப்புகள் இயங்க ஆரம்பித்த போது அங்குள்ள முற்போக்கு ஜனநாயக அரசியல் மற்றும் இலக்கியப்படைப்பாளிகளுடனான உறவை உறுதியுடன் பேணிவந்தவர் அவர். ஈழ நண்பர்கள் கழகம், ஈழம் குடிபெயர்ந்தோர் அமைப்பு போன்ற வெகுஜன அமைப்புகளுக்கு ஊடாக இந்திய ஆதரவு சக்திகளை எமது போராட்டத்தின் பக்கம் ஈர்த்து அதற்கு வலுச் சேர்த்துக்கொண்டவர்.

சின்னபாலாவின் வரலாறு ஈழவிடுதலைப்போராட்டத்தின் வரலாறு! ஆயுதப்போராட்டத்தின் தொடர்ச்சியாக வழிவந்த ஜனநாயக அரசியல் களத்தின் வரலாறு! அனுபவமிக்க எழுத்தாற்றலுள்ள ஒருவர் தான் கண்ட அனுபவங்களை ஆவணமாக படைத்திருப்பது எமது அடுத்த கட்ட நகர்விற்கான பயனுள்ள ஒரு படிப்பினையாகவே அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை!

ஆரம்பங்களில் கருவிகள் இயங்கும் திசையில் மட்டும்தான் அரசியல் இலக்கை எட்ட முடியும் என்ற கருத்தின் மீது அவர் திடமான நம்பிக்கை கொண்டிருந்தவர். ஆனாலும் கருவிகள் திசைமாறி இயங்க ஆரம்பித்தபோது சின்னபாலாவும் தன் திசை நோக்கிய பயணத்தை மாற்று வடிவத்தில் முன்னெடுத்திருந்தார்.

சின்னபாலா தாயக தேசத்தை என்றுமே நேசித்தார். அந்த தாயக தேசத்தில் பிறந்த புத்திரன் ஒருவன் ஏந்திய குறிதவறிய கருவியினால் அவரது உயிரும் காவுகொள்ளப்பட்டது.

மூன்று குழந்தைகள், வாழ்வின் இலட்சியப்பயணமெங்கும் துணையிருந்த மனைவி, இடையறாத பயணத்தை நோக்கி வழியனுப்பி வைத்த தாய், தந்தை, சகோதரங்கள் இவர்களை கடந்து எல்லை தாண்டி தேசத்தின் விடியலுக்காக தன் பேனா முனையை ஓயாது திறந்து வைத்திருந்த சின்னபாலாவிற்கு நாம் செலுத்தும் அஞ்சலிதான் இந்த வரலாற்று ஆவணத்திற்கான அறிமுகம்!

இந்த வரலாற்று ஆவணம் சின்னபாலாவின் நினைவுகளையும் ஆவணப்படுத்தி உங்களிடம் ஒப்படைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு நாங்கள்.....

இனி நீங்கள் உள்ளே நுழையலாம்!

ஜனநாயக உரிமைகளுக்கான பதிப்பகம்

20 நவம்பர் 2005

தோழர் சின்னபாலா!

கொழும்பில் 2004ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 16 ஆம் திகதி சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட பால நடராஜ ஐயரின் கொலையைக் கண்டித்தும்; சின்னபாலா என்று பிரபல்யமாக அழைக்கப்படும் அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் முகமாகவும் ரொறன்ரோவிலுள்ள தமிழ் மக்களின் பல தரப்பட்டவர்கள் தமது துணிச்சலான ஐக்கியத்தை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் அண்மையில் ஸ்காப்ரோவில் ஒன்று கூடினர். மோட்டார் சைக்கிளில் வந்த கொலைஞர்களால் வெள்ளவத்தையில் மிலேச்சத்தனமாக சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட சின்னபாலாவை நினைவு கூருமுகமாக ஈ.பி.டி.பி., த.வி.கூ., புளொட், டெலோ, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்., ஈரோஸ் ஆகியவற்றின் பிரதிநிதிகளோடு மனித உரிமை ஆர்வலர்கள், கல்விமான்கள், பத்திரிகையாளர்கள், சட்டத்தரணிகள், பிராமண மதகுருமார், மற்றும் ஏனைய சிவில் சமூக அங்கத்தவர்கள் என பலர் ஒரு சனிக்கிழமை மாலை சந்தித்தனர். கனடாவில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை மூன்று காரணங்களுக்காக இந்த அஞ்சலிக் கூட்டம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வாக இருந்தது.

முதலாவதாக, எவ்வித நோக்கமுமின்றி ரொறன்ரோவில் தனித்தனியே இருக்கும் புலிச்சார்பற்ற பிரிவுகள் ஒரு பொது நோக்குக்காக ஐக்கியப்பட்டிருக்கும் அருமை பெருமையான சந்தர்ப்பம் இதுவாகும். இரண்டாவதாக, தமிழ் அரசியல்வாதியொருவரின் கொலையைக் கண்டித்தும் அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்துமுகமாவும், ரொறன்ரோவில் பதினைந்து வருடங்களுக்குப் பின்னர் பகிரங்கக் கூட்டமொன்று நடத்தப்பட்டிருக்கிறது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் அமிர்தலிங்கத்திற்காக நடைபெற்ற கூட்டம் கடைசியாக 1989 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. மூன்றாவதாக,

முன்னரெப்போதும் தமிழ் பொதுக் கூட்டமொன்றில் கலந்துரையாடப்படாத பல விடயங்கள், கருத்துக்கள் பற்றி இதன்போது எடுத்தாளப்பட்டன.

புலிகளினால் ஒழுங்கு செய்யப்படும் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளும் அளவுக்கு மக்கள் கூட்டம் இல்லை என்ற போதிலும், அரசியல் மனோ உணர்வுகளைப் பொறுத்தவரை கூட்டத்தில் பங்குபற்றியவர்களில் பெரும்பாலானோர் வித்தியாசமான தரத்தை உடையவர்கள். சின்னபாலாவின் வாழ்க்கை மற்றும் அவர் பணியாற்றிய காலகட்டங்களைப் பற்றிப் பேசிய பேச்சாளர்கள் கொலையை வன்மையாகக் கண்டித்தபோது, கொலைக்குப் பின்னணியில் உள்ள பாரிய விடயங்கள் குறித்தும் எடுத்துக் கூறுவதில் துணிவு காட்டினர். பேசக் கிடைத்த சிறிய நேரத்துக்குள் பல பரிமாணங்களிலிருந்து தற்போதைய கொலைநெருக்கடிகளைப் பேச்சாளர்கள் அணுகினர்.

அரசியல் படுகொலைகள்

தமிழ் சமூகத்தில் இடம்பெற்றுவரும் அரசியல் படுகொலைகளின் வரலாறு, மாற்று அரசியல் கருத்துக் கொண்டவர்களைத் துரோகிகள் என முத்திரை குத்தி, அவர்களைக் கொல்வதைக் களையெடுப்பு என நியாயப்படுத்தும் தன்மை, தமிழ் பாசிசத்தின் எழுச்சி, தற்போது தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்றுவரும் கொலைகளின் மிலேச்சத்தனமான தன்மை, தமிழ் மக்களின் இருண்ட எதிர்காலம், கடந்த பொதுத் தேர்தலின் போது வடக்குக் கிழக்கில் பெறப்பட்ட மோசடியான பெறுபேறுகள், ஏக பிரதிநிதித்துவ அந்தஸ்து போன்ற இது காலவரை பேசுவதற்குத் தடுக்கப்பட்டிருந்த சில விடயங்கள், கருத்துக்கள் குறித்து சில பேச்சாளர்கள் ஆழமாக உரையாற்றினர்.

கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டவர்கள் பலர், தமது மனைவிமாருடன் வருகை தந்திருந்தனர். அரசியல் விழிப்புணர்வு கொண்டவர்கள் கூட்டத்தில் பங்குபற்றினர். அங்கு வெளியிடப்பட்ட பெரும்பாலான கருத்துக்களுக்குப் பெரும் வரவேற்புக் காணப்பட்டதோடு இடைக்கிடையே எழுந்தமானவையாகவும் நீடித்தும் ஏற்பட்ட கைதட்டல் ஓசைகளின் மூலம் தமது அங்கீகாரத்தை பங்குபற்றியோர் வெளிப்படுத்தினர். இக்கூட்டம் நடைபெற்ற சூழ்நிலையும் நிலவிய மனோஉணர்வும் மிகவும் உயர்ந்ததாக விளங்கியது. கேவலமான நிலைக்கு அது கீழிறங்கவில்லை. கூட்டத்தில் பெரும்பாலும் புத்துணர்வே காணப்பட்டது. கூட்டத்தின் பின்னர் அதே இடத்தில் நடைபெற்ற இராப்போசனை விருந்தில் பல்வேறு கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டன. இக்கூட்டத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் வீ. ஆனந்த சங்கரி கலந்து கொண்டமை பெரும் வரவேற்பைப்

பெற்றிருந்தது. சமகால அரசியல் குறித்து அவர் தெரிவித்த முக்கியமான கருத்துக்களுக்கு கூட்டத்தில் நல்ல வரவேற்புக் காணப்பட்டது.

கூட்டம் ஆரம்பமானபோது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்.பின் சுபத்திரன் அல்லது ரொபேர்ட்டின் தாயாரான திருமதி தம்பிராஜா சின்னபாலாவின் உருவப்படத்திற்கு மலர் மாலை சூட்டி அஞ்சலி செலுத்தியது வேதனைமிக்க காட்சியாக அமைந்திருந்தது. கடந்த வருடம் ஜூன் மாதம் 15ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணத்தில் புலிகளால் கொல்லப்பட்ட தனது மகனை நினைத்து சத்தமிட்டு அழத் தொடங்கியபோது கலங்காதவர்களே கிடையாது. இவரின் கணவரும் சகோதரரும் கூட முன்னர் புலிகளால் கொல்லப்பட்டனர்.

இக்கூட்டத்தை 'இலங்கையில் மனித உரிமைகள் சமத்துவம், சமாதானம் மற்றும் ஜனநாயகத்துக்கான கூட்டமைப்பு' ஒழுங்கு செய்திருந்தது. கூட்டத்தின் இறுதியில் தீர்மானம் முன்வைக்கப்பட்டு ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இத்தீர்மானம் பால நடராஜ ஐயரின் கொளையைக் கண்டித்ததோடு, அவரது குடும்பத்தவருக்கு அனுதாபத்தையும் தெரிவித்து நிறைவேற்றப்பட்டது. இலங்கையில் மாற்று அரசியல் கொண்டவர்களை கொன்றழிக்கும் கொலை கலாசாரத்துக்கு உடனடியாக முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட வேண்டுமென்றும் அத்தீர்மானத்தில் கோரப்பட்டது. கனடாவும், ஏனைய சர்வதேச சமூகங்களும் அழுத்தங்களைப் பிரயோகித்து இக்கொலைகளை முடிவுக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று அத்தீர்மானத்தில் வலியுறுத்தப்பட்டிருந்தது.

சின்னபாலா கொல்லப்பட்டு பல வாரங்கள் கடந்து விட்ட போதிலும் அவரின் வாழ்க்கையும் மரணமும் தமிழ்த்தேசியப் போராட்டத்தில் சம உரிமைக்காக அவர் வகித்த பாத்திரமும் இப்போது கூட மீள நினைத்துப் பார்க்கக் கூடியளவிற்கு பெறுமதிமிக்கதாகும்.

சின்னபாலா என்று பிரபல்யமாக அழைக்கப்படும் பாலநடராஜ ஐயர் கொழும்பு வெள்ளவத்தையில் 2004ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 16 ஆம் திகதி மிலேச்சத்தனமாக சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். ஹெல்மற் அணிந்தபடி மோட்டார் சைக்கிளில் பயணம் செய்த கொலையாளிகள் புலிகளின் கொலைக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கருதப்படுகின்றது. கொலைக்கான குற்றச்சாட்டை புலிகள் வேறு யார் மீதும் பழி போட முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்ட போதும் கூட, உண்மையில் புலிகளே குற்றவாளிகள் என்பது பரவலாகத் தெரிந்த விடயமாகும். சின்னபாலாவின் கொலை குறித்து புலிகள் கவலையோ கண்டனமோ தெரிவிக்கவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தமிழ் அரசியல்

சின்னபாலா 1957ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 6 ஆம் திகதி பிறந்தார். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சிறிய சமூகமான பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் அவர். பாலாவின் தந்தையான கந்தசாமி ஐயர் அண்ணார் புங்குடுதீவைச் சேர்ந்தவர். யாழ்ப்பாணம் ஊரெழுவில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். பாலாவின் சிறிய தந்தையார் மிகப் பிரபல்யமான இசையமைப்பாளரும், பாடகரும், கவிஞருமான இணுவில் வீரமணி ஐயராவார். “கற்பகவள்ளி நின் பொற்பதங்கள் பிடித்தேன்” என்ற பாடலை எழுதி அதற்கு இசையமைத்தவர் வீரமணி ஐயராவார். இந்த பக்திப்பாடலை பிரபல பாடகர் டி.எம். செளந்தராஜன் பாடியிருந்தார்.

கடந்த வருடம் யாழ்ப்பாணத்தில் வீரமணி ஐயர் காலமானபோது அவரது கிரியைகளைச் செய்தவர் சின்னபாலாவேயாவார். பாலாவின் உயிருக்கு அச்சுறுத்தல் விடுக்கப்பட்டிருந்தும் கூட, துணிந்து பாதுகாப்புமின்றி இறுதிக் கிரியைகளை நடத்த யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்றார். இந்தக் கடமை உணர்வும் அவரது குடும்ப கடப்பாடுமே அவரது மரணத்திற்கு காரணமாக அமைந்தது.

பாலா அன்றைய தினம் சுவீட்ச்லாந்து தூதரகத்திற்குச் சென்று விசா பெறுவதற்கு திட்டமிட்டிருந்தார். இலங்கை- இந்திய ஒப்பந்தம் தொடர்பாக புலிகளை விமர்சித்து அவர் கடைசியாக எழுதிய நூல் சுவீஸில் வெளியிடப்படவிருந்தது. அவரது எண்ணிக்கையற்ற பத்திரிகைத்துறை சார்ந்த எழுத்துகளுக்கு அப்பால் அவர் மூன்று நூல்களை எழுதியுள்ளார். ‘காணி உறுதி’ என்ற நூல் இவற்றில் பிரபலமானதாகும்.

சின்னபாலா மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாகத் தமிழ்த் தேசிய அரசியலில் மிக நெருக்கமாகச் செயற்பட்டு வந்தவர். 15 வயதிலிருந்தே தமிழ் மாணவர் அரசியலில் தன்னைத் தீவிரமாக ஈடுபடுத்தினார். 1972 ஆம் ஆண்டு தமிழ் மாணவர் பேரவையின் அங்கத்தவராகச் சேர்ந்தார். தமிழ் தீவிரவாதப் போராட்டத்தில் பழைய அங்கத்தவர்கள் பாலாவின் பங்களிப்பை வெகுவாகப் பாராட்டினர். யாழ்ப்பாணத்தில் பொலிஸ்காரரின் பிடியிலிருந்து தப்பியோடிய பல இளம் தமிழ் போராளிகளுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்துப் பாதுகாத்து தங்க இடமும் உணவும் அளித்து உதவியவர் பாலா.

பின்னர் விமலதாஸன் என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த ‘மனிதம்’ என்ற முற்போக்கு தமிழ்ச் சஞ்சிகையை மையமாகக் கொண்டு அவர் தனது செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டு வந்தார். அப்போது இடதுசாரி நிலைப்பாட்டை எடுத்திருந்தார். பின்னர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் மாணவர் இளைஞர் அமைப்புகளிலிருந்து விலகிச் செயற்பட்டார்.

முற்போக்கான புரட்சிகர அரசியலில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட பாலா, ஈழப் புரட்சிகர மாணவர் அமைப்பின் (ஈரோஸ்) ஸ்தாபக அங்கத்தவர்களில் ஒருவராவார். இந்த அமைப்பும் பின்னர் அரசியல் முன்னணியாகப் பரிணாமம் பெற்றது. அப்போது இவர் 'ஈரோஸ் பாலா' என்று பரவலாக அறியப்பட்டார். பின்னர் வேலுப்பிள்ளை பாலகுமார் ஈரோஸில் இணைந்து கொண்டபோது, வே. பாலகுமாரின் அரசியல் சிரேஷ்டத் தன்மையைக் கவனத்திற் கொண்டு அவரே 'ஈரோஸ் பாலா' என்று அழைக்கப்பட்டார். இதன் பின்னர் பால நடராஜ ஐயர் 'சின்னபாலா' என்று அழைக்கப்பட்டார்.

பத்திரிகையாளர்

1987 ன் ஆரம்பத்தில் ஈரோஸின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலித்து வெளியிடப்பட்ட 'தர்க்கீகம்' என்ற சிற்றிதழை வெளியிடுவதில் சின்னபாலா பெரும் பங்காற்றினார். 'இளையவன்' என்ற புனைப் பெயரை அங்கு பயன்படுத்தினார். அவர் ஓர் அரசியல் ஊழியருமாவார். ஆசிரிய பீட வேலைகளோடு தன்னை மட்டுப்படுத்தாமல் பொதுமக்களோடு நெருங்கிச் செயற்பட்டு பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் பெரும் பங்காற்றினார்.

அவர் பிராமண சமூகத்தவர் என்ற போதிலும் கூட, சகல சமூகங்களைச் சேர்ந்த மக்களுடனும் நெருங்கிப்பழகினார். சாதி உணர்வுடன் அவர் என்றும் செயற்பட்டதில்லை. இவர் கிழக்கிலும் மன்னாரிலும் இந்தியாவிலும் அரசியற் பணியாற்றினார். அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் கூட அரசியற் பணி புரிந்துள்ளார்.

1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்துக்குப் பின்னர் ஈரோஸ் இயக்கமும் இந்தியாவில் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்றது. ஆரம்பத்தில் பயிற்சி பெற்ற குழுவில் சின்னபாலாவும் ஒருவராக இருந்தார். சின்னபாலா தொழில் சார் பத்திரிகையாளராக இல்லையென்றபோதிலும் கூட, நடைமுறை நோக்கங்களுக்காக அவர் முழுநேர எழுத்தாளராக விளங்கினார். அவரது அரசியலின் ஒரு விஸ்தரிப்பே பத்திரிகைத்துறையாகும். அவர் ஒரு மலினமான பிரசாரகர் அல்லர். ஆழ்ந்த அரசியல் உணர்வும் அஞ்சா நெஞ்சமும் கொண்டவர். பத்திரிகைத்துறையின் சுதந்திர அங்கத்தவர் என்று தம்மைத் தாமே பறைசாற்றிக் கொள்ளும் பத்திரிகையாளர்களுடனும் ஏனைய போலிப் பத்திரிகைகளுடனும் ஒப்பிடுகையில் சின்னபாலாவை சிறந்த, உன்னதமான பத்திரிகையாளனென்று பலர் கருதுகின்றனர். 'தர்க்கீகம்' வெளிவந்த காலத்தில் இருந்தே அவரது எழுத்துக்களை வெகுவாக மதித்து வந்தவன் நான்.

1990ஆம் ஆண்டு இந்திய இராணுவம் வெளியேறி புலிகளின் கைகளில் பொறுப்புச் சென்றபோது, நிலமைக்கேற்ப ஈரோஸ் ஒரு முடிவை எடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. பாலகுமாரினாலும் பராவினாலும் தலைமை தாங்கப்பட்ட பெரும்பாலான ஈரோஸ் அங்கத்தவர்கள் புலிகளோடு இணைந்து கொண்டனர். ஈரோஸ் இயக்கம் கலைக்கப்பட்டு பெரும்பாலான அங்கத்தவர்கள் புலிகளோடு இணைந்து கொண்டபோது சின்னபாலாவும் புலிகளுடன் இணைந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த போது புலிகளின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த 'ஈழநாதம்' பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியராகவும், பின்னர் பிரதியாசிரியராகவும் சின்னபாலா பணியாற்றினார். இதன் மூலம் அவருக்கு வேலைவாய்ப்பு ஒன்று கிட்டியது. மாதையா விவகாரத்துக்குப்பின்னர் இந்தப் பத்திரிகை கட்டும் கட்டுப்பாடுகளை எதிர்நோக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. ஆசிரிய பீட சதந்திரம் மிகக் கடுமையாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் புலிகளின் எதேச்சாதிகாரம், எதிர்காலத்தில் என்ன நடக்கப்போகின்றதென்ற உள்ளுணர்வைச் சின்னபாலாவுக்கு ஏற்படுத்தியது. புலிகள் தமிழ் மக்களை அழிவுப்பாதைக்கு மட்டுமே இட்டுச் செல்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட சின்னபாலா, அதற்குப் பங்களியாக இருக்க விரும்பவில்லை. புலிகளின் மேலாதிக்கத்திலிருந்து தப்பிச் செல்வதென்பது ஒன்றும் இலகுவான காரியமல்ல.

'ரிவி ரச' நடவடிக்கையின் மூலம் 1995ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தை இலங்கை இராணுவம் மீளக்கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்த போது சின்னபாலாவுக்கு அதற்கான சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. சந்தேகம் எதுவும் ஏற்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்காக தனது நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் வன்னிக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் அவரது குடும்பத்துடன் தங்கியிருந்தார். அவர் வன்னிக்கு செல்லவில்லை. 'காலைக்கதிர்' என்ற பத்திரிகையை யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிப்பதற்கான முயற்சிகளில் அப்போது அவர் ஈடுபட்டிருந்தார். எனினும் அவாது முயற்சி வெற்றியளிக்கவில்லை.

பின்னர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். இல் இணைந்துகொண்ட சின்னபாலா 1998ம் ஆண்டு வலிகாமம் கிழக்குப் பிரதேச சபைத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார். இக்கட்சி பின்னர் சுரேஷ் அணியென்றும் வரதர் அணியென்றும் இரண்டாகப் பிரிந்தது. இதனால் ஏமாற்றமடைந்த சின்னபாலா எந்தத்தரப்பினருடனும் இணைந்து கொள்ளாமல் அரசியலில் இருந்து ஒதுங்கினார்.

பாலாவின் திறமைகள்

பாலாவின் திறமைகளை உணர்ந்து கொண்ட ஈ.பி.டி.பி. யின் செயலாளர் நாயகம் டக்ளஸ் தேவானந்தா, அவரை தமது கட்சியில் சேருமாறு அழைத்தார். பாலா அதற்கிணங்கி இணைந்து கொண்டார். யாழ் மாவட்டத்தில் ஈ.பி.டி.பி. யின் சார்பில் ஒக்டோபர் 10-2000, டிசம்பர் 05-2001, ஏப்ரல் 02-2004 ஆகிய பாராளுமன்றத் தேர்தல்களில் இவர் போட்டியிட்டார். பாலா வெற்றி பெறவில்லையென்ற போதிலும், தேர்தல் பிரச்சாரங்களில் உணர்வுபூர்வமாக பங்கேற்றார். புலிகளின் வன்செயல் மற்றும் கொலையச்சுறுத்தல்களுக்கும் அவர் துணிகரமாக முகம் கொடுத்தார்.

ஈ.பி.டி.பி. யின் பிரச்சாரச் செயலாளர் என்ற வகையில் சின்னபாலா தனது பத்திரிகைத்துறை சார்ந்த திறமைகளை வெளிக்காட்டுவதற்கு போதிய வாய்ப்புகளைப் பெற்றுக் கொண்டார். ரமேஷ் அற்புதராஜாவின் மரணத்தின் பின்னர் 'தினமுரசு' வார இதழில் ஆசிரியர் பீட விவகாரங்களோடு இவர் தன்னை இணைத்துக்கொண்டார். 'அம்பி மகன்' என்ற புனைப் பெயரை அங்கு அவர் பயன்படுத்தினார். 'மக்கள் குரல்' என்ற ஈ.பி.டி.பி. யின் இதழையும் அவரே வெளியிட்டார். ஈ.பி.டி.பி. யின் தமிழ் இணையத்தளத்திற்கு இவரே பொறுப்பாக இருந்தார்.

சின்னபாலாவின் மரணத்துக்கு சில வாரங்கள் முன்னதாக அவரது முன்னாள் சகாவும் தற்போதைய புலிகளின் சிரேஷ்ட தலைவர்களில் ஒருவருமான வே. பாலக்குமார், கொழும்பில் வாழ்ந்த சின்ன பாலாவுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். ஈ.பி.டி.பி. யின் அரசியலிலிருந்து ஒதுங்குமாறும் முடிந்தால் வெளிநாடு செல்லுமாறும் வே. பாலக்குமார் தனது பழைய நண்பருக்கு 'புத்திமதி சொன்னார்'. சின்னபாலா உறுதியாகவும் அடக்கமாகவும் அதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்தார்.

அங்கே அப்பொழுதே அவர் தலைவிதி நிர்ணயிக்கப்பட்டு விட்டது. எம்தர்மன் தனது கிக்கர்களைப் பாசக் கயிறோடு அனுப்பிச் சின்னபாலாவின் உயிரை எடுப்பதற்கும் தருணம் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததையே இவர்களது சம்பாசனை குறித்து நின்று. அந்த நாள் ஆகஸ்ட் 16ம் திகதியும் வந்தது. மிலேச்சத்தனமாக மட்டுமல்ல, மிகக் கொடூரமாகவும் சின்னபாலாவின் உயிர் பறிக்கப்பட்டது. அவர் தனது மனைவி ஜெகதீஸ்வரியையும் மூன்று புதல்விகளையும் விட்டுப் பிரிந்தார்.

அவரது படுகொலை, கருத்துக்களைச் சுதந்திரமாக வெளியிடுவதற்கான உரிமையையும், அரசியல் அபிப்பிராயங்களை வெளியிடும் உரிமைகளையும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவரது வாழும் உரிமையையும் புலிகள் பறித்தது

முன்னரெப்போதும் தமிழ் பொதுக் கூட்டமொன்றில் கலந்துரையாடப்படாத பல விடயங்கள், கருத்துக்கள் பற்றி இதன்போது எடுத்தாளப்பட்டன.

புலிகளினால் ஒழுங்கு செய்யப்படும் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளும் அளவுக்கு மக்கள் கூட்டம் இல்லை என்ற போதிலும், அரசியல் மனோ உணர்வுகளைப் பொறுத்தவரை கூட்டத்தில் பங்குபற்றியவர்களில் பெரும்பாலானோர் வித்தியாசமான தரத்தை உடையவர்கள். சின்னபாலாவின் வாழ்க்கை மற்றும் அவர் பணியாற்றிய காலகட்டங்களைப் பற்றிப் பேசிய பேச்சாளர்கள் கொலையை வன்மையாகக் கண்டித்தபோது, கொலைக்குப் பின்னணியில் உள்ள பாரிய விடயங்கள் குறித்தும் எடுத்துக் கூறுவதில் துணிவு காட்டினர். பேசக் கிடைத்த சிறிய நேரத்துக்குள் பல பரிமாணங்களிலிருந்து தற்போதைய கொலைநெருக்கடிகளைப் பேச்சாளர்கள் அணுகினர்.

அரசியல் படுகொலைகள்

தமிழ் சமூகத்தில் இடம்பெற்றுவரும் அரசியல் படுகொலைகளின் வரலாறு, மாற்று அரசியல் கருத்துக் கொண்டவர்களைத் துரோகிகள் என முத்திரை குத்தி, அவர்களைக் கால்வதைக் களையெடுப்பு என நியாயப்படுத்தும் தன்மை, தமிழ் பாசிசத்தின் எழுச்சி, தற்போது தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்றுவரும் கொலைகளின் மிலேச்சத்தனமான தன்மை, தமிழ் மக்களின் இருண்ட எதிர்காலம், கடந்த பொதுத் தேர்தலின் போது வடக்குக் கிழக்கில் பெறப்பட்ட மோசடியான பெறுபேறுகள், ஏக பிரதிநிதித்துவ அந்தஸ்து போன்ற இது காலவரை பேசுவதற்குத் தடுக்கப்பட்டிருந்த சில விடயங்கள், கருத்துக்கள் குறித்து சில பேச்சாளர்கள் ஆழமாக உரையாற்றினர்.

கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டவர்கள் பலர் தமது மனைவிமாருடன் வருகை தந்திருந்தனர். அரசியல் விழிப்புணர்வு கொண்டவர்கள் கூட்டத்தில் பங்குபற்றினர். அங்கு வெளியிடப்பட்ட பெரும்பாலான கருத்துக்களுக்குப் பெரும் வரவேற்புக் காணப்பட்டதோடு இடைக்கிடையே எழுந்தமானவையாகவும் நீடித்தும் ஏற்பட்ட கைதட்டல் ஓசைகளின் மூலம் தமது அங்கீகாரத்தை பங்குபற்றியோர் வெளிப்படுத்தினர். இக்கூட்டம் நடைபெற்ற சூழ்நிலையும் நிலவிய மனோஉணர்வும் மிகவும் உயர்ந்ததாக விளங்கியது. கேவலமான நிலைக்கு அது கீழிறங்கவில்லை. கூட்டத்தில் பெரும்பாலும் புத்துணர்வே காணப்பட்டது. கூட்டத்தின் பின்னர் அதே இடத்தில் நடைபெற்ற இராப்போசன விருந்தில் பல்வேறு கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டன. இக்கூட்டத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் வீ. ஆனந்த சங்கரி கலந்து கொண்டமை பெரும் வரவேற்பைப்

பெற்றிருந்தது. சமகால அரசியல் குறித்து அவர் தெரிவித்த முக்கியமான கருத்துக்களுக்கு கூட்டத்தில் நல்ல வரவேற்புக் காணப்பட்டது.

கூட்டம் ஆரம்பமானபோது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்.பின் சுபத்திரன் அல்லது ரொபோட்டின் தாயாரான திருமதி தம்பிராஜா சின்னபாலாவின் உருவப்படத்திற்கு மலர் மாலை சூட்டி அஞ்சலி செலுத்தியது வேதனைமிக்க காட்சியாக அமைந்திருந்தது. கடந்த வருடம் ஜூன் மாதம் 15ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணத்தில் புலிகளால் கொல்லப்பட்ட தனது மகனை நினைத்து சத்தமிட்டு அழத் தொடங்கியபோது கலங்காதவர்களே கிடையாது. இவரின் கணவரும் சகோதரரும் கூட முன்னர் புலிகளால் கொல்லப்பட்டனர்.

இக்கூட்டத்தை 'இலங்கையில் மனித உரிமைகள் சமத்துவம், சமாதானம் மற்றும் ஜனநாயகத்துக்கான கூட்டமைப்பு' ஒழுங்கு. செய்திருந்தது. கூட்டத்தின் இறுதியில் தீர்மானம் முன்வைக்கப்பட்டு ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இத்தீர்மானம் பால நடராஜ ஐயரின் கொலையைக் கண்டித்ததோடு, அவரது குடும்பத்தவருக்கு அனுதாபத்தையும் தெரிவித்து நிறைவேற்றப்பட்டது. இலங்கையில் மாற்று அரசியல் கொண்டவர்களை கொன்றழிக்கும் கொலை கலாசாரத்துக்கு உடனடியாக முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட வேண்டுமென்றும் அத்தீர்மானத்தில் கோரப்பட்டது. கனடாவும், ஏனைய சர்வதேச சமூகங்களும் அழுத்தங்களைப் பிரயோகித்து இக்கொலைகளை முடிவுக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று அத்தீர்மானத்தில் வலியுறுத்தப்பட்டிருந்தது.

சின்னபாலா கொல்லப்பட்டு பல வாரங்கள் கடந்து விட்ட போதிலும் அவரின் வாழ்க்கையும் மரணமும் தமிழ்த்தேசியப் போராட்டத்தில் சம உரிமைக்காக அவர் வகித்த பாத்திரமும் இப்போது கூட மீள நினைத்துப் பார்க்கக் கூடியளவிற்கு பெறுமதிமிக்கதாகும்.

சின்னபாலா என்று பிரபல்யமாக அழைக்கப்படும் பாலநடராஜ ஐயர் கொழும்பு வெள்ளவத்தையில் 2004ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 16 ஆம் திகதி மிலேச்சத்தனமாக சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். ஹெல்மற் அணிந்தபடி மோட்டார் சைக்கிளில் பயணம் செய்த கொலையாளிகள் புலிகளின் கொலைக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று கருதப்படுகின்றது. கொலைக்கான குற்றச்சாட்டை புலிகள் வேறு யார் மீதும் பழி போட முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்ட போதும் கூட, உண்மையில் புலிகளே குற்றவாளிகள் என்பது பரவலாகத் தெரிந்த விடயமாகும். சின்னபாலாவின் கொலை குறித்து புலிகள் கவலையோ கண்டனமோ தெரிவிக்கவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தமிழ் அரசியல்

சின்னபாலா 1957ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 6 ஆம் திகதி பிறந்தார். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சிறிய சமூகமான பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் அவர். பாலாவின் தந்தையான கந்தசாமி ஐயர் அண்ணார் புங்குடுதீவைச் சேர்ந்தவர். யாழ்ப்பாணம் ஊரெழுவில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். பாலாவின் சிறிய தந்தையார் மிகப் பிரபல்யமான இசையமைப்பாளரும், பாடகரும், கவிஞருமான இணுவில் வீரமணி ஐயராவார். “கற்பகவள்ளி நின் பொற்பதங்கள் பிடித்தேன்” என்ற பாடலை எழுதி அதற்கு இசையமைத்தவர் வீரமணி ஐயராவார். இந்த பக்திப்பாடலை பிரபல பாடகர் டி.எம். சௌந்தராஜன் பாடியிருந்தார்.

கடந்த வருடம் யாழ்ப்பாணத்தில் வீரமணி ஐயர் காலமானபோது அவரது கிரியைகளைச் செய்தவர் சின்னபாலாவேயாவார். பாலாவின் உயிருக்கு அச்சுறுத்தல் விடுக்கப்பட்டிருந்தும் கூட, துணிந்து பாதுகாப்புமின்றி இறுதிக் கிரியைகளை நடத்த யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்றார். இந்தக் கடமை உணர்வும் அவரது குடும்ப கடப்பாடுமே அவரது மரணத்திற்கு காரணமாக அமைந்தது.

பாலா அன்றைய தினம் சுவீட்ஸ்லாந்து தூதரகத்திற்குச் சென்று விசா பெறுவதற்கு திட்டமிட்டிருந்தார். இலங்கை- இந்திய ஒப்பந்தம் தொடர்பாக புலிகளை விமர்சித்து அவர் கடைசியாக எழுதிய நூல் சுவீஸில் வெளியிடப்படவிருந்தது. அவரது எண்ணிக்கையற்ற பத்திரிகைத்துறை சார்ந்த எழுத்துகளுக்கு அப்பால் அவர் மூன்று நூல்களை எழுதியுள்ளார். ‘காணி உறுதி’ என்ற நூல் இவற்றில் பிரபலமானதாகும்.

சின்னபாலா மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாகத் தமிழ்த் தேசிய அரசியலில் மிக நெருக்கமாகச் செயற்பட்டு வந்தவர். 15 வயதிலிருந்தே தமிழ் மாணவர் அரசியலில் தன்னைத் தீவிரமாக ஈடுபடுத்தினார். 1972 ஆம் ஆண்டு தமிழ் மாணவர் பேரவையின் அங்கத்தவராகச் சேர்ந்தார். தமிழ் தீவிரவாதப் போராட்டத்தில் பழைய அங்கத்தவர்கள் பாலாவின் பங்களிப்பை வெகுவாகப் பாராட்டினர். யாழ்ப்பாணத்தில் பொலிஸ்காரரின் பிடியிலிருந்து தப்பியோடிய பல இளம் தமிழ் போராளிகளுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்துப் பாதுகாத்து தங்க இடமும் உணவும் அளித்து உதவியவர் பாலா.

பின்னர் விமலதாஸன் என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த ‘மனிதம்’ என்ற முற்போக்கு தமிழ்ச் சஞ்சிகையை மையமாகக் கொண்டு அவர் தனது செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டு வந்தார். அப்போது இடதுசாரி நிலைப்பாட்டை எடுத்திருந்தார். பின்னர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் மாணவர் இளைஞர் அமைப்புகளிலிருந்து விலகிச் செயற்பட்டார்.

முற்போக்கான புரட்சிகர அரசியலில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட பாலா, ஈழப் புரட்சிகர மாணவர் அமைப்பின் (ஈரோஸ்) ஸ்தாபக அங்கத்தவர்களில் ஒருவராவார். இந்த அமைப்பும் பின்னர் அரசியல் முன்னணியாகப் பரிணாமம் பெற்றது. அப்போது இவர் 'ஈரோஸ் பாலா' என்று பரவலாக அறியப்பட்டார். பின்னர் வேலுப்பிள்ளை பாலகுமார் ஈரோஸில் இணைந்து கொண்டபோது, வே. பாலகுமாரின் அரசியல் சிரேஷ்டத் தன்மையைக் கவனத்திற் கொண்டு அவரே 'ஈரோஸ் பாலா' என்று அழைக்கப்பட்டார். இதன் பின்னர் பால நடராஜ ஐயர் 'சின்னபாலா' என்று அழைக்கப்பட்டார்.

பத்திரிகையாளர்

1987 ன் ஆரம்பத்தில் ஈரோஸின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலித்து வெளியிடப்பட்ட 'தர்க்கீகம்' என்ற சிற்றிதழை வெளியிடுவதில் சின்னபாலா பெரும் பங்காற்றினார். 'இளையவன்' என்ற புனைப் பெயரை அங்கு பயன்படுத்தினார். அவர் ஓர் அரசியல் ஊழியருமாவார். ஆசிரிய பீட வேலைகளோடு தன்னை மட்டுப்படுத்தாமல் பொதுமக்களோடு நெருங்கிச் செயற்பட்டு பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் பெரும் பங்காற்றினார்.

அவர் பிராமண சமூகத்தவர் என்ற போதிலும் கூட, சகல சமூகங்களைச் சேர்ந்த மக்களுடனும் நெருங்கிப்பழகினார். சாதி உணர்வுடன் அவர் என்றும் செயற்பட்டதில்லை. இவர் கிழக்கிலும் மன்னாரிலும் இந்தியாவிலும் அரசியற் பணியாற்றினார். அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் கூட அரசியற் பணி புரிந்துள்ளார்.

1983 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்துக்குப் பின்னர் ஈரோஸ் இயக்கமும் இந்தியாவில் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்றது. ஆரம்பத்தில் பயிற்சி பெற்ற குழுவில் சின்னபாலாவும் ஒருவராக இருந்தார். சின்னபாலா தொழில் சார் பத்திரிகையாளனாக இல்லையென்றபோதிலும் கூட, நடைமுறை நோக்கங்களுக்காக அவர் முழுநேர எழுத்தாளராக விளங்கினார். அவரது அரசியலின் ஒரு விஸ்தரிப்பே பத்திரிகைத்துறையாகும். அவர் ஒரு மலினமான பிரசாரகர் அல்லர். ஆழ்ந்த அரசியல் உணர்வும் அஞ்சா நெஞ்சமும் கொண்டவர். பத்திரிகைத்துறையின் சுதந்திர அங்கத்தவர் என்று தம்மைத் தாமே பறைசாற்றிக் கொள்ளும் பத்திரிகையாளர்களுடனும் ஏனைய போலிப் பத்திரிகைகளுடனும் ஒப்பிடுகையில் சின்னபாலாவை சிறந்த, உன்னதமான பத்திரிகையாளனென்று பலர் கருதுகின்றனர். 'தர்க்கீகம்' வெளிவந்த காலத்தில் இருந்தே அவரது எழுத்துக்களை வெகுவாக மதித்து வந்தவன் நான்.

1990ஆம் ஆண்டு இந்திய இராணுவம் வெளியேறி புலிகளின் கைகளில் பொறுப்புச் சென்றபோது, நிலமைக்கேற்ப ஈரோஸ் ஒரு முடிவை எடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. பாலகுமாரினாலும் பராவினாலும் தலைமை தாங்கப்பட்ட பெரும்பாலான ஈரோஸ் அங்கத்தவர்கள் புலிகளோடு இணைந்து கொண்டனர். ஈரோஸ் இயக்கம் கலைக்கப்பட்டு பெரும்பாலான அங்கத்தவர்கள் புலிகளோடு இணைந்து கொண்டபோது சின்னபாலாவும் புலிகளுடன் இணைந்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த போது புலிகளின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த 'ஈழநாதம்' பத்திரிகையின் உதவி ஆசிரியராகவும், பின்னர் பிரதியாசிரியராகவும் சின்னபாலா பணியாற்றினார். இதன் மூலம் அவருக்கு வேலைவாய்ப்பு ஒன்று கிட்டியது. மாத்தையா விவகாரத்துக்குப்பின்னர் இந்தப் பத்திரிகை கடும் கட்டுப்பாடுகளை எதிர்நோக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. ஆசிரிய பீட சதந்திரம் மிகக் கடுமையாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் புலிகளின் எதேச்சாதிகாரம், எதிர்காலத்தில் என்ன நடக்கப்போகின்றதென்ற உள்ளுணர்வைச் சின்னபாலாவுக்கு ஏற்படுத்தியது. புலிகள் தமிழ் மக்களை அழிவுப்பாதைக்கு மட்டுமே இட்டுச் செல்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட சின்னபாலா, அதற்குப் பங்காளியாக இருக்க விரும்பவில்லை. புலிகளின் மேலாதிக்கத்திலிருந்து தப்பிச் செல்வதென்பது ஒன்றும் இலகுவான காரியமல்ல.

'ரிவி ரச' நடவடிக்கையின் மூலம் 1995ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தை இலங்கை இராணுவம் மீளக்கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்த போது சின்னபாலாவுக்கு அதற்கான சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. சந்தேகம் எதுவும் ஏற்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்காக தனது நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் வன்னிக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் அவரது குடும்பத்துடன் தங்கியிருந்தார். அவர் வன்னிக்கு செல்லவில்லை. 'காலைக்கதிர்' என்ற பத்திரிகையை யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிப்பதற்கான முயற்சிகளில் அப்போது அவர் ஈடுபட்டிருந்தார். எனினும் அவரது முயற்சி வெற்றியளிக்கவில்லை.

பின்னர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். இல் இணைந்துகொண்ட சின்னபாலா 1998ம் ஆண்டு வலிகாமம் கிழக்குப் பிரதேச சபைத் தேர்தலில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார். இக்கட்சி பின்னர் சுரேஷ் அணியென்றும் வரதர் அணியென்றும் இரண்டாகப் பிரிந்தது. இதனால் ஏமாற்றமடைந்த சின்னபாலா எந்தத்தரப்பினருடனும் இணைந்து கொள்ளாமல் அரசியலில் இருந்து ஒதுங்கினார்.

பாலாவின் திறமைகள்

பாலாவின் திறமைகளை உணர்ந்து கொண்ட ஈ.பி.டி.பி. யின் செயலாளர் நாயகம் டக்ளஸ் தேவானந்தா, அவரை தமது கட்சியில் சேருமாறு அழைத்தார். பாலா அதற்கிணங்கி இணைந்து கொண்டார். யாழ் மாவட்டத்தில் ஈ.பி.டி.பி. யின் சார்பில் ஓக்டோபர் 10-2000, டிசம்பர் 05-2001, ஏப்ரல் 02-2004 ஆகிய பாராளுமன்றத் தேர்தல்களில் இவர் போட்டியிட்டார். பாலா வெற்றி பெறவில்லையென்ற போதிலும், தேர்தல் பிரச்சாரங்களில் உணர்வுபூர்வமாக பங்கேற்றார். புலிகளின் வன்செயல் மற்றும் கொலையச்சுறுத்தல்களுக்கும் அவர் துணிகரமாக முகம் கொடுத்தார்.

ஈ.பி.டி.பி. யின் பிரச்சாரச் செயலாளர் என்ற வகையில் சின்னபாலா தனது பத்திரிகைத்துறை சார்ந்த திறமைகளை வெளிக்காட்டுவதற்கு போதிய வாய்ப்புகளைப் பெற்றுக் கொண்டார். ரமேஷ் அற்புதராஜாவின் மரணத்தின் பின்னர் 'தினமுரசு' வார இதழில் ஆசிரியர் பீட விவகாரங்களோடு இவர் தன்னை இணைத்துக்கொண்டார். 'அம்பி மகன்' என்ற புனைப் பெயரை அங்கு அவர் பயன்படுத்தினார். 'மக்கள் குரல்' என்ற ஈ.பி.டி.பி. யின் இதழையும் அவரே வெளியிட்டார். ஈ.பி.டி.பி. யின் தமிழ் இணையத்தளத்திற்கு இவரே பொறுப்பாக இருந்தார்.

சின்னபாலாவின் மரணத்துக்கு சில வாரங்கள் முன்னதாக அவரது முன்னாள் சகாவும் தற்போதைய புலிகளின் சிரேஷ்ட தலைவர்களில் ஒருவருமான வே. பாலக்குமார், கொழும்பில் வாழ்ந்த சின்ன பாலாவுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். ஈ.பி.டி.பி. யின் அரசியலிலிருந்து ஒதுங்குமாறும் முடிந்தால் வெளிநாடு செல்லுமாறும் வே. பாலக்குமார் தனது பழைய நண்பருக்கு 'புத்திமதி சொன்னார்'. சின்னபாலா உறுதியாகவும் அடக்கமாகவும் அதற்கு மறுப்புத் தெரிவித்தார்.

அங்கே அப்பொழுதே அவர் தலைவிதி நிர்ணயிக்கப்பட்டு விட்டது. எமதர்மன் தனது கிண்களையப் பாசக் கயிறோடு அனுப்பிச் சின்னபாலாவின் உயிரை எடுப்பதற்கும் தருணம் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததையே இவர்களது சம்பாசணை குறித்து நின்றது. அந்த நாள் ஆகஸ்ட் 16ம் திகதியும் வந்தது. மிலேச்சத்தனமாக மட்டுமல்ல, மிகக் கொடூரமாகவும் சின்னபாலாவின் உயிர் பறிக்கப்பட்டது. அவர் தனது மனைவி ஜெகதீஸ்வரியையும் மூன்று புதல்விகளையும் விட்டுப் பிரிந்தார்.

அவரது படுகொலை, கருத்துக்களைச் சுதந்திரமாக வெளியிடுவதற்கான உரிமையையும், அரசியல் அபிப்பிராயங்களை வெளியிடும் உரிமைகளையும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவரது வாழும் உரிமையையும் புலிகள் பறித்தது

மிகப் பயங்கரமான உரிமை மீறலாகும். வாழ்வதற்கான உரிமையே இவை அனைத்தையும் விட மிக முக்கிய அடிப்படை உரிமையாகும். இந்த வாழ்வுரிமை இருந்தால் மட்டுமே ஏனைய மனித உரிமைகளைப்பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.

உயிர் வாழ்வதற்கான புனிதத் தன்மையின் முக்கியத்துவத்தை தமிழ் சமுதாயம் உணர்ந்துகொள்ளவில்லை என்பது வேதனைக்குரியது. சின்னபாலா போன்ற திறமையும் விசுவாசமுமிக்கவர்களை 'துரோகிகள்' என்று முத்திரை குத்தி இலகுவில் கொன்றுவிடுகிறார்கள். இந்தப் பயங்கரமான மரண நடனம் மேலும் மேலும் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டிருக்கையில் மௌனமே தொடர்ந்தும் கோலோச்சுகிறது. வாழ்வுரிமை மதிக்கப்படாத வரை தமிழ் மக்களின் எதிர்காலம் இருண்டதாகவே இருக்கப்போகிறது. ■

டி.பி.எஸ். ஜெயராஜ்

கனடா

(17.10.2004ம் திகதிய "சன்டேலீடர்" ஆங்கில வார இதழில் எழுதப்பட்ட கட்டுரையின் தமிழாக்கம்)

- ❑ திம்பு முதலாம் கட்டம் / 01
- ❑ திம்பு இரண்டாம் கட்டம் / 11
- ❑ சக இயக்கங்கள் மீதான புலிகளின் ஆதிக்கம் / 20
- ❑ பெங்களுர் சந்திப்பு / 22
- ❑ புதுடில்லியும் புலிகளும் / 28
- ❑ மோதலும் பேச்சும் / 36
- ❑ வடக்கு கிழக்கிற்கான மாகாண சபை / 41
- ❑ கொழும்புப் பேச்சுவார்த்தை / 44
- ❑ புலிகளின் தந்திரம் / 52
- ❑ விருந்தினராய் வந்த கொலையாளிகள் / 58
- ❑ கொடூரத்தின் வித்து / 62
- ❑ சிரித்துச் சிரித்து பேசி / 67
- ❑ யாழ். பேச்சுவார்த்தை / 79
- ❑ கடிதப் பரிமாற்றங்கள் / 87
- ❑ யாழ். பேச்சுவார்த்தையின் முடிவு / 109
- ❑ மீண்டும் பேச்சுக்கள் / 115
- ❑ நோர்வேயின் முதல் உத்தியோகபூர்வ விஜயம் / 120
- ❑ புதிய தீர்வுத் திட்டம் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிப்பு / 123
- ❑ 2000ம் ஆண்டு போர்நிறுத்தப் பிரகடனம் / 136
- ❑ மீளவும் பேச்சுவார்த்தை என்கிற புதியதொரு அத்தியாயம் / 147
- ❑ தாய்லாந்துப் பேச்சுவார்த்தை / 169
- ❑ நாகொன்பதாம் பேச்சுவார்த்தை / 181
- ❑ ஒஸ்லோ முன்னோடிக் கூட்டம் / 191
- ❑ பெர்லின் பேச்சுவார்த்தை / 206
- ❑ ரணிலின் இந்திய விஜயம் / 215
- ❑ ஜப்பான் பேச்சுவார்த்தை / 218
- ❑ டோக்கியோ மாநாட்டை நோக்கி / 223
- ❑ டோக்கியோவுக்கு சென்றடையாத பேச்சுவார்த்தை / 230

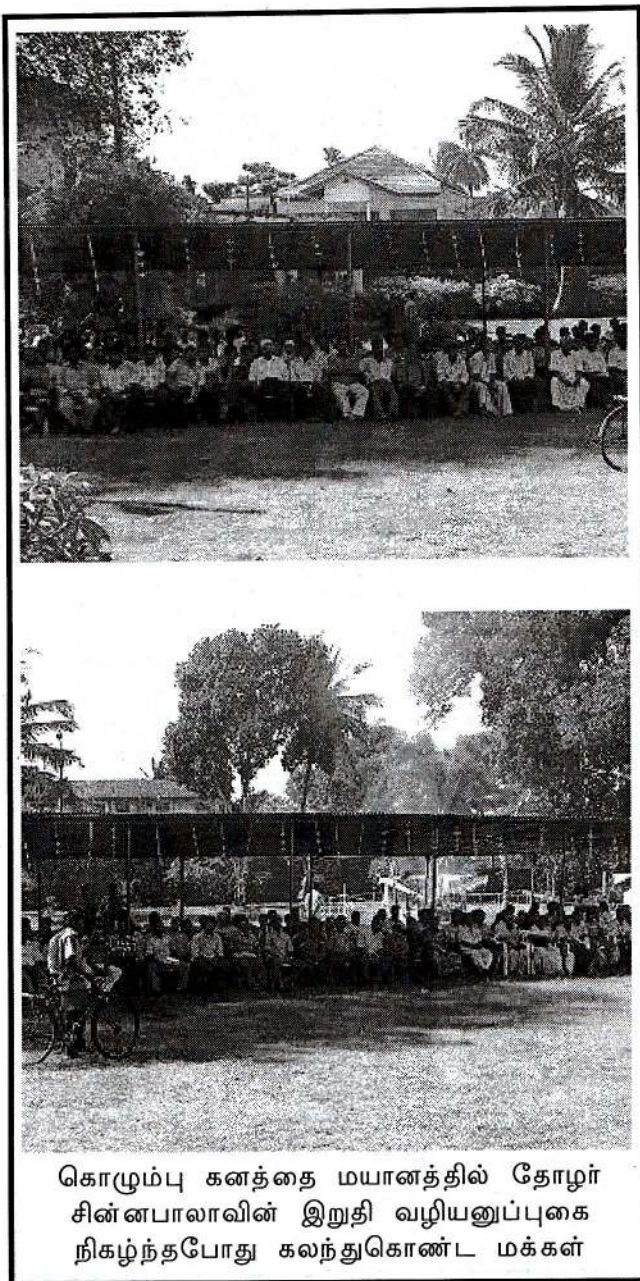
ஒரு தனி மனிதனின்
அதிகாரப் பச்சு
இன்றயாகிப் பபான
அன்னத்து உயிர்களுக்கும்...

தோழர் சின்னபாலாவின் படுகொலையைக் கண்டித்து கொழும்பு மத்திய புகையிரத நிலையத்தின் முன்பாக சுதந்திர ஊடக இயக்கம் ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபட்டது

ஆர்ப்பாட்டத்தில் கலந்துகொண்ட சுதந்திர ஊடக இயக்கத்தின் முக்கியஸ்தர் சுனந்த தேசபிரிய உரையாற்றுகிறார்

தீம்பு முதலாம் கட்டம்!

இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களின் போராட்ட வரலாற்றில் தீம்பு பேச்சு வார்த்தைகள் நடைபெற்ற காலகட்டம் ஒரு பொற்காலம். 1985 ஜூலை 8ஆம் தேதி ஆரம்பமான இப் பேச்சுவார்த்தைகள் 1985 செப்டம்பர் 18ஆம் திகதி முறிவடைந்து போயிற்று. தமிழ் மக்களின் நலன்களுக்காகப் போராடிய அரசியல் அணிகளில் முக்கியமான சக்திகள் அனைத்தும் ஒத்தக் குரலில் கருத்து வெளியிட்டமை, இந்திய அரசின் பின்பலமான ஆதரவு, சர்வதேச ரீதியான அங்கீகாரம் என்பன நிலவிய காலம் அது.

பூட்டான் நாட்டின் தலைநகர் திம்புவில் தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகளுக்கும், சிறீலங்கா அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளுக்கும் இடையே பேச்சுவார்த்தைகள் இடம் பெற்றன. இதனாலேயே இது தீம்புப் பேச்சுவார்த்தைகள் என்று வரலாற்றில் குறிக்கப்பட்டது.

எனினும், இது திடீரென இடம் பெற்ற ஒரு நிகழ்வு அல்ல. மூடிய கதவுகளுக்குப் பின்னால் நிகழ்ந்த குசுகுசுப்புப் பேச்சுக்களுக்கான பெறுபெறு அல்ல. தொடர்ச்சியாக, பல்வேறு தரப்புகளும் மேற்கொண்ட பல்வேறு முயற்சிகளின் பெறுபெறாகவே இப்பேச்சு வார்த்தை மேசை தயார் செய்யப்பட்டது.

1983இன் கறுப்பு ஜூலையை அடுத்து இந்திய அரசு இலங்கை விவகாரங்களில் நேரடியாகத் தலையிட்டது. இலங்கை வாழ் தமிழ்பேசும் மக்கள் இன ஒழிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து, தமிழ் பேசும் மக்களின் பாதுகாப்பு நலன்களுக்கு ஏற்பாடு செய்ய முனைந்தது. அதேவேளை

தமது அரசினால் தேடப்படும் சக்திகளுக்கு இந்தியாவில் புகலிடமும், பாதுகாப்பும் வழங்கப்படுவதாக குற்றம் சாட்டிய ஜே.ஆர். தலைமையிலான சிறீலங்கா அரசாங்கம், இந்தியாவுடன் விரோத மனப்பான்மையை வெளிப்படுத்தி வந்தது - இந்திய விரோத சக்திகளின் ஊடுருவலுக்கு இலங்கைக்குள் இடமளித்தது. இந்த இருவிடயங்களும் இந்தியா, இலங்கையின் விவகாரங்களில் தலையிடுவதற்கான காரணங்களாக இருந்தன இவ்வாறு கொழும்புக்கான இந்தியாவின் முன்னாள் தூதுவரான ஜே.என். டிக்சிற் கொழும்புப் பணி (Colombo Assignment) என்னும் தமது நூலில் விபரித்துள்ளார். இவ்வாறாக இந்தியா தலையிட்டிருந்த போதும் இரவோடிரவாக எந்த மாற்றமும் விளைந்து விடவில்லை.

83 ஜூலை கலவரத்தையடுத்து இந்திய அரசின் விசேட தூதுவராக நியமிக்கப்பட்டிருந்த ஜி.பார்த்தசாரதியின் வற்புறுத்தல் மற்றும் ஆலோசனைகள் காரணமாகச் சர்வகட்சி மாநாடு ஒன்று கூட்டப்பட்டிருந்தது. இம்மாநாடு பல்வேறு தரப்பும் கூடிக் கலையும் ஒரு செயற்பாடாகவே விளங்கி இறுதியில் தீர்வு எதையும் காணாமல் 1984 டிசம்பரில் கலைந்து போனது. மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் அமைப்பது முதல் பல்வேறு யோசனைகள் பரிமாறப்பட்டன. பின்னிணைப்பு 'சி' என்று பின்னாளில் அறியப்பட்ட திட்டம் இங்கு முன் மொழியப்பட்டிருந்தது. ஆனால் எந்த யோசனையும் திருப்திகரமான ஒரு தீர்வாக உருவெடுக்கவில்லை.

அதேவேளை போராளிகள் செயற்பாடுகள் தீவிரம் பெற்று வந்தன. பாதுகாப்புப் படையினர் மீதான தாக்குதல்கள், வங்கிக் கொள்ளைகள் என்பன முதல் சிறீலங்கா அரசாங்கம் சினமடையக் கூடிய பல்வேறு பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அளவிலும், தரத்திலும் வேறுபட்டு இருந்தாலும் பல்வேறு தரப்புக்கள் மேற்கொண்ட ஒவ்வொரு செயற்பாடும் அரசாங்கத் தரப்பினரை ஆத்திரமும், கோபமும் கொள்ள வைத்தது. இந்த நிலைமையிலிருந்து விடுபட ஏதாவது செய்தாக வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் சிறீலங்கா அரசாங்கத்திற்கு இருந்தது.

கொழும்பில் 28-06-1984இல் ஒபரோய் ஹோட்டலில் இடம் பெற்ற குண்டு வெடிப்புத் தாக்குதலுடன் ஈரோஸ் அமைப்பின் இராணுவ நடவடிக்கைகள் ஆரம்பமாயின. திம்புப் பேச்சு வார்த்தைகள் இடம் பெறுவதற்கு முன்பாகச் சுமார் பத்துக்கு மேற்பட்ட தாக்குதல்களைத் தென்பகுதியிலும், குறிப்பிடத்தக்க சில தாக்குதல்களைக் கிழக்கு மாகாணத்திலும் ஈரோஸ் அமைப்பு மேற்கொண்டிருந்தது.

தமிழீழ விடுதலை இயக்கமாகிய ரெலோவினர் நவம்பர் 1984இல் சாவகச்சேரி பொலீஸ் நிலையம் மீதும், 1985 ஜனவரியில் யாழ் தேவி புகையிரதத்தில் பயணம் செய்த படையினர் மீதும், மே 1985ல் கொக்காவில்

படை முகாம் மீதும் குறிப்பிடத்தக்க தாக்குதல்களை நடாத்தியிருந்தனர்.

இதேபோல புலிகளும் பல்வேறு தாக்குதல்களை நடாத்தியிருந்தனர். இவ்வாறான சூழ்நிலையில் ஆயுத மேந்திய எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுடன் அரசியல் தீர்வுக்கான பேச்சுக்களில் இலங்கையை ஈடுபடச் செய்வது இந்தியாவுக்கு இலகுவானதாக இருக்கவில்லை. அதேவேளை, ஆயுதமேந்திய எதிர்ப்பியக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களைத் தனது செல்வாக்குக்கு உட்படுத்துவதிலும் இந்தியா பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டியே இருந்தது. அதாவது, இரு தரப்பினரும் நேரடியாகப் பேசிப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வொன்றைக் காண வேண்டும் என்னும் இந்திய அரசின் கோரிக்கை இருதரப்பினராலுமே சந்தேகத்துடன் தான் நோக்கப்பட்டது.

இதேவேளை, திருமதி இந்திராகாந்தியின் மறைவுக்குப் பின்னர் பதவிப் பொறுப்பை திரு.ராஜீவ் காந்தி ஏற்றிருந்தார். இந்தியாவின் அசாம் மாநிலங்களில் இடம் பெற்று வந்த கிளர்ச்சி நடவடிக்கைகளை சம்பந்தப்பட்ட தீவிரவாதிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி உடன்பாடு காண்பதில் ராஜீவ் காந்தி கணிசமான வெற்றி கண்டிருந்தார். அதே வகையில் இலங்கை விவகாரத்திற்கும் உடன்பாட்டைக் கண்டு விடலாம் என்ற எண்ணத்துடன் செயற்பட்டார். போராளிகள் அமைப்புகளுடன் இலங்கை அரசை இணங்கச் செய்ய வேண்டும் என்பதில் முனைப்புக் காட்டினார்.

இந்த நேரத்தில் பங்களாதேஷில் சூறாவளி மற்றும் கடல் கொந்தளிப்பு அனர்த்தங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. இதற்காக பங்களாதேஷ் ஜனாதிபதி முகம்மட் எர்சாத்தைச் சந்தித்து ஆறுதல் தெரிவிக்க திட்டமிட்டிருந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தித் தம்முடன் இணைந்து கொள்ளுமாறு இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவுக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது.

1985ன் ஜூன் மாத ஆரம்பத்தில் பங்களாதேஷ் தலைநகர் டாக்காவில் சந்தித்துப் பேச்சுக்கள் நடத்திய இரு நாட்டுத் தலைவர்களும் புதுடில்லிக்குத் திரும்பி ஒரு உயர்மட்ட மாநாட்டை நடத்தினர். இந்த உயர்மட்ட மாநாடு இலங்கை இனப்பிரச்சினை விவகாரத்தில் புதியதொரு முயற்சிக்கு வித்திட்டது. அதுதான் திம்புவில் கை கூடிய மாநாடு ஆகும்.

இந்திய அரசின் நிலைப்பாடு

இரு தரப்புக்கும் இடையே அதாவது சீறிலங்கா அரசாங்கத் திற்கும் தமிழர் தரப்பு பிரதிநிதிகளுக்கும் இடையேயான பேச்சுவார்த்தை முயற்சிகளில் இந்திய அரசு ஈடுபட்டது. எனினும், “இலங்கைப் பிரச்சினை ஒரு உள்நாட்டுப் பிரச்சினை. இருதரப்பும் உடன்பாட்டிற்கு வந்து இந்தப் பயங்கர இடைக்காலத்தை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதே இருதரப்பினருக்கும் இந்திய அரசு முன்வைக்கும் ஆலோசனை” இவ்வாறு

இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி வெளிப்படையாகவே அறிவித்திருந்தார். எனினும் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடும் தமிழர் தரப்புப் பலமான நிலையில் இருக்க வேண்டும் என்பதிலும் இந்திய அரசு கவனம் செலுத்தியிருந்தது. இதனால், அரசியல் ரீதியாக மட்டுமின்றி ஆயுத பொருளாதார வழிகளிலும் இந்திய அரசு தமிழர் தரப்பு பிரதிநிதிகளைப் பலப்படுத்தி இருந்தது. அதே வேளையில் இலங்கைத் தமிழர்களின் இனப்பிரச்சினைக்குக் காணப்படும் தீர்வு இந்தியாவில் நடைமுறையிலுள்ள மாநில சுயாட்சிக்கு அதிக மானதாக இருக்க வேண்டுமென வலியுறுத்த முடியாது என்பதையும் இந்திய அரசு தெட்டத் தெளிவாக விளக்கியிருந்தது.

எனினும் ஆயுதமேந்திய எதிர்ப்பு இயக்கம் வலுவடையவும், இலங்கை பிளவுபடவும் இந்தியா தூண்டுகோலாக இருப்பதாகவே சிறீலங்கா அரசாங்கம் குற்றம் சுமத்தி வந்தது. வெறுமனே சொல்லளவிலானக் குற்றச்சாட்டாக மட்டுமன்றி இந்திய அரசாங்கத்திற்கும், இந்திய மக்களுக்கும், குறிப்பாகத் தமிழகத்திற்கு எதிரான பகைமை மனப்பாங்கு தென்னிலங்கையில் திட்டமிட்ட வகையில் வளர்க்கப்பட்டது. அத்துடன் சர்வதேச அரங்குகளிலும் இந்தியாவுக்கு எதிரான பல்வேறு குற்றச்சாட்டுக்கள் விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டு வந்தன.

இதேவேளை தமிழீழத் தனியரசு நிறுவும் இலட்சியத்திற்கு இந்தியா உதவ வேண்டும் என்பதே தமிழர் தரப்பின் எதிர்பார்ப்பாக இருந்தது. இதனால், அரை குறை தீர்வுக்கு இணங்குமாறு இந்திய அரசு நிர்ப்பந்திப்பதாக முணுமுணுப்புகள் மேலேழுந்தன. அத்துடன், பிராந்திய மேலாதிக்கத்தை நிறுவ முயலும் சுயநல எண்ணத்துடன் சொந்தத் தேவைக்காகவே போராட்ட நலன்களைப் பயன்படுத்துவதாகக் குற்றச்சாட்டுகள் முன் வைக்கப்பட்டன. இந்திய அரசின் செயற்பாட்டின் உள் நோக்கங்கள் குறித்துச் சந்தேகங்கள் விதைக்கப்பட்டன.

அதாவது, சுருங்கக் கூறின் முரண்பாட்டின் அடிப்படையிலான மோதலில் ஈடுபட்டிருந்த சக்திகள் மத்தியில் இந்திய அரசின் எண்ணங்கள் செயற்பாடுகள் தொடர்பாக ஆழமான சந்தேகங்கள் வேரோடியிருந்தன. இந்த நிலையிலேயே இந்திய அரசு பணியாற்ற வேண்டியிருந்தது. ஒவ்வொரு தரப்பையும் இணங்கச் செய்யப் பலமான முயற்சிகள் வேண்டப்பட்டன. ஒவ்வொரு அமைப்பினருக்கும் தனித்தனியே தங்குமிட வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. போக்குவரத்து, பாதுகாப்பு ஒழுங்குகள், தகவல் தொடர்பு வசதிகள் எனப் பல்வேறு பொறுப்புக்களையும் இந்திய அரசே ஏற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஏனினும், பேச்சுக்களில் இந்திய அரசுப் பிரதிநிதிகள் எவரும் நேரடிப் பங்கை வகிக்கவில்லை.

தமிழர் தரப்பு பிரதிநிதிகள்

இனப்பிரச்சினை தொடர்பான திம்பு மாநாட்டில் தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகளாக முதல்கட்டப் பேச்சுக்களின்போது பதின்மூன்று பேர் பங்கு

பற்றியிருந்தனர். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் சார்பாக செயலதிபர் அ.அமிர்தலிங்கம், மு.சிவசிதம்பரம், இரா.சம்பந்தன் ஆகிய மூவரும் பங்கேற்றனர். பாராளுமன்ற உறுப்பினராக மக்களால் தெரிவான பிரதிநிதிகளாக அவர்கள் இருந்த போதும் கூட்டணி பலம் வாய்ந்த அமைப்பு வடிவத்தைக் கொண்ட கட்சியாக இருக்கவில்லை.

தமிழீழ விடுதலை இயக்கமான ரெலோவின் சார்பில் மோகன், சாள்ஸ் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் சார்பாக லோறன்ஸ் திலகர் மற்றும் சிவகுமார் ஆகியோர் பங்கேற்றனர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேறிய சிவகுமாரும், லண்டனில் இருந்து வந்திருந்த திலகரும் புலிகள் அமைப்பின் செயற்பாடுகள் மீது செல்வாக்குச் செலுத்தக் கூடியவர்களாக விளங்கவில்லை. தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகமான புளொட் சார்பாக இரா.வாசுதேவா மற்றும் த.சித்தார்த்தன் ஆகியோர் பங்குபற்றினர்.

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் சார்பாக அ.வரதராஜப் பெருமானும், எல்.கேதீஸ்வரனும் பங்கேற்றனர். ஈரோஸ் இயக்கத்தின் சார்பாக இ.இரத்தினசபாபதி, சங்கர் ராஜி ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் போராளிகள் தமது தாக்குதல்களைக் கைவிடச் செய்ய வேண்டும் என்பதுவே சிறீலங்கா அரசாங்கத்தின் பிரதான நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால், பேச்சுவார்த்தை மேசையிலிருந்த எவரும் தாக்குதல்கள் பூரணமாக நிறுத்தப்படலாம் என்ற உத்தரவாதத்தை மனப்பூர்வமாக வழங்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கவில்லை. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் சார்பிலேயே முடிவுகளை மேற்கொள்ளக்கூடிய தகைமையுடையவர்கள் பங்கேற்றனர். ஆனால் தாக்குதல் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதில் அல்லது தடுப்பதில் அவர்களால் எந்தச் செல்வாக்கையும் செலுத்தக்கூடியதாக இருக்கவில்லை.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் அரசாங்கத்துடன் தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகள் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடுவதை ஆட்சேபிக்கும் வகையில் ஆர்ப்பாட்டங்கள் உள்நாட்டிலும், வெளிநாடுகளிலும் முன் நெடுக்கப்பட்டன. பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு விடுமுறை வழங்கப்படுகிறது எனவும், இவை காலத்தை வீணடிக்கும் கைங்கரியங்கள் எனவும் மக்கள் மத்தியில் எடுத்துரைக்கப்பட்டது.

பேச்சுக்களின் ஆரம்ப நாளன்று கொழும்பில் குண்டுகளை வெடிக்க வைக்கத் திட்டமிட்டிருந்தமை போலீசாரால் முறியடிக்கப்பட்டிருந்தது. அதாவது, இணக்கப்பாடொன்றைக் காணும் மனப்பூர்வமான விருப்பத்துடன் தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகளும் திம்புப் பேச்சுக்களின் போது செயற்படவில்லை என்பதை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். பேச்சுவார்த்தைகளில்

பங்கேற்பதன் வாயிலாக அரசியல் அங்கீகாரம் பெறுவதும்; பொருளாதார இராணுவ நலன்களை நிலை நாட்டுவதுமே தமிழர் தரப்பு பிரதிநிதிகளின் குறிக்கோளாக இருந்தது. அதாவது, இலங்கையின் ஐக்கியத்தைப் பேணும் அதே சமயம் இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பது என்ற ஆதங்கத்தை விடவும், ஆயுதமேந்திய எதிர்ப்பியக்கத்தைத் தொடர்வதன் மூலமாக தனியரசை நிறுவி விட முடியுமென்ற நம்பிக்கையே பேச்சுவார்த்தையில் கலந்து கொண்ட தமிழர் தரப்பு பிரதிநிதிகள் மத்தியில் மேலோங்கியிருந்தது. “தமிழீழம் அமைப்பதே எமது இறுதி முடிவு. இதிலிருந்து மாறுபட எம்மால் முடியாது. இனப்பிரச்சினைத் தீர்வுக்காக இலங்கையரசு முன்வைக்கவுள்ள ஆலோசனைகளைக் கேட்பதற்கே நாம் இங்கு வந்தோம். எதனையும் சமர்ப்பிக்க அல்ல.” என்பதுவே தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகளின் ஏகோபித்த குரலாக இருந்தது.

எனினும், பேச்சுவார்த்தைகள் மனம் விட்டுக் கருத்துப் பரிமாறிக் கொள்வதற்கும், நட்புறவும் ஒத்துழைப்பும் கூடிய ஓர் அரிய சந்தர்ப்பத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்ததாகக் கலந்து கொண்ட பிரதிநிதிகள் கருத்துக் கூறியிருந்தனர். இருந்தும், முன்னெடுக்கப்பட முடியாததொரு இக்கட்டான நிலையிலேயே முதற் சுற்றுப் பேச்சுக்கள் முடிவடைந்திருந்தன.

மக்களுக்குக் கிடைத்த பயன்

திம்புப் பேச்சுவார்த்தைகளில் கலந்து கொள்ள முன்வந்தமை மூலமாக மக்களுக்குக் குறிப்பாக வடபகுதி மக்கள் மீது சமத்தப்பட்டிருந்த நெருக்கடிகளில் ஒரு தளர்வு ஏற்பட்டது. எந்த உடன்படிக்கையிலும் எவரும் கைச்சாத்திடாத போதும் ஆரம்பத்தில் பதினெட்டு வார காலப் போர் நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. தடுப்பு முகாம்களிலும் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த சிலரின் விடுதலைக்கும் வழியேற்பட்டது.

“புதிய சமாதான சூழ்நிலை காரணமாக வடக்கில் நடைபெற்று வரும் இராணுவ வீதிச் சோதனைகள், ரோந்துகள், திடீர் சோதனைகள் உடனடியாக நிறுத்தப்படும், வடபகுதியின் சகல கடலிலும் மீன் பிடியில் ஈடுபடவும், தீவுகளுக்கிடையிலான சகல பாதைச் சேவைகள் நடைபெறவும் அனுமதிக்கப்படும், இவற்றுடன், படையினர் இனிமேல் முகாம்களுக்குள்ளேயே இருப்பர்” இது அப்போதைய வடபகுதி இராணுவத் தளபதியாக இருந்த பிரிகேடியர் ஹமில்டன் வணசிங்க வெளியிட்ட பகிரங்க அறிவிப்பாகும். இருதரப்பினரும் ஆயுத பாவனையை நிறுத்தினால் சகல இராணுவ ரோந்துகளையும் நிறுத்தி, பத்திரிகைத் தணிக்கையை நீக்கி வட பகுதியிலுள்ள பாதுகாப்புப் படை முகாம்கள் அனைத்தையும் பலாலியில் ஒருங்கிணைக்கவும் தீர்மானிப்பதாக புதுடில்லிக்கு சிறீலங்கா அரசு உயர்மட்டம் தெரிவித்திருந்தது. அத்துடன்,

பிரிவினை யைத் தடை செய்யும் அரசியலமைப்பின் ஆறாவது திருத்தத்தை நீக்குவது குறித்தும் சிறீலங்கா அரசு பரிசீலிக்கும் எனவும் கூறப்பட்டிருந்தது.

இவற்றின் மூலமாகப் படையினரின் நடமாட்டத்தைக் குடாநாட்டில் தடுப்பதில் அல்லது முகாம்களுக்குள் முடங்கச் செய்வதில் திம்புப் பேச்சுவார்த்தைகள் வகித்த முக்கிய பங்கு தெளிவாக உணரப்படலாம். பாதுகாப்புப் படையினர் தமது தேவை களுக்காகக் கூட முகாம்களை விட்டு வெளியேற முடியாதவாறு போராளிகள் முகாம் களின் வாசலில் முற்றுகையிட்டனர். அத்துடன் பொலீசாரின் நடவடிக்கைகளும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டன.

படையினரின் நடமாட்டம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஆயுதபாணிகளான போராளிகளின் நடமாட்டம் அதிகரித்தது. காட்டிக் கொடுப்போருக்கு எச்சரிக்கை என்ற பிரகடனத்துடன் மின்கம்பத் தண்டனைகள் அரங்கிற்கு வந்தது. கொள்ளைச் சம்பவங்கள் மலிந்தன. வாகனக் கடத்தல்கள் தொடர்ந்தன. ஏட்டிக்குப் போட்டியாகச் சம்பவங்கள் இடம் பெற்றன. இத்தகையவற்றையெல்லாம் யுத்த நிறுத்த மீறல்களாகச் சிறீலங்கா அரசாங்கம் குறித்துக் கொண்டது.

இவ்வாறாக சட்டம், ஒழுங்கு என்று எதுவுமில்லாமல் இருந்த சூழ்நிலை யாழ்ப்பாணப் பிரஜைகள் மத்தியில் கவலைக்குரியதாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணப் பிரஜைகள் குழுவினர் அரசாங்க அதிபர் திரு.பஞ்சலிங்கத்தைச் சந்தித்து வடபகுதியில் சுமுகமான சிவில் நிர்வாகம் ஏற்படுவது தொடர்பாக ஆராய்ந்தனர். ஏட்டளவில் இல்லாமல் செயலுருவில் சுமுகமான நிர்வாகம் ஏற்பட பொலீஸ் நிர்வாகம் தாமதமில்லாமல் ஏற்படுத்த வேண்டும். படையினர் முகாமிட்டுள்ள பாடசாலைகளில் போதனைகள் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும். எரிபொருள் விநியோகிக்கப்பட வேண்டும். புகையிரதச் சேவை ஆரம்பிக் கப்பட வேண்டும் என்பன போன்ற கோரிக்கைகளை முன் வைத்திருந்தனர்.

1983 ஜூலை கலவரத்தைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாண மக்களின் சுயேட்சையான குழுவாக யாழ்ப்பாணம் பிரஜைகள் குழு செயற்பட்டு வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. எந்த இயக்கத்துடனும் ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ளாமலும், அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளாமலும் செயற்பட்டு வந்த இக்குழுவின் செயலாளராக சட்டத்தரணி ஆர்.பாலசுப்பிரமணியம் செயற்பட்டு வந்தார். பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் வி.கே.கணேசலிங்கம், பேராசிரியர் டாக்டர் ராமதாஸ், வண.பிதா மைக்கேல் சுவாமி, டாக்டர் ஜெகா பசுபதி, ஆர்.விஸ்வலிங்கம் ஆகியோர் இக்குழுவின் அங்கத்தவர் களாகத் தொண்டாற்றி வந்தனர்.

இதனிடையே யாழ்ப்பாணம் பரியோவான் கல்லூரியின் அதிபரான சி.ஈ.ஆனந்தராஜா 26-06-1985ல் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டார். இக்கொலையின் பொறுப்பாளிகள் யார் என்பது குறித்துச் சர்ச்சைகள் நிலவிய போதும் பின்னர் புலிகள்தான் இதனைச் செய்திருந்தனர் என்பது புலனானது.

“படையினருக்கும் பொதுமக்களுக்கு இடையே சுமுகமான புரிந்துணர்வு ஏற்படுவதற்கு வித்திடும் முகாமாகப் பரி.யோவான் கல்லூரி மாணவர் அணிக்கும், படையினரின் அணிக்கும் இடையேயான சிநேகபூர்வ உதைப்பந்தாட்டப் போட்டியொன்றுக்கு அவர் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இதுவே அவரது கொலைக்கான காரணமாகப் பின்னர் கூறப்பட்டிருந்தது. அதாவது சிறீலங்கா அரசாங்கத்துடன் ஒரே மேசையில் அமர்ந்து பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டிருந்த போதும், படையினருடனான பகைமை உணர்வில் தமிழர் தரப்பு எந்தவிதமான மாறுதலையும் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதையே அதிபர் ஆனந்தராஜா சொரிந்த குருதி புலப்படுத்தியது எனலாம்.

சிறீலங்கா அரசாங்கத் தரப்பு

தீம்புப் பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பிப்பதற்கு ஏதுவாகத் தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்கி வந்த சில அன்றாட நெருக்கடிகளைத் தளர்த்த அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்திருந்தது; எனினும், பேச்சு வார்த்தைகளின் போது முடிவுகள் எதையும் மேற்கொள்வதில் அரசாங்கம் தயாராக இருக்கவில்லை. போரைத் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கத் தேவையான காலத்தை வாங்கும் தந்திரோபாயமாகவே கருதிக் கொண்டது.

சிறீலங்கா அரசாங்கத் தரப்புப் பிரதிநிதிகளாகப் பின்வருவோர் கலந்து கொண்டனர். அன்றைய ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனாவின் சகோதரரும், அரசியல் அமைப்பு சட்ட நிபுணருமான ஹெக்டர் ஜெயவர்தனா தலைமையில் இக்குழுவினர் சென்றிருந்தனர். அமைச்சரவைச் செயலாளரான ஜே.வி.பி. சமரசிங்ஹ, 1984இல் நடைபெற்ற சர்வகட்சி மாநாட்டின் செயலாளராக இருந்த பீலிக்ஸ் டயஸ், அபேசிங்ஹ, வெளிவிவகார அமைச்சின் பணிப்பாளர் நாயகம்), இந்தியாவில் இருந்த இலங்கைத் தூதுவர் பெர்னாட் திலகரத்ண மற்றும் சட்டத்தரணிகளான எச்.எஸ்.டி.சில்வா, மார்க் பெர்ணான்டோ, எஸ்.எல். குணசேகர ஆகியோருடன் ஜனாதிபதி செயலக மேலதிகச் செயலாளர் எஸ்.எம்.எல்.மரிக்கார், சர்வகட்சி மாநாட்டின் உதவிச் செயலாளரான ஏ.வி.விஜேசிங்கவும் கலந்து கொண்டனர். தூதுக் குழுவின் பிரதித் தலைவராக ஏ.சி.ஜெயக்கொடியும் பங்கேற்றார்.

பிரச்சினைகளை வன்முறைகள் மூலம் தீர்த்துக் கொள்ளவே தீவிரவாதிகள் முயற்சிக்கின்றனர். அவர்களின் வன்முறைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ்காந்தியினால்தான் முடியும் அதனால், பேச்சுவார்த்தைகள் வெற்றிபெறப் பிரார்த்திப்போம்.” இவ்வாறு 04-06-1985 பொசன்

பெள்ளனமியன்று மிஹிந்தலையில் நடைபெற்ற விழாவில் பிரதமர் ஆர்.பிரேமதாசா தெரிவித்திருந்தார்.

போராளிகளுடனான பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு பிரதமர் பிரேமதாசா வழங்கிய ஆசீர்வாதமாகவே இது கருதப்பட்டது. அங்கு உரையாற்றிய அவர் மேலும் குறிப்பிடுகையில், “பயங்கரவாதச் செயல்கள் இந்தியாவுக்கும் பெரும் தொல்லை கொடுக்கின்றன. ஜனநாயக நாடுகளுக்கு எல்லாம் இந்த உபத்திரவம் இருந்து வருகின்றது. பிரதமர் ராஜீவ்காந்திக்கு இந்த யதார்த்தம் நன்குபுரிய வேண்டும்” எனவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இது சிறீலங்கா அரசின் உள்நோக்கத்தை நன்கு புலப்படுத்திய ஒரு கூற்றாகக் கருதப்படலாம்.

வடபகுதியிலுள்ள நான்கு மாவட்டங்களையும் இணைத்து முதலமைச்சர் ஒருவர் தலைமையிலான மாநில சபையொன்றை உருவாக்குவது; கல்வி, சிவில் நிர்வாகம், போக்குவரத்து போன்ற துறைகளில் கூடுதல் அதிகாரங்களைக் கொண்டதாகச் சட்டமன்றம் அமைக்கப்படுவது என்பவற்றை உள்ளடக்கியதான ஒரு யோசனையே திம்புவில் அரசாங்கத் தரப்புப் பிரதிநிதிகளால் முன் வைக்கப்பட்டது.

எனினும் திரைமறைவில் விசேட அதிரடிப்படைப்பிரிவு உருவாக்கப் பட்டது. படையினரை மேலும் பலப்படுத்தும் முயற்சிகள் மேற் கொள்ளப்பட்டன. விசேட கொளில்லா எதிர்ப்புப் பயிற்சிகளுக்காக இராணுவ அதிகாரிகள் பலர் பாக்கிஸ்தானுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். சீனாவிடமிருந்து பெருமளவு துப்பாக்கிகளும், துப்பாக்கி பொருத்தப்பட்ட கப்பல்களும் வாங்கப்பட்டன. இவை சிறீலங்கா அரசுத் தரப்பின் நோக்கம் குறித்த சந்தேகங்களை மேலும் தூண்டின. அதாவது அமைதி நிலவும் காலத்தைப் பயன்படுத்தி படையினரைப் பலப்படுத்துவதும், இந்திய அரசுக்கும் - போராளி அமைப்புகளுக்கும்மிடையே முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவிப்பதும் தான் ஜே.ஆர்.அரசின் எண்ணமாக இருந்தது.

தமிழ் மக்களின் அடிப்படைக் கோரிக்கை எதனையும், எந்த விதத்திலும் பூர்த்தி செய்யாத யோசனைகள் முன்வைக்கப்பட்டமை - போர் நிறுத்த மீறல் சம்பவங்களைக் காரணமாக்கிப் பேச்சுவார்த்தை மேசையில் இருந்து பின்வாங்க முனைந்தமை போன்ற செயற்பாடுகள் தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகளுக்கு விசனத்தை ஊட்டியிருந்தது. பெரும் ஏமாற்றத்தையும் கொடுத்திருந்தது.

இதனிடையே இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியின் விசேட தூதுவராக ரொமேஷ் பண்டாரி பூட்டான் தலைநகர் திம்புவுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். தமிழர் தரப்பின் தனியரசு என்ற நிலைப்பாட்டிற்கும், சிறீலங்கா அரசு வழங்க முன்வந்த மாவட்ட சபைக் கும் இடைப்பட்டதொரு தீர்வைக் கண்டுபிடிக்கும் பகீரத முயற்சிகள் மேற் கொள்ளப்பட்டன.

திம்புக் கோட்பாடுகளின் பிறப்பு

திம்புப் பேச்சுவார்த்தைகளின் முட்டுக்கட்டை நிலையை அடுத்துச் சில அடிப்படைக் கோரிக்கைகளை முன்வைக்கத் தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகள் அனைவரும் முயன்றனர். இந்த முயற்சியின் பெறுபேறாகவே **திம்புக் கோட்பாடுகள்** என்று அழைக்கப்படும் கருத்துருவம் பிறப்பெடுத்தது. அதவாது, தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகள் அனைவரதும் புரிந்துணர்வுடனான ஐக்கியம், இந்திய மத்திய அரசின் பின்புலமான ஆதரவு என்ற சூழலில் தான் திம்புக் கோட்பாடுகள் தோற்றம் பெற்றன. இக்கோட்பாட்டில் முன் வைக் கப்பட்ட நான்கு அம்சங்களும் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளன.

- 1) தமிழ் பேசும் மக்கள் ஒரு தேசிய இனம் என்பது அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.
- 2) பாரம்பரிய தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் ஒருங்கிணைப்பு என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவேண்டும்.
- 3) தமிழ் பேசும் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.
- 4) இலங்கையைத் தாயகமாகக் கொள்ளும் அனைவருக்கும் பிரஜாவுரிமை கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும்.

இந்த நான்கு அம்சக் கோரிக்கைகளுமே திம்புக் கோட்பாடுகளாகத் திம்புப் பிரகடனமாகக் கொள்ளப்படுவது உண்டு. இது தொடர்பாக சிறீலங்கா அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாடு பற்றி தெரிந்து கொள்ள சிறீலங்கா அரசுப் பிரதிநிதிகள் விரும்பினர். இதனால், ஐந்து தினங்களாக நீடித்த மாநாட்டை ஒத்திவைக்க இருதரப்பினரும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

“தமிழர்கள் வேண்டி நிற்கும் சுயாட்சி, அதிகாரப் பங்கீடு ஆகியன சம்பந்தமாகப் புதிய யோசனைகளை அடுத்த சுற்றுப் பேச்சுக்களின் போது அரசாங்கத் தரப்புப் பிரதிநிதிகள் சமர்ப்பிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அரசியல் தீர்வு ஏற்படுவதில் இம் மாநாட்டினால் அதிக முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை. எனினும், போர் நிறுத்த மீறல்கள் பற்றி இரு தரப்பினரும் தத்தம் குறைகளை வெளிப்படுத்த இம்மாநாடு ஒரு சந்தர்ப்பமாகப் பயன்பட்டது” ஐந்து நாட்கள் நடைபெற்ற மாநாடு குறித்துப் புதுடில்லியில் இந்திய வெளியுறவு வட்டாரங்கள் மேற்கண்டவாறு செய்தி வெளியிட்டிருந்தன.

திம்பு இரண்டாம் கட்டம்!

திம்புப் பேச்சுவார்த்தைகள் தொடங்கப்பட்டுப் பாதுகாப்புப் படையினர் மற்றும் பொலீசாரின் நடமாட்டங்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து குடாநாட்டிற்குள் ஆயுதபாணிகள் நடமாட்டம் அதிகரித்தது. குடாநாட்டிலிருந்த பாதுகாப்பு நிலைகளின் முன்னரங்கப் பகுதியில் போராளிகளின் காவல் நிலையங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. படையினர் முகாம்களை விட்டு வெளியேற முற்பட்ட ஒவ்வொரு தருணத்திலும் தாக்குதலுக்கு இலக்காகினர். எனினும், பெருமளவுக்கு பதில் தாக்குதல் முனைப்பைக் காட்டாமல் படையினர் முகாம்களுக்குள்ளேயே முடங்கிக் கொண்டனர்.

இத்தகைய சூழலில் அரசாங்கத்திற்கு எதிரான செயற்பாடுகள் என்ற வகையில் பல்வேறு அடாவடித்தனங்களும் மேலோங்கின. கூட்டுறவுக் கடைகளில் கொள்ளையிடுவது முதல் வைத்தியசாலைகளின் அம்புலன்ஸ் கடத்தப்படுவது வரை பல்வேறு சம்பவங்கள் இடம்பெறலாயின. வாகனக் கடத்தல்கள் மரண தண்டனைகள், கொள்ளைகள் என்பன மலிந்தன.

இதனால் இத்தகைய செயற்பாடுகளைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. நான்கு போராளி அமைப்புகளின் கூட்டமைப்பாகச் செயற்பட்ட “ஈழ தேசிய விடுதலை முன்னணி” அத்தியாவசிய சேவைகளை சீர்குலைப்பது தற் கொலைக்கு ஒப்பானது எனக் கருதியது. இது குறித்துப் பகிரங்க அறிக்கை ஒன்றையும் வெளியிட்டிருந்தது. இது தமிழ் மக்களின் நலன்களில் அக்கறையுள்ள அனைவராலும் பாராட்டப்பட்டது. இந்த நிலைப்பாடு பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டது. அத்தியாவசிய சேவைகளில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு உற்சாகத்தையும், தெம்பையும், மன ஆறுதலையும், அம்முன்னணியின் தீர்மானம் கொடுத்தது. எனினும் முன்னணியின் இந்தத் தீர்மானம் அங்கம்

வகித்த சக்திகள் சிலவற்றினால் உதாசீனம் செய்யப்பட்டதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

. குடா நாட்டில் நிலவிய சூழல் இவ்வாறிருக்க - கொழும்பு - சென்னை - புதுடிவ்லி கருத்துப் பரிமாறல்களும் சர்ச்சைகளும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. சிறீவங்கா அரசின் விட்டுக் கொடுக்காத போக்கு, தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகளின் பூரண ஒத்துழைப்பின்மை என்பவற்றிற்கு மத்தியில் இந்திய அரசு சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இலங்கைப் பிரச்சினையைக் கையாளும் பொறுப்பை பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி ஏற்று கொண்டிருப்பதாகவும், வெளியுறவுச் செயலாளர் ரொமேஷ் பண்டாரி ராஜீவ்காந்திக்கு விசேட ஆலோசகராக இருக்கிற போதும் ஒவ்வொரு அம்சம் குறித்தும் ஜி.பார்த்தசாரதியுடன் கலந்தாலோசிக்கப்படுவதாகவும் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

தமிழ் மக்களின் நியாய பூர்வமான அபிலாசைகளை நிறைவேற்றக்கூடிய புதிய யோசனைகளை முன்வைக்குமாறு கோரும் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியின் விசேட செய்தியுடன் ரொமேஷ் பண்டாரி கொழும்புக்கு விரைந்தார். அதேவேளை தங்களின் மாற்று யோசனைகளுடன் தமிழ்த் தலைவர்கள் பூட்டானுக்கு வரவேண்டும் எனவும் கோரப்பட்டனர்.

இதனிடையில் தற்போதைய மாகாண எல்லைகளில் மாற்றம் எதுவும் இல்லாமல் தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழும் பிரதேசங்களுக்கு சுயாட்சி வழங்கக் கூடிய வகையில் இணைப்பு சி என்ற யோசனை 1984ன் சர்வகட்சி மாநாட்டில் முன் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இத்திட்டத்தில் சில மாற்றங்களைச் செய்து ஏற்றுக் கொள்வதற்குக் கொழும்பு முயற்சிப்பதற்கான அறிகுறிகள் காணப்பட்டன. எனினும், இணைப்பு சி யில் முன்வைக்கப்பட்ட அதிகாரப் பரவலாக்கல் இன்றைய நிலைக்கு ஏற்படையது அல்ல, ஏனெனில், தமிழ் மக்களின் நிலையில் கடந்த இரு ஆண்டு சம்பவங்கள் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி மிகுந்தன என்பதுவே இந்திய அரசின் எண்ணமாக இருந்தது. எனவேதான் டாக்கா சந்திப்பு நேரத்தில் இந்திய அரசியல் அமைப்பில் உள்ளது போன்று அதிகாரப்பரவலாக்கல் மேற்கொள்ள இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனாவுடன் ராஜீவ் காந்தி பேச்சுக்கள் நடத்தி யிருந்தார், அவ்வகையில் இணக்கம் காணப்பட்ட அடிப்படை யிலேயே திம்புப் பேச்சுக்களும் வித்திடப்பட்டதாக கூறப்பட்டிருந்தது.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் திம்புவில் இரண்டாம் கட்டப் பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பமாகின. 1985இன் ஆகஸ்ட் 12இல் ஆரம்பமான பேச்சுக்கள் தொடர்ந்து பத்துத் தினங்கள் வரை நீடிக்கும் என்றே எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளின் போது தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகளில் ஒருமாற்றம் செய்யப்பட்டிருந்தது. தமிழீழ விடுதலை இயக்கப் பிரதிநிதிகளில் ஒருவரான மோகன் என்பவர் நீக்கப்பட்டு அவருக்குப் பதிலாக லண்டனிலிருந்து பிரபல

சட்டத்தரணியான நடேசன் சத்தியேந்திரா நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். ஏனைய பிரதிநிதிகளில் எந்த மாற்றமும் இருக்கவில்லை.

பூட்டான் பேச்சுவார்த்தைகளின் இரண்டாம் கட்டம் ஆரம்பமானபோது தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகளால் முன் வைக்கப்பட்ட நான்கு அம்சக் கோரிக்கைகளையும் சிறீலங்கா அரசாங்கம் திட்டவட்டமாக நிராகரித்தது. இது தொடர்பாக பத்துப் பக்க அறிக்கையொன்று முன் வைக்கப்பட்டது. இந்த அறிக்கையை சிறீலங்கா தூதுக் குழுவின் தலைவரான எச்.டபிள்யூ. ஜெயவர்தனா முன் வைத்தார். இந்த அறிக்கையின் முக்கியமான அம்சங்கள் வருமாறு,

1. தமிழர்கள் ஒரு தனியான தேசிய இனம்:

இக்கோரிக்கையானது இதர சமுதாயங்கள் அல்லது இனக் குழுக்களிலிருந்தும், நாட்டுக்குத் தங்கள் விசுவாசக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்தும் வேறுபடும் வகையில் ஒரு தனித்துவம் அல்லது பிரிவினை என அர்த்தப்படுமானால் அது ஒரு புதிய நாட்டை உருவாக்குவதில் சம்பந்தப்படுவதாலும் நாம் அதனை நிராகரிக்கிறோம்.

எனினும், தமிழர்கள் ஒரு இனக்குழுவாகத் தொடர்ந்து நிலைப்பதற்கு அவசியமான உரிமைகளையும், நலன்களையும் பேணிப்பாதுகாப்பதற்கு உதவும் ஏதாவது யோசனைகளைப் பரிசீலிக்க நாம் தயாராக இருக்கிறோம். நாட்டின் இறைமைக்குக் குந்தகம் ஏற்படாதவாறு இலங்கையின் எல்லா சமுதாயங்களும் தங்கள் கலாசார பாரம்பரியம், மொழிப் பாரம்பரியம் ஆகியவற்றைப் பேணிப் பாதுகாத்து ஊக்குவிக்கவும், தங்கள் மதத்தைக் கடைப்பிடிப்பதற்கான உரிமையை நாம் அங்கீகரிக்கின்றோம்.

அரசியல் அமைப்பில் இந்த உரிமையை நாம் உறுதிப்படுத்துவதுடன் சிறுபான்மையினர் உரிமைகள் ஆணைக்குழுவொன்றையும் நிறுவுவோம். அவசியமானால் அவர்கள் போதிய பிரதிநிதித்துவம் பெறும் வகையில் ஒரு சபையையும் நிறுவுவோம்.

2. பிரதேச அடையாளம் காணப்படும் தமிழ் தாயகமும், ஒருமைப்பாட்டைப் பேணலும்:

இக்கோரிக்கை குடியரசின் சொந்தப் பிரதேச ஒருமைப் பாட்டிலிருந்தே கிளை விடுவதான எண்ணத்தை தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது. அத்தகைய எண்ணத்தை வரவேற்க முடியாது.

தங்கள் தாயகமாக தமிழர்கள் குறிப்பிடும் பகுதிகளில் இதர சமுதாய மக்களின் குடியேற்றத்துக்கு எதிராகப் பூரண அல்லது பகுதியான கட்டுப்பாடு இருக்கும் என்பதை இக்கொள்கை கொண்டிருக்கின்றது. அது இலங்கைக் குடிமக்கள் எல்லோரது அடிப்படை உரிமைகளையும், சுதந்திரங்களையும் மீறுகின்றது. இதனால், நாம் அதனை நிராகரிக்கின்றோம்.

மறுபுறத்தில் நாட்டின் சில பகுதிகளில் விஷேட பிரச்சினைகளுக்கு வழிவகுக்க வலுவான கவனிப்பு இருப்பதான உண்மையையும் நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். அவர்களின் முன்னுரிமைக் கவனிப்புக்கான சிறப்புரிமைகளும், கோரிக்கைகளும், சமத்துவ அடிப்படைக் கொள்கை - சமமான பாதுகாப்பு ஆகியவற்றுடன் முரண்படாததால் அவற்றை அங்கீகரிக்கும் அவசியம் உண்டு.

இப் பகுதிகளில் வசிக்கும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் இனத் தனித்துவங்களையும் பேணுவதற்கு அவர்களுக்கு ஏதாவது சிறப்புரிமை வழங்குவது அவசியம். இந்த நோக்கங்களை அடைவதற்கு நியாயமான யோசனைகளைப் பரிசீலிக்க நாம் தயாராக இருக்கிறோம். இத் தேவையை திருப்திப்படுத்தும் எனக் கருத்திற் தோன்றும் காணிக் குடியேற்றம், காணிப் பயன்பாடு பற்றிய குறிப்பான யோசனைகளை நாங்கள் உங்கள் முன் வைப்போம்.

3. தமிழ் இனத்தின் சுய நிர்ணய உரிமை:

இக்கொள்கையானது இலங்கைக் குடியரசில் இருந்து பிரிந்து விடும் உரிமைகளையும் ஒரு தனிநாட்டை உருவாக்கும் உரிமையையும் வெளிப்படுத்துவதால் முற்றாக ஏற்க முடியாது. அத்தன்மையில் அது நிராகரிக்கப்படுகிறது.

இலங்கையில் உள்ள எல்லா சிறுபான்மையினருக்கும் உரிமைகள் அரசியலமைப்பில் ஏற்கனவே உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருப்பினும் தற்போது தாங்கள் அனுபவித்து வரும் பங்கேற்பு அளவில் திருப்தி அடையாத குழுக்கள் இருக்கலாம். உத்தேச அதிகாரப் பரவலாக்கல் திட்டம் இந்தக் கோரிக்கைகளைப் போதியளவு நிறைவாக்கும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

உங்களுக்கென குறிப்பிட்ட பிரச்சினைகள் இருப்பின் முன் வையுங்கள் எனக் கேட்கின்றோம்.

4. இலங்கையில் வாழும் எல்லாத் தமிழர்களுக்கும் பூரண குடியுரிமை:

இக் கொள்கை பற்றி ஏற்கனவே அரசாங்கம் இதுபற்றி முடிவு செய்து விட்டதால் இதனை இங்கு விவாதிக்கத் தேவை இல்லை.

முன் நிபந்தனை விதிப்பு

இவ்வாறாக அடிப்படைக் கோரிக்கைகளை மறுதலித்த அதே சமயம் தீவிரவாதிகளுக்கு முன் நிபந்தனைகளை விதித்தது. இந்தப் பேச்சுக்களில் எட்டப்படும் ஏதாவது உடன்பாட்டை அமுலாக்கு வதற்கு இந்த முன் நிபந்தனை பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டும் எனக் கோரியது இலங்கை அரசு.

1. எல்லா வகையான தீவிரவாத நடவடிக்கைகளையும் முற்றாகத் துறத்தல்.

இதற்கு ஏதுவாக இலங்கையிலுள்ள எல்லாத் தீவிரவாதக் குழுக்களும் தங்கள் ஆயுதங்களையும், சாதனங்களையும் ஒப்படைத்தல் வேண்டும். எல்லாப் பயிற்சி முகாம்களும் அவை இலங்கையிலாயினும் சரி வெளியினாலும் சரி மூடப்பட வேண்டும். அகதிகள் எங்கிருந்தாலும் சரி கலவரத்திற்கும், நிலை பெயர்வதற்கும் முன் அவர்கள் வாழ்ந்த இடத்திற்கு எந்தவித ஊறும் இல்லாமல் திரும்ப அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். சேதமாக்கப்பட்டோ, சிதைக்கப்பட்டோ உள்ள கோவில்கள், தேவாலயங்கள், பள்ளி வாசல்கள் மற்றும் வணக்கஸ்தலங்கள் யாவும் புனரமைக்கப்பட்டு எல்லா சமுதாய மத மக்களும் எங்கிருப்பினும் அரசியலமைப்பில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டவாறு அவரவர் மதத்தைக் கடைப்பிடிக்க அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.

இந்த முன் நிபந்தனைகள் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன என்று அரசாங்கம் திருப்திப்படுத்தப்பட்ட பின்னரே தீவிரவாதக் குழுக்களின் கிளர்ச்சி காரணமாக குற்றவியல் சட்ட மீறல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பொது மன்னிப்பு வழங்கப்படும். இங்கு எட்டப்படும் எந்தத் தீர்வும் அமுலாக்கப்படுவதற்கும் நாட்டில் அமைதியை ஏற்படுத்தவும் இதுதான் அடிப்படை.

அரசாங்கத் தரப்புத் தூதுக்குழு முன்வைத்த கருத்துக்களை தர்க்க ரீதியாக நிராகரித்துத் தமது தரப்பு நியாயங்களைக் காட்டி விவாதத்தை முன்னெடுப்பதற்கு பதிலாக சாட்டுக்கள் தேடி பேச்சுவார்த்தை அரங்கிலிருந்து வெளியேறவே தமிழர் பிரதிநிதிகள் முனைப்புக் காட்டினர்.

வவுனியா சம்பவம்

இதனிடையே 12-08-1985ல் திம்புப் பேச்சுவார்த்தைகளின் இரண்டாம் கட்டம் ஆரம்பமாகவிருந்த வேளையில் 10-08-1985ல் சனிக்கிழமை காலையில் வவுனியா மன்னார் வீதியில் கண்ணிவெடித்தாக்குதல் ஒன்று இடம்பெற்றது. இச்சம்பவத்தில் உதவிப் பொலீஸ் அதிகாரி ஒருவர், பொலீஸ் உத்தியோகஸ்தர் மூவர், பொலீஸ் சாரதி ஒருவர் என ஐவர் உயிரிழந்தனர். இதன் எதிரொலியாகப் படையினர் தாக்குதல் நடவடிக்கையில் இறங்கினர். 50க்கும் அதிகமான கடைகள் தீ வைத்து எரிக்கப்பட்டன. பரவலாகத் துப்பாக்கிப் பிரயோகமும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இவற்றில் பல அப்பாவிப் பொதுமக்களும் பாதிக்கப்பட்டனர். சுமார் பத்துப் பேர் உயிரிழந்தனர்.

இந்தச் சம்பவத்தில் உயிரிழந்த பொது மக்களின் எண்ணிக்கை 400க்கும் அதிகமென மிகைப்படுத்தப்பட்டது. உணர்ச்சியூட்டும் பிரசாரங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்தச் சம்பவத்தைக் காரணமாக்கி அரசாங்கத் தரப்பு பிரதிநிதிகள் மத்தியிலும், தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகளிடையேயும் கசப்புணர்ச்சிகள் மேலோங்கின.

அரசாங்கத் தரப்பு அடிப்படைக் கோரிக்கைகளை அடியோடு நிராகரித்ததும், போர் நிறுத்த மீறல்கள் தொடர்பாகப் பரஸ்பர குற்றச்சாட்டுக்கள் சுமத்தப்பட்டதும், இணக்கம் காண முடியாத வகையில் ஒரு முட்டுக்கட்டை நிலை தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

இந்த நிலையில் திம்புப் பேச்சுக்கள் 18-08-1985ல் முறிவடைந்தது. இரு மாதங்களாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த போர் நிறுத்த உடன்பாடு கைவிடப்படுவதாக ஈழ தேசிய விடுதலை முன்னணி (E.N.L.F.) அறிவித்தது. ஈழ தேசிய விடுதலை முன்னணியானது தமிழீழ விடுதலை இயக்கம், ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி, ஈழப் புரட்சி அமைப்பு ஆகியவற்றுடன் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளையும் உள்ளடக்கிய அமைப்பாகச் செயற்பட்டு வந்தது. ஈழ தேசிய விடுதலை முன்னணியின் அறிவிப்புக்குத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும், தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகமும் உடன்பட வேண்டிய நிலை இருந்தது. எனவே தமிழர் தரப்புக்கும் அரசாங்கத் தரப்புக்குமிடையே பேச்சு வார்த்தைகளில் ஒரு ஸ்தம்பித நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தது.

இரு தரப்பினருக்கும் இடையேயான பேச்சுவார்த்தைகளை மீண்டும் ஆரம்பித்து வைக்க இந்தியாவின் வெளியுறவுத் துறை செயலாளரான ரொமேஷ் பண்டாரி பெரும் முயற்சி மேற்கொண்டார். தமிழ் மக்களுக்கு அதிகாரம் வழங்குவதற்கான உறுதியான திட்டங்கள் எதையும் சிறீலங்கா அரசு முன் வைக்கவில்லை எனவும், தமிழ் மக்களின் பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாதம் வழங்கப்படவில்லை எனவும், தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகள் சுட்டிக் காட்டினர்.

அப்போது திரு.ரொமேஷ் பண்டாரிக்கும் தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் சார்பாக கலந்து கொண்ட லண்டனிலிருந்து வந்திருந்த சட்டத்தரணி நடேசன் சத்தியேந்தி ராவுக்கும் இடையே வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் தொடர்பான சர்ச்சை எழுந்தது. இது வாய்த்தாக்கமாக முற்றியது. இந்த நிலையில் தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகள் சிலர் தங்கள் தலைமைப் பீடங்களுடன் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும் எனக் கூறிச் சென்னைக்குத் திரும்பினர். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளைச் சேர்ந்த அன்ரன், திலகர், ஈரோசைச் சேர்ந்த சங்கர், தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த ஆர்.வாசுதேவா, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப் அமைப்பைச் சேர்ந்த எல்.கேதீஸ்வரன், தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்த சத்தியேந்திரா ஆகியோர் பூட்டானின் தலைநகர் திம்புவிலிருந்து சென்னைக்கு திரும்பியிருந்தனர்.

ரொமேஷ் பண்டாரிக்கும் சத்தியேந்திராவுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட வார்த்தைப் பிரயோகம் சம்பந்தமான பிரச்சினையானது தமிழர் தரப்பை இந்தியா பெரியண்ணன் தோரணையில் மிரட்டும் போக்கைப் பிரதிபலிப்பதாக எடுத்துரைக்கப்பட்டது. இதனால், இந்திய அரசின் முயற்சிகள் மீதான அவநம்பிக்கையும் சந்தேகமும் விதைக்கப்பட்டது.

சிறீலங்கா அரசுக் குழுவின் திம்புவில் தங்கியிருந்த அதே சமயம், ரொமேஷ் பண்டாரியும், அமிர்தலிங்கமும் புதுடில்லி விரைந்தனர். சென்னையிலிருந்து போராளி அமைப்புகளின் தலைவர்களைப் புதுடில்லிக்கு அழைத்துவர பெரும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. சென்னை விமான நிலையத்தில் விஷேட விமானம் மூன்று தினங்களாகக் காத்திருந்த போதும் எவரும் புதுடில்லிக்குச் செல்லத் தயாராக இருக்கவில்லை. இந்தியப் பிரதமராக இருந்த ராஜீவ் காந்தியின் பிரத்தியேக அழைப்பை ஏற்றுக் கொள்வதற்குப் போராளிகள் அமைப்புக்கள் எதுவும் முன் வரவில்லை.

இவ்வாறான சூழலில் திம்புப் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஏற்பட்ட தேக்க நிலை பற்றிச் சென்னையிலிருந்து புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் கலாநிதி அன்ரன் பாலசிங்கம் 18-08-1985ல் வெளியிட்ட கருத்து முக்கியமானதாகும். சென்னையில் பத்திரிகை யாளர் மத்தியில் பேசிய அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“போர் நிறுத்தத்தை இலங்கை இராணுவம் மீறிவிட்டது. கடந்த இரு தினங்களில் பல தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். எனவே போர் நிறுத்தத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில் எந்தவித அர்த்தமும் இல்லை. போரிடாமல் சாவதை விட போரிட்டுச் சாவதே தமிழர்களுக்கு நல்லது. தீவிரவாதக் குழுக்கள் மத்தியிலான ஒற்றுமை ஒன்றுபட்ட நடவடிக்கையொன்றுக்கு உதவும். ஈழத்துக்கான விரிவடையும் யுத்தம் இன்னமும் சில காலத்திற்கு நீடிக்கலாம். கொஞ்சம் இரத்தம் சிந்தப்படலாம். ஆனால், நாம் வெற்றி பெறுவோம். ஏனெனில் சிறந்த மனித சக்தியும், இராணுவப் பயிற்சியும் உண்டு.”

இந்தக் கூற்றின் மூலம் வெளிப்பட்ட உணர்வுகளில் மக்கள் நலன் என்பது பொதிந் திருப்பதாக இல்லை. மக்கள் ஆதரவைத் தம் பக்கம் தக்க வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உள்ளடக்கப்பட்டதாக இல்லை. உயிரிழப்புக்கள் குறித்த கவலையோ, இரத்தம் சிந்துதல் பற்றிய வேதனையோ புலப்படுத்தப்பட்டதாக இல்லை. ஆனால் இவை எதுவும் தமிழர் தரப்பினால் உணர்ந்து கொள்ளப்பட்டதாக இருக்கவில்லை.

இந்த நிலையில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் கலாநிதி அன்ரன் பாலசிங்கம் மற்றும் ஈழத்தமிழர்கள் இனப்படு கொலையிலிருந்து பாதுகாக்கும் இயக்கத் தலைவரும், தந்தை செல்வ நாயகத்தின் மகனுமான சட்டத்தரணி சந்திரகாசன் ஆகியோர் 24-08-1985இல் சனிக்கிழமை இரவு திடீரெனச் சென்னையிலிருந்து நாடு கடத்தப்பட்டனர். மத்திய அரசின் வெளியேற்ற உத்தரவையடுத்து மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்திலிருந்து பம்பாய் அழைத்துச் சென்றபின்னர் புதுடில்லிக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர், பிரித்தானியக் கடவுச்சீட்டு வைத்திருந்தமையால் அன்ரன் பாலசிங்கம் லண்டனுக்கும், அமெரிக்காவுக்கு பல தடவை சென்று

வரக்கூடிய முன்னனுமதி பெற்றிருந்த காரணத்தால் சந்திரகாசன் அமெரிக்காவுக்கும் அனுப்பிவைக்கப்பட்டனர்.

இந்த நாடு கடத்தல் நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து நாடு கடத்தல் உத்தரவு மீளப்பெறப்பட்டு அவர்கள் சென்னைக்கு திரும்ப அனுமதிக்கப்படுவார்களாயின் புதுடில்லிக்குப்போய் பேச்சு நடத்தத் தயாராக இருப்பதாக தமிழ் போராளி அமைப்புகள் அறிவித்தன.

இந்த நாடு கடத்தல் உத்தரவையடுத்துத் தமிழகம் முழுவதும் உணர்ச்சிபூர்வமான கண்டனங்கள் எழுப்பப்பட்டன. அமெரிக்கா சென்றடைந்த சந்திரகாசன், 'நான் இந்தியாவில் அகதியாக இருந்தேன். எனது விருப்பத்திற்கு மாறாக என்னை நாடு கடத்தியுள்ளனர். நான் இங்கு தஞ்சம் கோர விரும்பவில்லை. என்னை மீண்டும் இந்தியாவுக்கே அனுப்பிவையுங்கள்.' என்று அமெரிக்கா அதிகாரிகளிடம் விமான நிலையத்திலேயே கோரிக்கை விடுத்தார். இதனையடுத்து அவர் மீண்டும் புதுடில்லிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார். சமாதானப் பேச்சுக்களைக் குழப்ப மாட்டேன் என்று அவர் இந்திய அதிகாரிகளுக்கு வாக்குறுதி அளித்தாரா? இல்லையா? என்பது திட்டவட்டமாக வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. எனினும், அவர் சென்னைக்குத் திரும்ப அனுமதிக்கப்பட்டார். சில தினங்களின் பின்னர் அன்றன் பாலசிங்கமும் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

இதனிடையில் சிறீலங்கா அரசாங்கத் தூதுக்குழுவின் திம்பு விலிருந்து புதுடில்லிக்கு அழைக்கப்பட்டனர். இந்திய வெளியுறவுச் செயலாளர் ரொமேஸ் பண்டாரி தலைமையில் இந்திய நிபுணர் குழுவினால் தயாரிக்கப்பட்ட நகல் திட்டம் சிறீலங்கா தூதுக் குழுவின் தலைவரான எச்.டபிள்யூ. ஜெயவர்தனாவிடம் அளிக்கப்பட்டது. பேச்சுவார்த்தைகளின் போது காணப்பட்டுள்ள இணக்கங்களை சிறீலங்கா அரசு மீறாது என்பதை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் தூதுக் குழுவின் தலைவர் எச்.டபிள்யூ. ஜெயவர்தனாவின் கையொப்பம் பெற இந்திய அரசு பெரும் முயற்சி எடுத்தது. எனினும் அவர் இதில் வீணான காலதாமதம் ஏற்படுத்துவதாக இந்திய அரசு விசனம் கொண்டிருந்தது. ஆறு தினங்கள் காலதாமதம் செய்த பின்னர், வேண்டா வெறுப்பாக ஒப்புதல் அளித்திருந்த எச்.டபிள்யூ. ஜெயவர்தனா கொழும்பு திரும்பியதும் தான் பூரண ஒப்புதல் அளிக்கவில்லை என்பதை வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

இதன் பின்னர் புதுடில்லிக்குச் சென்றிருந்த போராளிகள் அமைப்புக்களின் தலைவர்கள் தத்தமக்குத் தேவையான சிலவற்றைப் பெறக் கூடியதாக இருந்தாலும், இந்திய மத்திய அரசின் அனுசரணையான போக்கில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது.

'போர் நிறுத்தம் மீண்டும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு அது மீறப்படாமலிருப்பது நிரூபிக்கப்பட்டால் தான் அனுகூலமான ஒரு சூழ்நிலையில் மீண்டும் பேச்சுக்கள்

தொடங்கப்படலாம் இவ்வாறே இந்திய அரசு உணர்கிறது. இதனையே நம்புகிறது. எனவே, இந்த நிலையில் திம்புப் பேச்சுக்கள் ஒத்திவைக்கப்படுகிறது.' என கொழும்பில் உள்ள இந்தியத் தூதுவர் ஜே.என்.டிக்சிற் அப்போது அறிவித்தார்.

திம்புவில் இடம்பெற்ற பேச்சுவார்த்தைகள் இவ்வாறு தான் முடிவடைந்திருந்தன. தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகள் ஒற்றுமையும், புரிந்துணர்வும் நிலவிய சூழலில், இந்திய மத்திய அரசின் பின்புலமான ஆதரவுடன் இனப்பிரச்சினைக்கு நியாயமான தீர்வொன்றை எட்டியிருக்கக்கூடிய ஒரு வாய்ப்புத் தவற விடப்பட்டது.

சம்பவங்களால் வழி நடத்திச் செல்லப்படும் தன்மை, உணர்ச்சி பூர்வமான அணுகுமுறை, கள நிலைமைகள் பற்றிய தெளிவான புரிந்துணர்வின் கற்பனைகளுடன் கூடிய அதீத நம்பிக்கை என்பன தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகளின் செயற்பாடுகளில் வெளிப் பட்டிருந்தன. எதிர்காலம் குறித்த தொலைநோக்கும், இன நலன்கள் குறித்த பொறுப்புணர்வும் போதுமான அளவுக்குத் தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகளால் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்குமாயின் பின்னாளைய அவலங்களுக்கு இடமில்லாமல் போயிருக்கலாம்.

ஆனால், போர் மீண்டும் வெடித்தது. உயிரிழப்புக்களும், அழிவுகளும், அவலங்களும் சொந்த மண்ணில் தொடர் கதையாகியது. பேச்சுவார்த்தை அரங்கில் கனவான்களாகத் தோன்றி தங்கள் வித்துவங்களை வெளிப்படுத்தியவர்கள் விரைவிலேயே தத்தம் சொந்த வாழ்வை வளம் படுத்தும் மார்க்கத்தில் பயணித்தனர். போரின் சவாலைக்குள் மக்களின் நலன்கள் பின் தள்ளப்பட்டன.

சக இயக்கங்கள் மீதான புலிகளின் ஆதிக்கம்!

திம்புப் பேச்சுவார்த்தைகள் முறிவடைந்ததைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு அமைப்பும் தாக்குதல் நடவடிக்கைகளில் தீவிரம் காட்டத் தொடங்கின. படையினருக்கும், அரசாங்கத்திற்கும் எதிரான பலமான தாக்குதல்களைத் தொடுப்பது யார் என்பதில் ஒரு வகைப் போட்டா போட்டி நிலவியது. படையினரின் முகாம்களைச் சுற்றிப் பாதுகாப்பு அரண்களை நிறுவிக்கொள்வதில் குடாநாட்டில் அப்போது புலிகள் முன்னணி வகித்தனர். எனினும், புளொட், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப் அமைப்புக்களும் இத்தகைய முன்னணிக்காவலரண்களில் தமது போராளிகளை ஈடுபடுத்தியிருந்தன. படை முகாம்களிலிருந்து நேரடியாக வெளியேறுவதில் தடைகளையும் சிரமங்களையும் எதிர்நோக்கிய படையினர் சதுமலையில் உலங்கு வானூர்தி மூலமாகத் தரையிறங்கி முன்னேற முற்பட்டனர். ஆனால் படையினரின் இம்முயற்சியானது அனைத்து இயக்கங்களதும் ஒருமித்த செயற்பாட்டால் தொடர்ந்தும் நீடிக்கவில்லை; நீண்ட காலம் தொடரவில்லை.

1986இன் மே மாத முதல் திகதியிலிருந்து இப்படி இருந்த நேரத்தில்தான் தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் (ரெலோ) மீது தாக்குதலை புலிகள் தொடுத்தனர், இதனூடாக ரெலோ செயலிழக்க வைக்கப்பட்டது. மோதலை ஆரம்பித்த புலிகளால் ரெலோவின் பல நூறு போராளிகள் கொன்று குவிக்கப்பட்டனர். பெருந்தொகை ஆயுதங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன (ரெலோ) அமைப்பு தடை செய்யப்பட்டதாக புலிகள் பிரகடனம் செய்தனர். ரெலோ இயக்கப் போராளிகளைச் சரணடையுமாறு கோரும் ஒலிபெருக்கி அழைப்புக்கள் வீதிக்கு வீதி முழங்கப்பட்டன.

ஏன் இந்தத் தடை உத்தரவு?

இன்று வரை இக்கேள்வி நீடிக்கின்றது. ரெலோ இயக்கத்தினர் மக்களைத் துன்பங்களுக்கு உள்ளாக்கும் அடாவடித்தனங்களில் ஈடுபட்டனர்; இவர்கள் புலிகள் மீது தாக்குதல் தொடுக்கத் தருணம் பார்த்திருந்தனர்; இந்திய மத்திய அரசின் கைக்கூலிகளாகத் தொழிற்பட ரெலோவினர் முன் வந்திருந்தனர் என்கிற பலவாறான குற்றச்சாட்டுக்கள் அப்போது முன் வைக்கப்பட்டதுண்டு. கடற்பயணத்தின் போது காணாமல் போயிருந்த புலிகளின் போராளிகளில் ஒருவரான அருணா என்பவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் வகையிலான அலங்கார வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த புலிகள் சிலருக்கும் ரெலோ போராளிகள் சிலருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட கருத்து முரண்பாடுகள் - கைகலப்பாகி - மோதலாகி - இறுதியில் ரெலோ மீதான அழித்தொழிப்புத் தாக்குதலாக மாறியது.

கடலில் பலியானதாக நம்பப்பட்ட அருணா பின்னர் கிட்டு - கொத்தலாவல பேச்சுவார்த்தைகளின் போது சிறையிலிருந்து மீட்கப்பட்டார் என்பதும் கந்தன் கருணைப் படுகொலைகளின் சூத்திரதாரியாகவும் இருந்தார் என்பதும் இங்கு சுட்டிக் காட்டத்தக்கது. குடா நாட்டில் இந்த மோதல்கள் நீடித்துக் கொண்டிருந்த சமயம் கொழும்பில் இனப் பிரச்சினைக்கான தீர்வு தொடர்பாக இந்திய மத்திய அமைச்சர்களான சிதம்பரம் மற்றும் நடவார்சிங் ஆகியோர் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அதன் பின்னர் 1986இன் நவம்பர் மாத முற்பகுதியில் வன்னிப் பிராந்தியத்தில் தம்மைச் சரணடையுமாறு புலிகள் வலியுறுத்துவதாகப் புளொட் அறிவித்தது. அத்துடன் இத்தடையின் காரணமாக தமது செயற்பாடுகள் அனைத்தையும் இடை நிறுத்திக் கொள்வதாக தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம்(புளொட்) பிரகடனம் செய்தது. எனினும், புளொட்டின் வடபகுதி இராணுவப் பொறுப்பாளராகவிருந்த சின்ன மென்டின் புலிகளின் மரண தண்டனையிலிருந்து தப்ப இயலவில்லை.

அதன் பின்னர் டிசம்பர் மாத முற்பகுதியில் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி மீது புலிகளால் தடை விதிக்கப்பட்டது. ஆயுதப் பிரயோகங்களும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். இந்திய -சார்புப் போக்கைக் கடைப்பிடித்து வந்தமையினாலேயே அதன் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதாக புலிகள் தெரிவித்திருந்தனர். ஆனால், “ஈழப்போராட்டத்தில் இந்தியாவின் தலையீடானது இயக்கங்களின் ஐக்கியம் என்பதற்கு ஊடாகவே மட்டுப்படுத்தப்பட்டு வந்திருந்தன. இந்த நெறிமுறைக்கு முரணான வகையில் புலிகள் மேற் கொள்ளும் அவசர நடவடிக்கையானது அனைத்து இயக்கங்களையும் புறக்கணித்து தமிழ் மக்களின் இலட்சியத்தை மூழ்கடிக்கக் கூடிய தலையீட்டை இந்தியா மேற்கொள்ளவே வழிவகுக்கும்” என்று அப்போது தெரிவிக்கப்பட்ட எச்சரிக்கை எதையும் புலிகள் பொருட்படுத்தவில்லை.

பெங்களுர் சந்திப்பு!

இவ்வாறாக திம்புப் பேச்சுவார்த்தைகளில், ஒற்றுமை, புரிந்துணர்வு என்பவற்றுடன் செயற்பட்ட அமைப்புக்கள் மத்தியில் நிலவிய ஐக்கியம் புதை குழிக்குள் தள்ளப்பட்டது. ஒன்றுபட்ட செயற்பாட்டிற்கு வேட்டுக்கள் வைக்கப்பட்டன. இந்த நிலையில் தமிழ் மக்களின் ஏகப்பிரதிநிதிகள் தாமே என்று புலிகள் பிரகடனம் செய்து கொண்டனர். இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு தொடர்பாகத் தங்களுடன் மட்டுமே பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தப்பட வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டை எடுத்தனர்.

இதனை அங்கீகரிக்கும் வகையில் 1986இன் டிசம்பரில் புதுடில்லி மற்றும் கொழும்பு அரசாங்கங்கள் சில முன் முயற்சிகளை எடுத்தன. பெங்களுருக்குப் பேச்சுவார்த்தை நடத்த வருமாறு புலிகளின் தலைமைக்கு அழைப்பு விடப்பட்டது. இதுவரை காலமும் மிதவாதிகள் எனக் கருதப்பட்டுவந்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் கையிலிருந்த அரசியல் தலைமைத்துவம் பெங்களுர் பேச்சுக்கு ஊடாகப் புலிகளிடம் போய்ச் சேர்ந்தது.

வடக்கிலும், கிழக்கிலும் போராட்ட அணிகள் மத்தியில் புலிகளின் இராணுவ பலம் மேலோங்கிக் கொண்டு வந்த அதே சமயம், கொழும்பிலும், புதுடில்லியிலும், சென்னையிலும் இடம் பெற்ற சம்பவங்கள் பற்றி “கொழும்புப் பணி” என்ற நூலில் இந்தியாவின் கொழும்புக்கான முன்னாள் தூதுவர் ஜே.என்.டிக்சிற் பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார்.

“ஆகஸ்ட் 30, 1985இல் புதுடில்லியில் எச்.டபிள்யூ ஜெயவர்தனா, இந்திய வெளியுறவுச் செயலாளர் ரொமேஷ் பண்டாரி, இந்தியாவைச்

சேர்ந்த அரசியலமைப்பு நிபுணரான பாலகிருஷ்ணன் ஆகியோரின் ஆலோசனையுடன் 'டில்லி ஒப்பந்தம்' என்று இணக்கம் காணப்பட்டிருந்தது. இது கைவிடப்படக்கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் ரொமேஷ் பண்டாரி 1986 பெப்ரவரி 3-5 திகதிகளுக்கிடையில் கொழும்பு விஜயம் மேற்கொண்டு இருந்தார். இந்த ஒப்பந்தம் சிங்கள மக்களுக்கு ஏற்படையது அல்ல எனவும் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனா தெரிவித்திருந்தார். அரசாங்கத் தரப்பு எதிர்க்கட்சியினர் உட்பட முக்கியமான பல தரப்பினருடனும் ரொமேஸ் பண்டாரி பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தியிருந்த போதும் டில்லி ஒப்பந்தம் மீண்டும் உயிர்ப்புப் பெறவில்லை. மார்ச் 1986ல் ரொமேஷ் பண்டாரி ஓய்வு பெற அவரது இடத்திற்கு ஏ.பி.வெங்கடேஸ்வரன் நியமனம் பெற்றார்.

1986இன் நவம்பரில் நடைபெறவிருந்த தென்னாசியப் பிராந்திய ஒத்துழைப்பு மாநாட்டில் (SAARC SUMMIT) இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனாவை நேரில் சந்திக்க வேண்டிய தேவை இந்தியப் பிரதமருக்கிருந்தது. எனவே, இனப்பிரச்சினை தொடர்பான விடயத்தில் இலங்கை இந்தியத் தரப்புக்கள் மத்தியில் இணக்கப்பாடொன்று எட்டப்பட வேண்டுமென்பது இந்திப் பிரதமரின் விருப்பமாக இருந்தது.

இந்தப் பின்னணியில் இந்திய அமைச்சரவை உறுப்பினர்களாக இருந்த சிதம்பரம் மற்றும் நட்வர்சிங் ஆகியோரை 1986 ஏப்ரல் 30இல் ராஜீவ்காந்தி கொழும்புக்கு அனுப்பினார். அவ்விருவரும் மே மாதம் 4ம் திகதி வரை கொழும்பிலேயே தங்கி இருந்தனர்.

திம்புப் பேச்சுக்கள் முறிவடைந்ததைத் தொடர்ந்து தமிழர் பிரச்சினை தொடர்பாக சில விட்டுக் கொடுப்புகளுக்கு ஜே.ஆர். எண்ணி இருந்திருக்கலாம். ஆனால், நிதி மற்றும் சட்டம் ஒழுங்கு பராமரிப்பு போன்ற விடயங்களில் கறாரான போக்கையே கொண்டிருந்தார். இந்திய அமைச்சர்கள் தமிழர் அபிலாசைகள் தொடர்பாக அழுத்தி வலியுறுத்திய போதிலும் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனா இணக்கமான போக்கை வெளிப்படுத்தி யிருக்கவில்லை.

1986ன் ஜூன் மாதக் கடைசியில் சர்வகட்சி மாநாட்டை ஜே.ஆர். கூட்டியிருந்தார். அக்டோபர் வரை அது தொடர்ந்தது. இம் மாநாட்டிற்குத் தீவிரவாத அமைப்புக்களுக்கு ஜே.ஆர். அழைப்பு விட்டிருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த சர்வகட்சி

மாநாட்டைப் பிரதான எதிர்க்கட்சியான சுதந்திரக் கட்சி புறக்கணித்து வந்தது. 1978ஆம் ஆண்டில் அமுலுக்கு வந்த அரசியலமைப்பிற்குத் திருத்தங்கள் கொண்டு வருவது, மாகாணங்களுக்குச் சட்டம் ஒழுங்கு பராமரிப்பிற்கான அதிகாரங்கள் வழங்குவது, மாகாண நீதித் துறையை உருவாக்குவது என்பன உட்பட ஐம்பது பக்கங்களைக் கொண்ட அறிக்கையொன்று தயார் செய்யப்பட்டது. எனினும், தமிழர்களின் பிரதான கோரிக்கைகள் எதுவும் அதில் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்க வில்லை.

இந்த அறிக்கை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரைக் கூடப் பூரணமாகத் திருப்திப் படுத்தியிருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது".

இந்த நிலையில் 1986இன் அக்டோபர் முதல் நவம்பர் வரையிலான காலப் பகுதிக்குள் தென்னாசியப் பிராந்திய ஒத்துழைப்பு மாநாட்டிற்கான ஆயத்தப் பணிகள் தீவிரம் பெற்றன. அக்டோபர் மாத நடுப்பகுதியில் கிழக்கு மாகாணத்தை மொழி மற்றும் சமய அடிப்படையில் மூன்றாகப் பிரிக்கும் ஒரு திட்டத்துடன் ஜே.ஆர்.அரசாங்கம் முன் வந்தது. இதுவே பின்னர் 'டிசம்பர் 19 ஆலோசனைகள்' எனப் பெயர் பெற்றது.

அம்பாறைத் தொகுதியை ஊவா மாகாணத்துடன் இணைப்பது எனவும், மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்டங்களில் முஸ்லிம்களுக்கென்று தனியானதொரு பிராந்திய சபை ஏற்படுத்துவது பற்றியும், திருகோணமலைத் துறைமுகம் தவிர்த்த தமிழர்கள் பெரும் பான்மையாக வாழும் பகுதிகளைப் பிரித்து வடமாகாணத்துடன் இணைப்பது குறித்தும் அத்திட்டம் பேசியது. இத்திட்டத்தின் மூலமாக இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியைத் திருப்திப்படுத்தலாம் என்பதுவே ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனாவின் திட்டமாக இருந்தது.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் இணைக்கப்பட்டு அது தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசமாக ஒப்புக் கொள்ளப்படாத எந்தத் தீர்வும் பொருத்தமாகாது என்பதே இந்திய அரசின் நிலைப்பாடாக இருந்தது. இந்த நிலைப்பாட்டின் அடிப்படையில் ஒரு தீர்வுத் திட்டத்தைத் தயார் செய்ய வேண்டுமென்றே இந்திய அரசு வலியுறுத்தி வந்தது. இதே வேளை பல்வேறு திட்டங்கள், தொடர்பாகச் சென்னையில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியுடனும், விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்துடனும் தமிழக அரசினுடாகப் பேச்சு வார்த்தைகள் மேற் கொள்ளப்பட்டு வந்தன.

சார்ச் மாநாட்டிற்காக ஜே.ஆர்.தமது சகாக்களுடன் நவம்பர் 1986ல் பொங்களுர் போய்ச் சேர்ந்தார். இங்கு ராஜீவ் காந்தியுடன் மேற்

கொள்ளப்பட்ட இருதரப்புப் பேச்சுக்களின் போது விடுதலைப்புலிகள் ஆயுதப் போரை நிறுத்துவார்களேயானால் இவ்வளவு காலமும் நிராகரிக்கப்பட்டு வந்த தமிழர் அபிலாசைகள் தொடர்பாக மீள் பரிசீலனை செய்யத் தயாராக இருப்பதாகவும், வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களை ஒரு கால இடைவெளிக்கு இணைப்பது பற்றியும் நிதி மற்றும் நிர்வாக விடயங்களை அதிகாரப்பரவலுக்கு உட்படுத்துவது பற்றியும் ஜே.ஆர். குறிப்பிட்டிருந்தார். எனினும், இது தொடர்பான திட்டங்களை அவர் தெளிவு படுத்தியிருக்கவில்லை. 1986இன் நவம்பர் 17ஆம் தேதியன்று விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத் தலைவர் பிரபாகரன் தமது ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம் உட்பட தமது மூத்த சகாக்கள் சிலருடன் பெங்களூருக்கு அழைத்து வரப்பட்டிருந்தார்.

தமிழர்களின் அடிப்படை அபிலாசைகள் தொடர்பாக விரிவான உறுதிமொழிகள் தரப்படுவதுடன், திட்டவட்டமான கால வரையறைக்குள் நிறைவேற்றப்படும் என்ற உத்தரவாதமும், இந்திய அரசின் சம்பிரதாயபூர்வமான ஒப்புதலும் இல்லாத எந்த இடைக்காலத் தீர்வையும் ஏற்கத் தயாராக இல்லை என்பதில் பிரபாகரன் உறுதியாக இருந்தார்.

இடைக்கால ஆலோசனைகளை ஏற்றுக் கொண்டு இந்திய அரசின் பூரண ஒத்துழைப்புடன் மேலும் அவ்வாலோசனைகளை செழுமைப் படுத்துவது பற்றி இந்திய அமைச்சர் நடவாசிங், பிரபாகரனிடம் எடுத்துச் சொன்ன விடயங்கள் எதுவும் புலிகளின் எதிர்ப்பு உணர்வைத் தளர்வடையச் செய்யவில்லை.

பிரபாகரன் சென்னைக்குத் திரும்பினார். அதனால், சார்க் உச்சி மாநாட்டுச் சந்திப்பு எந்த விதமான முன்னேற்றத்தையும் இனப் பிரச்சினைக்கான தீர்வு விவகாரத்தில் எட்டவில்லை. இலங்கையின் இனப் பிரச்சினை விவகாரத்தில் சிறீலங்கா அரசின் அணுகுமுறையும், போக்கும் இந்திய அரசுக்குத் திகைப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அதே அளவிற்கு விடுதலைப்புலிகளின் எதிர்ப்பும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

இதனால் இந்திய அரசு விடுதலைப் புலிகளுக்கு வரையறையற்ற ஆதரவைத் தராது என்னும் சமிக்ஞையைக் காட்டத் தொடங்கியது. இதன் விளைவாகச் சென்னையிலிருந்த விடுதலைப்புலிகளின் தலைமையக அலுவலகம் முற்றுகையிடப்பட்டு தொலைத் தொடர்புக் கருவிகள் மற்றும் சில ஆயுதங்கள் என்பன தமிழகப் பொலீஸாரால் கைப்பற்றப்பட்டிருந்தன. இதனையடுத்துப் பிரபாகரன் உண்ணாவிரதம் இருக்க ஆரம்பித்தார். இதனால், தமிழ்நாட்டில் பதட்டமான நிலை தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

பிரபாகரனின் உண்ணாவிரதத்தைக் கைவிடச் செய்யும் வகையில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. ஆனால், இந்திய மண்ணில் நிபந்தனையற்ற ஆதரவு கிட்டாது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட பிரபாகரன் தமது தலைமை அலுவலகத்தைச் சென்னையிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாற்றிக் கொண்டார்.

திரு.ஜே.என்.டிக்சிர் அவர்கள் இந்த நூலில் வெளிப்படுத்தி யிருக்கும் விடயங்கள் தொடர்பாக விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்றன் பாலசிங்கம் அவர்கள் பின்வருமாறு விமர்சித்திருக்கின்றார்.

“காலம் கடந்த விசாரணையாகவே இந்த நூல் பலராலும் விமர்சிக்கப்படுகிறது. ஒப்பந்தம் என்னும் இராஜதந்திர நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டு ஒரு தசாப்தம் கழிந்து விட்டது. இந்த நாடகத்தின் கதாநாயகர்களும், பிரதான இயக்குனர்களும் தற்போது உயிருடனில்லை. அப்போது ஒப்பந்தம் கடும் சர்ச்சையைக் கிளப்பி வடகிழக்கில் கொடும் யுத்தத்தையும், தெற்கில் பெரும் வன்முறைப் புயலையும் தோற்றுவித்தபோது மௌனம் சாதித்த டிக்சிர், நீண்ட கால இடைவெளியின் பின்னர் இந்திய வரலாற்றின் கறைபடிந்த பக்கங்களைத் திருப்பிப் பார்க்க முனைவது வேடிக்கையான விடயம்.

பற்றற்ற நிலையில் நின்று நிதானமாகச் சிந்தித்துப் புறநிலைப் பார்வையுடன் தெளிவாக எழுத காலம் தேவைப்பட்டதாக அவர் காரணம் சொல்கிறார். இந்தியத் தலையீட்டால் எழுந்த அரசியல் சூறாவளி அடங்கிப் போகும் வரை காத்திருந்தார் என்பதுதான் உண்மை. இந்த அரசியற் சூறாவளியில் ஒப்பந்தத்தின் பிதாமகர்கள் பலர் அள்ளப்பட்டுச் சென்றது அவருக்கு வாய்ப்பாகப் போய்விட்டது.”

டிக்சிற்றின் நூல் குறித்து ஆத்திர உணர்வுடன் கூடிய நீண்ட விமர்சனத்தை விடுதலைப் புலிகளின் உத்தியோக பூர்வ இதழான விடுதலைப்புலிகள் இதழின் 1998 செப்டம்பர் வெளியீட்டில் அன்றன் பாலசிங்கம் இவ்வாறு எழுதியுள்ளார். இந்த நீண்ட விமர்சனத்தில் இடம் பெற்ற சம்பவங்களின் உண்மைத் தன்மை குறித்து எந்தவிதமான மறுப்புரைகளும் இடம் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவேதான் பெங்களூர் பேச்சுக்கள் என்பது விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஒரு அரசியல் தோல்வியாகவே அமைந்தது எனலாம். முதற்தடவையாகத் தமிழர்களின் பிரதிநிதிகளாகக் கலந்து கொண்ட போதும், சிறீலங்கா அரசுடன் கசப்பு உணர்வுகளை இந்திய அரசாங்கம் கொண்டிருந்த போதும், இந்திய

அரசின் நல்லெண்ண ஆதரவை முழுமையாகத் தம் பக்கம் திருப்பிக் கொள்ள முடியாமல் போனமையே இந்த அரசியல் தோல்வியாகும். இதனாலேயே 1986 டிசம்பர் முதல் 1987 ஜூலைக்கு இடையிலான காலப் பகுதிக்குள் அதாவது இந்தியா இலங்கை ஒப்பந்தம் உருவான காலப்பகுதியில் தமிழர் தரப்பின் அபிலாசைகள் தொடர்பான விடயங்களில் இந்தியா கூடுதலான அக்கறை கொள்ளப்படாமல் இருந்திருக்கலாம் என எண்ண இடமுண்டு.

புதுடில்லியும் புலிகளும்!

1987ஆம் ஆண்டின் முதற்பகுதி முதலே தமிழர் பிரதேசங்கள் மீதான சிறீலங்கா அரசு படையினரின் இராணுவ நடவடிக்கைகள் தீவிரப்படுத்தப்பட்டன. பெங்களூர் பேச்சுக்கள் முறிவடைந்ததைத் தொடர்ந்து இராணுவ நடவடிக்கைகள் தொடரப்பட வேண்டிய அவசியம் குறித்து சிறீலங்கா அரசாங்கம் பிரச்சாரத்தை முன்னெடுத்தது. அத்துடன் தமிழர் பிரதேசங்கள் மீதான எரிபொருள் விநியோகத் தடை உட்பட பொருளாதாரத் தடைகளும் அமுலுக்கு கொண்டு வரப்பட்டிருந்தது. விமானக் குண்டு வீச்சுக்களும், எறிகணை வீச்சுக்களும் தொடர்ந்தன.

இந்த நிலையில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான இராணுவ நடவடிக்கைகள் தீவிரம் பெற்றன. குறிப்பாக கிழக்கு மாகாணத்தின் தங்கவேலாயுதபுரம் கிராமவாசிகள் பலர் கொலையுண்டமை முதல் கொக்கட்டிச்சோலைப் படுகொலை வரை பல்வேறு சம்பவங்கள் இடம் பெற்றன. இராணுவ நடவடிக்கைகளை நிறுத்தும்படியும், பொருளாதார தடைகளை நீக்கும்படியும், டிசம்பர் 19ம் திகதிய பிரேரணைகளை மேலும் செழுமைப்படுத்தி இனப் பிரச்சினைக்கு இணக்கமானதொரு தீர்வைக் காணும்படியும் இந்தியா தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்தது. இதனால் இந்திய அரசுக்கும் சிறீலங்கா அரசுக்கும் இடையே ஒருவிதமான முறுகல் ஏற்பட்டிருந்தது.

மார்ச் 13, 1987இல் இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி முன்னாள் அமைச்சரும், மூத்த அரசியல்வாதியுமான தினேஸ்சிங் அவர்களை கொழும்புக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவருக்கும் சிறீலங்கா அரசாங்கத் தலைவர்களுக்கும் இடையே இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண்பது தொடர்பான விடயங்களும் பேசப்பட்டது.

அப்போது டிசம்பர் 19ந் திகதிய பிரேரணைகள் தொடர்பாக இலங்கை அரசு பேசத் தயாராக இருப்பதாகவும் தமிழ்த் தீவிரவாத அமைப்புக்கள் மீண்டும் அரசியல் பேச்சுக்களுக்கு வருவதற்கு இந்தியா உதவ வேண்டும் எனவும் வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் இதற்கு ஏதுவான சூழல் உருவாக்கப்படுவதற்காக தற்காலிக போர் நிறுத்தம் கடைப்பிடிக்கப்படலாம் எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஆனால், அதற்கான சூழல் உருவாக்கப்படவில்லை. புலிகளால் ஏனைய போராளிகள் அமைப்புக்கள் தடை செய்யப்பட்டிருந்த அதே வேளையில் இடம் பெற்ற இரண்டு முக்கிய சம்பவங்கள் இங்கு குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட வேண்டியவையாகும். அவையாவன: ஹபரண பகுதியில் வைத்து நூற்றுக்கும் அதிகமான பயணிகள் கொல்லப்பட்டமை மற்றும் புறக்கோட்டை பஸ் நிலையத்தில் இடம் பெற்ற குண்டு வெடிப்பு. இந்த இரு சம்பவங்களிலும் பெருமளவு அப்பாவிச் சிங்களப் பொது மக்களே பாதிக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தனர்.

இதுபோன்ற சம்பவங்களால் மீண்டும் பேச்சுவார்த்தை தொடங்கப் படுவதற்கான சூழல் முற்றிலுமாக அற்றுப்போனது. இது சிறீலங்கா இராணுவம் தனது நடவடிக்கைகளை மேலும் முன்னெடுப்பதற்கான பாதையை வகுத்துக் கொடுத்தது. 'ஒப்பரேசன் லிபரேசன்' எனப் பெயரிட்டு முதலாவது, பெரிய இராணுவ நகர்வு குடா நாட்டில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. 1987 மே 26இல் இது ஆரம்பமானது. இந்த நடவடிக்கையால் தமிழ் மக்கள் பெரும் பாதிப்புகளுக்கு இலக்காகினர். பெருந்தொகையானோர் அகதிகளாக இடம் பெயர்ந்து செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலையும் உருவாக்கப் பட்டது.

கொழும்பிலுள்ள இந்தியத் தூதரகத்திலும், சென்னையிலும் புதுடில்லியிலும் பல்வேறு தமிழ் அமைப்புகளாலும் பல்வேறு வகையான அழுத்தங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இதனால் இந்திய அரசு அரசியல் ரீதியாகவும், உணர்ச்சிபூர்வமாகவும் நேரடியாக தலையிட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இந்திய அரசு தனது பிராந்திய மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்டும் எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்த போதும், இந்தியாவின் பாதுகாப்பு நலன்கள் பேணப்படுவதில் அக்கறை கொண்டிருந்த போதும் தமிழ் மக்களின் வேண்டுகோளின் பேரிலும் நல்லெண்ணத்தின் பேரிலும்தான் இந்திய அரசு இலங்கை இனப் பிரச்சினை விவகாரத்தில் அப்போது அக்கறை காட்டியது என்பது புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

1987ஜூன் 2ஆம் திகதியன்று செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் ஒத்துழைப்புடன் தமிழ்நாட்டின் கரையோர மாவட்டத்திலிருந்து படகுகள் மூலம் மனிதாபிமான உதவிப் பொருட்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. இந்தப் படகில் உணவுப் பொருட்கள், மருத்துவ உதவிப் பொருட்கள், அத்தியாவசிய

மருந்துகள் என்பனவே அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

எனினும் இந்தப் படகுகள் யாழ்ப்பாணக் கரையை அடைவதை சிறீலங்கா கடற்படையினரே தடுத்தனர். படகுகள் மீண்டும் தமிழகம் கரையை அடைந்தன. இந்த நடவடிக்கையின் போது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் எதுவும் இடம்பெறாத போதும் சிறீலங்கா கடற்படையினர் இந்திய தரப்பினரை நோக்கி மிகவும் காரசாரமான வார்த்தைகளைப் பிரயோகித்திருந்தனர்.

இதனையடுத்து இந்தியப் படையின் மிராஜ் விமானங்கள் யாழ்ப்பாண வான் பரப்பின் மீது பறந்தன. ஒப்பரேசன் பூமாலை எனப் பெயரிடப்பட்ட இந்த நடவடிக்கையின் மூலமாக 1987 ஜூன் 4^{ம்} தேதி அன்று உணவுப் பொட்டலங்கள், மற்றும் மருத்துவ உதவிப் பொருட்கள் மருந்துகள் என்பவை யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு நேரடியாக கிடைக்கச் செய்யப்பட்டது. இரானுவ ரீதியான இந்த சமீக்கை நடவடிக்கையை அடுத்தும் இந்திய அரசு மேற்கொண்ட இராஜ தந்திர ரீதியான பல்வேறு நிர்ப்பந்தங்களை அடுத்தும் சிறீலங்கா படையினர் வடமராட்சியில் மேற்கொண்ட "ஒப்பரேசன் லிபரேசன்" நடவடிக்கையை தொடர்வதில் தடங்கள் ஏற்பட்டது. அத்தருணத்தில் 1987 ஜூலை 5ஆம் தேதியன்று நெல்லியடி மகா வித்தியாலயத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த படை முகாம் மீது புலிகள் தற்கொலைத் தாக்குதல் ஒன்றை மேற்கொண்டு படையினருக்கு பலத்த சேதத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தனர்.

இந்த நிலைமைக்கு மத்தியில் விடுதலைப்புலிகள் தமக்கு நெருக்கமானவராக இருந்த ராம் என்பவருக்கு ஊடாக சில அரசியல் முன்னெடுப்புகளுக்கு முனைந்திருந்தனர். இவ்வாறு ஜே. என். டிக்கிரி தமது 'கொழும்புப் பணி' என்னும் நூலில் விபரித்திருக்கிறார்.

இங்கு குறிப்பிடும் என்.ராம் என்பவர் சென்னையிலிருந்து வெளியிடப்படும் 'இந்து' நாளிதழின் ஆசிரியராக அப்போது இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. விடுதலைப்புலிகளின் பங்கு பற்றல் இல்லாத தீர்வு நடைமுறையில் அமல் படுத்தப்படுவதில் சிரமங்களை எதிர் நோக்கலாம் என்றே எண்ணப்பட்டது. இதனால் விடுதலைப்புலிகளின் நேரடி ஒப்புதலைப் பெறும் நோக்கில் கொழும்பிலுள்ள இந்தியத் தூதரகத்தின் முதலாவது செயலாளர் ஹர்திப் பூரியின் யாழ்ப்பாண விஜயம் திட்டமிடப்பட்டது. 1987 ஜூலை 19^{ம்} திகதி ஹர்திப் பூரி யாழ்ப்பாண விஜயம் மேற்கொண்டார். அப்போது என்னென்ன விடயங்கள் பேசப்பட்டன? எத்தகைய இணக்கங்கள் காணப்பட்டன? என்பது தொடர்பாக இந்தியத் தூதுவரகமோ புலிகளோ பகிரங்கமாக எதனையும் தெரிவிக்கவில்லை.

ஆனால் 1987 மே 25ஆம் திகதிக்குப் பின்னர் அதாவது ஒப்பரேசன் லிபரேசன் இரானுவ நடவடிக்கைக்குப் பின்னர் அமைக்கப்பட்ட படைமுகாம்கள் மீளப் பெறப்பட வேண்டும் என்பதும், இந்திய அரசாங்கத்தின்

அங்கீகாரத்தினுடனான அழைப்பின் பேரில் புதுடில்லி செல்லத் தயாராக இருப்பதாகவும் இதற்காக இந்திய விமானப்படையின் உலங்கு வான் ஊர்திகள் அனுப்பப்பட வேண்டும் என்பதும், புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனின் கோரிக்கையாக இருந்தது என திரு.ஜே.என்.டிக்சிற் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அத்துடன் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் நகல் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு இருந்ததாகவும் அவர் தெரிவித்துள்ளார். இந்த சந்திப்புகள் பேச்சுவார்த்தைகள் பற்றிய உள்ளடக்க உண்மைகள் எவ்வாறு இருந்த போதும் 1987 ஜூலை 22ந் திகதியன்று இந்தியப் படையின் உலங்கு வான் ஊர்திகள் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்திறங்கின என்பதும் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் தமது சகாக்கள் சகிதம் அதில் புதுடில்லிக்குப் பயணம் செய்தார் என்பதும் பகிரங்கமாக நடந்தேறிய விடயங்கள்.

பிரபாகரனும் அவரது குழுவினரும் புதுடில்லியில் அசோகா ஹோட்டல் விருந்தினர் விடுதியில் தங்கவைக்கப்பட்டனர். இவர்களது புதுடில்லி வருகைக்கு முன்பாகவே புளொட், ஈரோஸ், ரெலோ, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். ஆகிய அமைப்புக்களின் பிரதிநிதிகளும் தலைவர்களும் சென்னையில் இருந்து புதுடில்லிக்கு அழைத்து வரப்பட்டிருந்தனர். எனினும், தமிழர் தரப்புப் பிரதிநிதிகளான அனைவரும் ஒருங்கு சேர சந்தித்து இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் தொடர்பாகக் கலந்துரையாடவோ, கருத்தொருமைப்பாடு காணவோ சந்தர்ப்பம் இருக்கவில்லை. அதற்கான மனநிலை அத்துடன் அதற்கு வாய்ப்பான சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளும் உருவாக்கப்படவில்லை. இதனால் ஒவ்வொரு தரப்பினரும், ஒவ்வொரு விதமான விளக்கங்களுடனும் வியாக்கியானங்களுடனும் காணப்பட்டனர்.

இச்சந்திப்பின் போது இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியின் மன உணர்வுகளை பிரபாகரன் புண்படுத்தும் நான்காவது சந்தர்ப்பம் இது என்று ஜே.என்.டிக்சிற் எடுத்துரைத்தாராம். திம்பு பேச்சுவார்த்தைகளின் போது முதன்முறையாகவும், 1986ன் ஆகஸ்ட் செப்டம்பர் மாதங்களின் போது இரண்டாவது முறையாகவும், பின்னர் 1986 நவம்பரில் பெங்களூரிலுமாக ஏற்கனவே மூன்று தடவையும் பிரபாகரன் நடந்து கொண்ட விதம் தொடர்பாக இந்திய அதிகாரிகள் மட்டத்திலிருந்த கசப்புணர்வை இக்கூற்று புலப்படுத்தியது எனலாம். ஒன்பது தினங்கள் வரை அங்கு தங்கியிருந்த பின்னர் புலிகள் சென்னை வழியாக மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் திரும்பினர். இந்தக் காலப் பகுதியிலிருந்து அதாவது 1987 ஜூலை 29ந் தேதி கொழும்பில் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகியது. இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியும் இலங்கை ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனாவும் இதில் கையொப்பம் இட்டனர்.

புலிகள் புதுடில்லியில் தங்கியிருந்த ஒன்பது தினங்களிலும் அவர்களின் பூரண ஒப்புதலைப் பெற இந்திய அரசு பல்வேறு முயற்சிகளை

மேற்கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் பொது மக்களின் நலன் குறித்த சிந்தனையும், தீர்க்கதரிசனமான தொலைநோக்குப் பார்வையும், பேராளிகளின் தலைமைப் பீடங்களுக்கு குறிப்பாக புலிகளுக்கு இருக்கவில்லை.

அத்துடன் மாற்று இயக்கங்கள் குறித்த சந்தேகப் பார்வையும், பொதுப் பிரச்சினைகள் குறித்து புரிந்துணர்வின்மையும் காணப்பட்டது. இந்த நிலைமையானது இந்திய அரசு இனப்பிரச்சினை விடயத்தில் தன் முனைப்புடன் சுயேச்சையாகவும் ஈடுபடக்கூடிய நிலையைத் தோற்றுவித்தது. இதனால் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தமானது இரு அரசாங்கங்களுக்கு இடையேயான விடயங்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கும் வகையில் அமைந்து போயிற்று.

யாழ்ப்பாணம் திரும்பியதும் 04 ஆகஸ்ட் 1987இல் சுதுமலையில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட பொதுக் கூட்டத்தில் பிரபாகரன் உரையாற்றினார். பகிரங்கமாகத் தோன்றி பிரபாகரன் உரையாற்றிய முதலாவது சந்தர்ப்பமாகவும் அது இருந்தது. உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு செய்தியாளர்கள், ராஜதந்திரிகள் எனப் பல முக்கிய பிரமுகர்களும் கூட அங்கு சமூகமளித்திருந்தனர். அங்கு பிரபாகரன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“திடீரென மிகவும் அவசரமாக எமது மக்களையோ எமது மக்களின் பிரதிநிதிகளாகிய எம்மையோ கலந்து ஆலோசிக்காமல் இந்தியாவும், இலங்கையும் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் இப்போது அவசரம் அவசரமாக அமுலாக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். நான் புதுடில்லி செல்லும் வரை இந்த ஒப்பந்தம் பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. பாரதப் பிரதமர் என்னைச் சந்திக்க விரும்புவதாகச் சொல்லி என்னை டெல்லிக்கு அவசரமாக அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கு சென்றதும் இந்த ஒப்பந்தம் எமக்கு காண்பிக்கப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தில் பல சிக்கல்கள் இருந்தன. பல கேள்விக் குறிகள் இருந்தன. இந்த ஒப்பந்தத்தால் எமது மக்களின் பிரச்சினைக்கு ஒரு நிரந்தரத் தீர்வு ஏற்படுமா என்பது பற்றி எமக்கு சந்தேகம் இருந்தது. ஆகவே இந்திய அரசுக்கு தெட்டத் தெளிவாக விளக்கினோம். இந்த ஒப்பந்தம் நேரடியாக எமது இயக்கத்தைப் பாதிக்கிறது. எமது அரசியல் இலட்சியத்தைப் பாதிக்கிறது. எமது ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு ஆப்பு வைப்பதாகவும் அமைகிறது.

தமிழீழ தனியரசே தமிழீழ மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு நிரந்தரத் தீர்வை அளிக்கும் என்பதில் எமக்கு அசையாத நம்பிக்கையுண்டு. தமிழீழ இலட்சியத்திற்காகவே நான் தொடர்ந்து போராடுவேன். இதனை நான் இங்கு திட்டவாட்டமாக உங்களுக்கு எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.”

இந்தக் கூற்றுக்களை உன்னிப்பாக செவிமடுக்கும் எவரும் மக்களின் நலன் என்பதை விடவும் புலிகள் தமது எண்ணத்தை நிலை நிறுத்துவதிலேயே குறியாக இருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். தமது எண்ணங்களையும்,

விருப்பங்களையும் மக்கள் மீது திணிக்கும் போக்கு மேலோங்கி இருப்பதை இனங்கண்டு கொள்ள முடியும்.

அதாவது இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் அமுலாக்கத்தைப் பரீட்சித்துப் பார்ப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படாமல் முட்டுக்கட்டை போடுவதற்கான பிள்ளையார் சுழியைப் போட்டதாகவே சுதுமலைப் பிரகடனம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் நன்மை தீமைகள் பற்றி தமிழ் மக்கள் புரிந்து கொள்வதற்கு முன்பாகவே இந்தியப் படையினர் மீதான தாக்குதல்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன என்பதும் இங்கு எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியதாகும்.

இதனையடுத்து ஒப்பந்தம் அமுலாக்கப்படுவதிலுள்ள குறைபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டி செப்டம்பர் 14இல் புலிகளின் முன்னணித் தலைவர்களில் ஒருவரான திலீபன் சாகும் வரையிலான உண்ணாவிரதம் ஒன்றை ஆரம்பித்தார். அப்போது ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகி சுமார் ஆறு வாரங்கள் மட்டுமே கடந்திருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நல்லூரில் ஆரம்பித்த இந்த உண்ணாவிரதப் போரட்டத்திற்கு ஆதரவாகவும், இந்திய அரசாங்கத்திற்கு எதிராகவும், இந்திய அமைதிகாக்கும் படையினரின் பிரசன்னத்திற்கு எதிராகவும் மக்கள் உணர்ச்சி பூர்வமான வகையில் தூண்டி விடப்பட்டனர். இடைக்கால நிர்வாக சபையை அமைப்பதற்கான யாப்பு தயாரிப்பது முதல் அன்றாடவியங்ககள் பற்றிய திட்டமிடல் தொடர்பான கலந்துரையாடல்கள் அனைத்தையும் பிரபாகரன் புறக்கணித்தார். சிறீலங்கா அரசாங்க அதிகாரிகளுடனோ, இந்திய தளபதிகளுடனோ பேசுவதைத் தவிர்த்தார். ஆனாலும் பேச்சுவார்த்தைகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களுக்கென இடைக்கால நிர்வாக சபை ஏற்படுத்த திட்டமிடப்பட்டது. புலிகளின் சிபாரிசுகளுடன் 7 பேர் உட்பட 12 பேர்களைக் கொண்ட இடைக்கால நிர்வாக சபை அமைக்க ஏற்பாடானது. இந்த இடைக்கால சபையில் கூட ஏனைய அரசியல் அமைப்புகளை அரவணக்கவோ, சகல தரப்பு மக்களுக்கும் ஏற்புடைய சபையாக இது அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதையோ புலிகள் விரும்பவில்லை.

இடைக்கால நிர்வாக அமைப்புப் பற்றிய இந்தக் கலந்துரையாடல்கள் நடத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில் சாகும்வரை உண்ணாவிரதமிருந்த திலீபன் 1987 செப்டெம்பர் 24இல் மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டார். திலீபனின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து தாமதப்படுத்தப்பட்ட பேச்சு வார்த்தைகள் மீண்டும் ஆரம்பமாகி செப்டெம்பர் 28இல் ஒரு அறிக்கை தயார் செய்யப்பட்டது. இக்கலந்துரையாடல்களில் புலிகள் தரப்பில் பிரபாகரன், அன்றன் பாலசிங்கம், யோகி, லோரன்ஸ் திலகர், மகேஸ்வரன் மற்றும் சிவனாந்த சுந்தரம் ஆகியோர் பங்கு பற்றினர். இந்தியப் படை முகாமில் நடந்த இப்பேச்சுக்களில் இந்திய அரசு தரப்பில் தூதுவர் ஜே. என். டிச்சிர், கப்டன்குப்தா, ஹாதீப் சிங்பூரி, கே.பி. எர்னஸ்ட்

ஆகியோரும் இந்தியப்படையினர் தரப்பில் லெப்டினென்ட் ஜெனரல் திபேந்தர்சிங், மேஜர் ஜெனரல் ஹர்சிரட், பிரிகேடியர் ராகவன், பிரிகேடியர் ஈ.டபிள்யூ. பெர்னாண்டஸ் ஆகியோரும் கலந்து கொண்டனர்.

இந்தியத் தூதுவர் வடக்கு கிழக்கிற்கென ஒரு இடைக்கால நிர்வாக சபையை அமைக்க ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். ஜெயவர்தனா இணக்கம் தெரிவிப்பதைப் பிரபாகரனிடம் தெரிவித்தார். புலிகளால் சமர்ப்பிக்கப்படும் மூவரைக் கொண்ட பெயர்ப் பட்டியலில் இருந்து ஒருவரை ஜனாதிபதி பிரதம நிர்வாகியாகத் தேர்ந்து எடுப்பார் என்பதனையும் தெரிந்திருந்தார்.

இதனடிப்படையில் பிரதம நிர்வாகி பதவிக்காகப் புலிகள் யாழ்ப்பாண மாநகர முன்னாள் ஆணையாளர் சி.வி.கே.சிவஞானம் முன்னாள் அரசாங்க அதிபர் என்.பத்மநாதன் உட்பட மூவரது பெயர்களை சிபாரிசு செய்திருந்தனர். இந்தப் பட்டியலில் இருந்து சி.வி.கே.சிவஞானம் அவர்களை வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தின் பிரதம நிர்வாகியாக ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். ஜெயவர்தனா அவர்கள் தெரிவு செய்தார். ஏனைய உறுப்பினர்களின் பெயர்ப்பட்டியலையும் எதிர்பார்த்து இருந்தார். ஆனால் சிவஞானத்திற்குப் பதிலாக பத்மநாதனே இப்பதவிக்கு நியமனம் செய்யப்படவேண்டும் என்பது புலிகளின் வற்புறுத்தலாகவிருந்தது.

மட்டக்களப்பு சிறை உடைப்பு சம்பந்தமான வழக்கொன்றில் சந்தேக நபராகக் கைது செய்யப்பட்டிருந்த பத்மநாதனை இப்பதவிக்கு நியமனம் செய்ய முடியாது என்பதும், புலிகள் முன்னர் தெரிவித்த இணக்கப்பாட்டின் அடிப்படையில் அவர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பெயர்ப்பட்டியலில் இருந்தே ஒருவர் நியமனம் செய்யப்பட்டுள்ளார் என்பதும் ஜே. ஆர். ஜெயவர்தனாவின் கருத்தாக இருந்தது.

இவ்வாறு முரண்பட்ட நிலைமை தோன்றியதையடுத்து இடைக்கால நிர்வாக சபையின் ஏனைய உறுப்பினர்களுக்கான பெயர்ப்பட்டியலைச் சமர்ப்பிப்பதில் இருந்து புலிகள் பின்வாங்கினர்.

இவ்வேளையில் இந்தியப்படையினர் மீதும் இந்திய அரசின் மீதும் அவதூறுகள் மற்றும் கண்டனங்கள் வசை பாடல்கள் என எதிர்ப்பிரசாரம் புலிகளால் முடக்கி விடப்பட்டிருந்தது; இதற்குப் பதிலடி கொடுக்கும் வகையில் ஈழ முரசு, முரசொலி பத்திரிகை அலுவலகங்கள் மற்றும் நிதர்சனம் ஒளிபரப்பு நிலையம் என்பன மீது இந்தியப் படையினர் தாக்குதல் நடத்தியிருந்தனர்.

இந்தத் தருணத்திலேயே குமரப்பா, புலேந்திரன் உட்பட 17 புலிகள் கடற்படையினரால் கடலில் வைத்து ஆயுதங்களுடன் கைது செய்யப்பட்டனர். 1987 அக்டோபர் 2ஆம் தேதி இந்தச் சம்பவம் இடம் பெற்றது. அக்டோபர் 5ம் திகதியன்று இவர்களைப் பலாலியிலிருந்து கொழும்புக்கு கொண்டு செல்ல சிறீலங்கா படையினர் முற்பட்டனர். அப்போது சயனட் அருந்தி இவர்களில் பலர்

உயிரிழந்தனர். இந்த தற்கொலைகள் எரிகின்ற நெருப்புக்கு எண்ணெய் வார்ப்பது போலாயிற்று. இந்தியப்படையின் மீதான தாக்குதல்கள் ஆரம்பமாகின.

இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்கள் எதிர்நோக்கும் நெருக்கடியில் நீண்டகாலமாகவே இந்தியா தமிழ் பேசும் மக்களின் நண்பனாகவே செயற்பட்டு வந்தது. 1970களில் தந்தை செல்வா முதல் பல்வேறு தமிழ்த் தலைவர்கள் இனப்பிரச்சினையில் இந்தியா தலையீடு செய்ய வேண்டும் என்பதையே வலியுறுத்தி வந்தனர். 1983 ஜூலை கலவரத்தையடுத்து நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் தமிழர் தரப்புக்கு பலமான ஆதரவை இந்தியா காட்டி வந்தது. தமிழ் பேசும் மக்களின் போராட்டம் ஆயுதம் ஏந்திய எதிர்ப்பு இயக்கமாக உருப்பெறவும், வலுப்பெறவும் பின் புலமாகவும் திகழ்ந்து வந்தது. அகதிகளாகப் போனவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்துதுடன் தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமைக்குரலை உலக அரங்கில் எடுத்துரைத்தது. நியாயம் தேடும் நண்பனாகவும் தொழிற்பட்டு வந்தது.

இவ்வாறெல்லாம் இருந்த போதும் இந்தியப் படையினர் மீதான தாக்குதல்கள் தொடுக்கப்பட்டபோது பதில் நடவடிக்கையில் ஈடுபட நிர்ப்பந்திக்கும் இக்கட்டான நிலைமைக்குள் இந்தியப் படை சிக்கவைக்கப்பட்டது. இந்தியப் படையினர் புலிகளுக்கு எதிரான நடவடிக்கையை தொடங்கியபோது தமிழ் மக்கள் பரிதாபமான நிலைமைக்குள் தள்ளப்பட்டார்கள். அகதிகளாகி அவல வாழ்வுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார்கள். இதன் மூலம் சிங்கள பேரினவாதம் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கியது.

தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்கும் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வை விடவும், ஏகப்பிரதிநிதிகளாக தம்மை நிலை நிறுத்தவும், தமது படைப்பலத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும் எனவும் புலிகள் எதிர்பார்த்தமையின் விளைவாக வெடித்த யுத்தம் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு சொல்லொணாத் துயரத்தைத் தொடர்கதையாக்கியது.

மோதலும் பேச்சும்!

இந்திய அமைதி காக்கும் படையினருடன் புலிகள் மோதலைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த போதும், மறுபுறத்தில் புலிகள் தரப்பினருடன் அரசியல் பேச்சுவார்த்தைகளும் நடந்து கொண்டதான் இருந்தன. சென்னையில் அப்போது தங்கியிருந்த புலிகளின் முன்னாள் யாழ் மாவட்டத் தளபதியாக இருந்த கிட்டு எனப்படும் சதாசிவம் கிருஷ்ணமூர்த்தி இப்பேச்சுக்களில் முக்கிய பங்கேற்றிருந்தார். இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளின்போது கிட்டு எத்தகைய தந்திரங்களைக் கடைப்பிடித்து வந்தார் என்பது பற்றி கிட்டுவிற்கு நினைவஞ்சலி செலுத்தும் முகமாக யாழ்-பல்கலைக்கழக கைலாசபதி கலையரங்கில் நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில் வைத்து புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம் விவரித்து இருந்தார் என்பது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

இந்திய அமைதி காக்கும் படையினர் மோதல்களை நிறுத்தி புலிகளுடன் மீண்டும் அரசியல் பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்த வேண்டும் என்பதுவே பொதுவான வேண்டுகோளாக இருந்தது. தமிழ் பேசும் மக்களின் நலன்களை விரும்பிய மிதவாத சக்திகளும், வெளிநாடுகளிலுள்ள தமிழர்களும், பிற சக்திகளும் இதனையே வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தன வெளிப்படையாக. ஆனால் ஆயுத மேந்திய எதிர்ப்பு இயக்கத்தை நிறுத்தி, அரசியல் நடவடிக்கைகளில் நேர்மையாக ஈடுபட முன் வருவார்களாயின் இந்தியப் படையினர் தேடியுறிக்கும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்காது என்பதுவே இந்திய அரசின் நிலைப்பாடாக இருந்தது. புலிகளை முற்று முழுதாக நிராயுதபாணிகளாக்குவதோ முற்றிலுமாக அழித் தொழிப்பதோ இந்திய அரசின் குறிக்கோளல்ல. எனினும் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் அமுலாக்கத்தை உறுதிப்படுத்தக் கூடிய நடவடிக்கையில் ஈடுபட வேண்டியிருப்பதாகவும் இந்திய

அமைதிப் படையைச் சேர்ந்த தளபதிகள் வெளிப்படையாக தம்மைச் சந்திக்கும் பிரமுகர்கள் மத்தியில் எடுத்து உரைத்து வந்தனர்.

1987இன் அக்டோபர் 10இல் மூண்ட மோதல்கள் வடக்கு கிழக்கு எங்கும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. புலிகளின் ஆயுதமேந்திய எதிர்ப்பை முறியடித்து யாழ்ப்பாண நகருக்குள் பிரவேசிப்பது என்பது இந்தியப் படையினருக்கு சுலபமானதாக இருக்கவில்லை, சுமார் ஒருமாத காலம் வரை நீடித்த “ஒப்ரேசன் பவான்” என்னும் இராணுவ நடவடிக்கைக்குப் பின்னரேயே இந்தியப் படையினர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டு வர முடிந்தது.

இந்த நடவடிக்கையின் போது இந்தியப் படையினர் மூர்க்கத் தனமான தாக்குதல்களை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இதனால் மக்களுக்கு பெருமளவு உயிர், உடமை இழப்புகளும், அவலப்பட்டு அகதிகளாகும் நிலையும் ஏற்பட்டது. மக்களுக்கு சற்றும் எதிர்பாராத வேளையில் ஏற்பட்ட இப்பாரிய அனர்த்தங்களுக்கான முழுப் பொறுப்பையும் இந்திய அரசாங்கத்தின் மீதும், இந்தியப் படையினர் மீதும் சுமத்திய புலிகள் இந்தியாவின் ஆக்கிரமிப்பு இராணுவம் என அமைதிப் படையை விமர்சித்தனர். மக்கள் மத்தியில் இந்தியப் படையினருக்கு எதிரான கருத்துகளைப் பரப்பினர்.

இந்த நிலையில் 1987இன் நவம்பர் 7ஆம் தேதியன்று சிறீலங்கா ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தனா புதுடில்லிக்கு அழைக்கப்பட்டார். இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் அமுலாக்கத்திற்கு தேவையான சட்டபூர்வமான ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ளும் தேவைகள் பற்றி அவருக்கு எடுத்துரைக்கப்பட்டது. 1987 நவம்பர் 12ஆம் திகதியன்று சிறீலங்காப் - பாராளுமன்றத்தில் அரசியலமைப்புக்கான பதின் மூன்றாவது திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இத்திருத்தத்திற்கு 138 உறுப்பினர்கள் ஆதரவாகவும், 11 உறுப்பினர்கள் எதிராகவும் வாக்களித்தனர். இந்த சட்டமூலம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட போது, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் பிரதிநிதிகள் பதவிகளை வறிதாக்கி இருந்தமையால் பாராளுமன்றத்திற்கு செல்ல இயலவில்லை. இதனால் தமிழர் பிரதிநிதிகளின் ஆலோசனை களும், ஒத்துழைப்பும் இல்லாமலேயே 13வது திருத்தச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேறியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதனைத் தொடர்ந்து கொழும்பிலிருந்த இந்தியத் தூதரகம் யுத்த நிறுத்தத்தை ஏற்படுத்தி அரசியல் பேச்சுக்களுக்கு முன்வருமாறு புலிகளுக்கு பகிரங்கமான அழைப்பை விடுத்தது. ஆனால் இந்த அழைப்பை புலிகள் உடனடியாகவே நிராகரித்தனர். இதனால் இந்தியப் படைப்பினர் வட கிழக்கிலிருந்த சிறீலங்கா அரசாங்க நிர்வாக நிறுவனங்களின் உதவியுடன் இயல்பு நிலையை ஏற்படுத்த விழைந்தனர்.

இதே வேளை இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டதையடுத்தும் இந்தியப் படையினர் நிலை கொண்டதையடுத்தும் புலிகளால் தடை செய்யப்பட்டிருந்த அமைப்புகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தவர் களும் தொடர்புகளைத் துண்டித்து இருந்தவர்களுமான பலரும் தத்தம் குடும்பத்தினருடன் இணைந்து இயல்பு வாழ்வுக்குத் திரும்ப பெரிதும் ஆர்வம் காட்டினர். ஆனால், இவ்வாறு நாடு திரும்பிய வர்கள் எல்லாம் இந்திய புலனாய்வுப் பிரிவின் (Raw) வின் உளவாளிகளாகவே புலிகளால் எண்ணப்பட்டனர். இத்தகையானவர் களைத் தேடித் தேடி வேட்டையாடும் நிலைக்குச் சென்றது. ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியின் செயலாளர் நாயகம் டக்ளஸ் தேவானந்தாவின் சகோதரரும், அப்போது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். இயக்கத்தின் உறுப்பினருமாக இருந்த பிரேமானந்தா மற்றும் ராகவன் போன்றோர் இவ்வாறு புலிகளால் கொலை யுண்டவர்களுக்கு ஒருவகை மாதிரி உதாரணங்கள் ஆகும்.

இதனால் இவ்வாறானவர்கள் இந்தியப் படையினரின் முகாம்களில் தஞ்சம் கோர வேண்டியதாயிற்று. வடக்கிலும், கிழக்கிலும் இருந்த பல்வேறு இந்தியப் படை முகாம்களிலும் புலர் இவ்வாறு தஞ்சமடைந்தனர். 1986ல் புலிகளால் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். அமைப்பு தடை செய்யப்பட்டது முதல் கிழக்கு மாகாணத்தின் காடுகளுக்குள் தஞ்சம் புகுத்திருந்த ராசிக் மற்றும் அவரது தோழர்கள் போன்றவர்கள் கூட இந்தியப் படையினரின் உதவியுடனேயே காடுகளுக்குள் இருந்து வெளியே வரமுடிந்தது.

இவ்வாறிருந்த போதும், அப்போது இந்திய உளவுப் பிரிவான ரோவின் தலைவராக இருந்த ஆனந்த வர்மா அவர்கள் புலிகளுடன் தொடர்ந்தும் தொடர்புகளைப் பேணுவதனுடாகவே அவர்களை இராணுவ நடடிக்கைகளிலிருந்து பின் வாங்கச் செய்ய முடியுமென நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். இந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் சென்னையிலிருந்த புலிகளின் பிரமுகரான கிட்டிவுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திப் பேச்சுக்களை மேற்கொண்டு வந்தார். இந்தப் பேச்சுக்களில் பேசப்பட்ட விடயங்கள் என்ன? காணப்பட்ட இணக்கங்கள் என்ன? இவற்றால் சாதாரண மக்களுக்கு வாய்த்த நன்மைகள் என்ன? என்பவையெல்லாம் விடை காணப்பட முடியாத வினாக்களாகவே இன்னும் தொடர்கின்றன.

ஆனால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு புலிகளின் ஆலோசகர் அன்றன் பாலசிங்கம் முதல் பல்வேறு முக்கிய பிரமுகர்களும் இந்தியாவிலேயே பாதுகாப்பான புகலிடம் தேடிக் கொள்ள முடிந்தது. அத்துடன் "You too India" மற்றும் "Satanic Forces" போன்ற நூல்களை வெளியிட்டு இந்தியப் படையினருக்கு எதிரான பிரசாரப் போருக்கு களமாக இந்திய மண்ணைப் பயன்படுத்தவும் இயலுமானதாக இருந்தது. பொதுமக்கள் செறிவாகவுள்ள இடங்களில் வைத்து படையினர் மீது தாக்குதல் நடத்துவது, அதன் மூலமாகப் பழிவாங்கும் தாக்குதல்களை படையினர் மேற்கொள்வதாகப் பிரச்சாரம்

செய்வது என்றவாறாக புலிகளின் அரசியல் செயற்பாடுகள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன.

இந்த நிலையிலேயே மார்ச் 1988ல் புலிகளின் முக்கிய பிரமுகர்களில் ஒருவர் என வர்ணிக்கப்பட்ட ஜோனி என்பவர் இந்தியப் படையினரால் வன்னிக் காட்டுப் பகுதியொன்றில் வைத்துச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதாக புலிகள் தரப்பிலிருந்து அறிவிக்கப்பட்டது. சென்னையில் கிட்டுவுடன் தங்கியிருந்த ஜோனி இந்தியப் புலனாய்வுப் பிரிவான ரோவுடன் (Raw) பேச்சுக்களில் பங்கேற்றவர் எனவும், தகவல்கள் தெரிவிக்கப்பட்டன. ஜோனியுடன் கூடவே ரோவின் (Raw) அதிகாரி ஒருவர் வந்திருந்தார். எனவும், இச்சம்பவத்தின் போது அவரும் உயிரிழந்ததாகவும் அறிவிக்கப்பட்டது.

சென்னையிலிருந்து வந்திருந்த இவர்கள் இருவரும் புலிகள் தலைவர் பிரபாகரனுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த செல்லும் போது கொலையுண்டனரா அல்லது பேச்சுவார்த்தை நடத்தி விட்டுத் திரும்பும் போது கொலையுண்டனரா என்பது மர்மமாகவே நீடிக்கின்றது. அத்துடன் இந்தச் சம்பவம் தற்செயலானதா அல்லது திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட சதியா என்பது குறித்தும் எந்த விசாரணைகளும் நடத்தப்பட்டதாக இல்லை. ஆனாலும் ரோவுடனான பேச்சுக்கள் வெற்றி பெறக்கூடாது என்பதற்காக இந்தியப் படையினர் திட்டமிட்டு ஜோனியைக் கொன்று விட்டதாகவே புலிகள் பிரச்சாரப்படுத்தினர். இந்தச் சம்பவத்தையடுத்து வாதப் பிரதிவாதங்கள் காரணமாகப் புலிகளுக்கும், இந்தியப் புலனாய்வுத்துறை அதிகாரிகளுக்கும் இடையேயான பேச்சுக்கள் முட்டுக்கட்டை நிலையை எய்தின.

ஆனால் புலிகளுக்கும், ரோ அதிகாரிகளுக்கும் இடையே தொடர்ந்து கொண்டிருந்த பேச்சுவார்த்தைகள் குறித்து கொழும்பிலுள்ள இந்தியத் தூதுவரகமும், இந்திய அமைதி காப்பு படைத் தலைமையும் இருட்டில் விடப்பட்டிருந்ததாகவே கூறப்படுகின்றது. எனவே மிகவும் இரகசியமான முறையில் இடம் பெற்றதாகவே இப்பேச்சுவார்த்தைகள் கருதப்படலாம். இது தொடர்பான சர்ச்சைகளும் மேலெழுந்தன.

அதே வேளையில் புலிகள் தமது செயற்பாடுகளை தமிழ்நாட்டின் தலைநகரான சென்னையிலிருந்து ஆந்திரப் பிரதேசம், கர்நாடகம், கேரளம் போன்ற பிற மாநிலங்களுக்கு மாற்றினர். மோதல்களில் காயமடைபவர்களுக்கான சிகிச்சை உதவிகள் என்பவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டதாக இந்த செயற்பாடுகள் காணப்பட்டன. இதனால் தமிழ்நாட்டில் ஏற்படக்கூடிய உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பான நிலைமைகள் பற்றிக் கணக்கெடுக்காமல் புலிகளின் செயற்பாடுகளை தமிழகத்தில் கட்டுப்படுத்த வேண்டிய தேவையொன்று இந்திய அரசாங்கத்துக்கு ஏற்பட்டது.

இதன் விளைவாக ஜூலை 1988இல் புலிகளின் போராளிகளாக

சென்னையில் தங்கியிருந்த பலர் தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டனர். இந்த சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து தமிழ்நாட்டு அரசியல்வாதிகளும், செய்தி ஊடகங்களும் பல்வேறு விதமான கேள்விகளை எழுப்பின. இந்தியாவின் அணுகுமுறை விமர்சனங் களுக்கு உள்ளானது. இந்தியப்படையினரின் கைது நடவடிக்கையில் ஊனமுற்றவர்களும், காயப்பட்டவர்களும் இருந்தமையால் மனிதாபிமான உணர்வுகள் முடுக்கி விடப்பட்டன.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் கிட்டுவும், அவருடன் இருந்தவர் களும் இந்தியப் படையினரின் விமானங்கள் மூலம் யாழ்ப்பாணத் திற்கு கொண்டு வரப்பட்டனர். யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்து உள்ளூர் பிரமுகர்கள் முன்னிலையில் கிட்டு விடுதலை செய்யப்பட்டதுடன் ஏனையோர் காங்கேசன்துறை தடுப்பு முகாமில் தடுத்து வைக்கப்பட்டனர். இவ்வாறாகச் சென்னை பேச்சு வார்த்தைகள் சீர்குலைவுக்கு உள்ளான நிலையில் தான் மாற்று வழிகள் மூலமான முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

ஏப்ரல் 1988இல் கொழும்பில் இருந்த இந்தியத் தூதரகம் பின் வரும் குறிக்கோள்களை வரித்துக் கொண்டிருந்தது.

1. அரசியல் செயற்பாடுகளில் பங்கேற்றுக் கொள்ள புலிகள் தொடர்ந்தும் மறுத்து வருவதனால் அரசியல், இராணுவ ரீதியாக புலிகளை ஓரங்கட்டல்
2. வடக்கு, கிழக்கு மாகாண சபைக்கான தேர்தலை நடத்தும் நோக்கத்துடன் பொது நிர்வாகம் மற்றும் இயல்பு வாழ்க்கையை சீராக்குதல்.
3. ஏனைய தமிழ் அரசியல் கட்சிகளின் ஒத்துழைப்புடன் பிரேரிக்கப்பட்டுள்ள மாகாண சபையின் செயற்பாடுகளுக்கு மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல்.

வடக்கு கிழக்கிற்கான மாகாணசபை!

இதேவேளை ஏப்ரல் 1988இல் வடக்கு, கிழக்கு உட்பட நாடெங்கும் மாகாணசபைகளை நிறுவுவதற்கான ஏற்பாடுகளை கொழும்பு அரசாங்கம் மேற்கொண்டிருந்தது. மேல் மாகாணம், தென்மாகாணம் மத்திய மற்றும் சப்ரகமுவ மாகாணங்களுக்கான ஆளுனர்கள் நியமனம் செய்யப்பட்டதுடன் இந்த நடவடிக்கை ஆரம்பமானது. வடக்கு, கிழக்கு தவிர்ந்த ஏனைய மாகாணசபை அமைக்கப்படாமையும், அங்கு மக்கள் பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்படாமையும் இந்தியப் படையினர் மீது பொறுப்பு சுமத்தப்பட்டது. இதனால் இந்தியப் படையினர் அவசரமாக அரசியற் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட வேண்டியதாயிற்று.

1988இன் ஜூலை முதல் அக்டோபர் வரையிலான காலப்பகுதியில் இந்தியப் படையினர் வடக்கு, கிழக்கு மாகாண சபையை நிறுவுவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். இதன் விளைவாக 1988இன் நவம்பர் மாதத்தில் வடக்கு கிழக்கு மாகாணசபை தோற்றம் பெற்றது. இந்திய அரசாங்கத்தின் அனுசரணையான ஒத்துழைப்பு, இந்தியப் படையினரின் பின்புலமான ஆதரவு என்பவற்றுடன் வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபை திருகோணமலையில் நிறுவப்பட்டது.

வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையை நிறுவுவதால் அதிகாரப் பகிர்வின் மூலமாக தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு கிடைக்கக் கூடிய நன்மைகள் என்பதை விடவும், தமது தலைமைக்கான போட்டி ஏற்படுவதாகவே புலிகள் உணர்ந்தனர். தமிழீழத் தனியரசுக்கான கோரிக்கையையும், அதற்கான ஆயுதப் போரையும் நியாயப்படுத்து வதற்கான அடித்தளம் அற்றுப்போகும் என்பதாகவே புலிகள்

கருதினர். இதன் காரணமாக வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் தோற்றத்தையும், அதற்கு அரசியல் தலைமைத்துவம் ஏற்படுவ தையும் கண்முடித்தனமாக புலிகள் எதிர்த்தனர்.

வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையை தோற்றுவிக்கும் முயற்சிகளுக்கு எதிராக அச்சுறுத்தல்களை விடுத்தனர். வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் நிர்வாகப் பொறுப்பு ஏற்க முன் வருவோருக்கு எதிரான மிரட்டல்களை புலிகள் தீவிரப்படுத்தினர். இதன் விளைவாக அரசியல் செயற்பாடுகளில் அக்கறையும் பொது நலநோக்கும் கொண்ட பல்வேறு சக்திகளும் ஒதுங்கிக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

அத்துடன் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் மூலமாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை சிறீலங்கா அரசு தாமதம் ஏதும் செய்யாமல் நேர்மையாகப் பகிர்ந்தளிக்க முன்வருமா என்பதிலும் பலமான சந்தேகம் பல்வேறு மட்டங்களிலும் காணப்பட்டது. தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தவர்களின் விடுவிப்பு உட்பட இயல்பு நிலையைத் தோற்றுவிக்கும் செயற்பாடுகளுக்கு சிறீலங்கா அரசு தரப்பில் காட்டப்பட்டு வந்த மந்தமான வேகம் இந்த சந்தேகத்தை மேலும் ஆழப்படுத்துவதாகவே இருந்தது.

மேலும் இந்தியப் படையினரின் பிரசன்னம் அதனால் ஏற்பட்ட அசௌகரியங்கள் என்பனவற்றின் காரணமாக இந்திய அரசின் முயற்சிகளுக்கு ஒத்துழைப்பதில் மனச் சங்கடங்கள் பலருக்கு இருந்தன. இவ்வாறான காரணங்களால் வடபகுதியில் தேர்தலுக்கான வேட்பு மனுக்களைத் தாக்கல் செய்ய எவரும் முன்வரவில்லை. இதனால், யாழ்ப்பாணம், மன்னார், வவுனியா, கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய வடமாகாணத்தில் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்.) தாக்கல் செய்த வேட்பு மனு ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வடக்கு வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபைத் தேர்தல் தொடர்பாக ஈரோஸ் அமைப்பின் பேச்சாளரும், நிறைவேற்றுக் குழு உறுப்பினருமான வே.பாலகுமார் தெரிவித்த கருத்துகளைச் சுட்டிக் காட்டுவது பொருத்தமானதாக இருக்கும். மாகாண சபைத் தேர்தலை நடத்துவதற்கு முன்பாக முக்கிய விடயங்கள் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டும். மணலாறு உட்பட தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் மேற் கொள்ளப்படும் சிங்களக் குடியேற்றங்கள் முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட வேண்டும். அமைதியான ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். சகல முகாம்களிலும் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள தமிழர்கள் அனைவரும் விடுதலை செய்யப்பட வேண்டும்.

இன்று தேர்தலை நடத்தக்கூடிய ஜனநாயகச் சூழ்நிலை இங்கில்லை. இராணுவச் சூழ்நிலைதான் உள்ளது. மாகாண சபைத் தேர்தலில் போட்டியிடும் சில இயக்கங்கள் கூட இந்திய இராணுவ முகாம்களுக்குள் இருக்கின்றன.

தேர்தலுக்கான பிரசாரக் கூட்டங்களைக் கூட நடத்தும் நிலை இல்லை. இந்த நிலையில் தேர்தலை நடத்துவது ஜனநாயக கேலிக் கூத்தாகிவிடும் என்றார் ஈரோஸ் பிரதிநிதி பாலக்குமார்.....

71 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையில் வடமாகாண உறுப்பினர்களாக 36 பேர் ஏகமனதாக தெரிவு செய்யப்பட்ட நிலையில் ஏனைய 35 இடங்களுக்குமாக கிழக்கு மாகாணத்தில் தேர்தல் நடத்தப்பட்டது. அங்கு ஈழமக்கள் புரட்சிகர முன்னணியை எதிர்த்து சிறீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரசும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் களம் இறங்கின. சிறீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் பதினேழு ஆசனங்களைக் கைப்பற்றி எதிர்க்கட்சி என்ற அந்தஸ்தை எட்டியது.

இவ்வாறாகப் புலிகளின் அச்சுறுத்தல்கள், சிறீலங்கா அரசின் மீதான அவநம்பிக்கை, இந்தியப் படையினரின் தயவில் தங்கியிருக்கும் நிலையில் இருக்கக் கூடிய மனச்சங்கடங்கள் என்கிற அம்சங்கள் வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் அத்திவாரத்திலேயே போடப்பட்ட முட்டுக்கட்டைகளாக இருந்தன. பலதரப்பு சக்திகளின் எதிர்ப்புக்கும் மத்தியில் மாகாணசபை நிறுவப்பட்ட மையானது, புலிகளின் தலைமைக்கு ஒரு அரசியல் சவாலாக அமைந்தது. எனவே சாதாரண மக்களுக்கு எட்டக் கூடிய அடிப்படை நலன்களை விடவும், தமது தலைமைத்துவ மேலாண்மைக்கு விடப்பட்ட சவாலை முறியடிப்பதிலேயே புலிகள் முதற்கவனம் செலுத்தினர். அதனால் அதனைச் சீர்குலைப்பதும், செயலிழக்க வைப்பதுமே அவர்களது முதலாவது இலக்காக மாறியது.

எனவே, புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதன் மூலம் இணக்கமான குழுவை எட்ட விரும்பிய இந்திய அரசின் போக்கு மாற்றமடைந்தமைக்கு புலிகளின் செயற்பாடுகள் காரணமாக அமைந்தனவே தவிர வேறில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். சென்னையில் இடம் பெற்ற பேச்சுக்களின் தோல்வியானது. இந்திய அரசு புலிகளின் மீதான நம்பிக்கையை இழக்கவும், மாற்று வழிகளைத் தேடவும் வைத்தது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

கொழும்பு பேச்சுவார்த்தை!

இலங்கை அரசாங்கத்துடன் புலிகள் நேரடியாகவும் தனியாகவும் பேச முற்பட்ட முதலாவது முயற்சியே கொழும்பு பேச்சுவார்த்தை என்பதன் முக்கியத்துவமாகும். 1988 டிசம்பர் மாதத்தில் நடைபெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ரணசிங்க பிரேமதாசா வெற்றி பெற்றது முதல் 1990 ஜூலை 11ல் மீண்டும் போர் தொடங்கியது வரையிலான காலப் பகுதியில் இப்பேச்சுவார்த்தைகள் நீடித்தன. அதாவது ஒரிரு அசம்பாவிதங்கள் காரணமாகவோ அல்லது ஒரு சிலரின் தனிப்பட்ட நடவடிக்கைகள் காரணமாகவோ இப்பேச்சுவார்த்தைகள் முறிந்து போய்விடவில்லை. அதனால் இப்பேச்சுவார்த்தைகளின் ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரை ஆழமாகப் பரிசீலிப்பது ஒரு அவசியத் தேவையாகும்.

இந்திய அரசுடன் பகைமைப் பாராட்டிக் கொண்டும், இந்திய அமைதி காப்புப் படையினருடன் மோதலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டும் இருந்த புலிகள், இலங்கை அரசாங்கத்துடன் பல்வேறு வழிகளில் மறைமுகமான பேச்சுக்களில் ஈடுபட்டு வந்தனர். இந்திய அமைதிப் படையின் நிலை கொள்ளலுக்கு எதிரான போக்கைக் கொண்டிருந்த ரணசிங்க பிரேமதாசா அவர்கள் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வெற்றியீட்டியது புலிகளுக்கு பெரும் வாய்ப்பாக அமைந்தது.

இந்தியப் படையினர் இலங்கை மண்ணில் நிலை கொண்டிருப்பது தொடர்பான வாதப்பிரதிவாதங்களே இந்தத் தேர்தலின் போது, மிகப் பெரும் சர்ச்சையாக இருந்தது. இந்திய அமைதிப் படையினரின் சேவை நாட்டுக்கு தேவையானதாக இருக்கிறது என்பதைப் பகிரங்கமாக எடுத்துரைக்க எந்த

ஜனாதிபதி வேட்பாளரும் அப்போது தைரியமாக முன் வரவில்லை. ஆனால் ஜனாதிபதியாக எவர் தெரிவு செய்யப்பட்டாலும் நிலைமைகள் பாரதூரமாக மாறாமல் சமாளித்துக் கொள்ளலாம் என்னும் அத்தீத நம்பிக்கையே அப்போது கொழும்பிலிருந்த இந்திய தூதுவரக மட்டத்தில் காணப்பட்டது.

பதவியிலிருந்த ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தன போட்டி யிலிருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டார். திருமதி ஸ்ரீமாவோ. பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான சுதந்திரக் கட்சி 'ஜனநாயக மக்கள் சக்தி வேலைத்திட்டம்' என்னும் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தை வெளியிட்டு இருந்தது. இவ்வேலைத் திட்டத்தை வடிவமைத்தவர்களில் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவராக இருந்த குமார் பொன்னம்பலமும் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அத்துடன் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்திற்கு எதிராகவும், இந்திய அமைதிப் படையின் பிரசன்னத்திற்கு எதிராகவும், குமார் பொன்னம்பலம் தீவிர பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். மேலும் புலிகளின் ஆதரவை திருமதி சிறிமாவுக்கு பெற்றுக் கொடுக்கவும் பாடுபட்டார். இந்த முயற்சியில் புலிகள் சில சமிக்ஞைகளைக் காட்டியிருந்த போதும், உறுதியான பதில் எதையும் முன் வைத்ததாக இல்லை. எனினும் வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஜனாதிபதி தேர்தல் பிரச்சாரம் இந்திய அமைதிப் படையின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த பிரதேசங்களில் மட்டுமே முன்னெடுக்கப்பட்டது.

இந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் பிரேமதாசா வெற்றி பெற்றார். எனினும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு ஆறில் ஐந்து பெரும்பான்மைப் பலம் இருந்த பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்துவிட்டே ஜே.ஆர். ஜெயவர்தன ஆட்சிப் பொறுப்பை பிரேமதாசா அவர்களிடம் கையளித்தார். இதனால் ஜனாதிபதியாகப் பொறுப்பேற்ற பிரேமதாசா உடனடியாகப் பாராளுமன்ற பொதுத்தேர்தல் ஒன்றுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

இந்தியப் படையினருக்கு எதிராக மக்கள் விடுதலை முன்னணி யினரால் முன்னெடுக்கப்பட்ட கிளர்ச்சி ஒரு புறம்; புலிகளின் செயற்பாடுகள் பிரிதொருபுறம்; அரசியல் கட்சிகளுக்கு இடையி லான முரண்பாடுகள் மற்றுமொரு புறம். ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குள்ளேயே கோஷ்டிப்பூசல்கள் இன்னுமொருபுறம்; இவ்வாறு பல்வேறு வகைப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கும் ஒரே நேரத்தில் முகம் கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவுக்கு இருந்தது. எனினும் 1989 பெப்ரவரி 15இல் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் பிரேமதாசா தலைமையிலான ஐ.தே.க. 125 ஆசனங்களைப் பாராளுமன்றத்தில் பெற்றுக் கொண்டது. இந்தத் தேர்தலில் வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் காணப்பட்ட நிலை குறித்து சற்று விரிவாகப் பார்ப்பது இங்கு பொருத்தமானதாகும்.

வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்தில் இடம்பெற்ற பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலை புலிகள் விரும்பி வரவேற்கவில்லை. வேட்பாளர்கள் வேட்பு

மனுக்களைத் தாக்கல் செய்வதையோ, தேர்தல் பிரசாரங்களில் ஈடுபடுவதையோ, மக்கள் வாக்களிப்பில் ஈடுபடுவதையோ தடுக்கக் கூடிய நிலையில் புலிகள் இருக்கவில்லை.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் கொழும்பிலுள்ள இந்தியத் தூதுவரகத்தின் அனுசரணையுடன் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தலைமையில் ரெலோ, ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்., ஈ.என்.டி.எல்.எப் ஆகியன இணைந்து உதயசூரியன் சின்னத்தின் கீழ் போட்டியிட்டன. ஈரோஸ் அமைப்பு சுயேச்சைக் குழுவாகப் போட்டியிட்டது. இவை தவிர வெவ்வேறு அணிகளும் தேர்தல் களத்தில் இருந்தன. எனினும் பிரதான போட்டி ஈரோஸ் தலைமையிலான சுயேச்சை குழுவுக்கும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தலைமையிலான குழுவுக்கும் இடையில்தான் காணப்பட்டது. யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் சிவசிதம்பரம், நீலன் திருச்செல்வம் போன்ற பிரபல தலைவர்களையும் தோற்கடித்து ஈரோஸ் யாழ் மாவட்டத்தில் ஒன்பது ஆசனங்களைக் கைப்பற்றியது. வன்னியில் ஒரு ஆசனம் திருகோணமலையில் இரு ஆசனம்; மட்டக்களப்பில் ஒரு ஆசனமுமாக ஈரோஸ் பாராளுமன்றத்தில் மொத்தம் பதின்மூன்று ஆசனங்களைக் கைப்பற்றியிருந்தது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தலைமையிலான குழு யாழ்ப்பாணத்தில் மூன்றும், வன்னியில் ஒன்றும் மட்டக்களப்பில் இரண்டும் அம்பாறையில் ஒன்றுமாக ஏழு ஆசனங்களைப் பெற்றிருந்தது. இது தவிர வன்னியில் புளொட் இரு ஆசனங்களைப் பெற்றிருந்தது.

இந்தத் தேர்தல் காலத்தில் ஈரோஸ் அமைப்புக்கும் புலிகளுக்கும் இடையே இருந்த உறவு பற்றி இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதாகும்.

லெப்.ஜெனரல் கல்கத் இந்திய அமைதிகாப்புப் படையின் தளபதியாக அப்போது செயற்பட்டு வந்தார். பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலில் ஈரோஸ் வேட்பாளர்களை நிறுத்தியே தீர வேண்டும் எனவும், தவறினால் புலிகளுக்கு சார்பாக நடந்து கொள்வதாகவே அர்த்தம் கொள்ள நேரிடும் எனவும் லெப்.ஜெனரல் எச்சரிக்கையுடனான அறிவுரை கூறியிருந்தார்.

இதேவேளை கொழும்பில் இருந்த இந்தியத் தூதுவரகம், இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் அமுலாக்கத்தை ஆதரிக்கக் கூடிய அனைத்து சக்திகளையும் ஓரணியில் போட்டியிட வைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தது. மறுபுறத்தில் புலிகள் மாற்று அரசியல் தலைமை உருவாகுவதை விரும்பாத நிலையில் இருந்தனர். இந்த இக்கட்டான சூழ்நிலைக்கு மத்தியில் ஈரோஸ் தொடர்ந்து அரசியலில் இடம்பெற வேண்டுமானால் தேர்தலில் போட்டியிட வேண்டியது தவிர்க்க முடியாததாகியது.

எனினும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தலைமையிலே போட்டியிடும் அணியுடன் தன்னை இனங்காட்டாதது மூலமாக புலிகளின் கோபத்திற்கு இலக்காகாமல் தப்பித்துக் கொள்ள முடிவு செய்தது.

ஈரோசின் இந்த தந்திரோபாயம் அதற்கு பெரும் வெற்றியை ஈட்டிக் கொடுத்தது. தேர்தலின் வாக்களிப்பு இடம் பெறுவதற்கு முன்பாக புலிகளின் பிரதித் தலைவராக அப்போதிருந்த மாத்தயா எனப்படும் மகேந்திரராஜாவை ஈரோஸ் அமைப்பின் பாலகாமார் தலைமையிலான துதுக்குழுவினர் வன்னிக் காட்டுக்குத் தேடிச் சென்று சந்தித்து நிலைமைகளைத் தெளிவுபடுத்தினர். அதன் பின்னரே தேர்தல் பிரசாரத்தில் பகிரங்கமாக ஈடுபடும் துணிவு ஈரோஸ் அமைப்பினருக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. இதனால் புலிகளின் நிகழ்ச்சி நிரலுக்கு எடுபடவே ஈரோஸ் செயற்படுவதாக பின்னர் குற்றச்சாட்டுக்கள் சுமத்தப்பட்டது. அத்துடன் இந்திய அமைதிப் படையின் ஆதரவுடன் செயற்பட்டவர்களால் ஈரோஸ் தோழர்கள் பலர் கொலையுண்ணவும் நேர்ந்தது.

1989 பெப்ரவரி தேர்தலின் பதின்மூன்று ஆசனங்களைப் பெற்றிருந்த போதும், ஈரோஸ் உறுப்பினர்கள் எவரும் பதவிப் பொறுப்பை ஏற்க உடனடியாக முன் வரவில்லை. "1978ம் ஆண்டின் அரசியல் யாப்பிற்கு கொண்டு வரப்பட்டிருந்த ஆறாவது திருத்தம் மீளப் பெறப்படல் வேண்டும். பல்வேறு சம்பவங்கள் தொடர்பில் குற்றம் சுமத்தப்பட்டு சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கும் கைதிகள் விடுதலை செய்யப்பட வேண்டும்" இந்த இரு கோரிக்கைகளையும் முன்வைத்து பாராளுமன்ற அமர்வுகளில் பங்கேற்க ஈரோஸ் தயக்கம் தெரிவித்தது. ஆனால் மட்டக்களப்பில் போட்டியிட்டு தோல்வியுற்ற த.வி.கூ. செயலதிபர் அ.அமிர்தலிங்கம் தேசியப் பட்டியல் மூலம் பாராளுமன்ற உறுப்பினரானார்.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலிருந்தும், வன்னியிலிருந்தும், மட்டக் களப்பில் இருந்தும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிப் பட்டியல் மூலம் ஈ.பி.ஆர்.எஸ்.எப். உறுப்பினர்களே தெரிவாகி இருந்தனர். அம்பாறையில் இருந்தும் மட்டக்களப்பில் இருந்தும் தலா ஒவ்வொரு ரெலோ உறுப்பினர் தெரிவாகி இருந்தனர்.

இந்த நிலையில்தான் 1989ன் சித்திரைப் புத்தாண்டை முன்னிட்டு ஜனாதிபதி பிரேமதாசா ஒருதலைப்பட்சமான போர் நிறுத்தம் ஒன்றைப் பிரகடனம் செய்தார். அத்துடன் மக்கள் விடுதலை முன்னணியையும் புலிகளையும் பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு வரும்படி பகிரங்க அழைப்பும் விடுத்தார். மக்கள் விடுதலை முன்னணி இப்பகிரங்க அழைப்பை நிராகரித்தது. புலிகள் "இந்திய ஆக்கிரமிப்பு இராணுவம்" வெளியேறும் வரை போர் நிறுத்தம் சாத்தியமானது அல்ல எனக் கருத்து தெரிவித்தனர்.

பகிரங்கமாக இக்கருத்து வெளியிடப்பட்ட நிலையில், புலிகளைப் பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு வரும்படி பிரதி பாதுகாப்பு அமைச்சர் ரஞ்சன்

* The will to freedom Page No. 203.

** Government of Sri Lanka L.T.T.E. Peace Negotiation (1989/90) By
Bradman Weerakon

விஜயரத்னா அழைப்பு விடுத்தார். ஏப்ரல் 15, 1989 அன்று புலிகளின் லண்டன் தலைமையகத்திலிருந்து தொலை நகல் மூலமான செய்தி ஒன்று சிறீலங்கா அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. இதிலிருந்து உத்தியோக பூர்வமாக ஆரம்பமான கொழும்பு பேச்சுவார்த்தைகள் ஜூன் 11, 1990இல் மீண்டும் போர் வெடிக்கும் வரை தொடர்ந்தது.

லண்டனில் உள்ள சர்வதேச புலிகளின் தலைமையகத்திலிருந்து கொழும்பு அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்ட கடிதத்தை அடுத்து பாராளுமன்றப் பகிஷ்கரிப்பில் ஈடுபட்டிருந்த ஈரோஸ் இயக்கத் தலைவர்களைப் பேச்சுவார்த்தைக்காக கொழும்பு வரும்படி ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவினால் அழைப்பு விடப்பட்டது. இந்த அழைப்பை ஏற்று கொழும்பு வந்த ஈரோஸ் இயக்க நிறைவேற்றுப் பொறுப்பாளர் வே.பாலகுமாரன் 05-04-1989இல் வீரகேசரி நாளிதழுக்கு வழங்கிய பேட்டியிலிருந்து சில பகுதிகளை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருந்தும்.

“இப்போதுதான் முதற்தடவையாக இலங்கை அரசுடன் நேரடியாகப் பேசுகிறேன். இதற்கு முந்தைய தடவையாக இந்திய அரசின் துணையுடன் பேசி இருக்கிறோம். நாம் பாராளுமன்ற அமர்வுகளை பகிஷ்கரிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தேர்தலில் போட்டியிடவில்லை. மாறாக நாம் பாராளுமன்றம் செல்லக்கூடிய சூழ்நிலை இன்னமும் உருவாகவில்லை. இதற்கு முதல் நடவடிக்கையாக சிறைகளில் இருக்கும் தமிழ்க் கைதிகள் அனைவரும் பொதுமன்னிப்பு வழங்கப்பட்டு விடுதலையாக வேண்டும். இந்திய அமைதிப்படையினர் முற்றாக வெளியேற வேண்டும் என நாம் கோரப் போவதில்லை. தேவையற்ற முகாம்களை மூடிவிட்டு கேந்திரமுகக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களில் முகாம்களை வைத்துக் கொள்ளலாம். ஜே.வி.பி. உட்பட எல்லா அரசியற் கட்சிகளும் இணைந்து தமிழர்களை அடிமைப்படுத்தும் ஆறாவது திருத்தச் சட்டத்தை இல்லாது ஒழிக்க முன்வரவேண்டும். புலிகள் தரப்பில் பேசுவோ மத்தியஸ்தம் செய்யவோ நாம் விரும்பவில்லை. அவர்கள் தங்களுக்காக யாரும் பேசுவதையோ மத்தியஸ்தம் செய்வதையோ விரும்புவதில்லை.” இவை பாலகுமாரன் அப்போது வெளிப்படையாகத் தெரிவித்த கருத்துகள் ஆகும்.

இது குறித்து அடேல் பாலசிங்கம்* எழுதிய* சுதந்திர வேட்கை என்னும் நூலிலும் விபரித்துள்ளார். ஜனாதிபதி பிரேமதாசா ஈரோஸ் தலைவர்களான பாலகுமாரன் மற்றும் பரராஜசிங்கம் ஆகியோருடன் பேசியபோது “பாலசிங்கம் லண்டனில் இருக்கிறார் எனவும், 'இலங்கைக்கு வெளியே வாழும் ஒரேயொரு மூத்த புலித் தலைவர் பாலசிங்கமே' எனவும் கூறியுள்ளனர். இதன் பின்னரே ஜனாதிபதி பிரேமதாசா அன்றன் பாலசிங்கத்துடன் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்.

இதனையடுத்தே விஷேட ஏற்பாடுகளின் கீழ் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்றன் பாலசிங்கமும் அவரது மனைவியான அடேல் பாலசிங்கமும் 1989 ஏப்ரல் 29இல் அரசாங்க செலவில் கொழும்புக்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். கொழும்பில் சில தினங்கள் தங்கியிருந்து ஜனாதிபதி பிரேமதாசா மற்றும் வெளிவிவகார அமைச்சர் ஏ.சீ.எஸ்.ஹமீத் ஆகியோருடன் நடத்திய பேச்சுக்களை அடுத்து உலங்கு வானூர்தி மூலம் வன்னிக்குச் செல்ல ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

**இந்த வேளையில் ஐரோப்பிய நாடொன்றில் மறைந்து வாழ்ந்து வந்த திருமதி மதிவதனி பிரபாகரனையும், அவரது பிள்ளைகளையும் பாதுகாப்பாக மீண்டும் நாட்டுக்கு அழைத்து வருவதற்கே அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்டது. திருமதி மதிவதனி புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனின் மனைவியாவார். திருமதி மதிவதனியும் அவரது பிள்ளைகளும் பாதுகாப்பாக வன்னிக்கு சென்றடைந்த பின்னர், அன்றன் பாலசிங்கமும் அவரது மனைவியும் உலங்கு வானூர்தி மூலம் வன்னியை நோக்கிப் பயணம் செய்ய ஏற்பாடானது குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்பயணம் 1989 மே 3ஆம் திகதியன்று இடம் பெற்றது. உலங்கு வானூர்திகள் மூலம் புலிகளின் முதலாவது தூதுக் குழு கொழும்புக்கு கூட்டி வரப்பட்டது. தற்பாதுகாப்புக்கு எனக் கூறப்பட்டு அதிக எண்ணிக்கையான ஆயுதங்களோடும், போர்க்களச் சீருடைகளுடனும் இக்குழுவினர் வந்திருந்தனர்.

இவர்களில் யோகரத்தினம் யோகி, பரமுமூர்த்தி ஆகியோர் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தனர். உத்தியோகபூர்வ பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர் 1989 மே 4ஆம் திகதி மாலையில் ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவின் தனிப்பட்ட இல்லமான சுச்சரித்தவில் புலிகளின் தூதுக் குழுவிற்கும் ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவிற்கும் இடையே பேச்சுவார்த்தை நடைபெற்றது. இந்த சந்திப்பின்போது இந்திய இலங்கை ஒப்பந்த விதிகளுக்கு அமைய பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடர்வது இல்லை என்பதில் இருதரப்பும் இணக்கப்பாடு கண்டிருந்தன.

இதன் பின்னர் இலங்கை அமைச்சர்களின் அணியுடனான உத்தியோகபூர்வ பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாகின. இலங்கை அரசின் சார்பில் அமைச்சர்களான ஏ.சீ.எஸ்.ஹமீத், ரணில் விக்ரமசிங்க, ரஞ்சன் விஜயரத்னா ஆகியோர் பங்குபற்றினர்.

1989இன் மே 4ஆம் தேதி முதல் மே 20ஆம் தேதி வரையான காலப்பகுதியில் புலிகளுக்கும் இலங்கை அரசுக்கும் இடையிலான முதலாவது சுற்றுப் பேச்சுக்கள் இடம் பெற்றிருந்தன. இந்த முதலாவது சுற்றுப் பேச்சுக்கள் மூன்று வெவ்வேறு மட்டங்களில் மேற் கொள்ளப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

- 1) உயர் மட்ட அதிகாரிகளுடன் நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகள்
- 2) அமைச்சரவை உறுப்பினர்களுடன் நடத்திய பேச்சு வார்த்தைகள்
- 3) ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவுடன் நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகள்.

உயர்மட்ட அதிகாரிகளாக இருந்த பின்வருவோர் புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஜனாதிபதியின் செயலாளர் கே.எச்.ஜே.விஜயதாசு, வெளியுறவுச் செயலர் பேர்னாட் திலகரத்ன, அனைத்துலக விவகாரங்களுக்கான ஜனாதிபதியின் ஆலோசகர் பிரம்மன் வீரக்கோன், பாதுகாப்பு அமைச்சரின் செயலாளர் ஜெனரல் சேபால ஆட்டிகல, அமைச்சரவையின் துணைக் குழுச் செயலாளர் டபிள்யூ.ஈ.ஆரியசிங்க, தேர்தல் ஆணையாளர் பீலிக்ஸ் டயஸ் அபேசிங்க தொடர்ந்து நடக்க இருக்கும் பேச்சுக்களுக்கான நிகழ்ச்சி நிரலையும் வழிமுறைகளையும் வகுப்பதே இந்த அதிகாரிகள் மட்ட குழுவின் பணியாக இருந்தது. அமைச்சரவை உறுப்பினர்களுடனான பேச்சுவார்த்தைகளில் புலிகள் இந்திய இராணுவத்தினர் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகள் குறித்து பிரஸ்தாபித்தனர். ஜனாதிபதியுடனான பேச்சுக்களின் போது தமக்கு தேவையானவை பற்றி எடுத்துரைத்து பெற்றுக் கொள்ளும் வழிவகைகள் பற்றி விவாதித்தனர். நிதி, ஆயுத தளபாட உதவி உட்பட பல விடயங்கள் இதில் அடங்கும். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் இருந்த வல்வெட்டித்துறை, நாவற்குழி, பூநகரி போன்ற பல படை முகாம்கள் மீளப் பெறப்படுவதற்கும் புலிகள் இப்பேச்சுவார்த்தை அரங்கத்தையே பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

அதாவது சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுவதானால் 1989இன் மே 4 முதல் 30 வரை நீடித்த சுமார் ஒரு மாத காலப் பகுதியில் எல்லாமாக ஒன்பது அமர்வுகளில் பேச்சுக்கள் இடம்பெற்றன. ஆனால் எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக அணுகப்படவில்லை. மக்களின் நலன்களை முன் நிறுத்தியதாக பேச்சு வார்த்தைகள் முன்னெடுக்கப்படவும் இல்லை

இரண்டாம் சுற்று

1989 ஜூன் 14ஆம் திகதியன்று புலிகளின் குழு கொழும்பு வந்ததை அடுத்து ஜூன் 16ஆந் தேதி முதல் 2ஆந் தேதி வரையிலான காலப் பகுதியில் அரசுக்கும் புலிகளுக்கும் இடையிலான இரண்டாவது சுற்று பேச்சுவார்த்தைகள் இடம் பெற்றன. ஜூன் 16ஆம் 19ஆம் திகதிகளில் அமைச்சரவை அணியுடன் நடத்திய பேச்சு வார்த்தைகளில் இந்தியப் படையினரை திரும்ப அனுப்புவது, வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையை நிர்வகிக்கும் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியை பலவீனப்படுத்துவது என்னும் இரு அம்சங்களுக்குமே புலிகள் முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர்.

இதே வேளை இலங்கைக்குள் தனி நாடு ஒன்றை அமைப்பதற்காக

போராடுவது அல்லது பாடுபடுவது என்பதை தடை செய்யும் 1978ம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் ஆறாவது திருத்தத்தை மீள்பெறுவது, வடக்கு கிழக்கு மாகாணசபை ஆட்சியைக் கலைப்பது என்பது தொடர்பில் அப்போதிருந்த குழலை மீட்டுப் பார்ப்பதும் இங்கு பொருத்தமாக இருக்கும். ஆறாவது திருத்தத்தை நீக்குவது தொடர்பில் பாராளுமன்ற உறுப்பினரையே பெற்றிருக்கும் ஈரோஸ் தனிநபர் பிரேரணை ஒன்றைப் பாராளுமன்றத்துக்கு கொண்டு வந்தால் ஐ.தே.கட்சி அதற்கு ஆதரவு வழங்கக் கூடியதாக இருக்கும் எனச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. புலிகள் தேர்தலில் பங்கு பெறுவார்கள் என்ற உறுதியான நிலைப்பாடு இருக்குமானால் வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையைக் கலைப்பது பற்றியும் சிந்திக்கும் நிலை இருந்தது.

இந்நிலையில் 1989 ஆகஸ்ட் 21ஆம் தேதியன்று ஈரோஸின் பதின்மூன்று உறுப்பினர்களும் பாராளுமன்றப் பிரவேசம் செய்தனர். அத்துடன் ஆறாவது திருத்தத்தை நீக்குவதற்கான தனிநபர் பிரேரணை ஒன்றைக் கொண்டுவரும் முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், ஈரோஸ் அமைப்பின் முன்னெடுப்பின் மூலமாக ஆறாவது திருத்தம் நீக்கப்படுமானால் அது ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு அவமானமாகப் போகும் எனக் கருதிய புலிகள் அதற்கு முட்டுக்கட்டைகள் போட்டனர். அத்துடன் ஆறாவது திருத்தத்தை நீக்க ஈரோஸ் எடுக்கும் முயற்சிகளுக்கு ஒத்துழைக்க வேண்டாமென ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவுக்கும் வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தனர்.

இதே போல வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் நிர்வாகத்தை சீர்குலைப்பதற்கு பதிலாக அதனைப் புலிகள் பொறுப்பேற்க வழி வகுப்பதாக வரதராஜப் பெருமாள் மீண்டும் மீண்டும் தகவல் வெளியிட்டு வந்தார். 1988ல் வடக்கு கிழக்கு மாகாணசபை நிறுவப்பட்ட போது வடமாகாணத்தில் தேர்தல் எதுவும் நடத்தப்படவில்லை. கிழக்கு மாகாணத்தில் 36 பிரதிநிதிகள் தேர்தல் மூலம் தெரிவு பெற்றிருந்த போதும் வடக்கு மாகாணத்தில் 35 பிரதிநிதிகள் ஏகமனதாக தெரிவாகி இருந்தனர். எனினும் வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையை இச்சபையின் அங்கீகாரம் இல்லாமல் மத்திய அரசோ ஜனாதிபதியோ தன்னிச்சையாக கலைத்து விடுவதை அரசியலமைப்பு தடுத்து இருக்கிறது. எனவே புலிகள் விரும்பும் பிரதிநிதிகள் நியமனம் பெறுவதற்கு ஏதுவாக தமது பதவிகளை வறிதாக்கி கொடுக்க தயாராக இருப்பதாக ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி வெளிப்படையாக தெளிவு படுத்தி வந்தது.

ஆனால் வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையைக் கலைத்து புதிய தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டும் எனவும், மாகாண நிர்வாகத்தை பின் கதவுகளுக்கு ஊடாக பெற விரும்பவில்லை எனவும் புலிகள் விடாப்பிடியாக இருந்தனர். அத்துடன் வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தின் அரசியல் தலைமைத்துவத்தை தேர்தல் ஒன்றின் மூலம் நிலைநாட்டிக் கொண்ட பின்னரே இனப்பிரச்சினைத் தீர்வுக்கான அரசியல் அம்சங்கள் பற்றிப் பேச முடியும் எனவும் புலிகள் கூறிக் கொண்டனர்.

புலிகளின் தந்திரம்!

அப்போது பதவியிலிருந்த ராஜீவ் காந்தி அரசாங்கத்திற்கு எதிராக ஜனாதிபதி பிரேமதாசா ஒரு கடும் நிலைப்பாட்டை எடுப்பதற்கான வழிவகைகளை புலிகள் வகுத்தனர். புலிகளின் இப் பொறியில் சிக்கிய பிரேமதாசாவும் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் இரண்டாம் ஆண்டு பூர்த்தியை முன்னிட்டு இந்திய அமைதிப் படையினர் நாட்டிலிருந்து முற்றாக வெளியேறுவதைக் காண ஆசைப்படுவதாகப் பகிரங்கமாக அறிவித்தார். இதனால் இந்திய இலங்கை அரசுகளுக்கு இடையிலான இராஜதந்திர உறவு முறுகல் நிலை மேலோங்கியது.

இவ்வேளையில் த.வி.கூ.செயலதிபர் அ.அமிர்தலிங்கம் மற்றும் வ.யோகேஸ்வரன் ஆகியோர் ஜூலை 13இல் கொழும்பில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். (இதுபற்றி விபரமாக பின்னர் பார்க்கலாம்) இலங்கை இந்திய அரசுகளுக்கு இடையிலான இராஜதந்திர உறவு முறுகல் நிலைக்கு வந்த சந்தர்ப்பத்தில் மணலாறு பிரதேச இராணுவ முகாம் ஒன்றின் ஊடாக பெருந்தொகை ஆயுதங்கள் வெடி மருந்துகள் என்பன புலிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. இது பற்றி சுதந்திர வேட்கை நூலில் அடேல் ஆன் பாலசிகம் விபரமாக வர்ணித்துள்ளார்.

இலங்கை அரசின் சார்பாக புதுடில்லிக்கு ஜூலை மாத இறுதியில் சென்ற உயர்மட்ட துதுக்குழு நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகளின் பெறுபேறாக 1989 டிசம்பர் 31 அளவில் இந்தியப் படையினர் முற்றாக வெளியேறும் வகையில் ஒரு கால அட்டவணை தயாரானது. அத்துடன் 1989 செப்டெம்பர் 20 முதல் புலிகளுக்கு எதிரான படை நடவடிக்கைகளையும் இந்தியப் படையினர் நிறுத்திக் கொள்ளவும் இணக்கம் காணப்பட்டது. இந்த நிலைமை புலிகளுக்கு முற்று முழுதாக சாதகமாகியதன் காரணமாக அரசியல் பேச்சுக்களில் ஆர்வம் காட்டாமல் ஒதுங்கிக் கொள்ளத் தலைப்பட்டனர். இதற்கு ஆகஸ்ட் 12இல் கூடிய சர்வகட்சி

மாநாட்டில் புலிகள் நடந்து கொண்டவிதம் தகுந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

புலிகளுடனான அரசு நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு புறம்பாக ஜனாதிபதி பிரேமதாச மற்றொரு பேச்சுவார்த்தை மேசையையும் தயார்படுத்தினார். அது பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் அனைத்து அரசியல் கட்சிகளுடனான பேச்சுக் களமாக வடிவம் பெற்றது. இம்மாநாடு 1989 ஆகஸ்ட் 12ஆம் தேதியன்று முதற் தடவையாகக் கூட்டப்பட்டது. இந்த அனைத்துக் கட்சி மாநாடானது நாடு எதிர்நோக்கிய முக்கிய பிரச்சினைகளாக இனங்காணப்பட்ட இருபது விடயங்கள் தொடர்பாக கலந்துரை யாடும் களம் என்றே கூறப்பட்டது. எனினும், இம்மாநாட்டில் பங்கு பெற வைப்பதன் மூலமாக ஜனநாயக அரசியல் சூழலுக்கு புலிகளை அறிமுகம் செய்வதே ஜனாதிபதியின் திட்டமாக இருந்தது.

ஏனைய அரசியல் கட்சிகளோடு நட்புறவான சூழலில் கலந்துரையாடலை ஆரம்பிக்க புலிகளுக்கு இது வழி திறக்கும் என்றும் ஜனாதிபதி பிரேமதாசா நம்பியிருக்கலாம். ஆனால் புலிகள் இம்மாநாட்டில் தாம் பங்காளர்களாக அல்ல வெறும் பார்வையாளர்களாகவே கலந்து கொள்ளப் போவதாக பிரகடனம் செய்ததோடு அவ்வாறே நடந்தும் கொண்டனர்.

விடுதலைப் புலிகள் மக்கள் முன்னணி என்றொரு அரசியல் கட்சியைப் பதிவு செய்து புலிகள் இம்மாநாட்டிற்கு சில பிரதிநிதிகளை பார்வையாளராக மட்டும் அனுப்பி வைத்தனர். அதன் மூலமாக ஏனைய அரசியற் கட்சிகளோடு குறிப்பாகத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளோடு பேசத் தயாராக இல்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டினர்.

இரண்டாவது வன்னிப் பயணம்

1989ன் அக்டோபர் மாத முற்பகுதியில் முல்லைத்தீவுக்காடு நோக்கி இரண்டாவது தடவையாக இலங்கை இராணுவ உலங்கு வானூர்திகள் மூலம் அன்றன் பாலசிங்கம் தம்பதிகள் பயணமாகினர். புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனை நேரில் சந்தித்து பேசும் ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவின் ஆவலைச் சுமந்து கொண்டே இப்பயணம் மேற் கொள்ளப்பட்டது.

ஆனால், பிரபாகரன் இந்தச் சந்திப்புக்கு மறுப்பு தெரிவித்ததோடு புலிகளின் பிரதித் தலைவராக அப்போதிருந்த மாத்தையா எனப்படும் கோபாலசாமி மகேந்திரராசாவை பிரேமதாசாவுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கும்படி பணிப்புரை விடுத்தார். அத்துடன் உடல்நலமுற்ற நிலையிலிருந்த கிட்டி எனப்படும் சதாசிவம் கிருஷ்ணமூர்த்தியை லண்டனுக்கு சிகிச்சைக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்யும்படியும் பிரபாகரன் கூறினார்.

இந்தக் கோரிக்கைகளோடும், பணிப்புரைகளோடும் கொழும்பு திரும்பிய புலிகளின் தூதுக் குழுவினர் ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவை அவரது தனிப்பட்ட வாசஸ்தலமான சுச்சரித்தவில் சந்தித்துப் பேசினர். அப்போது அரசியல்

விடயங்கள் பேச்சுவார்த்தையில் இடம் பெறவில்லை. புலிகளின் பிரதித் தலைவர் மாத்தையா இந்தப் பேச்சு வார்த்தையின் போது கடைப்பிடித்த நிலைப்பாடு பற்றிக் குறிப்பிடுவது இங்கு பொருந்தும். சாதகமான அரசியல் சூழல் ஏற்பட்டபின்னர் அரசியல் பேச்சுவார்த்தைகள் மேற்கொள்ளப் படலாம். அதாவது இந்திய அமைதிப்படையினர் முற்றாக வெளியேறி, வடக்கு, கிழக்கு மாகாண சபை கலைக்கப்படுவது தான் சாதகமான அரசியல் சூழல் என்பதற்கு புலிகள் கொண்டிருந்த அர்த்தம் ஆகும்.

இந்திய அமைதிப் படையினர் முற்றாக வெளியேறுவதற்கான காலவரையறை வகுக்கப்பட்டிருந்த போதும், வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையைச் சட்டரீதியாக கலைக்கக் கூடிய நிலையில் ஜனாதிபதி பிரேமதாசா இருக்கவில்லை.

அக்டோபர் மாத பிற்பகுதியில் இந்திய அமைதிப்படையினர், அம்பாறை மாவட்டத்திலிருந்து முற்றாக வெளியேறி இருந்தனர். இதனைப் பயன்படுத்தி ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். உறுப்பினர்கள் மீதும் மாகாண சபை நிறுவியிருந்த குடிமக்கள் தொண்டர்படை மீதும் இந்திய அமைதிப்படையின் ஒத்துழைப்புடன் அமைக்கப்பட்டிருந்த. தமிழ் தேசிய இராணுவத்தின் மீதும் புலிகள் மூர்க்கத்தனமான தாக்குதலைக் கட்டவிழ்த்து விட்டனர். இவ்வாறு தாக்குதலில் ஈடுபட்ட புலிகளுக்கு தேவையான போக்குவரத்து வசதிகள் மற்றும் தளபாட, மருத்துவ வசதிகள் போன்றவை இலங்கை இராணுவத்தால் வழங்கப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1989ன் நவம்பர் 26இல் புலிகள் உத்தியோகபூர்வமாக தமது முதலாவது மாவீரர் தினத்தை அக்கரைப்பற்று பொது மைதானத்தில் பெரும் ஆரவாரமாக நடத்தினர். இதனைத் தொடர்ந்து டிசம்பர் 1989இன் நடுப்பகுதியில் மட்டக்களப்பு செங்கல்லடி பகுதியிலிருந்த ஈரோஸ் இயக்க முகாமையும் முற்றுகையிட்ட புலிகள் ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் அபகரித்துச் சென்றனர். அத்துடன் மட்டக்களப்பு மாவட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினராக ஈரோஸின் சார்பில் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்த செளந்தரநாயகம் என்பவரையும், அழகு குணசீலன் என்பவரையும் பதவி துறக்கச் சொல்லி வற்புறுத்தினர். அதாவது பாராளுமன்றத்தில் அரசியலமைப்பிற்கான ஆறாவது திருத்தத்தை மீளப் பெற வைப்பதற்கான தனி நபர் பிரேரணையைச் சமர்ப்பிக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வந்த வேளையில் ஈரோஸ் அமைப்பின் மீது இந் நெருக்கடி கொடுக்கப்பட்டது.

புலிகளின் இத்தகைய செயற்பாடுகள் காரணமாக ஜனாதிபதி பிரேமதாசா பெரும் கவலை கொண்டிருக்கக் கூடும். இக்காலப் பகுதியில் புலிகளுக்கும் அரசுக்கும் இடையேயான பேச்சு வார்த்தைகள் பெரும்பாலும் உத்தியோகப்பற்றற்ற தனிப்பட்ட சந்திப்புகளாகவே தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பெரும்பாலும் வெளியுறவு அமைச்சர் ஏ.சீ.எஸ்.ஹமீத் புலிகளின் தங்கும் விடுதிக்கு வந்து நடத்தும் கலந்துரையாடல்களாகவே இவை தொடர்ந்தன.

எனினும் புலிகளின் நடவடிக்கைகளை கட்டுப்படுத்தக் கூடிய நிலைமை அரசாங்கத்துக்கு இருக்கவில்லை. புலிகள் மேற்கொள்ளும் செயல்களுக்கான காரண விளக்கங்களை பெற்றுக் கொள்வதாக மட்டுமே ஹமீத் அவர்களின் சந்திப்புக்கள் நீடித்தன.

இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு மத்தியில் 1990 மார்ச் 24இல் இந்திய அமைதிப் படையின் கடைசிச் சிப்பாயும் இலங்கை மண்ணிலிருந்து வெளியேறினார்.* அதற்கு முன்பாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். தலைவர்கள் பலரும் நாட்டிலிருந்து வெளியேறி இருந்தனர். புலிகளும் கொழும்பில் தமது பிரசன்னத்தை வெகுவாகக் குறைத்து இருந்தனர். இந்தியப் படையினரின் வெளியேற்றத்தைத் தொடர்ந்து வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்டும் அதிகாரப் பொறுப்பில் ஒரு பாரிய இடைவெளி தோன்றியது. இந்த நிலையில் வடக்கு கிழக்கில் புலிகள் நிர்வாகத்தில் ஈடுபடுவதற்கு சட்டரீதியான அங்கீகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதை ஜனாதிபதியிடம் புலிகளின் தூதுக்குழு வலியுறுத்தியது. இதற்கு ஏதுவாக வடக்குக் கிழக்கு மாகாண சபையைக் கலைத்து தேர்தல் நடத்த வேண்டும் எனவும், அரசியலமைப்பின் 6வது திருத்தத்தை தேர்தலுக்கு முன்பாக நீக்க வேண்டும் எனவும் புலிகள் வற்புறுத்தினர். இவற்றை நிறைவேற்ற முடியாத இக்கட்டான நிலை ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவுக்கு இருந்தது.

ஆனால் ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவும் பௌத்த சிங்கள பேரின வாத்தத்திற்கு பணிந்து ஏமாற்றப் பார்க்கிறார் என்று சந்தேகத்தைப் புலிகள் பரப்பத் தொடங்கினர். இதன் விளவாக கசப்புணர்வுக்கும், பகைமை மனப்பாங்கிற்கும் வித்துக்கள் ஊன்றப்பட்டன. 1990இன் மே மாத நடுப்பகுதியில் மாகாணசபைத் தேர்தல் நியாயமாகவும் நேர்மையாகவும் நடைபெற வேண்டுமாயின் புலிகளின் ஆயுதக் களவு வேண்டப்படும் என்ற கருத்து வெளிவிவகார அமைச்சர் ஏ.சீ.எஸ்.ஹமீத் மூலம் முன் வைக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து புலிகள் வேகமாகப் பின்வாங்கினர். பேச்சுவார்த்தை அரங்கமும் கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் நோக்கி நகர்ந்தது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அன்றன் பாலசிங்கம் 'உங்களுடைய அரசுத் தலைவர் புதிய மாகாண சபைத் தேர்தலுக்கான தடைகளை நீக்கவில்லை;

ஆறாவது திருத்தம் நீக்கப்படவில்லை; இந்த நிலையில் புலிகளின் ஆயுதங்களைக் களைவது பற்றிய பேச்சு காலத்திற்கு முந்திய அவசர முடிவாகும்' எனக் குறிப்பிட்டு இருந்தார்.

இதனைத் தொடர்ந்து 1989ஆம் ஆண்டு பிற்பகுதி முதல் கிழக்கு மாகாணத்தில் படையினருக்கு அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்தும் சம்பவங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக பல இடம் பெறலாயிற்று. இதன் ஒரு கட்டமாக மட்டக்களப்பு பொலீஸ் நிலையத்தின் முன்பாக தையற்கடையில்

* L.T.T.E. and IRA - by Ranga Kalan Sooriya (Page No. 75)

போலீசாருக்கும் பொதுமக்கள் சிலருக்கும் இடையிலான சம்பவம் ஒன்றில் புலிகள் அத்துமீறித் தலையிட்டனர். இதனைத் தொடர்ந்து இரண்டாம் கட்ட ஈழப்போர் ஆரம்பமாகியது.

எனினும் மோதல்கள் தொடர்வதைத் தடுக்கும் முயற்சிகள் பல மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதில் வெளிவிவகார அமைச்சர் ஏ.சீ.எஸ்.ஹமீத் நேரடியாக சம்பந்தப்பட்டு இருந்தார். 1990 ஜூன் 11ஆம் நாளன்று பலாலி விமானப் படைத் தளத்தை வந்தடைந்த அமைச்சர் அங்கிருந்து வெளியேறி புலிகளின் வாகனத்தில் யாழ்ப்பாண நகரப் பகுதிக்கு வந்து புலிகளின் தலைவர்களை சந்தித்துப் பேசினார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புலிகளின் தலைவர்கள் சிலரை கிழக்கு மாகாணத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அங்குள்ள புலிகளின் தளபதிகளுடன் பேசி இணக்க நிலையை ஏற்படுத்துவதும், யாழ்ப்பாண கோட்டை இராணுவ முகாமைச் சுற்றி முற்றுகையிட்டிருக்கும் புலிகளின் நிலையை தளர்த்தச் செய்வதும் ஹமீத்தின் அப்போதைய முயற்சிகளாக இருந்தன.

ஆனால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அமைச்சர் ஹமீத்துடனோ, தனியாகவோ கிழக்கு மாகாணத்திற்குச் சென்று பதட்டத்தை தணிவிக்க புலிகள் முற்றாக மறுத்து விட்டனர். அதேபோல யாழ்ப்பாணக் கோட்டை முகாமில் இருக்கும் படையினர் விரும்பினால் நிராயுதபாணிகளாக மட்டும் வெளியேற அனுமதி வழங்குவது பற்றி பரிசீலிக்கலாம் எனவும் புலிகள் தெரிவித்து விட்டனர். இதனால் தனது முயற்சி தோல்வியில் முடிந்ததாக முடிவெடுத்து திரும்பிய ஹமீத் பலாலி விமானதளம் திரும்பும் போது மற்றுமொரு பயங்கர அனுபவத்தையும் சந்திக்க நேரிட்டது.

யாழ்ப்பாண நகரத்திலிருந்து பலாலியை வந்தடைந்த ஹமீத் இரு தரப்புக்கும் இடையிலான இராணுவ சூனயப் பிரதேசத்தை அவர் கடந்து செல்வதற்கு முன்பாகவே பலாலி விமான நிலைய ஓடு பாதைகளை நோக்கி புலிகள் எறிகணைகளை வீசினர். இதனால் பெரும் சிரமங்களுக்கு மத்தியிலேயே அவர் படையினர் வசம் சென்றடைய முடிந்தது. அத்துடன் விமான ஓடுபாதை சேதமாகியதால் விமானம் மேலெழவும் சிரமப்பட்டது. இந்தப் பயங்கர அனுபவங்களுடன் அமைச்சர் ஹமீத் கொழும்பு திரும்பிய பின்னர் மோதல் சம்பவங்கள் தடையின்றி தொடர்ந்தன. எனினும் இந்த நிலையிலும் கூட ஜனாதிபதி பிரேமதாசா தலைமையிலான அரசாங்கம் பேச்சு வார்த்தை முயற்சிகளை நிறுத்திக் கொள்ளவும் இல்லை. முறித்து விட முனையவும் இல்லை. அப்போது கொழும்பில் இருந்த ஈரோஸ் இயக்க அலுவலகம் ஊடாக அம்முயற்சிகள் தொடர்ந்தது. அப்போது ஈரோஸ் அமைப்பின் பாராளுமன்ற குழுத் தலைவரான எட்வேர்ட் செபஸ்தியாம்பிள்ளை மற்றும் செல்வநாயகம் இரட்ணராஜா, புவன சுந்தரராஜா போன்ற பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பலர் கொழும்பிலுள்ள ஈரோஸ் அலுவலகத்தில் தங்கி இருந்தனர், இவர்களுக்கு

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஈரோஸ் அமைப்பின் தலைவரான வே.பாலகுமாரனுடன் தொடர்புக் கொள்ளக் கூடிய தொலைத் தொடர்பு வசதியும் இருந்தது. இதே வசதியைப் பயன்படுத்தி வெளியுறவு அமைச்சர் ஏ.சீ.எஸ்.ஹமீத் ஊடாக அரசாங்கம் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடர முயற்சித்தது.

பாலகுமாரனுக்கு வரும் தகவல்கள் உடன் புலிகள் தலைமைக்கு தெரியப்படுத்தப்பட்டது. இதன் விளைவாக புலிகளின் பேச்சு வார்த்தைக் குழுவில் ஒருவராக இடம்பெற்றிருந்த யோகரத்தினம் யோகி யாழ் ஈரோஸ் அலுவலகத்திற்கு வந்து அங்கிருந்து தொலைத் தொடர்பு வழியாக ஹமீத்துடன் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடர்ந்தார். இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு ஊடாகவே குடாநாட்டுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்களை அரசாங்கம் தொடர்ந்து அனுப்பவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

இந்த ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே சமாந்தரமாக ஈரோஸ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தத்தம் பதவிகளைத் துறக்க வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமும் புலிகளால் பிரயோகிக்கப் பட்டுவந்தது. இதில் ஒன்றாக புலிகளுடன் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டிருந்த ஈரோஸ் பாராளுமன்ற உறுப்பினரான பரராஜசிங்கம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தனது பதவி துறப்புக் கடிதத்தை பாராளுமன்ற செயலாளர் நாயகத்திற்கு தன்னிச்சையாக அனுப்பி வைத்தார். தன்னிச்சையாக பதவி துறப்பதாக பரராஜசிங்கம் அறிவித்ததைத் தொடர்ந்து அதனை ஒரு பொது முடிவாக மாற்றும் வகையில் 1990ன் ஜூலை 23ம் தேதியன்று ஈரோஸின் அனைத்துப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் தத்தம் பதவிகளைத் துறப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டது.

இதனையடுத்து யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டு மக்களுக்கான உணவுப் பொருட்களை ஏற்றிக் கொண்டிருந்த முதலாவது கப்பலில் ஈரோஸ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களான எட்வர்ட் செபஸ்தியாம் பிள்ளை, மற்றும் செல்வநாயகம் ஆகியோர் யாழ்ப்பாணம் திரும்பினர். இக் கப்பல் யாழ்ப்பாணத்தின் காங்கேசன்துறை துறைமுகத்திற்கு வந்து சேருவதைக் கூட புலிகள் விரும்பவில்லை. காங்கேசன்துறை துறைமுகத்தில் பொருட்கள் இறக்கப்பட்டு குடா நாட்டு மக்களுக்கு அவை கிடைப்பதற்கு முன் புலிகளால் அவ்வுணவுப் பொருட்கள் அபகரிக்கப்பட்டது.

விருந்தினராய் வந்த கொலையாளிகள்!

கொழும்பில் அரசாங்கத்துடன் புலிகள் மேற்கொண்டு நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகள் முறிவடைந்ததைத் தொடர்ந்து 1990 ஜூன் 11இல் மீண்டும் மோதல் சம்பவங்கள் தொடர்ந்தன. 1994ஆகஸ்ட் மாதத்தின் பின்னர் இடம்பெற்ற மாற்றங்களைத் தொடர்ந்து 1995இன் முற்பகுதியில் மீண்டும் இலங்கை அரசாங்கத்துடன் புலிகள் பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்தினர்.

இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளைப் பற்றியும், அவற்றின் பெறுபேறு பற்றியும் ஆராய்வதற்கு முன்பாக முக்கிய மூன்று தரப்புகளுடன் புலிகள் நடத்திய பேச்சுக்கள் எப்படி முறிவடைந்தன என்பதை ஆராய்வது இங்கு பொருத்தமானது.

முதலாவது - தமிழர் விடுதலை கூட்டணியின் தலைமைப்பீடத்துடன் புலிகள் நடத்திய பேச்சுக்கள் -

இரண்டாவது முஸ்லீம் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியுடன் புலிகள் நடத்திய பேச்சுக்கள் -

மூன்றாவது ஈரோஸ் இயக்கத்துடன் புலிகள் நடத்திய பேச்சுக்கள்.

- இந்த மூன்று பேச்சுவார்த்தைகளிலும் வெவ்வேறு மட்டத்தில் வெவ்வேறு தரப்பினர் சம்பந்தப்பட்டிருந்தபோதும், இறுதி விளைவு பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்போனவர்கள் கையைச் சுட்டுக் கொண்டதாகவே இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவர்களுடன் புலிகள் நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகள் குறித்து ஆவணங்கள் எதுவும் வெளியானதாக இல்லை. இதனால் கூட்டணித் தலைமையுடன் புலிகள் இணக்கம் கண்ட விடயங்கள் எவை முரண்பட்ட விடயங்கள் எவை என்பது குறித்து திட்டவட்டமாக எதையும் கூறி விட இயலாது. எனினும் 1977இன் பொதுத் தேர்தலில் தமிழீழக் கோரிக்கையை முன்மொழிந்தது முதல் வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையில் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்க முன்வராதது வரை பல்வேறு விடயங்களில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தலைவர்கள் புலிகளின் செயற்பாடுகளுக்கு நியாயம் கற்பிப்பதை தமது அரசியல் நிலைப்பாடாகக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் 1989இன் பெப்ரவரியில் நடைபெற்ற பாராளுமன்ற பொதுத் தேர்தலில் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். ரெலோ போன்ற பிற அரசியல் இயக்கங்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து போட்டியிட்டமையானது புலிகளுக்கு விருப்பத்துக்கு உரியதாக இருக்கவில்லை.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் செயலதிபராக விளங்கிய அப்பாப்பிள்ளை அமிர்தலிங்கம் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக பதவிப் பொறுப்பேற்றமை; மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளை ஏற்க முன் வந்தமை. பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் அமுலாக்கத்தை தடுக்க முடியாமை என்பன போன்ற பலவிடயங்கள் காரணமாக தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைமைத்துவத்தின் மிதவாதப் போக்கு தமிழ் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கு இழந்து போயிருந்தது உண்மை.

எனினும் புலிகளின் உறுப்பினர்கள் கூட்டணியின் தலைவர் களோடு தனிப்பட்ட வகையிலும், உத்தியோகபூர்வ ரீதியிலும், அரசியல் ரீதியிலும் நட்பு பாராட்டுபவர்களாகவே நடந்து வந்தனர். இதனால் புலிகளிடமிருந்து ஆயுதரீதியான அச்சுறுத்தல் இருக்கும் என்பதை கூட்டணியின் தலைமை எதிர்பார்த்து இருக்கவில்லை போலும்.

1989இன் பொதுத் தேர்தலுக்குப் பின்னர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைமையுடன் புலிகள் திரைமறைவுப் பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்தி வந்தனர். இத்தகைய திரை மறைவுப் பேச்சு வார்த்தைகள் எந்தெந்த நேரங்களில் எங்கெங்கு நடைபெறுகின்றன என்பது தெளிவானதாக இல்லை. ஆனால் கூட்டணியின் முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவரும், யாழ்ப்பாணம் தொகுதியின் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான யோகேஸ்வரன் புலிகளின் உறுப்பினர்களுக்கு மிக நெருக்கமானவராக இருந்திருக்கிறார். இது அமிர்தலிங்கம் மற்றும் யோகேஸ்வரன் ஆகியோர் கொலையுண்ட சம்பவம் பற்றிய போலீஸ் விசாரணைகளிலிருந்து தெரிய வந்த தகவல்களின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட The Murder of a moderate என்னும் நூலின் மூலம் தெளிவாகிறது. இந்த நூலை திரு.ந.சபாரத்தினம் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார் இந்த நூலிலிருந்து சில பகுதிகளை இங்கு மேற்கோள் காட்டுவது பொருத்தமானது.

அமிர்தலிங்கம் மற்றும் யோகேஸ்வரன் ஆகியோர் படுகொலையான துப்பாக்கிச் சூட்டு சம்பவத்தில காயமுற்று மயிரிழையில் உயிர் தப்பிய மு.சிவசிதம்பரம் இச்சம்பவம் பற்றி பின்வருமாறு விபரித்துள்ளார். “அவர்கள் எமது விருந்தினர்களாக வந்தார்கள். எமது நண்பர்கள் என்று தான் சொன்னார்கள், திருமதி. யோகேஸ்வரனின் உபசரிப்பில் பிஸ்கட் வகைகளைச் சாப்பிட்டார்கள். தேநீர் குடித்தார்கள். தமிழர் ஒற்றுமையைப் பற்றி பேசினார்கள். தேநீர் கோப்பைகளை மேசைமேல் வைப்பதற்காக எழுந்தார்கள். சட்டைப் பைக்குள் கைகளைத் திணித்து சுழல் துப்பாக்கிகளை வெளியே எடுத்தார்கள். எம்மை நோக்கி சுட்டார்கள். காவலுக்காக வெளியே இருந்த போலீஸ்காரர்கள் சிலரின் துணிச்சலான நடவடிக்கைகளாலேயே அவ்வீட்டில் இருந்தவர்களில் சிலராவது இன்னமும் உயிருடன் இருக்கின்றனர்.”

ஏன் அமிர்தலிங்கத்தையும், யோகேஸ்வரனையும் அவர்கள் சுட்டுக் கொன்றார்கள். தமிழர்களுக்காக அவர்கள் பாடுபட்டார்கள் என்பதற்காகவா? தமிழர் பிரச்சினைக்கு தீர்வொன்றைக் காண்பதற்காக உழைத்தார்கள் என்பதற்காகவா? அல்லது இலங்கையர் அனைவரும் இந்த நாட்டில் கௌரவத்தோடும் தன்மானத்தோடும் வாழவேண்டும் என்று முயன்றமைக்காகவா?

தமிழர்களுக்கு எதிரான இன ஒடுக்குமுறை களையப் படவேண்டும் என்பதற்காக மிகக் கடுமையாக உழைத்தவர்களில் அமிர்தலிங்கமும் குறிப்பிடத்தக்கவர். இந்திய வம்சாவளியினரான தமிழர்களின் உரிமைக்காகவும், முஸ்லிம் மக்களின் நலன்களுக்காகவும் குரல் கொடுத்தவர், சிங்கள மக்களில் ஒடுக்கப்பட்ட சாராரது நலன்களையும் எதிரொலித்தவர் அமிர்தலிங்கம்.

ஏன் அவர்கள் இவரைக் கொன்றார்கள்? அமிர்தலிங்கம் ஏன் கொல்லப்பட்டார் என்பதற்கான காரணத்தை உலகின் முன் பகிரங்கமாக அவர்கள் தெரிவிக்காமல் இருப்பது ஏன்?” இவை மு.சிவசிதம்பரத்தின் வாசகங்கள்.

இந்தக் கொலைகளுடன் தமக்கு எதுவித தொடர்பும் இல்லையென புலிகள் உத்தியோகபூர்வமாக மறுப்பு அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கின்றனர். எனினும் புலிகளின் உறுப்பினர்களான விசு எனப்படும் இராசையா அரவிந்தராசா மற்றும் அலோசியஸ், சிவகுமார் ஆகியோரே அப்படுகொலையை மேற்கொண்டவர்கள். இம் மூவரும் காவலுக்கு இருந்த போலீசாரின் பதில் தாக்குதலின் போது அவ்விடத்திலேயே உயிரிழந்து விட்டிருந்தனர்.

விசு எனப்படும் அரவிந்தராசாவுக்கு யோகேஸ்வரனுடன் இருந்த நட்பு காரணமாக, இம்மூவரும் ஆயுதபாணிகளாக பேச்சுவார்த்தை நடத்த வருவதற்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டிருந்தது. “இத்தகையவர்களை நம்ப வேண்டாம்” என்னும்

போலீஸ்காரரின் எச்சரிக்கையையும் மீறும் அளவுக்கு கூட்டணித் தலைவர்கள் புலிகள் மீது நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர் என்பது அவதானிக்கத்தக்கது.

1989இல் ஜனாதிபதி பிரேமதாசா தலைமையிலான அரசாங்கத்துடன் புலிகள் நடத்திய இப்பேச்சுவார்த்தை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தலைவர்களை பலியெடுக்கும் திட்டத்துடன் கூடியதாக இருந்தது. இலங்கை ஆயுதப்படையினரோடு போர் நிறுத்தம் செய்து கொண்டும், இந்திய அமைதிப் படையினரை வெளியேற்றுவதை இலக்காகக் கொண்டும், செயற்பட்ட புலிகள் மாற்றுத் தலைமைகள் தமிழ் மக்கள் மத்தியில், செல்வாக்குப் பெறுவதை மட்டுமல்ல செயற்படுவதைக் கூட விரும்பி வரவேற்கவில்லை. இதனையே அமிர்தலிங்கம், யோகேஸ்வரன் ஆகியோர் சொரிந்த குருதி உறுதியாக வெளிப்படுத்துகிறது.

கொடூரத்தின் வித்து!

புலிகள் முஸ்லிம் மக்களின் எதிர்காலம் தொடர்பாக எத்தகைய கருத்தைக் கொண்டிருக்கின்றனர்? இது இன்று வரை விவாதிக்கப்படும் ஒரு விடயம். ஆனால், புலிகள் முஸ்லிம் மக்களில் ஒரு சாராரை பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய முஸ்லிம் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தினர் என்பதும், ஒரு இணக்கப்பாடு கண்டிருந்தனர் என்பதும் நினைவு கூரப்பட வேண்டிய ஒரு விடயமாகும்.

இந்திய அமைதிப் படையினர் இலங்கையில் நிலை கொண்டிருந்த காலப்பகுதி அது. 1988 ஏப்ரல் 15, 16, 19ஆம் தேதிகளில் இலங்கையிலிருந்து முன்னாள் கல்வி அமைச்சர் அல்ஹாஜ் பதியுதீன் மஹமூத் தலைமையில் ஒரு தூதுக்குழு சென்னைக்கு சென்று அங்கு முகாமிட்டிருந்த புலிகளின் யாழ் மாவட்ட முன்னாள் தளபதியான கிட்டு எனப்படும் சதாசிவம் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் தலைமையிலான குழுவுடன் பேச்சுக்களை நடத்தியது. இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளின் பெறுபேறாக சதாசிவம் கிருஷ்ணமூர்த்தி புலிகள் சார்பாகவும் எம்.ஐ.எம்.மொஹிதீன் என்பவர் முஸ்லிம் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியின் செயலாளர் நாயகம் என்ற வகையிலும் கையொப்பமிட்டு ஒரு அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. அந்த அறிக்கையை இங்கு மேற்கோள் காட்டுவது பொருத்தமானது.

இந்தக் கூட்டறிக்கையில் பின்வரும் விடயங்கள் ஆராயப் பட்டதில் இரு தரப்புக்கும் இடையே கொள்கைகள் ஒத்ததாக இருந்தது என்பதை அறியக் கூடியதாக இருந்தது எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

அதாவது,

1. இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்கள் தமிழ் மொழியைப் பேசுபவர்களாக

இருப்பினும், அவர்கள் வேறுபட்ட தனித்துவத்தைக் கொண்ட தமிழ்த் தேசியத்தினுள் உள்ள ஒரு தனிக்குழு என்பதையும், வடக்கு கிழக்கு மாகாணம் ஏனைய தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகமாக உள்ளது போலவே முஸ்லிம்களுக்கும் பாரம்பரிய தாயகம் என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

2. வடக்கு கிழக்கு ஒன்றிணைந்த தாயகத்தில் வாழும் தமிழர் களும், முஸ்லிம்களும் ஐக்கியத்துடனும் சமாதானத்துடனும் வாழ வேண்டும் என்பதனையும், முஸ்லிம்கள் இப்பிரதேசங் களில் சிறுபான்மையினராக வாழுகின்ற காரணத்தினால் அவர்கள் அச்சம், பயம், சந்தேகம் அற்று வாழ வேண்டியதும் முக்கியமாகையால் அவர்களது பாதுகாப்பையும் சமமான உரிமைகளையும் சுதந்திரத்தையும் உத்தரவாதப்படுத்த வேண்டியது அவசியம். இது உணரப்படுவது மாத்திரமின்றி கொள்கையும் என்பதால் முஸ்லிம்கள் அச்சம் சந்தேகம் பயமற்று வாழ்வதற்கான சூழ்நிலைகளை உடனடியாக ஏற்படுத்துவதற்கு தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் தமது முழு ஒத்துழைப்பையும் வழங்குவர். அத்துடன் முஸ்லிம்கள் பாதுகாப்புடன் வாழ்வதற்கு எதிர்பார்க்கப்படும் முழு உத்தரவாதமும் சட்டரீதியாக வழங்கப்படவேண்டும் என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.
3. தாயகத்தின் முஸ்லிம் மக்களின் நலன்கள் பாதுகாக்கப்படும் எனவும் தாயகத்தில் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக முஸ்லிம் மக்கள் ஏனைய தமிழ் பேசும் மக்களுடன் பெருமளவு இணைவதன் மூலமாகத் தான் தமது மண்ணையும் கலாசாரத்தையும் காப்பாற்ற முடியும் என்பதையும் முஸ்லிம் மக்களின் நலனுக்காக, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தொடர்ச்சியாய் பாடுபட்டு வருவார்கள் என்பதும் உறுதியாக்கப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.
4. முஸ்லிம்களினதும் ஏனைய தமிழ் பேசும் மக்களினதும் அபிலாஷைகள் பாதிக்கப்படாத வகையிலும் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் முழுமையாக அமுலாக்கப்படுவதற்கு தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளும் முஸ்லிம் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியும் ஒத்துழைப்பு வழங்குவர்.
5. மாகாண சபைகள் அமைக்கப்படுவதற்கான 13வது அரசியல் சட்டத் திருத்தம் முஸ்லிம் மக்களினதும், ஏனைய தமிழ் பேசும் மக்களினதும் அடிப்படை அபிலாஷைகளைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை. இச் சட்டத்திருத்தம் இந்திய இலங்கை உடன்பாட்டிற்கு முரணான வகையில் சட்டமாக்கப் பட்டுள்ளது. மேலும் 13வது சட்ட

திருத்தத்தினுள் உள்ளடக்கிய சில சரத்துக்களும், இந்திய இலங்கை உடன்பாட்டிற்கு முரணானதாகவுள்ளது. இந்நிலையில் 13வது அரசியல் திருத்தச் சட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

6. முஸ்லிம் மக்களினதும் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும் ஆட்சி அதிகாரங்களை நியாயமான முறையில் பகிர்ந்து கொள்ளவும் கூடிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்போது அத்தகைய நடவடிக்கைகள் தமிழ் பேசும் மக்களின் தாயகத்தின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு பாரதூரமான குந்தகம் எதுவும் ஏற்படக் கூடாது.
7. மேற் கூறியதன் அடிப்படையில் வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையில் ஏனைய தமிழ் பேசும் மக்களுக்குள்ள இன உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் வாய்ப்பினையும், சுதந்திரத்தையும் அனுபவிப்பதற்கு வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தை தமது தாயகமாகக் கொண்ட முஸ்லிம்கள் உரித்துடையவர்கள்.
8. கிழக்கு மாகாணத்தில் முஸ்லிம்கள் 33% தொகையினர், வடக்கு கிழக்கு ஒன்றிணைந்த மாகாணத்தில் 18% தொகையினர். முஸ்லிம்கள் அதி கூடிய பாதுகாப்பைப் பெற்று, ஆட்சி அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினையும் பெறக்கூடிய வகையில் மாகாண சபையில் பிரதிநிதித்துவம் பெறுவதற்கும் அமைச்சரவையில் இடம் பெறுவதற்கும் உரித்துடையவர்கள் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதுடன், இவ்விதப்படியான உரித்துக்களைப் பெறுவதற்கு தேவையான அரசியல் சட்ட ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு இருதரப்பினரும் முழு முயற்சிகளையும் மேற்கொள்வர்.
9. வருங்கால அரசு காணிப் பங்கீடு முஸ்லிம்களுக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் 35% வீதத்திற்கு குறைவில்லா வகையிலும், மன்னார் மாவட்டத்தில் 30% வீதத்திற்கு குறைவில்லா வகையிலும், வட மாகாணத்தில் ஏனைய பகுதிகளில் 5% வீதத்திற்கு குறையாத வகையிலும் இருக்க வேண்டும்.
10. வடக்கு கிழக்கு தாயகத்தில் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் வாழும் முஸ்லிம்களின் விகிதாசாரத்தின்படி பொதுத்துறை வேலை வாய்ப்புக்கான உரிமையை முஸ்லிம்கள் கொண்டிருப்பர்.
11. கல்வித் துறையில் எல்லா இடங்களிலும் சமவாய்ப்புக்கள் பேணப்படும் வரை பல்கலைக்கழக அனுமதியின் போது கல்வித் துறையில் பின்தங்கியுள்ள பிரதேசங்களில் விசேட கவனிப்பு செலுத்தப்படும், பல்கலைக்கழகம் வரையிலான பிரத்தியேக கல்வி வசதிகள் முஸ்லிம்களுக்காக ஏற்படுத்தப்படும், முஸ்லிம் மக்களுக்காக இஸ்லாமிய பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்படும்.

12. முஸ்லிம் மக்களது தனித்துவத்தின் உரிமைகள், அக்கறைகள் என்பவற்றை பாதிக்கக் கூடிய எந்தவித சட்டவாக்கங்களும் அவற்றுக்கு முஸ்லிம் பிரதிநிதிகளில் 3/4 பங்கு பெரும்பான்மையினர் சார்பாக வாக்களித்தாலன்று வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையினால் நிறைவேற்றப்படலாகாது.
13. வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் முதலமைச்சராக ஒரு முஸ்லிம் முறையாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாலன்றி அம்மாகாண சபையின் பிரதி முதல் அமைச்சராக ஒரு முஸ்லிம் நியமிக்கப்படுவதை உறுதி செய்யும் வகையிலும் சட்ட ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுதல் வேண்டும்.
14. வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளில் அவர்களின் அரசியல் நிர்வாக அபிவிருத்தி அலகுகள் பல்வேறு மாவட்டங்களில் உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும். இதுபற்றி விடுதலைப்புலிகள் தமது கருத்துகளைத் தெரிவித்துள்ளனர். இவற்றுள் உள்ளடக்கப்பட வேண்டிய பாரம்பரிய எல்லைகள், மூலவளங்கள் என்பன பற்றி மேலும் இரு பகுதியினரும் ஆய்வு நடத்தி இறுதி முடிவு மேற்கொள்ளப்படும்.
15. தமிழ் பேசும் மக்களின் தாயகத்தை அபகரிக்கும் நோக்கத் துடனும், அங்குள்ள இனப்பரம்பலை மாற்றியமைக்கும் வகையிலும் அவர்களது பொருளாதார அரசியல் நிர்வாக பலத்தினை முறியடிக்கும் கொள்கையுடனும் மேற்கொள்ளப் பட்ட திட்டமிட்ட அரசு குடியேற்றங்களால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளைக் களையும் வகையிலும் ஒரு குடியகல்வுக் கொள்கை உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும்.
16. தமிழ் பேசும் மாகாண சபைக்காக நடக்கவிருக்கும் எதிர்வரும் தேர்தல் நியாயமான அடிப்படையில் தயாரிக்கப்பட்ட வாக்காளர் பட்டியலைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்த வாக்காளர் பட்டியல் எந்த ஆண்டினை அடிப்படையாக கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது பற்றி விரிவாக ஆராயப்பட்டது.
17. வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் நடைபெறும் போர் நடவடிக்கைகளால் உண்மையில் அப்பாவி மக்களே சொல்லொண்ணாப் பெருந்தொல்லைக்கு உள்ளாகின்றனர். மக்கள் சாதாரண வாழ்க்கைக்கு திரும்ப போர் நிறுத்தம் உடனடியாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.
18. யுத்த நிறுத்தத்திற்கு பின்னர் மக்கள் இயல்பான வாழ்க்கைக்கு திரும்பி முறையாக மாகாண சபைத் தேர்தல் நடக்கும் வரையும் இடைக்கால நிர்வாக அரசு ஒன்று அவசியமாகும். இந்த இடைக்கால நிர்வாக அரசில் ஏற்கனவே இது தொடர்பில் செய்யப்பட்ட முடிவின் பிரகாரம் அங்கத்துவம் - அமைதல் வேண்டும்.

இந்த அம்சங்கள் இணக்கம் காணப்பட்டதாக பகிரங்கமாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் ஜூன் 1990இல் அதாவது இந்த ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தாகி இரு வருடங்களில் மீண்டும் போர் வெடித்ததைத் தொடர்ந்து முஸ்லீம் மக்கள் புலிகளால் எவ்வாறு நடத்தப்பட்டார்கள் என்பது எண்ணிப் பார்க்க பட வேண்டியதாகும்.

காத்தான்குடி பள்ளிவாசல்களிலும், ஏறாT + ிலும், அக்கரைப் பற்றிலும் புலிகள் அடாவடித் தனமாக உட்புகுந்து அப்பாவி முஸ்லிம் மக்களை படுகொலை செய்து குவித்தமை, சரணடைந்த போலீஸ்காரர்களில் முஸ்லிம்களை தெரிவு செய்து கொன்றமை, வடபகுதியிலிருந்து 24 மணி நேரத்தினுள் பலவந்தமாக முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டமை என்பன போன்ற பல்வேறு கோரச் செயல்கள் புலிகளால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டன, புலிகளின் உறுப்பினர்கள் இக் கொடூரச் செயல்களைப் புரிந்த போது தடுத்து நிறுத்துவதற்கு மட்டுமன்றி இவற்றைக் கண்டிப்பதற்குக் கூட அப்போது லண்டனில் புலிகளின் சர்வதேச விவகார பொறுப்பாளராக இருந்த கிட்டு முன்வரவில்லை.

சிரித்துச் சிரித்து பேசி.....!

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த சில சலுகைகளையும் பறித்த, 1972இன் அரசியலமைப்பு அமுலாக்கம் பெறத் தொடங்கியிருந்த வேளை; அவசர கால சட்ட விதிகளின் கீழ் ஆண்டுக் கணக்காக தமிழ் இளைஞர்கள் சிறையில் வாடிக் கொண்டிருந்த காலம்; தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டுப் படுகொலைகளின் பின்னான அரசியல் போக்குகள் குறித்து தமிழ் இளைஞர்கள் மத்தியில் தோன்றிய ஆவேசம்; மக்களின் கோபமூச்சுக்களின் வெளிப்பாடாக ஆயுதப் போராட்டத்தின் அறிகுறிகள் ஆங்காங்கே வெடிசுண்டுகளாக துப்பாக்கி வேட்டுக்களாக தீர்க்கப்படத் தொடங்கிய சூழல், இத்தகைய பின்புலத்தில் ஈழப்புரட்சி அமைப்பு (EROS) லண்டனில் கருப் பெற்றது.

1975இன் இறுதியில் இளையதம்பி இரத்தினசபாபதி அவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இந்த இயக்கமானது இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களை ஒரு தேசிய இனம் என்று வரையறை செய்தது. அவர்கள் எதிர்நோக்கும் இன்னல்கள் அனைத்திற்கும் விடிவு, அவர்களுக்கென ஒரு தேசிய அந்தஸ்தை நிலை நிறுத்துவதே நோக்கமாகக் கொள்வது என முடிவு செய்தது. இந்த இலக்கை அடைய ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டப் பாதை சரியென விரித்துக் கொண்டது. சர்வதேச ரீதியாக அடக்கி ஒடுக்கப்படும், மக்களுடன் கைகோர்த்துச் செல்லும் வகையில் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் பதாஹ் பிரிவுடன் உறவை வலுப்படுத்திக் கொண்டது.

இராணுவ வழிமுறையில் நம்பிக்கை கொண்ட இயக்கமாக ஈரோஸ் இருந்தது. எனினும் களையெடுப்பு என்ற வகையில் ஆங்காங்கே மேற் கொள்ளப்பட்ட படுகொலைகளை ஈரோஸ் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கவில்லை. அரச

வங்கிகள் கொள்ளையிடப்படுவதை சரியானதென ஆமோதிக்கவில்லை. கொலையும் கொள்ளையும் தான் ஆயுதம் ஏந்திய எதிர்ப்பு இயக்கமென ஈரோஸ் கருதி இருக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டை மையப்படுத்திய அரசியல் போக்கு ஈரோசுக்கு உடன்பாடானதாக இல்லை. மலையக மக்களையும் முஸ்லிம் மக்களையும் அரவணைத்த வகையிலேயே அனைவரும் ஈழவராய் இணைந்து ஈழப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்பதுவே ஈரோசின் நிலைப்பாடாக இருந்தது.

இதனால் ஆரம்பம் முதலே புலிகளுடன் கருத்து வேறுபாடு ஈரோசுக்கு இருந்தது. இருந்தபோதும் 1982இன் பெய்ரூட் படுகொலைகளை அடுத்து சர்வதேச அரசியல் சூழலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாகவும், 1982 மே 20ம் தேதியன்று சென்னை பாண்டி பஜாரில் நிகழ்ந்த சம்பவத்தின் உடனடி விளைவாகவும் ஈரோசின் வழிகாட்டல் பொறுப்பை ஏற்றிருந்த இரத்தினசபாபதி அவர்களின் நடத்தையில் ஏற்பட்ட வெறுப்பின் பயனாகவும் ஈரோசினுள் கருத்து பேதங்கள் அதிகரித்தன.

இவ்வேளையில் சென்னையில் தரித்திருந்த வேலுப்பிள்ளை பாலகுமாரன் மதுரையில் வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த வேலுப்பிள்ளை பிராபகரனை (புலிகளின் தலைவர்) சென்று சந்தித்து விட்டு ஈழம் திரும்பினார். இதனையடுத்துத்தான் ஈரோசுக்கும் புலிகளுக்கும் இடையிலான பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பமாகின. நட்புணர்வுகள் தோன்றின. இதற்கு ஒரு ஆரம்பப் புள்ளியாக அமைந்தது 1984ல் சென்னையில் கூடிய ஈரோசின் பொது ஆணைக் குழு விடுத்த பகிரங்க பிரகடனமாகும். 1984 மார்ச் 22ல் ஈரோஸ் வெளியிட்ட அப்பிரகடனத்தில் மிகவும் தெட்டத் தெளிவாக பின்வருமாறு கூறப்பட்டிருந்தது.

- I. ஈழவர் போராட்டமானது வர்க்க குணாம்சத்தை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டிருந்த போதும் தேசிய இனப் போராட்ட வடிவமே கூர்மை அடைந்து உள்ளது. இதனை கவனத்தில் கொள்ளும் எமது இயக்கம் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளை முதன்மை சக்தியாக ஏற்று போராட்ட முன்னெடுப்பில் முனைந்து செயலாற்றும் எனவும்.
- II. கூர்மை அடைந்து வரும் நெருக்கடிகளின் மத்தியில் எதிரிகளின் அசுர முன்னேற்றத்தையும், தாக்குதல்களையும் எதிர் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் கருதி ஏனைய இயக்கங்களுடனும் பேசி இராணுவக் கூட்டணி அமைத்து செயலாற்றுவது எனவும், வெளிப்படுத்தி இருந்தது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தப் பிரகடனத்தின் அடிப்படையில்தான் அன்று 1984இன் ஏப்ரல் மாதத்தில் ஈரோசுடன் தமிழீழ விடுதலைக்கழகம் (ரெலோ) ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்.) ஆகியவற்றை இணைத்து, ஈழ தேசிய

விடுதலை முன்னணி (ஈ.என்.எல்.எப்.) என்ற அமைப்பு தோற்றம் பெற்றது. இந்த ஈழ தேசிய விடுதலை முன்னணியுடன் பின்னர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளும் வந்து இணைந்து கொண்டனர். இவ்வாறாக நான்கு அமைப்புகளும் ஒருங்கிணைந்த வகையில் மேற்கொண்ட அரசியல் இராணுவச் செயற்பாடுகள் திம்புப் பேச்சுவார்த்தை மேசை தோற்றம் பெற வழி வகுத்தது என்பது இங்கு ஞாபகப்படுத்தப்பட வேண்டியதாகும். இந்திய அரசு ஈழத்தமிழர்களின் ஒன்றுபட்ட கோரிக்கையில் ஒருமித்த வேண்டுகோளில் நியாயம் இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளச் செய்தது.

ஆனால் இந்த ஒற்றுமை நிலை நீடிக்கவில்லை. 1986இன் பெப்ரவரி மாதத்தில் தமிழ் நாட்டின் இராமேஸ்வரம் தீவுப் பகுதியிலிருந்து யாழ்ப்பாணக் கரை நோக்கி ஆயுதங்களுடன் புறப்பட்ட இரு படகுகள் கடலில் காணாமல் போயின. இந்த இரு படகுகளும் ஈரோஸ் இயக்கத்திற்கு சொந்தமானவையாகும். நாவாந்துறையை சேர்ந்த மைக்கல் லியோன் தலைமையில் மோகன் மற்றும் வீரகுமார் ஆகிய மூவரும் இப்படகுகளைச் செலுத்தி வந்தனர். இப்படகுகள் புறப்பட்டதும் திட்டமிட்டபடி யாழ்ப்பாணக் கரையை வந்தடையவில்லை. இந்தப் படகுகளைத் தேடிச் சுண்டு பிடிக்கும் வகையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் பயனளிக்கவில்லை. படகும் ஆயுதங்களும் காணாமல் போன சம்பவம் தொடர்பில் ஈரோஸ் இயக்கத் தலைமைக்குள் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகள் காரணமாக இப் படகுகளைத் தேடும் முயற்சி ஸ்தம்பிதம் அடைந்தது. ஆனால் மிக நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னரே இப்படகுகள் காணாமல் போன சம்பவத்தின் சூத்திரதாரிகள் புலிகளே என்பது தெரியவந்தது.

1986இன் ஏப்ரல் மே மாதங்களில் புலிகள் ரெலோ இயக்கத்தின் மீது ஒரு அழித்தொழிப்பு தாக்குதலை மேற்கொண்டனர். அப்போது ஈரோஸ் எடுத்த நிலைப்பாடு பின்னிணைப்பில் தரப்பட்டுள்ளது. எனினும் 14-05-1986இல் ஈரோஸ் வெளியிட்ட பத்திரிகை அறிக்கையின் ஒரு பகுதியை இங்கு மேற்கோள் காட்டுவது பொருந்தும்.

அண்மைய துரதிருஷ்டவசமான கசப்பான அனுபவங்களில் இருந்தாவது மக்களை நேசித்து மதித்து நடக்கவும், மக்களுடன் ஐக்கியமாகி விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கவும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இந்த வகையில் கொலைகாரர் என்னும் கொடும் கூற்றைச் சுமக்காமல் மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெறும் நோக்கிலேனும், மனிதாபிமான அடிப்படையில் சரணடைந்த மற்றும் கைது செய்யப்பட்ட போராளிகள் அனைவரையும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் விடுவிக்க வேண்டும்” அதாவது ஈரோஸ் புலிகளின் நட்புறவை முறிக்காத அதேவேளை புலிகளின் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டி இருந்தது என்பதை இக் கூற்றின் மூலம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இதே போல் தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம்(புளொட்) மீது புலிகள் நிர்ப்பந்தம் பிரயோகித்த போதும் “ஈழப் பிரதேசத்தில் பெரும் தொகுதியை எதிரிகள் சூழ்ந்துள்ள நெருக்கடியான இச்சூழ்நிலையில் சகல விடுதலை அமைப்புகளும் அரசின் இராணுவ திட்டங்களை முறியடிக்கும் வகையில் எமக்குள் ஒருவரை மற்றவர் பலவீனப்படுத்த முயலாது இணைந்து நின்று செயற்பட வேண்டும் என்பதே கட்டாயம் ஆகும்.” என்று ஈரோஸ் அறிக்கை இட்டது.

மேலும் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்.) செயற்பாடுகளுக்கு 1986இன் டிசம்பரில் புலிகள் ஈழத்தில் தடை விதித்த போதும், ஈரோஸ் புலிகளைப் பகைத்துக் கொள்ளவில்லை. மாறாக “ஈழப் போராட்டத்தில் இந்திய அரசின் தலையீடு என்பது இயக்கங்களின் ஐக்கியம் என்பதற்கு ஊடாகவே இதுவரை மட்டுப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. இந்த நெறிமுறைக்கு முரணாக தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் மேற்கொள்ளும் அவசர நடவடிக்கையானது அனைத்து அமைப்புகளையும் புறக்கணித்து இலட்சியத்தையே மூழ்கடிக்கக் கூடிய தலையீட்டை இந்தியா மேற்கொள்ளவே வழிவகுக்கும்” என்று ஈரோஸ் எச்சரிக்கை செய்தது.

ஏனைய அமைப்புகள் ஒவ்வொன்றையும் புலிகள் பலவீனப்படுத்திய பின்னர் பெங்களூர் பேச்சுவார்த்தைகளுக்காக இந்திய அரசு புலிகளை மட்டுமே அழைத்தது. ஏனைய இயக்கங்களைத் தவிர்த்து புலிகளை மட்டும் இப்பேச்சுவார்த்தைக்கு இந்தியா அழைத்ததை ஈரோஸ் பாராட்டி வரவேற்றது.

“இதுவரை காலமும் மிதவாதிகளான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் கையிலிருந்த அரசியல் தலைமை இப்பொழுது புலிகளின் கைகளுக்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இம்மாற்றத்தை வரவேற்பதோடு புலிகளுக்கு வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்” இவ்வாறு ஈரோஸ் சார்பாக வே.பாலகருமாரன் பகிரங்கமாகவே அறிவித்திருந்தார். பெங்களூர் பேச்சுவார்த்தை முறிவடைந்து இலங்கை இராணுவம் தாக்குதல்களை ஆரம்பித்தபோது ஈரோஸ் புலிகளுடன் இணைந்து செயற்பட்டது. அரசியல் ரீதியாக மட்டுமன்றி இராணுவ ரீதியாகவும் கூட இச்செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. இதனால் தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் ஈழத் தமிழர்களின் விடிவுக்காக வழங்கிய நான்கு கோடி ரூபாய்களில் ஒரு கோடி ரூபாயை புலிகள் பகிரங்கமாக ஈரோசுக்கு வழங்கியதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தச் சம்பவத்தின் போதுதான் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனும், புளொட் தலைவர் உமா மகேஸ்வரனும் நேருக்கு நேர் துப்பாக்கிச் சண்டையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இதனால் தமிழகக் காவல் துறை அனைத்து இலங்கை தமிழர் இளைஞர்கள் மீதும் நடவடிக்கை எடுத்தது.

இவ்வாறாக ஒரு நெருக்கமான உறவை ஈரோசும் புலிகளும் கொண்டிருந்த போதும் கூட இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் பின்னரான விடயங்களைக் கையாளுவது தொடர்பில் புலிகள் ஈரோசைப் புறக்கணித்தே பேச்சுவார்த்தைகளை மேற் கொண்டனர்.

எனினும் இந்த நிலை நீடிக்கவில்லை. புலிகள் ஒரு சில மாதங்களுக்குள்ளாகவே இந்தியப் படையினருடன் மோதலை ஆரம்பித்தனர் என்பது தெரிந்ததே. இருந்த போதும், இந்தியப் படையினருக்கும் புலிகளுக்கும் இடையேயான மோதலில் குளிர்காயும் அரசியலை நடத்த ஈரோஸ் முற்படவில்லை. மாறாக இந்தியப் படையினருக்கும் புலிகளுக்கும் இடையிலான மோதலை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து இணக்கமான சூழலை உருவாக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே பாடுபட்டது. இது தொடர்பில் 19-01-1988ஆம் திகதிய வீரகேசரி இதழுக்கு ஈரோசின் பேச்சாளரான வே.பாலசுமாரன் வழங்கிய பேட்டியிலிருந்து சிலவற்றை குறித்துக் காட்டுவது பொருத்தமானதாகும்.

“இன்று தமிழர்களின் தலைமை என்று யாரைச் சொல்வது? அவர்களது சார்பில் குரல் கொடுப்பது யார்? அவர்களது கஷ்டங்கள், துன்பங்கள், அபிலாஷைகள் போன்றவற்றை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவது யார்? என்பன தொடர்பில் சந்தேகமும் குழப்பமுமான ஒரு சூழ்நிலை நிலவுகின்றது. இந்திய அமைதிப் படையினருக்கும், புலிகளுக்கும் இடையில் நடைபெற்று வரும் மோதல்கள் உடனடியாக முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட வேண்டும். சகல தேடுதல்களும் போர்க்கால சூழ்நிலைகளும் உடனடியாக நிறுத்தப்பட்டு ஏதோ ஒரு வகையில் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்து அமைதியும் சுமுக நிலையையும் முதற்படியாக ஏற்படுத்தப் பட வேண்டும்.”

இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட காலம் முதல் இவ்வாறாக புலிகளுக்கு சார்பான அரசியல் கொள்கையை ஈரோஸ் கடைப்பிடித்து வந்தது. எனினும் 1988இன் மே மாதத்தில் ஈரோசின் முக்கிய உறுப்பினரான ஜெகன் என்பவரை மூதுரில் புலிகள் சுட்டுக் கொன்றனர். இந்த சூட்டுச் சம்பவத்தின் பின்னணியில் புலிகள் தலைமையின் தூண்டுதல் இருந்த போதும், இதனை ஆயுதபாணியான புலி உறுப்பினர்களின் தன்னிச்சையான செயல் என்றே புலிகள் சாதித்தனர். அப்போது நிலவிய பொதுவான அரசியல் போக்கின் காரணமாக புலிகளை எதிர்த்து அரசியலில் ஈடுபடுவது அநாவசியம் என்ற சிந்தனை ஈரோசில் காணப்பட்டது. இதனால் பழிக்குப் பழி வாங்கும் தாக்குதல் முயற்சிகளோ, அரசியல் செயற்பாடுகளோ முன்னெடுக்கப்படவில்லை.

இந்த நிலைமைகளுக்கு மத்தியிலேயே 1988இன் ஜனாதிபதித் தேர்தலும் அதையடுத்து பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலும் வந்தது. பாராளுமன்றப்

பொதுத் தேர்தலை பொது மக்களின் சுயாதீன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் ஒரு களமாகப் பயன்படுத்த ஈரோஸ் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது.

பாராளுமன்ற பொதுத் தேர்தலுக்காக அம்பாறை தவிர்ந்த ஏனைய அனைத்து மாவட்டங்களிலும் ஈரோஸ் சுயேச்சையாக வேட்பாளர்களை நிறுத்தியது. எனினும் ஈரோஸ் தனது அரசியல் பிரசாரப் பணிகளை முன்னெடுப்பதை புலிகள் விரும்பவில்லை. இதனால் பாலகுமாரன் தலைமையிலான ஈரோஸ் தூதுக்குழுவொன்று வன்னிக்கு நேரடியாகச் சென்று தற்போது புலிகளின் பிரதித் தலைவராக அப்போதிருந்த மாத்தையா எனப்படும் கோபாலசாமி மகேந்திரராசாவை சந்தித்து நிலைமைகளை விளக்கியது.

இந்தத் தேர்தலில் ஈரோஸ் பதின்மூன்று ஆசனங்களைப் பெற்று கொண்ட போதும், ஈரோசின் முக்கிய உறுப்பினர்களாக செயற்பட்டவர்களில் ஒரு சிலரைத் தவிர வேறு எவரும் பதவிப் பொறுப்பை ஏற்கவில்லை. புலிகளின் விருப்பத்திற்கு இசைவானவர்களை பாராளுமன்றப் பதவியில் நீடிக்க ஈரோஸ் உறுப்பினர்கள் வழி விட்டனர்.

இவ்வேளையில் புலிகளுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான இரண்டாவது சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தையும் நிறைவடைந்து இருந்தது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஈரோஸின் நிலைப்பாட்டை அதன் ஸ்தாபகரான இ.இரத்தினசபாபதி பாராளுமன்றத்தில் விளக்குவதாக திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. அவர் தனது கன்னி உரையில் (பாராளுமன்றத்தில் அவர் நிகழ்த்திய அந்த ஒரே ஒரு உரையில்) மிகவும் தெட்டத் தெளிவாக வடக்குக் கிழக்கில் இயக்கங்களுக்கு இடையிலான போட்டா போட்டி நிகழ்கின்றது. இதற்கு பரிகாரம் காணாமல் அமைதியைத் தோற்றுவிப்பது சாத்தியமற்றது என்பதை விளக்கினார். இனப்பிரச்சினையின் தோற்றுவாய் முதல் அன்றைய கட்ட வரையிலான நிலைமைகளை விளக்கி நீண்டதொரு அறிக்கையாக அப்பேச்சு அமைந்திருந்தது. சபையினர் நிசப்த்ததுடன் அவ்வுரையைக் கவனமாக செவிமடுத்தனர். ஆனால் அவர் உரை நிகழ்த்திய சிறிது நேரத்தின் பின்னர் ஈரோஸ் தரப்பில் எவரும் எதிர்பாராத அதிசயம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. பரா என அழைக்கப்படும் இளையதம்பி பரராசசிங்கம் என்னும் ஈரோஸ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திடீரென எழுந்து சபையில் உரையாற்றினார். அவரது உரையில் “புலிகளே தமிழ் மக்களின் ஏகபிரதிநிதிகள்” என்பதை வலியுறுத்தினார். ஈரோஸ் பொது ஆணைக்குழுவின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருக்காத நிலையில் பரா இவ்வாறு கருத்துக் கூறியது ஒரு கீறலாக வெளிப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து ஈரோசினுள் கருத்து பேதங்கள் தலைதூக்கியது. பாராளுமன்றத்தில் இவ்வாறு திடீர் உரை நிகழ்த்திய பரா அங்கிருந்து ஈரோஸ் அலுவலகத்திற்கு கூட வராமல் புலிகளுடன் வன்னி நோக்கி சென்றார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆயினும் ஈரோஸ் உறுப்பினர்கள் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் ஆறாவது திருத்தம் மூலமாக அமுலாக்கப்பட்டிருந்த பிரிவினைக்கு எதிரான

சத்தியப் பிரமாணம் மேற்கொள்ளும் நடைமுறையை நீக்கும் முகமாக தனி நபர் பிரேரணையொன்றை பாராளுமன்றத்தில் கொண்டு வரும் முயற்சியில் தீவிரமாக இருந்தனர். சர்வகட்சி மாநாட்டு மேடைகளில் பங்கேற்றும், இனப் பிரச்சினைக்கு தீர்வுதேடும் படலத்திலும் ஈடுபட்டனர். ஆனால் புலிகள் ஈரோசின் அரசியல் செயற்பாடுகளோடு ஒத்துழைக்கவில்லை. மாறாக ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி தலைமையிலான வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையை சீர்குலைப்பதிலேயே தீவிரம் காட்டினர். புலிகளின் இந்தப் போக்கின் காரணமாக ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். பினருக்கு விளைந்த கோபம் ஈரோசின் மீதே திசை திரும்பியது. இதன் விளைவாக ஈரோஸ் உறுப்பினர்கள் கடத்தப்படுதல், கொல்லப்படுதல் என்பன சர்வ சாதாரணமாகிய போதும் புலிகள் அதனைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. பதிலுக்கு தமது பிரச்சாரப் பொருளாகவே அவ்விடயத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

இந்த நிலையில் 1989இன் நவம்பர் மாதத்தின் ஈரோசின் நடவடிக்கைகளை அம்பாறை மாவட்டத்தில் முடமாக்க தமிழ்த் தேசிய இராணுவம் முற்பட்டது. இதனால் அம்பாறை மாவட்டத்தில் இருந்த முகாம்களை முற்றாக மூடிய ஈரோஸ் இயக்கத்தினர் மட்டக்களப்புக்கு இடம் பெயர்ந்தனர். ஆனால் 1990இன் ஜனவரி இறுதிப் பகுதியில் மட்டக்களப்பின் செங்கலடிப் பிரதேசத்தில் இருந்த ஈரோஸ் இயக்க முகாம் புலிகளால் முற்றுகையிடப்பட்டது. ஈரோஸ் உறுப்பினர்கள் நிராயுதபாணிகளாக்கப்பட்டு வெளியேற்றப்பட்டனர். இதனையடுத்து மட்டக்களப்பு மாவட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினராக தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்த செளந்தரநாயகம் என்பவரைப் பதவியைத் துறக்கும்படி புலிகள் வற்புறுத்தினர்.

இந்த நிலையில் பெப்ரவரி 1990இல் கொழும்பில் கூடிய ஈரோஸ் இயக்கத்தின் பொது ஆணைக்குழு நிலைமைகளை ஆராய்ந்தது. அதனடிப்படையில் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதப்பட்டது. “இணைந்து செயற்படுதல்” என்னும் தலைப்பிட்டு எழுதப்பட்ட அக்கடிதம் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

ஈழப்புரட்சி அமைப்பின் பொது ஆணைக்குழுவானது 05-02-1990 முதல் 07-02-1990 வரை மேற்கொண்ட விசேஷ சந்திப்பின் போது புலிகளுடன் இணைந்து செயற்படுவது பற்றியும், பாதுகாப்பு பற்றியும் எமது துணை அமைப்பான ஈழவர் ஜனநாயக முன்னணியின் பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவம் பற்றியும் மேற்கொண்ட முடிவுகளை இக்கடிதம் மூலம் தங்களுக்கு தெரியப்படுத்துகிறோம். அத்துடன் எமது கடந்த கால செயற்பாடுகளின் சுருக்கமான விபரத்தையும் இங்கு தெரியப்படுத்த விரும்புகிறோம்.

1984ஆம் ஆண்டு எமது அமைப்பு தேசிய விடுதலை தொடர்பாக

மேற்கொண்ட நிலைப்பாட்டின் அடிப்படையில் சக விடுதலை இயக்கங்களுடன் உறவைப் பேணி வந்த போது தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுடனான உறவு வடக்கு கிழக்கிலும், சென்னையிலும் நடைமுறை ரீதியான புரிந்துணர்வோடும் நெருக்கத்துடனும் விளங்கி வந்திருக்கின்றது. இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டதன் பின்பு ஒப்பந்தம் தொடர்பான ஒரே நிலைப்பாட்டை நாம் கொண்டிருந்த போதும் 1987 அக்டோபர் 10இல் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இந்தியப் படையினருக்குமிடையில் திடீரென ஏற்பட்ட மோதல்களை அடுத்து எமது இயக்கம் சிலகாலம் சீரற்றுப்போனது. இக்காலங்களில் இந்திய இராணுவமும் அதற்குத் துணைபுரிந்த இயக்கங்களும் எமது இயக்கத்தை அழித்து ஒழிக்கும் நோக்கில் எமது உறுப்பினர்களைக் கொலை செய்து அச்சுறுத்தி வந்தன. இதே வேளை நாம் எம்மைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்காக தற்காலிகமாக தற்காப்புப் படை ஒன்றை நிறுவவும், பாராளுமன்றத் தேர்தலில் பங்குபற்றவும் முடிவு செய்தோம். இதன்படி ஆயுதபாணிகளாக வடக்கு கிழக்கு பகுதிகளில் நிலைகொண்டு மாகாண சபையில் அங்கத்துவம் வகித்த இயக்கங்களிடமிருந்து எம்மைத் தற்காத்துக் கொண்டோம்.

இந்தியப் படையினர் வெளியேற ஆரம்பித்ததன் பின்னர் தமிழ்த் தேசிய இராணுவம் என்ற பெயரில் இயங்கிய குழுக்கள் செயலிழந்து போக எமது எதிர்காலச் செயற்பாடு குறித்து மேற்கொண்ட முடிவுகள் வருமாறு:

1. 1984ல் நாம் மேற்கொண்ட கொள்கை முடிவுக்கு அமைய அதை வலுப்படுத்தும் வகையில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்து உடன்பாட்டின் அடிப்படையில் இயங்குதல்.
2. வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் புலிகளின் தலைமையில் ஏற்படுத்தப்பட்டுவரும் பாதுகாப்பை முழுமையாக ஏற்று ஒத்துழைப்பு வழங்குதல்.
3. எமது அமைப்பின் துணை அமைப்பான ஈழவர் ஜனநாயக முன்னணி பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுள்ள 13 ஆசனங்களையும் இராஜினாமாச் செய்து பாராளுமன்றத்தை விட்டு வெளியேறுதல்.

மேற்படி விடயங்கள் தொடர்பாக நேரடியாக பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்கும்படி இக்கடிதம் மூலம் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இவ்வாறு பாலகுமாரன் எழுதிய கடிதத்தில் தெரிவித்து இருந்தார்.

இந்தக் கடிதம் அனுப்பப்பட்டதைத் தொடர்ந்து மட்டக்களப்பு சென்ற பாலகுமாரன் அங்கு கரிகாலன் உட்பட சில முக்கிய புலிப் பிரமுகர்களுடன் பேச முடிந்தது. எனினும் செளந்தர நாயகம் பதவி துறக்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தை நீக்கவும் முடியவில்லை; புலிகள் கைப்பற்றியிருந்த ஆயுதங்

களை மீளப் பெறவும் இயலவில்லை; ஈரோஸ் உறுப்பினர்களின் பாதுகாப்பு உத்தரவாதத்தை பெறுவதும் சாத்தியமாக இருக்கவில்லை.

இந்தியப் படையினர் முற்றாக வெளியேறிய மாவட்டங்களில் புலிகளைத் தவிர வேறு எவரும் ஆயுதம் வைத்திருக்க அனுமதிக்கப் படமாட்டார்கள் என்பதே புலிகளின் நிலைப்பாடாக இருந்தது. அத்துடன் ஆயுதங்களை வைத்திருக்கக் கூடியவர் எனப் புலிகள் கருதிய எவரும் சந்தேகத்துடனேயே நோக்கப்பட்டனர். இதனால் மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, மற்றும் திருகோணமலை மாவட்டங்களிலிருந்து ஈரோஸ் தோழர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் அல்லது கொழும்பில் ஒன்று குவிய வேண்டியதாயிற்று.

1990 மார்ச் மாதத்தில் இந்தியப் படையினர் வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்திலிருந்து முற்றாக வெளியேறியதும் யாழ்ப்பாணத்திலும் ஈரோஸ் இயக்கத்தின் ஆயுதக் களைவை புலிகள் முன்னெடுத்தனர். இதனால் 1990இன் ஏப்ரல், மே மாதங்களில், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த ஈரோசின் ஆயுதங்கள் படிப்படியாக கையளிக்கப்பட்டு வந்தது. எனினும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் பாதுகாப்பை உறுதிப் படுத்தும் நோக்கில் ஒவ்வொரு பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கும் மெய்க்காவல் பிரிவு ஒன்றை ஏற்படுத்துவது குறித்து கொழும்பில் பிரதிப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜயரத்னா உறுதிமொழி வழங்கியதுடன் அதற்கான நடவடிக்கையும் எடுத்தார். ஆனால் இது பற்றி கொழும்பிலிருந்த ஈரோஸ் உறுப்பினர்களுக்கும், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த உறுப்பினர்களுக்கும் இடையில் கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவியது.

இவற்றிற்கு மத்தியிலேயே படையினருக்கும் புலிகளுக்கும் இடையில் 1990இன் ஜூன் மாதத்தில் மீண்டும் மோதல் சம்பவங்கள் வெடித்தன. ஜூன் 11 முதல் இது முழு அளவிலான போராக மாற்றம் பெற்றது. ஆனால் அப்போதும் கூட ஈரோஸ் இயக்கத்தின் கொழும்பு அலுவலகத்தில் இருந்த தொலைத் தொடர்பு சாதனத்தையும் பயன்படுத்தி புலிகள் பிரேமதாசா அரசுடன் பேசிக் கொண்டனர். இத்தருணத்தில் யாழ்ப்பாணக் கோட்டை முகாமினுள் சிக்குண்டிருந்த படையினர் நீர், உணவு மற்றும் மருத்துவம் போன்ற அத்தியாவசிய தேவைகளுக்காக கூட உலங்கு வானூர்தி மூலமான விநியோகத்தையே நம்பியிருந்த நிலை இருந்தது. எனினும் முற்றுகை தளர்த்தப்பட வேண்டுமானால் படையினர் நிராயுத பாணிகளாக வெளியேறச் சம்மதிக்க வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டையே புலிகள் வலியுறுத்தி நின்றனர். இதனால் பேச்சுவார்த்தை ஸ்தம்பிதமான நிலையை அடைந்தது. இவ்வாறு ஸ்தம்பித்ததும் புலிகள், ஈரோசின் ஆவணக் காப்பகம் மற்றும் ஆயுதங்கள் உட்பட அனைத்தையும் தம் வசப்படுத்திக் கொண்டனர்.

இந்நிலையில் ஜூன் 20ந் திகதியளவில் ஈரோஸ் பொதுச் செயலாளர் பாலகுமாரன் அவர்களை சந்தித்த பாராளுமன்ற உறுப்பினரான பராசசிங்கம் தனது உறுப்புரிமையைத் துறக்கும் இராஜினாமாக் கடிதத்தை பாராளுமன்ற

செயலாளர் நாயகத்துக்கு அனுப்பி வைத்து விட்டதாக தெரியப்படுத்தினார். அத்துடன் கொழும்பில் இருக்கும் ஏனைய ஈரோஸ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் பதவி துறக்கப்பட வைக்க வேண்டும் என்பதே புலிகளின் விருப்பமாக இருக்கிறது என்பதையும் கூறினார். இதனையடுத்து அப்போது கோண்டாவிலில் இருந்த புலிகளின் அரசியந்துறை தலைமையகத்திற்குச் சென்ற பாலகுமாரன் அங்கு புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம் மற்றும் யோகி ஆகியோரைச் சந்தித்துப் பேசினார்.

“நாங்கள் சிறீலங்கா அரசை எதிரிகளாக கருதி போர் செய்யத் தொடங்கி விட்டோம். எமது நண்பர்கள் எவரும் சிறீலங்கா அரசுடன் சேர்ந்திருப்பதை நாம் விரும்பவில்லை” என்பதுவே பாலசிங்கத்தின் பதிலாக இருந்தது. இதனால் வேறு வழி எதுவும் அற்றநிலையில் ஜூலை 23ந் தேதிய வெலிக்கடைப் படுகொலைச் சம்பவங்கள் நினைவு கூரும் வகையில் அன்றைய தினம் கொழும்பிலிருக்கும் ஈரோஸ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அனைவரும் பதவிகளைத் துறக்க வேண்டுமென பாலகுமாரன் அறிவித்தார். அத்துடன் பதவிகளைத் துறக்கும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அனைவரையும் யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டு மக்களுக்கான உணவுப் பொருட்களுடன் வரும் கப்பலில் யாழ்ப்பாணம் வரும்படியும் அவர் அழைப்பு விடுத்தார்.

கொழும்பிலிருந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் எட்வேர்ட் செபஸ்தியாம்பிள்ளை, செல்வநாயகம் ஆகிய இருவர் மட்டுமே யாழ்ப்பாணம் திரும்பினர். மலையகத்தைச் சேர்ந்த இராமலிங்கம் கொழும்பிலிலேயே தங்கி நிற்க, ஏனைய ஒன்பது பேரும் பாலகுமாரனின் அழைப்பை நிராகரித்து வெளிநாடுகளுக்குப் பறந்தனர். கொழும்பிலிருந்து பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களான எட்வேர்ட் செபஸ்தியாம்பிள்ளை மற்றும் செல்வநாயகம் ஆகியோர் யாழ்ப்பாணம் திரும்ப பாதுகாப்பான மார்க்கம் எதுவும் இருக்கவில்லை. விமானம் மூலம் கொழும்பிலிருந்து பலாலி வரை வந்து சேர்ந்தாலும், பலாலியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வர முடியாத நிலை இருந்தது. இதே போல வவுனியா வரை போய்ச் சேர்ந்தாலும் முன்னரங்க காவல் நிலைகளில் மோதல்கள் எவ்வேளையும் வெடிக்கலாம் என்பதால் தரைமார்க்கப் பாதையும் போக்குவரத்துக்கு சாதகமாக இருக்கவில்லை. இதனால் இவ்விருவரையும் யாழ்ப்பாணம் வரவழைப்பதனை நோக்கமாகக் கொண்டு கப்பல்களுக்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. இக் கப்பலில் யாழ்ப்பாண குடாநாட்டு மக்களுக்கான உணவுப் பொருட்கள் எடுத்து வரப்படுவதற்கும் இணக்கம் காணப்பட்டது.

இதனடிப்படையில் கொழும்பிலிருந்து உணவுப் பொருட்களுடன் புறப்பட்ட கப்பலில் எட்வேர்ட் செபஸ்தியாம்பிள்ளை குடும்பத்தினரும் செல்வநாயகம் அவர்களும் பயணம் செய்தனர். இந்த ஏற்பாடுகள் யாவும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த ஈரோஸ் அலுவலகத்தின் ஊடாக புலிகளால் மேற்

கொள்ளப்பட்டு வந்தன. ஈரோஸ் பாலகுமாரனுக்கு இருந்த தொலைத் தொடர்பு வசதியை பயன்படுத்தி புலிகளின் பிரமுகரான யோகி இந்தப் பேச்சுக்களை இலங்கை அரசுடன் நடத்தி வந்தார். இவ்வாறாக கொழும்பிலிருந்து உணவுப் பொருட்களுடன் கப்பல் புறப்பட்டதும் யாழ்ப்பாணத்தின் எந்த துறை முகத்துக்கு வந்தடைவது என்பது குறித்து சர்ச்சை ஏற்பட்டது. இக் கப்பல் காங்கேசன்துறை துறைமுகத்தையே வந்தடையும் என்று அரசு தரப்பில் கூறப்பட்டது.

ஆனால் காங்கேசன்துறை துறைமுகத்திலிருந்து உணவுப் பொருட்களை சுயாதீனமாக இறக்கி மக்களின் விநியோகத்திற்கு கொண்டு வர முடியாது என்பதைக் காரணம் காட்டி கப்பல் பருத்தித்துறை துறைமுகத்திற்கு வந்து சேர வேண்டுமென புலிகள் வலியுறுத்தினர். காங்கேசன்துறை துறைமுகம் படையினர் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது என்பதும், பருத்தித்துறை துறைமுகப் பகுதியிலிருந்த படைமுகாம் பேச்சுவார்த்தைகளின் ஊடாக மீளப்பெறப்பட்டிருந்தது என்பதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

கப்பல் பயணம் ஆரம்பமான பின்னர் உருவான இச்சர்ச்சைகளின் காரணமாக கப்பலுக்கு சென்ற உத்தரவுகளும் குழப்பமானதாக இருந்தது. பருத்தித்துறை துறைமுகத்தில் இறங்குதுறை வசதிகள் இல்லாமை காரணமாக கப்பலை கரைக்கு கொண்டு வரமுடியாத நிலை காணப்பட்டது. எனினும், இறுதியில் கப்பல் பருத்தித்துறை கடலில் நங்கூரமிட்டு நிற்க, கரையிலிருந்து சென்ற டிங்கிப் படகுகள் மூலம் பயணிகளும், உணவுப் பொருட்களும் தரையிறக்கப்பட்டன. இவ்வாறு உணவுப் பொருட்களுடன் கப்பல் யாழ்ப்பாணக் கரைகளை அண்மித்ததும் யாழ்ப்பாணக் கோட்டை இராணுவ முகாம் மீதான புலிகளின் முற்றுகை தளர்த்தப்படுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் அது நடைபெறவில்லை.

இவ்வாறாக உணவுப் பொருட்களுடன் கப்பல்கள் பருத்தித்துறை கடற்பரப்பை வந்தடையும் என்பது நன்கு உறுதிப் படுத்தப்பட்டதும் பாலகுமாரனின் தொலைத் தொடர்பு சாதன வசதி புலிகளால் பறிமுதல் செய்யப்பட்டது. ஈரோஸ் அலுவலகத்தின் ஊடாக கொழும்பு அரசுக்கு இருந்த தகவல் பரிமாற்ற வசதி துண்டிக்கப்பட்டது.

ஏற்கனவே ஆயுத தளபாடங்கள் எதுவும் அற்றிருந்த ஈரோஸ் இயக்கம் மீதான புலிகளின் நெருக்குதல்கள் மேலும் அதிகரித்தது. மேலும் இரகசிய ஆயுதக் கிடங்குகள் இருக்கலாம் என்ற சந்தேகத்தில் பொறுப்பான பதவிகளில் இருந்தோர் மீது சந்தேகம் அதிகரித்தது. புலிகளின் தேடுதல்களும் விசாரணைகளும் தொடர்ந்தன. இவைபற்றி புலிகளின் தலைமைப் பீடத்திற்கு அவ்வப்போது தகவல்கள் கொடுக்கப்பட்டபோதும் தள நடவடிக்கைகளில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. இந்த நிலையில் ஈரோசின் பொது ஆணைக்குழு கூடியது. அப்போது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த பொது ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள்

அனைவரும் இக்கூட்டத்தில் பங்கு பற்றினர். அப்போது நிலவிய அரசியல் சூழல் குறித்து இங்கு விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டது.

பரா எனப்படும் இளையதம்பி பரராசசிங்கம் ரவிதாஸ் எனப்படும் முருகதாஸ், தாஸ் எனப்படும் சுந்தரமூர்த்தி போன்றோர் அனைவரும் நிபந்தனைகள் எதுவுமின்றி புலிகளுடன் ஈரோஸ் இணைய வேண்டுமென வலியுறுத்தினர். ஆனால் ஏனையவர்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்ள தயாராக இருக்கவில்லை. எனினும் புலிகளை இராணுவ மற்றும் அரசியல் ரீதியாக எதிர்த்து நிற்பது அப்போதைய நிலையில் ஈரோசுக்கு சாத்தியமில்லை என்பதையும் உணர்ந்தனர். அத்துடன் புலிகளோடு நிபந்தனையற்ற வகையில் இணைந்து செயற்படுவது என்பது கிழக்கிலும், கொழும்பிலும் இருக்கும் தோழர்களின் பாதுகாப்பினை கேள்விக்கு உள்ளாக்கும் என்பதை எடுத்துக் கூறினர்.

இந்நிலையில் ஈரோஸ் இயக்கத்திற்கு முன்பு மூன்று வழிகள் மட்டுமே காணப்பட்டன.

1. புலிகளுடன் நிபந்தனையின்றி இணைந்து செயற்படுவது அல்லது
2. புலிகளை இராணுவ மற்றும் அரசியல் ரீதியில் எதிர்த்து நிற்பது-

இந்த இரண்டு வழிகளும் நடைமுறைக்கு சாத்தியப் படக்கூடியதாக இருக்கவில்லை. அதனால் ஈரோஸ் இயக்கத்தை கலைத்து விடுவது எனவும், அதன் சொத்துக்கள் மற்றும் வளங்கள் அனைத்தையும் புலிகளிடம் ஒப்படைப்பது எனவும், உறுப்பினர்கள் தத்தம் சுய விருப்புக்கு ஏற்ப முடிவு எடுத்து செயற்பட அனுமதிப்பது எனவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. இம்முடிவை ஈரோஸ் இயக்கத்தின் திட்டப் பிரகடன மாநாட்டில் ஈரோஸ் இயக்கத்தின் பொதுச் செயலாளராக தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்த பாலகுமாரன் பகிரங்கமாக அறிவித்தார்.

ஆம், 1990ம் ஆண்டின் ஆகஸ்ட் 15ஆம் திகதி முதல் ஈரோஸ் இயக்கம் தனது அரசியல் இராணுவ செயற்பாடுகள் அனைத்தையும் இலங்கையின் வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் நிறுத்திக் கொண்டது. அதாவது ஈரோஸ் இயக்கத்துடன் சிறந்த நட்புறவைப் பேணி சிரித்து சிரித்துப் பேசிய படியே புலிகள் ஈரோசின் செயற்பாடுகளை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தனர்.

யாழ் பேச்சுவார்த்தை!

1994ன் ஆகஸ்ட் மாதம் 1995 ஏப்ரல் வரை இலங்கை அரசாங்கத்துடன் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகள் 'யாழ்ப்பாணப் பேச்சுவார்த்தைகள்' என வரையறுக்கலாம். ஏனெனில், நேருக்கு நேரான சந்திப்புகள் யாவும் யாழ்ப்பாணத்திலேயே நடைபெற்றது. 1977 முதல் ஆட்சியிலிருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு பதிலாக திருமதி.சந்திரிகா தலைமையில் பொதுசன ஐக்கிய முன்னணி பதவிக்கு வந்திருந்தது.

மேலும் திருமதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க போர்மூலம் இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண முடியாது என்பதை வலியுறுத்தி வந்ததுடன் எந்தவித முன் நிபந்தனையும் இல்லாமல் புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த யாராக இருப்பதாகவும் பகிரங்கமாகவே அறிவித்து இருந்தார். இதனால் இப்பேச்சு வார்த்தைகள் குறித்த எதிர்பார்ப்பு மிகவும் அதிகமாக இருந்தது. நான்கு தடவைகள் நேரடிச் சந்திப்புக்கள் நடைபெற்றது. சுமார் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட கடிதங்கள் பரிமாறப்பட்டிருந்தது. சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் ஊடாக பரிமாறப்பட்ட இக்கடிதங்களின் உள்ளடக்கம் குறித்து இதுவரை பரவலாக எந்தவொரு தரப்பாலும் அறிவிக்கப்படவில்லை. அதாவது பொது மக்களின் அறிவுக்கு புலப்படுத்தப்படாமல் மிக இரகசியமாக பேச்சுவார்த்தைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது. எனினும், அதுவும் வெற்றிகரமாக முன்னேறவில்லை.

1989ல் தமது கணவரான விஜயகுமாரதுங்க கொலையுண்டதையடுத்து சோசலிச ஐக்கிய முன்னணி (United Socialist Alliance) யின் தலைமைப் பதவி, சிறீலங்கா மக்கள் கட்சியின் தலைமைத்துவம் என்பவற்றை எல்லாம் கைவிட்டு தமது குழந்தைகளோடு திருமதி.சந்திரிகா லண்டனுக்குச் சென்று தங்கியிருந்தார். சுமார் நான்கு ஆண்டு கால அஞ்ஞாதவாசத்தின் பின்னர் 1993 மே முதலாம்

தேதியன்று ஜனாதிபதி பிரேமதாச படுகொலை செய்யப்பட்டதையடுத்து திருமதி.சந்திரிகா மீண்டும் இலங்கை அரசியலில் பிரவேசித்தார். 1994ல் நடைபெற்ற மாகாண சபை தேர்தல்களிலும் பாராளுமன்ற தேர்தலிலும் தீவிர பங்கு எடுத்தார். போரை நிறுத்துவதும் யுத்தத்தால் சின்னாபின்னமாகிப் போயுள்ள நாட்டை மீண்டும் கட்டியெழுப்புவதுமே திருமதி சந்திரிகா தலைமையிலான பொது சன ஐக்கிய முன்னணியின் பிரதான இலக்காக இருந்தது.

1994இன் மே மாதத்தில் லண்டனில் வசித்து வந்தவரும், பிரித்தானிய ஒலிபரப்பு கூட்டுத்தாபனத்தின் (பி.பி.சி.) சிங்கள மொழிச்சேவையான சந்தேசியவின் தயாரிப்பாளர்களில் ஒருவருமாக இருந்த திரு.வசந்தராஜா யாழ்ப்பாணம் சென்று புலிகளின் தலைமையோடு பேச்சு நடத்தியிருந்தார். இப்பேச்சுவார்த்தைக்கு போவதற்கு முன்பாக வசந்தராஜா திருமதி. சந்திரிகாவை சந்தித்து பேசி இருந்தார். அப்போது “புலிகளை நிபந்தனையற்ற பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைக்க தயாராக இருக்கிறேன். வடமாகாணத்துடன் கிழக்கில் தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பிரதேசங்களையும் இணைத்து ஒரு தனி அலகை நிறுவத் தயாராக இருக்கிறேன்”. எனத் திருமதி. சந்திரிகா தெரிவித்து இருந்தார். இது திருமதி.சந்திரிகா பாராளுமன்றத் தேர்தல்கள் சுமுகமாக நடைபெறுவதற்காக மேற்கொண்ட ஒரு முயற்சியாகும்.

எனினும் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டிலும், வன்னிப்பெருநிலப்பரப்பிலும் 1994ஆம் ஆண்டு தேர்தலை நடத்த புலிகளின் ஒத்துழைப்பைப் பெற இயலவில்லை. புலிகளைப் பொறுத்தவரையில் தமிழர் தாயகத்தில் இலங்கை அரசு நடத்தும் தேர்தல்கள் யாவும் நீதியற்றவை, ஜனநாயக விரோதமானவை என்ற கருத்து காணப்பட்டது. மேலும் யுத்தம் நிறுத்தப்பட்டு இனப் பிரச்சினைக்கு நியாயமான தீர்வு கண்டு நிரந்தர சமாதானம் ஏற்பட்ட பின்னரேயே தேர்தல்கள் நடத்தப்பட வேண்டுமென சொல்லிக் கொண்டனர்.

1994 இன் ஆகஸ்ட் மாதத்தில் நடத்தப்பட்ட பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலின் போது யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டின் பெரும்பாலான மக்களுக்கு வாக்களிக்கும் சந்தர்ப்பத்தை புலிகள் வழங்கவில்லை. இந்நிலையில் யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டில் தேர்தலில் போட்டியிட தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி முன்வர வில்லை. ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி (ஈ.பி.டி.பி.) தலைமையிலான சுயேச்சைக்குழுவும், ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப்.) புளொட் மற்றும் ஈரோசின் சுதா மாஸ்டர் தலைமையிலான சிலரும் இணைந்து ஒரு அணியுமாக யாழ் மாவட்ட தேர்தல்களத்தில் இறங்கின.

படையினரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்த தீவகத்தில் வாக்குப் பதிவு நடைபெற்றது. இத்தேர்தலின் மூலமாக யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலிருந்து ஒன்பது பாராளுமன்ற ஆசனங்களை ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி (ஈ.பி.டி.பி.) பெற்றுக்

கொண்டது. வன்னி மாவட்டத்தில் இருந்து புளொட் மூன்று ஆசனங்களைப் பெற்றது. இங்கு புளொட்டுடன் இணைந்து போட்டியிட்ட கூட்டணி வேட்பாளர்கள் விருப்பு வாக்குகளைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாமல் கோட்டை விட்டனர். திருகோணமலையிலிருந்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் அ.தங்கத்துரையும், மட்டக்களப்பிலிருந்து யோசப் பரராசசிங்கம், பொன்செல்வராசா, துரைராஜசிங்கம் ஆகியோரும் வெற்றி பெற்று பாராளுமன்றம் சென்றனர்.

1994இன் பொதுத் தேர்தலையடுத்து திருமதி சந்திரிகா பண்டார நாயக்க குமாரதுங்க பிரதமராகப் பொறுப்பேற்றதும், இனப்பிரச்சினை தீர்வு தொடர்பில் புலிகளின் பங்களிப்பை பெறுவதை முக்கியமானதாகக் கருதினார். கிழக்கில் இருந்து தெரிவான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரும் புலிகளின் பங்களிப்பைப் பெற வேண்டும் என்பதிலேயே அதிகம் அக்கறை காட்டினர். இவ்வேளையில் ஈ.பி.டி.பி. பெரும்பாலும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு ஆதரவான அணியாகவே இனங் காணப்பட்டிருந்தது. எனினும், பிரதமர் திருமதி சந்திரிகா ஈ.பி.டி.பி. யினரை பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்தார்.

புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவது தொடர்பில் ஈ.பி.டி.பி.யின் நிலைப்பாடு பற்றி முதலாவது சந்திப்பின் போதே அலசி ஆராயப்பட்டது. புலிகள் மீது நம்பிக்கையீனத்தை ஈ.பி.டி.பி யினர் வெளிப்படுத்தினர். எனினும் பிரதமர் விரும்பி பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்த முன் வந்தால் அவரது முயற்சிக்கு தடையாக இருக்கப்போவது இல்லை என்பதையும் தெளிவு படுத்தினர். ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரசின் நெல்சன் மண்டேலாவைப் போல அல்லது பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் யசீர் அரபாத்தைப் போல புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனும் ஒத்துழைக்க முன் வரலாம் என்றே பிரதமர் திருமதி.சந்திரிகா நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்.

இந்த வகையில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கான முதலாவது உத்தியோகபூர்வ கடிதத்தை திருமதி சந்திரிகா சர்வதேச செஞ்சிலுவைக் குழுவின் இலங்கைக் கிளையின் ஊடாக அனுப்பி வைத்தார். இதற்கு முன்பாகவே சில ஆரம்பகட்ட நம்பிக்கை ஊட்டல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தமை பற்றியும் இங்கு நினைவு படுத்துதல் பொருத்தமானது.

ஆரம்ப கட்ட நடவடிக்கைகள்

1990 இல் மீண்டும் யுத்தம் வெடித்தது முதல் வடபகுதிக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு தடைவிதிக்கப்பட்டிருந்த சுமார் 50 வகையான பொருட்களில் சுமார் 26 வகையான பொருட்களுக்கான தடை இரு வாரங்களினுள் அரசினால் நீக்கப்பட்டது. அத்துடன் யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டுக்கான மின்சார விநியோகத்தைச் சீராக்குவதற்கான நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்பட்டன.

புலிகளின் நிலைகளை நோக்கிய விமானத் தாக்குதல்களும், எறிகணை வீச்சுக்களும் முற்றாக நிறுத்தப்பட்டன.

இதேபோல் புலிகளும் சில நடவடிக்கைகளை எடுத்தனர். ஜூன் 1990 முதல் புலிகளால் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த பொலீசாரில் பத்துப் பேர் விடுவிக்கப்பட்டனர். புலிகளின் இந்த செயலை வரவேற்ற பிரதமர் திருமதி சந்திரிகா அபிவிருத்திப் பணிகள், வீதிப்புனரமைப்பு, யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுக்கான மின்விநியோகத்தை சீராக்கல் என்பன தொடர்பில் அரசாங்கம் புலிகளுடன் நேரடியாக பேச விரும்புவதாகவும் குறிப்பிட்டார். அத்துடன் அரசுடனான பேச்சுவார்த்தைக்கு புலிகள் தரப்பு பிரதிநிதிகளை நியமிக்கும் படியும் கடிதம் மூலம் கேட்டுக் கொண்டார். இந்த சமாதான நடவடிக்கைகளை வரவேற்பதாக 09.09.1994இல் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் கடிதம் மூலம் தெரிவித்தார். அத்துடன் அரசாங்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்த புலிகளின் பிரதிநிதிகளாக நான்கு பேரையும் பிரபாகரன் நியமித்தார்.

1994இன் செப்டம்பர் மாத நடுப்பகுதியில் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம் செய்தி ஊடகமொன்றுக்கு பேட்டியளித்த போது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். "திருமதி சந்திரிகா ஒரு முற்போக்காளர். முன்னைய தலைவர்களைப் போல அல்லாமல் பௌத்த சிங்கள சோவனிச போக்குக்கு எதிராக கடுமையான விமர்சனங்களை முன்வைப்பவர். அவர் ஒரு சோவனிசவாதி அல்லர். பேச்சுவார்த்தை மூலம் இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணவே அவர் முற்படுகிறார். அதனால் நாங்களும் அரசியல் பேச்சுவார்த்தைகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டு இருக்கிறோம்."

இரண்டு தடவைகள் கடிதங்கள் சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கக் குழு ஊடாக பரிமாறப்பட்டிருந்த நிலையில் யாழ்ப்பாணத்தில் அக்டோபர் மாத நடுப்பகுதியில் முதலாவது சுற்று நேரடிப் பேச்சுவார்த்தைக்கு நாள் குறிக்கப்பட்டது. 1994இன் அக்டோபர் 13, 14ஆம் திகதிகளில் அரசாங்கத்தரப்பு தூதுக்குழு யாழ்ப்பாணம் சென்று புலிகளுடன் நேரடிப் பேச்சு நடத்த திட்டமிடப்பட்டது. ஆனால் 19 செப்டம்பர் 1994இல் புலிகள் மன்னார் கடலில் வைத்து கடற்படையினரின் 'சாகரவர்த்தனா' என்ற டோராப் படகை தகர்த்தனர். இதன் பிரதம மாலுமியான கப்டன் அஜீத் போயாகொட என்பவரைக் கைது செய்தனர். இச்சம்பவத்தில் கடற்படை வீரர்கள் 24 பேர் பலியாகினர். 16 கடற்படையினர் கடலில் இருந்து மீட்கப்பட்டனர். இந்தச் சம்பவம் சமாதான முயற்சிகளை பாதிக்க மாட்டாதென அறிவித்த அரசாங்கம் திட்டமிட்டபடி தூதுக்குழுவை யாழ்ப்பாணம் அனுப்பும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டது. அப்போது சிறிலங்கா ஜனாதிபதி பதவிக்கான தேர்தலும் எதிர்நோக்கப்பட்டது. போட்டிக் களத்தில் திருமதி சந்திரிகா மிகக் கடுமையான போட்டியை ஐ.தே.கவின் ஜனாதிபதி வேட்பாளரான காமினி திசாநாயக்காவிடமிருந்து எதிர்நோக்கி இருந்தார்.

காமினி திசாநாயக்கா புலிகளுடனான பேச்சுவார்த்தை குறித்து எச்சரிக்கை கலந்த தொனியிலேயே கருத்துகளை வெளியிட்டு வந்தார். தமிழ் மக்களுக்கு கௌரவமான தீர்வு கிடைக்க வேண்டுமென வலியுறுத்தியதோடு, புலிகளின் கடந்த காலம் 'நம்பிக்கைக்கு உரியதல்ல' எனவும் அவர் கூறியிருந்தார். இந்நிலையில் அரசாங்க தரப்பு தூதுக்குழு யாழ்ப்பாணம் புறப்படுவதற்கு நான்கு நாட்கள் முன்பாக அதாவது 09.10.1994ல் ஓசன் ரேடர் (Ocean Trader) எனப்படும் இலங்கை கடற்படையின் மற்றுமொரு சரக்குக் கப்பல் புலிகளின் தாக்குதலுக்கு இலக்கானது.

முதற் சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தை

1994ன் அக்டோபர் மாதத்தின் இரண்டாவது வாரத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் வான் பரப்பில் பறந்து திரிந்த உலங்கு வானூர்திகள் காகித மழையைப் பொழிந்தன. ஆம் பரவலாக துண்டுப் பிரசுரங்களை அள்ளி வீசின. 28 வகையான அன்றாட பாவனைப் பொருட்கள் மீதான தடை விலக்கப்பட்டிருப்பதாக அவை பறைசாற்றின. நிரந்தர சமாதானம் காணப்பட வேண்டும் என்பதில் அரசாங்கத்திற்கு இதய பூர்வமான அக்கறை இருப்பதாகத் தெரிவித்தன.

இதன் பின்னர் அக்டோபர் 13, 1994 அன்று காலையில் இலங்கை விமானப் படையின் உலங்கு வானூர்தியொன்று யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக விளையாட்டு மைதானத்தில் தரையிறங்கியது. வடக்கு கிழக்கு மாகாண முன்னாள் ஆளுநரும், தகவல் துறை அமைச்சின் செயலாளராக இருந்த வருமான லயனல் பெர்னாண்டோ, பிரதமரின் செயலாளர் குகம்சிநி பாலபட்ட பெந்தி, சட்டத்தரணியும் இலங்கை வங்கியின் தலைவருமான ராஜன் ஆசீர்வாதம், கட்டடக் கலைஞரான நஜீன் குணரட்ணா ஆகியோர் பிரதமர் திருமதி சந்திரிகா தலைமையிலான அரசாங்கத் தரப்பு தூதுக்குழுவினராக வந்து இறங்கினர். இவர்கள் பயணம் செய்த உலங்கு வானூர்திக்கு மக்கள் பூமாரி பொழிந்து வரவேற்றனர். சிலர் உணர்ச்சி மேலீட்டால் கட்டியணைத்து முத்தமிடவும் செய்தனர்.

புலிகளின் பேச்சுவார்த்தைக் குழுவுக்கு மட்டக்களப்பு அம்பாறை மாவட்ட தளபதியாகவும் புலிகளின் அரசியற் துறைத் துணைப் பொறுப்பாளராகவும் இருந்த கரிகாலன் தலைமை தாங்கினார். அவருடன் புலிகளின் நிர்வாகத் துறையைச் சேர்ந்த டொமினிக், பொருண்மிய மேம்பாட்டுப் பிரிவைச் சேர்ந்த ரவி ஆகியோரும் பங்குபற்றினர். யாழ் பல்கலைக்கழக விளையாட்டு மைதானத்தில் வந்திறங்கிய அரசாங்கத் தரப்பு தூதுக்குழுவை புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கமும் அரசியற் துறைப் பொறுப்பாளருமான சு.ப.தமிழ்ச் செல்வனும் இனமுகத்துடன் கைலாகு கொடுத்து அன்பொழுக வரவேற்றனர். யாழ்ப்பாண நகரின் சுண்டுக்குளி

பிரதேசத்திலிருந்த புலிகளின் அரசியற் துறை அலுவலகத்திற்கு அரசு தர்பு தூதுக் குழுவினர் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அங்கு புலிப் போராளிகளின் அணிவகுப்பு மரியாதையும் அரசாங்கத் தரப்புக் குழுவிற்கு வழங்கப்பட்டது.

இப்பேச்சுக்களில் போர்ச் சூழல் நிலவிய பிரதேசத்தில் வாழும் மக்கள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகள் குறித்தே முதலில் கவனம் செலுத்தப்பட்டது. பொருளாதாரத் தடை காரணமாக மக்கள் எதிர்நோக்கிய கஷ்டங்கள் விபரிக்கப்பட்டது. போரினால் மிகவும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகியிருந்த சமூக உட்கட்டமைப்புகளை மீளக் கட்டியெழுப்புவது அவசியம் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. உள்ளூரில் இடம் பெயர்ந்த மக்களின் மீளக் குடியமர்வு குறித்துப் பேசப்பட்டது. யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுக்கும் வன்னி பெரு நிலப்பரப்புக்கும் இடையில் பாதுகாப்பான போக்குவரத்து பாதையொன்றை பொது மக்களுக்காக திறப்பது குறித்து விவாதிக்கப்பட்டது.

அப்போது ஆனையிறவு பிரதேசத்திலும் பூநகரி பிரதேசத்திலும் படை முகாம்கள் இருந்தன. ஆனையிறவுக்கு ஊடான பொது மக்களின் போக்குவரத்தை புலிகள் அனுமதிக்கவில்லை. இதற்குப் பதிலாக இயக்கச்சியிலிருந்து கொம்படி ஊடாக கண்டாவளை சென்று அங்கிருந்து கிளிநொச்சிக்கு செல்லும் பாதையை முதலில் புலிகள் பொதுமக்கள் பயன்படுத்த வசதி செய்திருந்தனர். ஆனால், ஆனையிறவு முகாம் மீதான புலிகளின் தாக்குதலை முறியடித்த ஒப்பரேசன் பலவேக நடவடிக்கையை அடுத்து இப்பாதை மூடப்பட்டது. இதனையடுத்து கிளாலி கடல் நீரேரிக்கு ஊடான படகுப் போக்குவரத்து பாதையொன்றை புலிகள் திறந்தனர். ஆனால், இப்பாதையை சட்ட விரோதமானது எனப்பிரகடனம் செய்தது அரசாங்கம். இதனால் கடல் நீரேரியின் ஊடான பயணத்தில் ஈடுபட்ட படகுகள் பலவும் படையினரின் தாக்குதலுக்கு இலக்காவது தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. கிளாலிக்கு ஊடான பயணம் உபிராபத்து மிக்கதாக இருந்தது.

இந்த நிலையில் பொதுமக்களின் போக்குவரத்திற்கு ஆனையிறவு ஊடான பாதையை பயன்படுத்தலாம் என அரசாங்கம் நினைத்தது. ஆனால், இதற்கு பதிலாக பூநகரி ஊடான பாதை திறக்கப்பட வேண்டும் எனவும் இதற்காக பூநகரி படைமுகாம் அகற்றப்பட வேண்டும் எனவும் புலிகள் வலியுறுத்தினர்.

யாழ்ப்பாண நகரத்திலிருந்து கேரதீவு வரை மட்டுமே தொடர்ச்சியான தரைப்பாதை இருந்தது. கேரதீவு முதல் சங்குப்பிட்டி வரை கடல் மார்க்கப் பயணமும், பின்பு சங்குப் பிட்டியிலிருந்து தொடர்ச்சியான தரைப்பாதையும் இருக்கிறது. அதாவது, ஒப்பீட்டளவில் பார்த்தால் பொது மக்களுக்கு ஆனையிறவுக்கு ஊடான பயணம் சிரமம் குறைவானது என்பது வெளிப்படை. ஆனால், பூநகரி படை முகாமை அகற்றிச் சோதனைக் கெடுபிடிகள் இல்லாத போக்குவரத்து பொதுமக்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டுமென புலிகள் பிடிவாதம் செய்தனர்.

இது தவிர, யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுக்கான மின் விநியோகத்தை மறுசீரமைப்பது பற்றியும், யாழ்ப்பாண பொது நூலகத்தை மீளக்கட்டியெழுப்புவது குறித்தும் கலந்துரையாடப்பட்டது. மேலும், பேச்சுவார்த்தைகள் சுமுகமாக முன்னேறுவதற்கேற்ற வகையில் போர் நிறுத்தமொன்று பிரகடனம் செய்யப்படவேண்டுமென்ப புலிகள் வலியுறுத்தினர். அடுத்து வரும் இரு வாரங்களில் மீண்டும் சந்தித்துப் பேசுவது என்ற முடிவுடன் முதலாவது சுற்றுப் பேச்சுக்கள் நிறைவடைந்தது.

இந்தப் பேச்சுக்கள் மிகவும் திருப்திகரமான முறையிலும், பயன்மிக்கதாகவும் அமைந்திருந்ததாக அரசு தரப்பு தூதுக்குழுவின் சார்பில் லயனல் பெர்ணண்டோ கொழும்பு திரும்பியதும் அறிவித்து இருந்தார். ஆனால், புலிகளின் பிரதிபலிப்பு வேறுவிதமாக இருந்தது. துன்பப்படும் மக்கள் எதிர்நோக்கும் அன்றாடப் பிரச்சினைகள் பற்றி முதல் கட்டத்திலும், அடிப்படை அரசியல் பிரச்சினைகள் குறித்து அடுத்த கட்டத்திலும் பேசப்படலாம் என்று புலிகள் தரப்பில் தந்திரமாக கரிகாலன் பிரகடனம் செய்தார்.

இரண்டாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களுக்காக யாழ்ப்பாணம் செல்வதற்கு அரசாங்கத் தரப்பு தூதுக் குழு தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. கொழும்பின் தொட்டலங்க பகுதியில் ஜனாதிபதி தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஐ.தே.க.வின் ஜனாதிபதி வேட்பாளரான காமினி திசாநாயக்கா நள்ளிரவை நெருங்கும் சமயத்தில் தனது உரையை நிகழ்த்தி முடித்துவிட்டு மணிக்கூட்டை திரும்பிப்பார்த்தார். மணி 12ஐத் தாண்டியிருந்தது. அதனால் இரவு வந்தனங்கள் சொல்வதா அல்லது காலை வணக்கம் சொல்லி உரையை நிறைவு செய்வதா எனக்கேட்டார். பின்னர் எது எப்படியாயினும் இனிய காலை வணக்கங்கள் எனக்கூறி உரையை முடித்துவிட்டு மேடையிலிருந்து கீழிறங்க முற்பட்டார். அப்போது, திடீரென்று வெடிகுண்டு வெடித்தது. கொழும்பு நகரில் ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவுக்குப் பின்னர், மீண்டும் ஒரு தற்கொலைத் தாக்குதல் வெற்றிகரமாக நிறைவேறியது.

காமினிதிசாநாயக்க, வீரசிங்க மல்லிமாராச்சி, ஓசி அபே குணசேகர உட்பட சுமார் 53 முக்கிய பிரமுகர்கள் ஸ்தலத்திலேயே கொலையுண்டனர். சுமார் நூறுக்கும் அதிகமானவர்கள் காயமடைந்தனர். 1994 அக்டோபர் 23 அன்றிரவு இக்குண்டு வெடிப்புச் சம்பவம் இடம் பெற்றிருந்தது. இக்குண்டுத் தாக்குதலை நடத்தியவர்கள் புலிகளே என்பது சுட்டிக் காட்டத்தக்கது.

அப்போது ஜனாதிபதி வேட்பாளராக இருந்த திருமதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க இத்தாக்குதல் தொடர்பாக புலிகள் மீது குற்றம் சுமத்த அவசரப்படவில்லை. அரசு தகவல்துறை ஊடகங்கள் இது ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் உட்பூசலின் விளைவாகக்கூட இடம் பெற்றிருக்கலாம் என்று நம்பும் அளவுக்கு செய்திகளை வெளி யிட்டன. அப்போது, ஐ.தே.க.வின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த சரத் அமுனும, 'அரசாங்கம் அளவுக்கு

அதிகமாக புலிகளுக்காக விட்டுக்கொடுக்கிறது' என குற்றம் சுமத்தி இருந்தார். காமினி திசாநாயக்காவின் படுகொலையை அடுத்து தென் இலங்கையில் நிலவிய பதட்டச் சூழல் காரணமாக அரசாங்கத் தரப்பு தூதுக்குழு 24 அக்டோபர் 1994ல் மேற்கொள்ளத் திட்டமிட்டிருந்த யாழ்ப்பாண விஜயம் ரத்துச் செய்யப்பட்டது.

ஜனாதிபதி வேட்பாளரான காமினி திசாநாயக்கா கொல்லப்பட்ட போதும் தேர்தல் ஒத்திவைக்கப்படவும் இல்லை. ரத்துச் செய்யப்படவும் இல்லை. ஐ.தே.க.வின் வேட்பாளராக மறைந்த காமினி திசாநாயக்காவின் விதவை மனைவியான சிறிமா திசாநாயக்கா நிறுத்தப்பட்டார். ஜனாதிபதி தேர்தலில் காமினி திசாநாயக்காவை தோற்கடிக்க முடியாது என்பதால் புலிகளுடன் இணைந்து திருமதி சந்திரிகா திட்டமிட்டுத்தான் இப்படுகொலை நிகழ்த்தப்பட்டது என்பதுபோல உணர்ச்சிபூர்வமான பிரச்சாரங்கள் முடுக்கி விடப்பட்டன.

புலிகளுக்கு எதிரான போர் தொடர வேண்டும் என்பதையே ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தேர்தல் பிரசாரத்தின் கருப்பொருளாக்கியது. ஆனால், சமாதானம் ஏற்படவேண்டும் என்பதை எடுத்துரைத்து சமாதான முயற்சிகளைத் தொடரப் போவதாக திருமதி சந்திரிகா ஆணித்தரமாக வலியுறுத்திப் பிரச்சாரத்தை முன்னெடுத்தார். ஜனாதிபதி தேர்தல் களத்தில் முன்னர் எப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு 62 சதவீத வாக்குகளைப் பெற்று 9 நவம்பர் 1994இல் திருமதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க ஜனாதிபதியாக தெரிவு செய்யப்பட்டார். தேர்தல் முடிவுகளை வரவேற்ற புலிகள் நல்லெண்ண நடவடிக்கையாக 12 நவம்பர் 1994இல் ஒரு வார காலத்திற்கு போர் நிறுத்தம் செய்யப்படுமென்ற அறிவிப்பை ஒருதலைப்பட்சமாக வெளியிட்டனர்.

கடிதப் பரிமாற்றங்கள்!

புலிகளுக்கும், திருமதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க அரசாங்கத்துக்கும் இடையிலான பேச்சுவார்த்தைகள் பெரும்பாலும் கடிதப் பரிமாற்றங்களுக்கு ஊடாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டது. இக்கடிதப் பரிமாற்ற தூதுவராக சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கம் பணிபுரிந்தது. புலிகளின் ஒரு தலைப்பட்சமான ஒரு வாரகால போர் நிறுத்த அறிவிப்புக்கு முதலில் அரசாங்கம் பதிலளித்தது. 19 நவம்பர் 1994 முதல் இருவார கால போர் நிறுத்தம் கடைப்பிடிக்கப்படுமென அரசாங்கம் அறிவித்தது.

இதற்கு 20 நவம்பர் 1994இல் புலிகள் பதிலளித்தனர். அப்பதிலில், புலிகளின் மேஜர் தர உறுப்பினரான அருந்தன் என்பவர் நெடுங்கேணியில் படையினரால் கொல்லப்பட்டதாக குறிப்பிட்டதுடன் இச்சம்பவம் புலிகள் அறிவித்த போர் நிறுத்த அறிவிப்பை படையினர் மீறியதாக குற்றம் சுமத்தப்பட்டிருந்தது. மேலும், இச்சம்பவம் தொடர்பாக உடனடியாக விசாரணை நடத்தப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தப்பட்டிருந்தது. இக்கடிதத்திற்கு நவம்பர் 22, 1994இல் அரசாங்கம் பதிலளித்து இருந்தது.

நெடுங்கேணி சம்பவம் தொடர்பில் அரசாங்கம் எடுத்த நடவடிக்கை திருப்தி தருவதாக தெரிவித்து நவம்பர் 25, 1994இல் புலிகள் மீண்டும் கடிதம் எழுதினர். இக் கடிதத்தில் பகைமை தவிர்ப்புக்கான உடன்பாடு காண்பதற்கு ஏதுவான பிரச்சினை முன் வைக்கப்பட்டதோடு இது தொடர்பான வரைவுகள் பேச்சுவார்த்தை மேசையில் இணக்கம் காணப்பட்ட பின்னரே வெளியிடப்பட வேண்டும் எனவும் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டு இருந்தது. இக் கடிதத்துக்கு அரசாங்கத்தின் சார்பாக பிரதிப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் என்ற வகையில் அநுருத்த ரத்வத்த டிசம்பர் 7, 1994இல் பதில் எழுதினார். இக்கடிதத்தில்

பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்கான இணக்கம் வெளியிடப்பட்டது. அத்துடன் பகைமைத் தவிர்ப்பு தொடர்பான அடிப்படை விஷயங்களில் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனின் பார்வை குறித்து தெளிவைப் பெற விரும்புவதாகவும் குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது.

அதாவது,

1. அரசாங்கத்துடன் பகைமையை தவிர்க்க புலிகள் விரும்புகின்றனரா?
2. இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பதற்கான ஒரு முன்னோடி நடவடிக்கையாகவே பகைமைத் தவிர்ப்பை அரசாங்கம் விரும்புகின்றது. பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காணப்படாமையின் பெறுபேறாகவே யுத்தம் தோன்றியது. எனவே, யுத்தத்தை முடிவுறுத்தும் வகையிலான பேச்சுவார்த்தையை புலிகள் விரும்புகின்றனரா? 3. பகைமைத் தவிர்ப்பு உடன்பாடு என்பதை போர் நிறுத்தம் என்று அர்த்தம் கொள்ளலாமா? 4. நாடு முழுவதிலும் எல்லாவிதமான அரசியல் படுகொலை நடவடிக்கையில் ஈடுபடுவதைத் தவிர்க்க புலிகள் முன்வருவார்களா? 5. இவை தொடர்பாக இருவர காலத்தினுள் நல்ல முடிவுகள் எட்டப்படும் பட்சத்தில் பேச்சுவார்த்தை மேசையில் சந்தித்து சமாதான நடவடிக்கைகளை முன்னெடுக்கலாம். 6. புனரமைப்புப் பணிகளை துரிதப்படுத்தவும், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்கான தரைப்பாதையை ஏற்படுத்தவும் அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறது. இவை அனுருத்த ரத்வத்தையின் கடிதத்தில் முன்வைக்கப்பட்ட விடயங்கள் ஆகும்.

ஐ.தே.க.வின் தலைவரான காமினி திசாநாயக்கா உட்பட 53 பேர் கொல்லப்பட்ட குண்டு வெடிப்பு சம்பவம் ஏற்படுத்திய பதட்டத்திற்கு மத்தியில் இக் கடிதம் எழுதப்பட்டது என்பது மனங்கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும். அதாவது இச்சம்பவம் ஏற்படுத்திய பதட்டத்திற்கு மத்தியிலும் சமாதான முயற்சிகளை முன்கொண்டு செல்லும் திடசித்தம் அரசுக்கு இருப்பதை வெளிப்படுத்தியதோடு, அரசியல் ரீதியாக எதிர்நோக்கப்படும் சவால்களைச் சுட்டிக்காட்டிப் புலிகள் ஆக்கபூர்வமாக ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்று வேண்டுகல் விடப்பட்டிருந்தது. இக்கடிதத்திற்கு டிசம்பர் 8, 1994இல் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனின் பெயரால் பதிலளிக்கப்பட்டது. அதில் சமாதான முயற்சிகளை சீர்குலைக்க முயலும் இனவாத சக்திகளின் சவாலுக்கு முகம் கொடுக்க அரசாங்கம் தயாராக இருப்பது குறித்து மகிழ்ச்சி தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. பல்வேறு விதமான பொய்ப் பிரசாரங்களுக்கு மத்தியிலும் திருமதி சந்திரிகா குமாரதுங்க வெற்றியீட்டியிருப்பது இன முரண்பாட்டிற்கு சமாதான வழிகள் மூலம் தீர்வு காண மக்கள் வழங்கிய ஆணை எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் மக்கள் எதிர்நோக்கும் உடனடிப் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டும். இவற்றைப் புனரமைப்பு, புனர் நிர்மாணம் என்பவற்றோடு மட்டுப்படுத்திவிட முடியாது. அதாவது பொருட்கள் எடுத்துவரப்படுவதில் உள்ள தடை முற்றாக

நீக்கப்படவேண்டும். சங்குப்பிட்டி ஊடான போக்குவரத்துப் பாதை திறக்கப்பட வேண்டும். மற்றும் அன்றாடப் பிரச்சினைகளுக்கு உடனடித் தீர்வு காணப்படுவதே தேசிய இனப் பிரச்சினைத் தீர்வு குறித்து பேசுவதற்கு தேவையான இயல்புநிலை உருவாவதற்கான முன்னோடிச் செயற்பாடாக இருக்கும் எனத் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. இக்கடிதத்தின் முடிவில் அரசாங்கம் இருவாரகால பகைமைத் தவிர்ப்பை அறிவித்துக் கடைப்பிடிக்க முன்வந்தால் அதைப் புலிகளும் பின்பற்றுவார்கள் எனத் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

இக் கடிதத்திற்கு மீண்டும் 13 டிசம்பர் 1994இல் அரசாங்கம் சார்பில் அநுருத்த ரத்வத்தவினால் பதிலளிக்கப்பட்டது. அதில் ஜனவரி முதலாம் திகதி முதல் இரு வாரகாலம் பகைமைத் தவிர்ப்பு நிலை நீடிக்கப்படும் எனத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அத்துடன் இதற்கான நகல் வரைபைத் தயாரிக்கும் பொருட்டு அரசாங்கத்தரப்புத் தூதுக்குழு யாழ்ப்பாணத்திற்கு நேரடி விஜயம் செய்து புலிகளின் பிரதிநிதிகளோடு பேச விரும்புவதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

இக்கடிதத்துக்கு புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனின் பெயரால் 15 டிசம்பர் 1994ல் பதிலளிக்கப்பட்டது. அதில் அரசாங்கத்தரப்புத் தூதுக் குழுவின் யாழ்ப்பாண விஜயத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பதாக சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

17 டிசம்பர் 1994ல் அரசாங்கம் சார்பில் பிரதிப்பாதுகாப்பு அமைச்சர் அநுருத்த ரத்வத்த புலிகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் முன்னைய 9 டிசம்பர் 1994 கடிதத்தில் தான் முன்வைத்த வினாக்களுக்குப் பதில் அளிப்பதைப் புலிகள் தவிர்த்து இருப்பதை நினைவுபடுத்தினார்.

இக்கடிதத்திற்கு புலிகள் சார்பில் 21 டிசம்பர் 1994இல் மிக நீண்ட கடிதமொன்று அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. இக் கடிதம் மிக நீண்டதாக அமைந்திருந்த போதும், முன்னையக் கேள்விகளுக்கு அதில் பதில் காணப்படவில்லை. இதேபோல நீண்டதொரு பதில் கடிதம் பிரதிப்பாதுகாப்பு அமைச்சர் அநுருத்த ரத்வத்தவினால் 29 டிசம்பர் 1994இல் அனுப்பப்பட்டது. இக் கடிதத்தில் வடக்கு கிழக்கு மாகாண மக்களின் நலன்களைப் பேணுவதிலும், இம் மாகாண அபிவிருத்தியிலும் அரசுக்குள்ள கடமைப்பாடு வலியுறுத்தப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் முதலாவது சுற்றுப்பேச்சுவார்த்தையின் போது காணப்பட்ட இணக்கங்கள் சில நடைமுறைப்படுத்துவது தாமதமாகியமைக்கு எதிர்க்கட்சித் தலைவர் உட்பட சுமார் 50 பேரை பலிகொண்ட குண்டுவெடிப்புச் சம்பவத்தில் புலிகள் ஈடுபட்டமையே காரணமாகியது என்பதையும் சுட்டிக்காட்டப் பட்டிருந்தது.

மேலும் எதிர்வரும் 2 ஜனவரி 1995இல் அரசாங்கத் தரப்புத் தூதுக்குழு யாழ்ப்பாணம் விஜயம் மேற்கொள்ள திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு நாள் விஜயமாக அமையும். இப் பேச்சுவார்த்தையில் பின்வரும் விடயங்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டும். 1. ஜனவரி 7 அல்லது 8ஆம் திகதி முதல்

பகைமைத் தவிர்ப்பு உடன்படிக்கையை பிரகடனம் செய்தல். இதன் நடைமுறை தொடர்பாக இணக்கம் காணுதல். 2. யாழ்ப்பாணத் திற்கான தரைப்பாதையை பயன்பாட்டுக்கு கொண்டு வருதல் உட்பட வடக்கு-கிழக்கு மாகாணத்தில் இயல்பு நிலையைத் தோற்றுவித்தல். 3. இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பதை இலக்காகக் கொண்ட பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பிப்பதற்கான திகதிகளை நிர்ணயித்தல். இந்தப் பேச்சுக்களின்போது வடக்கு-கிழக்கு மக்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளை இனங்கண்டு அரசியல் தீர்வு காண்பது. அரசியல் அதிகாரம், நிர்வாக அலகு போன்றவை அலசி ஆராயப்படும் எனவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது:

இக்கடிதத்திற்கு புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனின் பெயரால் 1 ஜனவரி 1995இல் பதில் எழுதப்பட்டது. இக்கடிதத்தில் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை இயல்பு நிலைக்கு திரும்புவதே பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பிப்பதற்கு அவசியம் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டதோடு தமிழ் மக்களின் அபிலாசைகளை பூர்த்தி செய்யக்கூடிய தீர்வு பற்றிப்பேச புலிகள் தயாராக இருப்பதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் 1995 ஜனவரி 2இல் அரசாங்கத் தரப்புத் தூதுக்குழுவை யாழ்ப்பாணத்தில் சந்திக்கத் தயாராக இருப்பதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அரசாங்கத் தரப்பின் பேச்சுக்களில் ஈடுபடும் புலிகளின் பிரதிநிதிகள் குழு, கடிதத்தின் உள்ளடக்க விடயங்கள் குறித்து ஆழமாகவும் விரிவாகவும் பேசப்படும் எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

இரண்டாவது சுற்று

02.01.1995இல் திருமதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க அரசாங்கத்தின் சார்பிலான தூதுக்குழு இரண்டாவது தடவையாக புலிகளோடு பேச்சுவார்த்தை நடத்த யாழ்ப்பாணம் சென்றது. திருமதி சந்திரிகா ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்ற பின்னர் சென்ற முதலாவது தூதுக்குழுவாக இது இருந்தது. ஜனாதிபதியின் செயலாளர் பாலபட்டபெந்தி தலைமையிலான இத் தூதுக்குழுவில் மூத்த இராணுவ அதிகாரிகள் இருவரும் இணைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

எனினும் 1994 அக்டோபரில் யாழ்ப்பாணம் சென்ற முதலாவது தூதுக்குழுவுக்கு கிட்டிய மகத்தான வரவேற்பு இரண்டாவது தடவையாகச் சென்ற தூதுக்குழுவுக்கு கிடைக்கவில்லை. இதற்குப் பிரதான காரணம் புலிகளின் மனப்போக்கில் சந்தேகம் ஏற்பட்டு இருந்ததே ஆகும். இதற்கு டிசம்பர் 6 1994இல் ஒலிபரப்பான புலிகளின் குரல் செய்தி ஒரு உதாரணம் ஆகும். "இலங்கை இராணுவம் தனக்கு தேவையான ஆயுத தளபாடங்களைக் கொள்வனவு செய்வதற்கு ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க பாதுகாப்பு அமைச்சர் என்ற வகையில் அனுமதி வழங்கியுள்ளார். இது சமாதானம் தொடர்பான முயற்சிகளில் அவர் இரண்டு விதமான வழிகளைப் பின்பற்றுவதையே தெளிவுபடுத்துகிறது. 17 வருடங்கள் ஆட்சி

புரிந்த ஐ.தே.க.வினால் புலிகளைத் தோற்கடிக்க முடியாத போதுதான் சமாதானப் புறாவாக திருமதி சந்திரிகாவை சிங்கள மக்கள் தெரிவு செய்தனர். ஆனால், படையினருக்கு ஆயுதம் வாங்கிக் குவிக்கும் அரசின் நடவடிக்கை சமாதான முயற்சிகளிலிருந்து விலகிச் செல்வதையே புலப்படுத்து கிறது. இந்நிலையில் இனப்பிரச்சினைக்கு நியாயமான தீர்வு எப்படிக் கண்டடைய முடியும்” எனக் கேள்வி எழுப்பியிருந்தது புலிகளின் குரல். அத்துடன் படையினரின் முன்னேற்றத்தைப் புலிகள் ஒரு போதும் அனுமதிக்கப்போவது இல்லை எனவும் உறுதியாக கூறியிருந்தது.

இதேவேளை புலிகளுக்கும் சந்திரிகா அரசுக்கும் இடையிலான கடிதத் தொடர்புகள் நீடித்து சமரசப் பேச்சுக்கு நேரம் நெருங்கிக் கொண்டு இருந்த வேளையில் இந்தியாவிலிருந்து திடீர் அறிவிப்பொன்று வெளியானது. முன்னாள் இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி கொலை வழக்கு தொடர்பாக இந்திய நீதிமன்றங்களினால் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கும் புலிகள் தலைவர் பிரபாகரன் மற்றும் பொட்டம்மான், அகிலா ஆகியோர் இந்தியாவுக்கு நாடு கடத்தப்படவேண்டும் என்பதே அந்த அறிவிப்பு ஆகும்.

இதேவேளை புலிகளை தமிழர் தரப்பின் முக்கிய பிரதிநிதிகளாக மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்வதாகவும், (அதாவது ஏகப்பிரதிநிதிகளாக அல்ல) இந்திய மத்திய அரசின் நட்புறவுகளை பேண விரும்புவதாகவும் திருமதி சந்திரிகா தலைமையிலான அரசு காட்ட முற்பட்டது. இவைகள் புலிகளின் எண்ணத்தில் சந்தேகக் கோடுகளை வரைந்தன. இவற்றின் காரணமாக புலிகள் இரண்டாவது தடவையாக சென்ற அரசாங்கத் தூதுக்குழுவுக்கு மகத்தான ஒரு வரவேற்பை வழங்க முன்வரவில்லை. சமாதானம் தொடர்பாக புலிகளைக் கடந்து நேரடியாக மக்களோடு அரசாங்கம் தொடர்பு கொள்வதைப் புலிகள் அனுமதிக்கவில்லை.

இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளின் போது போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தின் நடைமுறைகள் தொடர்பான வரைவு இணக்கம் காணப்பட்டது. போரினால் பாதிக்கப்பட்ட வடக்கு-கிழக்கு மாகாணத்தின் புனரமைப்புப் பணிக்காக சுமார் 40 பில்லியன் டிபாவை ஒதுக்கி வழங்க அரசு முன் வந்தது. இந்தப் பணத்தை கையாள்வதற்காக அரசாங்கமும், புலிகளும் இணைந்து ஒரு குழுவை அமைப்பது எனவும், இக்குழுவிற்கு தேவையான அதிகாரங்களை வழங்கி திட்டங்களை வரைந்து நடைமுறைப்படுத்துவது எனவும் இணங்கிக் கொள்ளப்பட்டது.

வடபகுதிக்குப் பொருட்கள் எடுத்துச் செல்லப்படுவதில் காணப்படும் கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்துவது, வடபகுதி கடற்பரப்பில் மீன்பிடியில் ஈடுபடுவதற்கான தடைகளை நீக்குவது என்பன போன்ற விடயங்களும் பேசப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்திற் கான போக்குவரத்து பாதை ஏற்படுத்துவது தொடர்பில் பூநகரி சங்குப்பிட்டிப்பாதை மற்றும் ஆணையிறவு ஊடான கண்டி வீதி என்பன பற்றி ஆராயப்பட்டது.

இரண்டாவது சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளை அடுத்தும், இப் பேச்சுவார்த்தை தொடர்பான கடிதப் பரிமாற்றங்களை அடுத்தும், கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் ஏக காலத்தில் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகியது. 05 ஜனவரி 1995 அன்று கொழும்பில் ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்கவும் யாழ்ப்பாணத்தில் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனும் இந்த ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்டனர். 1995 ஜனவரி 6ஆம் திகதியன்று பாராளுமன்றத்தில் புதிய கூட்டத்தொடரை ஆரம்பித்து வைத்து உரையாற்றிய ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா புலிகளுடன் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தாகியுள்ளது எனவும், இது 1995 ஜனவரி 8ம் தேதி முதல் நடைமுறையில் அமுல்படுத்தப்படும் எனவும் அறிவித்தார். 1990 ஜூனில் போர் மூண்டதற்குப் பின்னர் அறிவிக்கப்பட்ட முதலாவது போர் நிறுத்தப்பிரகடனம் இது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தின் உள்ளடக்கம்

இந்த போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தின் உள்ளடக்க அம்சங்கள் பின்வருமாறு அமைந்து இருந்தன.

1. எந்தவொரு தரப்பும் வலிந்து தாக்கும் நடவடிக்கை எதிலும் ஈடுபடக்கூடாது. அவ்வாறு ஈடுபடுவது போர் நிறுத்த ஒப்பந்த மீறலாகவே கருதப்படும்.
2. பாதுகாப்பு படையினரும், புலிகளும் தற்போதுள்ள தத்தம் நிலைகளைப் பேணுவர். இரு தரப்புக்கும் இடையே குறைந்த பட்சம் 600 மீட்டர் இடைவெளி பேணப்படும். தத்தம் முன்னணிக் காவலரண் பகுதியிலிருந்து 100 மீட்டர் வரை இரு தரப்பும் நடமாட முடியும். எந்தவொரு தரப்பாவது குனியப் பிரதேசப் பகுதிக்குள் பிரவேசிப்பது அத்துமீறும் செயலாகக் கருதப்படும்.
3. கடற்படையும், விமானப்படையும் இலங்கையின் இறைமை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை பேணிப் பாதுகாக்கும் தமது சட்ட பூர்வமான கடமைகளில் ஈடுபடுவர். எனினும் புலிகளின் சட்டபூர்வ நடவடிக்கைகளுக்கு இடையூறு இல்லாத வகையிலும், குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களில் மீனவர்களின் மீன்பிடி நடவடிக்கைக்கு பாதிப்பு இல்லாத வகையிலும் இது மேற்கொள்ளப்படும்.
4. நாச வேலைகள், குண்டு வெடிப்புகள், ஆட் கடத்தல், படுகொலைகள் மற்றும் மிரட்டல்கள் என்பன எந்தவொரு அரசியல் குழுவுக்கும் அல்லது தனி நபர்களுக்கும் எதிராக மேற்கொள்ளப்படக்கூடாது. இவை இடம் பெற்றால் ஒப்பந்த மீறலாகவே கருதப்படும்.
5. (1) ஒப்பந்த மீறல்களை கண்காணிப்பதற்காகவும் விசாரணை நடத்துவதற்காகவும் குழுக்கள் அமைக்கப்படும். இக் குழுக்கள் யாழ்ப்பாணம்

பாணம், மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு பிரதேசங்களிலும் தேவைப்படும் வேறு இடங்களிலும் செயற்படும்.

(II) ஒப்பந்த மீறல்கள் தொடர்பான முறைப்பாடுகளை ஆராய்வதும், பிணக்குகளுக்கு தீர்வு காண்பதும் இக் குழுக்களின் கடமைப்பொறுப்பாக இருக்கும்.

(III) இக் குழுவின் உறுப்பினர்களாக கனடா, நெதர்லாந்து, நோர்வே ஆகிய நாடுகளில் இருந்தும், சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்திலிருந்தும் நபர்கள் பெறப்படுவதோடு உள்ளூரிலுள்ள ஓய்வுபெற்ற நீதிபதிகள், ஓய்வுபெற்ற உயர் அரசாங்க அதிகாரிகள், மதப்பிரமுகர்கள் மத்தியிலிருந்தும் தெரிவு செய்யப்படுவோர் நியமிக்கப்படுவர்.

(IV) ஒவ்வொரு குழுவிலும் அரசுத் தரப்பு பிரதிநிதிகள் இருவர், புலிகளின் பிரதிநிதிகள் இருவர் இடம்பெறுவதோடு வெளிநாடு ஒன்றின் பிரதிநிதி தலைவராக கடமைபுரிவர்.

(V) இக் குழுவினரின் சுதந்திரமான நடமாட்டத்திற்கு இருதரப்பினரும் பூரண ஒத்துழைப்பை நல்குவர்.

(VI) இக் குழுவின் உறுப்பினர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை வழங்குவதில் இருதரப்பும் முழு ஒத்துழைப்பையும் வழங்குவர்.

6. உள்ளூர் மட்டத்திலேயே பிரச்சினைகளை பேசித் தீர்க்கும் வகையில் புலிகளின் பிரதேச பொறுப்பாளர்களுக்கும், பிரதேச படை அதிகாரிகளுக்கும் இடையே தொலைத்தொடர்பு வசதிகளை ஏற்படுத்துதல்.

7. போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் முறித்துக்கொள்ளப்பட வேண்டுமாயின் 72 மணிநேர முன்னறிவிப்பு வழங்கப்படவேண்டும்.

இந்த ஒப்பந்தத்தின் அமுலாக்கம் தொடங்கிய முதலாவது வாரத்தில் சுமார் நான்கு அல்லது ஐந்து சம்பவங்கள் அவதானிக்கப் பட்டன. எனினும், அவை சுமுகமாகப் பேசித் தீர்க்கப்பட்டன. இரண்டாவது வாரம் முடிந்தபோதும், ஒரு துப்பாக்கி வேட்டுக்கூட தீர்க்கப்படவில்லை. எனவே போர் ஓய்வுக்கு வந்துவிடும் என்றுதான் பெரும்பாலானவர்கள் நம்பினர்.

இந்த நிலையில் மூன்றாவது சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைக்கான திகதி குறிக்கப்பட்டது. 1995 ஜனவரி 14ஆம் திகதி தைப்பொங்கல் தினத்தன்று அரசுத் தரப்பு தூதுக்குழு மூன்றாவது தடவையாக யாழ்ப்பாணம் வந்தடைந்தது. நிரந்தரமானப் போர் ஓய்வு அதன் மூலம் அரசியல் பேச்சுக்கள் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும். இதுவே அரசுத் தரப்பு தூதுக்குழு முன் வைத்த

விடயமாக இருந்தது. ஆனால், இயல்புநிலை உருவாக்கப்படவில்லை என்று புலிகள் சாதித்தனர். அதாவது

(I) வடபகுதிக்கு சில பொருட்கள் எடுத்து வரப்படுவதில் இருக்கும் கட்டுப்பாடுகள் முற்றாக நீக்கப்பட வேண்டும். (II) பூநகரியின் சங்குப்பிட்டி கேரதீவு ஊடாக மக்கள் போக்குவரத்துக்கு வசதியாக பூநகரி படைமுகாம் அகற்றப்படவேண்டும். (III) வட பகுதி கடலில் சுதந்திரமான மீன்பிடிக்கு வசதி செய்யப்பட வேண்டும். (IV) கிழக்கில் படையினரின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்ட பகுதிகளில் ஆயுதங்களுடன் புலிகள் சுந்திரமாக நடமாட அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். இந்த நிலைமைகள் உருவாக்கப்படும்போதுதான் இயல்பு நிலை உருவானதாக கருதமுடியும் என்பது புலிகளின் நிலைப்பாடாக இருந்தது. இந்த நிலைமைகள் உருவான பின்னரேயே அரசியல் விடயங்கள் தொடர்பாகப் பேச்சுவார்த்தை மேசையில் ஆராய முடிமெனப் புலிகள் தெரிவித்தனர்.

1995 ஜனவரி 26இல் வடபகுதிக்கு பொருட்கள் எடுத்துச் செல்வதில் விதிக்கப்பட்டிருந்த கட்டுப்பாடுகளில் தளர்வு ஏற்படுத்தப்பட்டதாக அறிவித்த அரசாங்க வர்த்தமானி வெளியாகியது. அத்துடன், போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தின் அமுலாக்கத்தை கண்காணிப்பதற்காக பிற நாடுகளிலிருந்து சில கண்காணிப்பாளர்களும் வரவழைக்கப்பட்டிருந்தனர். நோர்வே நாட்டைச் சேர்ந்த ஒவுடன் ஹோல்ம் (Audun Holm) ஜோகான் கபரியல்சன் (Johan Gabrielson) ஆகியோரும் ஒல்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த லெப், கேணல் கோல் ஹன்றி ஹோஸ்டிங் (Lt.Col.Paul Hentry Hosting) மற்றும் கனடாவைச் சேர்ந்த மேஜர் ஜெனரல் மில்லர் (Maj.Gen.c.Miller) ஆகியோர் இவ்வாறு வரவழைக்கப்பட்டவர்களாவர்.

இவர்கள் யாழ்ப்பாணம் சென்று புலிகளுடன் பேசுவதற்கு திட்டமிட்டு கொழும்பு உல்லாச விடுதியொன்றில் தங்கவைக்கப்பட்டு இருந்தனர். இவ்வேளையில் கட்டுநாயக்காவிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் நோக்கி புறப்பட்ட AM32ரக அன்ரனோவ் விமானமொன்று நீர் கொழும்பு பகுதியில் நொறுங்கி விழுந்தது. இந்தச் சம்பவம் ஒரு விபத்தா அல்லது இதற்கு நாசவேலை ஏதும் காரணமா என்பது இன்றுவரைக் கண்டறியப்படவில்லை.

ஆனால், நீர் கொழும்பு கடலில் நொறுங்கி விழுந்த அன்ரனோவ் ரக விமான விபத்தை அடுத்து யாழ்ப்பாணத்திற்கான வான் பயணம் தடைப்பட்டது. இவ் வேளையில் போர் நிறுத்த ஒப்பந்த மீறல் சம்பவங்கள் இடம் பெறுவதாக இருதரப்பும் ஒருவர் மீது ஒருவர் குற்றச்சாட்டுக்களை சுமத்திக் கொண்டனர். 3 பெப்ரவரி 1995இல் ஜனாதிபதியின் செயலாளர் கே.பாலபட்ட பெந்தி புலிகளின் அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளர் சு.ப.தமிழ்ச் செல்வனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அக் கடிதத்தில் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளவாறு கண்காணிப்புக்குழு செயற்படுவதைப் புலிகள் இன்னமும் அனுமதிக்கவில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார்.

இதற்குப் பதிலளித்த தமிழ்ச்செல்வன் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்பு பணிக்காக வரவழைக்கப்பட்டுள்ள வெளிநாட்டவர்களை புலிகளின் தலைமை சந்தித்துப் பேசுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை அரசாங்கம் இன்னமும் செய்யவில்லை எனத் தெரிவித்தார். அத்துடன், புலிகளின் தலைமையைப் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்பாளர்கள் சந்தித்துப் பேசுவதற்கு முன்பாக திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு பிரதேசங்களுக்கு இப்பிரமுகர்கள் அனுப்பப்பட்டமை புலிகளின் ஒப்புதலை பெறாத விடயம் எனவும் சுட்டிக்காட்டி விசனம் தெரிவித்தார்.

இந்தக் கடிதப் பரிமாற்றங்களின் பின்னர் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புப் பணிக்காக வெளிநாடுகளில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்டவர்கள் பெப்ரவரி 5ஆம் தேதி யாழ்ப்பாணம் சென்றனர். அங்கு புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் உட்படப் புலிகளின் உயர்மட்ட உறுப்பினர்கள் பலரையும் சந்தித்துப் பேசினர். புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனுடனான கண்காணிப்புக் குழு உறுப்பினர்களின் சந்திப்பு சுமார் 30 நிமிடம் நீடித்தது.

இந்தச் சந்திப்பின்போது புலிகள், போர் நிறுத்த உடன்பாடு தொடர்பாக அரசாங்கத்திடமிருந்து மேலதிக விளக்கங்களை பெறவேண்டும் எனவும் கண்காணிப்புக் குழுவின் அமைப்பு வடிவம், செயற்பாடு தொடர்பாக இணக்கம் காணப்படவேண்டும் எனவும் தெரிவித்தார். இவற்றின் மூலமாகவே போர் நிறுத்த உடன்பாடு சுமுகமாக அமுலாக்கப்படலாம் எனவும் சாதித்தனர். இவ் வகையில் 15 ஜனவரி 1995இல் புலிகள் அரசுக்கு அனுப்பிய கடிதத்தை புலிகள் நினைவுபடுத்தினர்.

இக்கடிதத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தில் புலிகளின் உறுப்பினர்கள் ஆயுத பாணிகளாக நடமாடுவது பற்றியும் கடலில் சுதந்திரமாக நடமாடுவது குறித்தும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது தெரிந்ததே. மேலும் அரசாங்கம் புலிகளின் வேண்டுகோள் தொடர்பில் எதிர்மறையான பிரதிபலிப்புகளை வெளிக்காட்டு வதாகவும், நான்காவது சுற்றுப் பேச்சுக்களை ஆரம்பிப்பதில் வேண்டுமென்று தடங்கல்களை ஏற்படுத்துவதாகவும் புலிகள் குற்றம் சுமத்தினர்.

இருதரப்பும் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் கண்காணிப்புக் குழுவின் பணிகள் ஆரம்பமாவதைத் தடுத்தன. கண்காணிப்புக் குழுவின் கடமைப் பொறுப்பு தொடர்பாக தெளிவான வரையறைகள் செய்யப்பட்ட பின்னரே இதன் பணி தொடரவேண்டுமெனப் புலிகள் கருதினர். கண்காணிப்புக் குழுவின் பணிகள் தொடங்க இடமளிக்கப்பட்டு, கடமைப் பொறுப்பு தொடர்பான வரையறைகளை சமாந்தரமாக மேற்கொள்ளலாம் என்று அரசு கருதியது. அதாவது, கிழக்கில் ஆயுத பாணிகளான புலிகளின் சுதந்திர நடமாட்டம், சுதந்திரமானக் கடற்பயணங்கள், தடையற்ற மீன்பிடி என்பவற்றை, கண்காணிப்புக் குழு செயற்படுவதற்கு ஒரு முன் நிபந்தனையாக புலிகள் முன்வைத்தனர். இதனை ஏற்றுக்கொள்ள அரசாங்கம் சிரமப்பட்டது. இந்த

நிலையில் பெப்ரவரி 25ஆம் திகதியன்று புலிகள் அரசுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் தற்போதைய போர் ஓய்வு நிலையை ஒரு நிரந்தர போர் நிறுத்தமாக வளர்ப்பதற்கு உதவும் வகையில் கண்காணிப்புக் குழு செயற்படுவதில் தேவையற்ற தாமதங்களை அரசாங்கம் ஏற்படுத்துவதாக குற்றம் சுமத்தினர்.

ஒப்பந்த மீறல் சம்பவங்கள் தொடர்பாக புலனாய்வு விசாரணைகளில் கண்காணிப்பு பணியில் சமாதானக் குழுக்கள் ஈடுபடுவதற்கான வழி வகுக்கப்படாமல் போர் நிறுத்தம் நிரந்தரமாக்கப்படவேண்டும் என்ற புலிகளின் கோரிக்கையை பரிசீலிக்க அரசாங்கம் தயங்கியது. ஜனவரி 3இல் இந்தச் சமாதானக் குழுக்கள் அமைப்பது தொடர்பில் நிபந்தனையற்ற ஒத்துழைப்பு வழங்கத் தயாராக இருப்பதாகத் தெரிவித்த புலிகள் பின்னர் அதிலிருந்து மெல்லப் பின்வாங்கினர். சுதந்திரமாக மீன் பிடிக்கும் உரிமை, கிழக்கில் புலி உறுப்பினர்கள் ஆயுதபாணிகளாக நடமாடும் உரிமை என்பவற்றை வலியுறுத்தினர்.

இதனால் ஜனவரி 8 முதல் செயற்பட்டிருக்க வேண்டிய சமாதானக் குழுக்களை செயற்படுவதற்கு புலிகள் தொடர்ந்து முட்டுக்கட்டை போட்டனர். இதனால் ஒப்பந்த மீறல் சம்பவங்கள் தொடர்பில் ஆராயும் சுயாதீனமான ஒரு குழு இருக்கவில்லை. இவ்வாறு நாட்கள் நகர்ந்து செல்கையில் மார்ச் 14, 1995ல் ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா, நிதியுதவி வழங்குபவர்கள் மத்தியில் கருத்து தெரிவித்த போது சில விடயங்களைக் குறிப்பிட்டார். அதாவது “புலிகள் பிரச்சினைகளைத் திசை திருப்புவதில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்பாளர்கள் தமது பணிகளை ஆரம்பிப்பதற்கு புலிகள் முட்டுக்கட்டை போடுகின்றனர். ஆரம்பத்தில் நிபந்தனையற்ற பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு இணக்கம் தெரிவித்த புலிகள் பின்னர் புதுப்புது நிபந்தனைகளைப் போடுகின்றனர்” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை முயற்சிகள் ஒரு ஆபத்தான கட்டத்தை நெருங்குகிறது என்பதை உணர்ந்தமையாலோ, என்னவோ ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா மூன்றாம் தரப்பு மத்தியஸ்தம் அல்லது அனுசரணை பற்றி பிரஸ்தாபித்தார். 20 பெப்ரவரி 1995இல் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் திருமதி சந்திரிகா இதனைப் பிரஸ்தாபித்து இருந்தார். அக் கடித வாசகம் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

“இனப்பிரச்சினைக்கான அடிப்படை மூலக்கூறுகள் குறித்து பேச ஆரம்பிக்க வேண்டிய கட்டத்தை நாம் நெருங்கியுள்ளோம். இந்த விவாதத்தின் இரகசியத் தன்மையின் உச்சத்தைப் பேணுவதற்காக நம்பிக்கையை நிலை நிறுத்தும் நோக்கில் பக்கச் சார்பற்ற நடுநிலையாளர் ஒருவரை அரசாங்கமும் புலிகளும் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும் எனப் பிரேரிக்கிறேன். அவருக்கு ஊடாக கருத்துப் பரிமாறவும், பிரேரணைகளை

முன் வைக்கவும் விளக்கம் பெறவும் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும் முடியும். இனப்பிரச்சினைக்கான அடிப்படை மூலக்கூறுகள் தொடர்பில் பரஸ்பரம் எமக்கிடையே கருத்துப் பரிமாற இது உதவும்.

இவர் பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பிக்கவும் இம் முயற்சிகளை முன்னெடுக்கவும், அரசியல் தீர்வு கண்டடையும் வரை தேவையான வகையில் ரகசியத் தன்மையை பேணக்கூடியவராக இருப்பார். இவர் எனக்கும் அரசாங்கத்திலுள்ள ஒரு சிலருக்கும் மட்டுமே நன்கு தெரிந்தவராக இத்தகையவரை வரவேற்க நீங்கள் தயாராக இருந்தால் இப் பிரேரணையை நான் முன்மொழிகிறேன்.

இது தொடர்பில் ஏற்கனவே பிரான்ஸ் அரசாங்கத்தின் ஆலோசனையை நாடியுள்ளேன். ஹெய்ட்டி மற்றும் எத்தியோப்பியா ஆகிய நாடுகளில் பிரான்ஸ் அரசாங்கத்தின் தூதுவராக இருந்த பிரான்கொய்ஸ் மைக்கேல் (Francois Michle) என்பவரது சேவையை வழங்க பிரான்ஸ் அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறது. ஆனால், இவரது சேவையைப் பெறுவது தொடர்பில் உங்களின் சம்பிரதாய பூர்வ ஒப்புதல் அவசியமானதாக உள்ளது.

பிரான்ஸ் அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதியாக அல்லாமல் அவர் ஒரு தனி நபராக எமக்கிடையிலான கருத்துப் பரிமாறல்களுக்கு உதவுவார். அவர் தனது தனிப்பட்ட கருத்துகள் எதையும் எம்மீது திணிப்பவராக இருக்கமாட்டார். எங்களில் ஒருவர் விரும்பும்போது அவர் தனது பணிகளை முடிவுறுத்தி விடுவார்.

தற்போது கொழும்பில் தங்கியிருக்கும் திரு.மைக்கேல் அவர்களை நான் நேரில் சந்தித்துப் பேசியுள்ளேன். நீங்கள் அவரைச் சந்திக்க விரும்பினால் அதற்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொள்ள முடியும். திரு.மைக்கேல் பெப்ரவரி 27 வரை கொழும்பில் தங்கியிருப்பார். பெப்ரவரி 27 முதல் மார்ச் 14 வரை தமது சொந்த அலுவல்களில் ஈடுபடுவதற்கு பிரான்ஸ் திரும்புகிறார். நீங்கள் விரும்பி அழைத்தால் பெப்ரவரி 27க்கு முன்பாக அல்லது மார்ச் 14இன் பின்னர் சந்திப்பதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம். மிக முக்கியமான இச் செயற்பாட்டில் இரகசியத் தன்மையைப் பேணிக் கொள்வதற்காக நீங்கள் நேரில் அவரை வரவேற்பது பொருத்தமாக இருக்கும்."

இவ் வாசகங்களின் உள்ளடக்கத்தை பரிசீலனை செய்யும் எவரும் ஜனாதிபதி இனப்பிரச்சினையின் அடிப்படை மூலக்கூறுகள் தொடர்பாக மூன்றாம் தரப்பு அனுசரணையாளரின் உதவியோடு புலிகளோடு பேசுவதற்குத் தயாராக இருந்ததை புரிந்துகொள்ள முடியும். புலிகள் அங்கீகாரம் வழங்கி இருந்தால் அரசாங்கத்தின் தீர்வுப் பொதியுடன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அவர் சென்றிருக்கலாம். அரசியல் தீர்வுக்கான முயற்சிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

ஜனாதிபதியின் இந்த ஆலோசனைக்குப் புலிகள் அனுப்பிய பதில் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

உங்களுடைய ஆலோசனைகள் தொடர்பில் நாங்கள் தீவிர கவனம் செலுத்தியுள்ளோம். அரசு தரப்பு பிரதிநிதிகளும், புலிகளும் நேரடியாக கருத்துகள் பரிமாறிக் கொள்வதே சிறப்பாக இருக்கும். இருதரப்பு பிரதிநிதிகளும் தகுதியான பொருத்தமான நபர்களாக இருப்பார்களென நம்புகிறோம். உங்கள் பிரதிநிதிகள் உங்கள் எண்ணங்களையும், பிரேரணைகளையும் திறந்த கலந்துரையாடலில் முன் வைக்கலாம். உள்ளூர் மற்றும் சர்வதேச மட்டத்தில் இக்கலந்துரையாடல்களும், அவற்றின் முன்னேற்றங்களும் பகிரங்கப்படுத்தப்படலாம். எமது நிலைப்பாட்டை தெரியப்படுத்தி யுள்ளதுடன் இந்தக் குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் நடு நிலையாளர் ஒருவருக்கு ஊடான கலந்துரையாடலை நாங்கள் விரும்பவில்லை. இதனை நீங்கள் விளங்கிக் கொள்வீர்களென நம்புகிறோம்.

விடயம் இத்துடன் முடிவுக்கு வந்துவிடவில்லை. பிரெஞ்சு தேச நடுநிலையாளர் ஒருவரின் பங்களிப்பை பெற அரசாங்கம் எடுத்த முயற்சி குறித்து மிகப் பரவலான விளம்பரம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அத்துடன் இதனைப் புலிகள் நிராகரித்தமை பற்றியும் பேசப்பட்டது.

மார்ச் 7ஆம் திகதியன்று லண்டனில் உள்ள புலிகளின் சர்வதேச செயலகம் புலிகளின் அரசியல் குழுவை மேற்கோள் காட்டி ஒரு செய்தியை வெளியிட்டது. இச்செய்திக்கு ஆதாரமாக அமைந்தது. அதற்கு முதல் நாள் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் பத்திரிகைகளுக்கு தெரிவித்த கருத்துகள் ஆகும். “வெளிநாட்டு மத்தியஸ்த முயற்சி ஒன்றை புலிகள் மறுத்துள்ளதாக கூறப்படுவது முற்றிலும் தவறானது ஆகும். வெளிநாடு ஒன்றின் மத்தியஸ்தத்தை புலிகள் ஒருபோதும் நிராகரித்தது இல்லை. ஆனால், வெளிநாடு ஒன்றின் பிரமுகர் ஒருவர் தனிப்பட்ட முறையில் மத்தியஸ்த முயற்சியில் ஈடுபடுவதைப் புலிகள் விரும்பவில்லை. இத் தனிநபர் பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்தவராயினும் பிரான்ஸ் அரசாங்கத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்த தாமஸ் செயற்பட முன்வருவதால் மத்தியஸ்தராக ஏற்றுக்கொள்வது சிரமமானது. அதேவேளை அவர் சந்திரிகாவுக்கு நெருக்கமான நண்பர் என்பதால் அவரது பக்கச் சார்பின்மை குறித்தும் சந்தேகம் தோன்றுகிறது” இவையே அந்தக் கருத்துகள் ஆகும்.

இலங்கை அரசுக்கும் புலிகளுக்கும் இடையேயான பேச்சு வார்த்தைகள் நேரடியாகவும், வெளிப்படையாகவும் இருக்க வேண்டும். இது பிரபாகரனின் பெயரால் ஜனாதிபதிக்கு எழுதப்பட்ட கடிதம் அனுப்பப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அன்ரன் பாலசிங்கம் தெரிவித்த கருத்து ஆகும். எமது மக்களும், சர்வதேச சமூகமும் இப்பேச்சுவார்த்தைகள் தொடர்பாக உன்னிப்பாக கவனம் செலுத்துகின்றன எனக் குறிப்பிட்ட பாலசிங்கம் மேலும் கூறுகையில்,

இத்தருணத்தில் தனிப்பட்ட மூன்றாம் நபருக்கு ஊடாக கருத்துப் பரிமாறலில் ஈடுபடுவது பொருத்தமானதும் அல்ல; புத்தி சாதுரியமானதும் அல்ல. இலங்கை அரசாங்கத்தின் சார்பில் நீங்கள் நியமிக்கும் பிரதிநிதிகளோடு எமது பிரதிநிதிகள் பேசலாம். உங்கள் பிரதிநிதிகள் ஊடாக நீங்கள் விரும்பும் கருத்துக்களை முன்வைக்கலாம். நாமும் அவ்வாறே செய்யலாம். இருதரப்பும் பயனுடைய வகையில் பேச்சுக்களை முன்னெடுக்க முடியும். எமது பிரச்சினைகள் இப்போது சர்வதேசச் சமூகத்தின் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது. இதனால் இருதரப்பு பேச்சுக்கள் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள எமது மக்கள் விருப்பமும் எதிர்பார்ப்பும் கொண்டுள்ளனர். எனவே ஒரு தனிநபருக்கு ஊடாக கருத்துப் பரிமாறல்களில் ஈடுபடுவது பொருத்தமானது அல்ல. புலிகள் மார்ச் 7, 1995இல் வெளியிட்ட இப் பத்திரிகைச் செய்தியின் பூரணமான உள்ளடக்கம் பெப்ரவரி 25இல் ஜனாதிபதிக்கு எழுதப்பட்ட கடிதத்தில் இருக்கவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

எனினும் மார்ச் 9, 1995ல் ஜனாதிபதி புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனுக்கு மீண்டும் பதில் அனுப்பினார். அதில் பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த மத்தியஸ்தர் நியமன விடயம் பற்றி விபரிக்கப்பட்டு இருந்தது. இந்த பிரஞ்சுக்காரர் ஜனாதிபதியின் தனிப்பட்ட நண்பர் என்ற புலிகளின் குற்றச்சாட்டு நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அரசின் நடவடிக்கைகள்

பெப்ரவரி 13, 1995இல் ஜனாதிபதி வடக்கு கிழக்கு புனரமைப்பு புனர் நிர்மாணப் பணிகளுக்காக ஒரு செயலணியை உருவாக்கினார். மார்ச் 1ஆம் தேதி இச்செயலணி யாழ்ப்பாணத்திற்கான விஜயம் ஒன்றை மேற்கொள்ள இருந்தது. இவைபற்றி பெப்ரவரி 16, 1995இல் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனுக்கு கடிதமூலம் அறிவிக்கப்பட்டது. இக்கடிதத்தில் 1. யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுக்கான மின் விநியோகம், 2. பிரதான வீதிகளைச் செப்பணிடுதல் 3. யாழ்ப்பாணம் பொது நூலகத்தின் புனர் நிர்மாணம் 4. யாழ்ப்பாணப் போதனா வைத்தியசாலையின் திருத்தப்பணிகள் என்பன மேற்கொள்ளப் படவுள்ளன. இதற்காக அரசு தொழில் நுட்ப உத்தியோகஸ்தர்கள் 20 பேர் பெப்ரவரி 1995இல் யாழ்ப்பாணம் வருகை தரவுள்ளமை பற்றிப் புலிகளுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டதோடு புலிகளின் ஒத்துழைப்பும் கோரப்பட்டு இருந்தது.

பெப்ரவரி 24, 1995இல் பூநகரி இராணுவ முகாமின் முன்னணிக் காவலரண்கள் பின் தள்ளப்பட்டது. இது சங்குப்பிட்டி, கோரீவு ஊடாக யாழ்ப்பாணத்திற்கும் வன்னிக்கும் இடையிலான பொதுபோக்குவரத்தை சுமுகமாக்குவதற்காகவே செய்யப்பட்டது.

பூநகரி இராணுவ முகாமைத் தாக்கி அழிப்பதற்காக நவம்பர் 1993இல் புலிகள் “ஒப்பரேசன் தவளை” எனப்பெயரிட்டு ஒரு இராணுவ நடவடிக்கையை

மேற்கொண்டனர் என்பது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. இச்சமரில் படைமுகாம் முற்றாக வீழ்ச்சி காணாதபோதும், சுமார் 500க்கும் மேற்பட்டப் புலிகளும், 650க்கும் மேற்பட்ட படையினரும் உயிரிழந்ததோடு படையினரின் டாங்கிகள் சில புலிகளால் கைப்பற்றப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இப் படை முகாமின் முன்னணிக் காவலரண்கள் பின் தள்ளப் பட்டமையால் பொதுப் போக்குவரத்து வசதி மேம்படும் எனவும் புலிகள் இதற்கு ஒத்துழைப்பார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பதாகவும் ஜனாதிபதியின் செயலாளர் பாலபட்ட பெந்தி அறிவித்தார்.

புலிகளின் பதிலளிப்பு

ஜனாதிபதியின் செயலாளர் பாலபட்ட பெந்தியினால் வெளியிடப்பட்ட ஒருதலைப்பட்சமான அறிவிப்பு புலிகளுக்கு ஒருவகையில் எரிச்சல் ஊட்டியது. புலிகளின் அரசியற்துறைப் பொறுப்பாளரான தமிழ்ச் செல்வனுக்கு 25 பெப்ரவரி 1995இல் எழுதப்பட்டக் கடிதத்தில் போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையின் அமுலாக்கம் பற்றியும், கண்காணிப்புக் குழுவை அமைப்பது பற்றியும், சமாதானப் பேச்சுக்களை முன்னெடுப்பது பற்றியும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்த யோசனைகளை புலிகள் கண்டு கொள்ளாமல் விட்டுவிட்டனர்.

ஆனால், புலிகளின் கரிசனை இல்லாமல் மக்களின் நாளாந்த வாழ்க்கை நிலையை மேம்படுத்த அரசு நேரடியாக முயற்சிப்பதாகப் புலிகள் கருதினர். அதாவது யாழ்ப்பாணத்தில் வாழும் மக்களுக்கான போக்குவரத்துப் பாதைத் தொடர்பில் புலிகளின் விருப்பத்தைக் கவனத்தில் கொள்ளாமல் அரசாங்கம் தனது முன்னைய நிலைப்பாட்டை மீண்டும் திணிப்பதாக புலிகள் கருதினர். அதாவது ஆனையிறவு மற்றும் பூநகரிப் பாதைகள் பொதுமக்கள் போக்குவரத்திற்காகத் திறந்துவிடப்படும் என்பதே அரசின் நிலைப்பாடாக இருந்தது.

பெற்றோல், டீசல் மற்றும் மோட்டார் வாகனங்களின் உதிரிப் பாகங்கள், மின்கலங்கள், உரவகைகள் போன்றவற்றிற்கான தடை நீக்கப்படவில்லை எனவும் குற்றம் சுமத்தினர். தடை விலக்கு பெறப்பட்ட பொருட்கள் கூட பொதுமக்களுக்குத் தேவையான அளவில் கிடைக்கவில்லை எனவும் குறிப்பிட்டனர். மேலும் யாழ்ப்பாணத்திற்கான தரைப்பாதை திறக்கப்படுவதும், போர் நிறுத்த உடன்பாடு பூரணமாக அமுலாக்கப்படுவதும், புனரமைப்பு மற்றும் அபிவிருத்திப் பணிகள் முன்னெடுக்கப்படுவதற்கு அவசியமானவை எனவும் புலிகள் கூறினர்.

ஆகையால் அரசாங்கம் மிக முக்கியமான இவ்விடயங்கள் குறித்து புலிகளுடன் பேசி முடிவெடுக்க வேண்டும் எனவும், இதற்காக அரசு மற்றும் புலிகள் பிரதிநிதிகள் இணைந்து திட்டமிடக்கூடிய வகையில் அதிகாரமிக்க ஒரு குழு அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று புலிகள் வலியுறுத்தினர். மேலும்

இத்தகைய ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டு அத்தியாவசியப் புனரமைப்பு, புனர்நிர்மாணப்பணிகள் குறித்து கலந்து பேசி முடிவு செய்யாமல், அரசாங்கம் ஒருதலைப்பட்சமாக நடைமுறைப்படுத்த முனைவது குறித்துக் கடுமையான விசனத்தையும் வெளிப்படுத்தினர்.

இதனையடுத்து மார்ச் 6, 1995இல் அரசாங்கம் தனது நிலைப்பாட்டை விளங்கப்படுத்தும் முகமாகவும், தவறான புரிதலைக் களையும் வகையிலும், ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டது. அவ்வறிக்கையின் முக்கிய அம்சங்கள் வருமாறு அமைந்திருந்தது.

1. புலிகளுடன் பேச்சுக்களை ஆரம்பித்ததும் வடபகுதி மக்கள் எதிர்நோக்கும் அன்றாடப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்காக பின்வரும் நடவடிக்கைகள் எடுப்பது பற்றிய பிரேரணையை முன் வைத்தது.
 - (1) வீதிகள், நீர்ப்பாசன வசதிகள், பாடசாலைகள், வைத்தியசாலைகள் என்பவற்றை புனர்நிர்மாணம் செய்வதும், மின்விநியோகம், போக்குவரத்து வசதி என்பவற்றை வழங்குவதும்.
 - (2) உணவு, உடை, மருந்துப் பொருட்கள் உட்பட அத்தியாவசிய பொருட்கள் சீராக விநியோகம் செய்வதை உறுதிப்படுத்துவதும்.
 - (3) இவற்றிற்காக ஆனையிறவு மற்றும் சங்குப்பட்டி பூநகரி ஊடான போக்குவரத்து வசதியை ஏற்படுத்துவதும்.
2. ஜனவரி 8, 1995இல் இடம்பெற்ற இரண்டாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களின் போது பகைமைத் தவிர்ப்பு மற்றும் போர் நிறுத்தம் பற்றி பேசப்பட்டு அது அமுலில் இருக்கிறது.
3. பகைமைத் தவிர்ப்பு, போர் நிறுத்தம் என்பன அமுலாகி புனர்நிர்மாண வேலைகள் முன்னெடுக்கப்படும் அதே வேளையில், சமாத்நரமாகப் போரை முடிவுக்கு கொண்டு வரும் வகையில் இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காணும் பேச்சுக்கள் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டியது அவசியம் என்று அரசாங்கம் தொடர்ச்சியாக வலியுறுத்தி வருகிறது.
4. அரசாங்கத்தின் பிரேரணைகள் தொடர்பில் புலிகள் வரவேற்பை தெரிவிப்பதுடன் பல கடிதங்களில் வடக்கின் துரித அபிவிருத்திக்கு தம்மாலான முழு ஒத்துழைப்பையும் வழங்குவதாகப் புலிகள் தெரிவித்துள்ளனர். இதற்கு இணங்கப் புலிகளின் ஆலோசனையும் பெறப்பட்டு விரிவான புனர்நிர்மாணத் திட்டம் வரையப்பட்டு புலிகளுக்குத் தரப்பட்டுள்ளது. இத் திட்டம் முழுமையாக 39000 மில்லியன் டொலர் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. 16 பெப்ரவரி 1995இல் புலிகள் எழுதிய கடிதத்தில் 20 பெப்ரவரி முதல் வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்

நீக்கப்பட வேண்டும்.

ஆ. யாழ்ப்பாணத்திற்கான வீதி திறக்கப்படவேண்டும்.

இ. பகைமைத் தவிர்ப்பு என்பது முழு அளவிலான போர் நிறுத்தமாக்கப்படல் வேண்டும்.

ஈ. புனரமைப்புப் பணிகளை முன்னெடுப்பதற்காக ஒரு அதிகாரச் சபை நிறுவ வேண்டும்.

இவற்றில் முதலாவது நிபந்தனையைப் பொறுத்தவரை இருதலைகளில் பெரும்பாலான பொருட்கள் மீதான கட்டுப்பாடு தளர்த்தப்பட்டு விட்டது. இராணுவ நோக்கங்களுக்கு உபயோகப்படக்கூடிய பொருட்கள் மீதான கட்டுப்பாடு மட்டுமே தற்போதும் நீடிக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்திற்கான வீதித் திறப்பை பொறுத்தவரை சங்குப்பிட்டி, கேரதீவு ஊடான போக்குவரத்து வீதியைப் பொதுமக்கள் பாவனைக்கு விடுவதற்காக பூநகரிப் படை முகாமின் முன்னரங்க காவல் நிலைகளை 500 மீட்டர் பின்தள்ளுவதற்கு அரசாங்கம் தயாராக இருந்தது. இதுபற்றி பேச்சு வார்த்தை மேசையிலும் தெரிவிக்கப்பட்டது. எனினும் புலிகளுடன் இணக்கம் எதுவும் காணப்படவில்லை. இந் நிலையில் அரசாங்கம் ஒருதலைப்பட்சமாக சங்குப்பிட்டி கேரதீவு வீதியையும், ஆனையிறவு ஊடான கண்டி வீதியையும் ஒருதலைப்பட்சமாக திறந்து விடுவதாக 24 பெப்ரவரி 1995ல் அறிவித்து இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திற்குப் பாதுகாப்பான பாதை தேவையென வலியுறுத்தும் புலிகள், அரசின் இவ்வறிப்பை வரவேற்கவில்லை. இது துக்கரமானது; துரதிஷ்ட வசமானது; அத்துடன் பாதைக்குக் குறுக்கே போட்ட வீதித் தடைகளைக் கூட புலிகள் இன்னமும் அகற்றாமல் இருக்கிறார்கள்.

மூன்றாவது நிபந்தனையைப் பொறுத்தவரை போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழு அமைக்கப்பட்டு அதன் செயற்பாடு பலமடைந்து, பகைமைத் தவிர்ப்பு உறுதியானதாக மாறும்போது போர் நிறுத்தம் நிரந்தமாகும் என்பதே அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாடாக உள்ளது. ஜனவரி 3, 1995இல் எழுதியக் கடிதத்தில் புலிகள் கண்காணிப்புக் குழுக்களை அமைக்க நிபந்தனையற்ற வகையில் இணக்கம் தெரிவித்தபோதும் புலிகள் இதுவரை இவற்றை அமைப்பதற்கான ஒத்துழைப்பை வழங்க முன்வரவில்லை. ஆனால், மீன்பிடித் தடை நீக்கம், சுதந்திரமான கடல் நடமாட்டம், கிழக்கில் ஆயுதபாணிகளான புலிகள் நடமாட்டம் என்றவாறாகப் பல புதுப்புது நிபந்தனைகளை முன்வைக்கின்றனர். எனினும் தடை விதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில் அரைவாசிக்கும் அதிகமான இடங்களில் சுதந்திரமான மீன்பிடிக்கும் புலிகளின் இராணுவ தளபதிகள் தவிர்த்த பிரமுகர்கள் கிழக்கில் நடமாடுவது குறித்தும் ஏற்கனவே இணக்கம் எட்டப்பட்டுள்ளது.

கண்காணிப்புக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டதும் இவைகள் பற்றிப்பேசி இணக்கம் காணமுடியுமென அரசாங்கம் புலிகளுக்கு தெரிவிக்க விரும்புகிறது. இக் கண்காணிப்புக் குழுவானது வெளிநாட்டு பிரதிநிதிகளுடன் அரசு மற்றும் புலிகளின் பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கியதாக அமைக்கப்படலாம். எனினும் புலிகள் புதுப்புது நிபந்தனைகள் விதிப்பதன் காரணமாக கண்காணிப்புக் குழு அமைக்கப்படுவது தாமதமடைகின்றது.

நான்காவது நிபந்தனைகளைப் பொறுத்தவரை அமைச்சரவை உறுப்பினர் ஒருவரது தலைமையில் விசேட செயலணி ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த செயலணியில் புலிகளின் பிரதிநிதிகளையும் உள்ளடக்க அரசாங்கம் மிக ஆர்வம் கொண்டுள்ளது.

6. இனப்பிரச்சினைக்கு நிரந்தர அரசியல் தீர்வு காண்பது தொடர்பில் இருதரப்பும் நேரடியாகப் பேச்சுக்களில் ஈடுபடுவது அவசியம் என்பதை அரசாங்கம் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருகின்றது. அரசியல் தீர்வு பற்றிப் பேசுவதற்காக புலிகள் நிச்சயமான திகதியை அறிவிக்க முன்வரவேண்டும். ஆனால், புலிகள் அரசியல் தீர்வுபற்றி பேசுவதற்கு இன்னமும் காலம் கனியவில்லை என்றே கூறி வருகின்றது. எனினும் அன்றாட பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகள் காணப்பட்டு அமுலாக்கப்படும் அதேவேளை, அடிப்படை அரசியல் பிரச்சினைகளும் பேசப்பட வேண்டும் என்பதே அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாடாகும்.

7. நேரடியாக அரசியல் பேச்சுக்களில் ஈடுபடுவதற்கு புலிகள் தயக்கம் காட்டியதன் காரணமாக வெளிநாட்டு அரசாங்கம் ஒன்றின் கண்காணிப்பின் கீழ் தனிநபர் ஒருவரை மத்தியஸ்தராக செயற்பட வைப்பது பற்றி அரசாங்கம் ஆலோசனை முன் வைத்தது. இந்த ஆலோசனையை புலிகள் நிராகரித்தபோது, அரசும், புலிகளும் நேரடியாகப் பேசலாம் எனக் கூறியிருந்த போதும், இதுவரை அதற்கான திகதியைக் கூட வெளியிடவில்லை.

8. சமாதான முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்படுவதை, புலிகள் திட்டமிட்டு தாமதித்து வருவதோடு, சமாதானத்தை நிலை நாட்டுவதற்கான அரசின் முயற்சிகளுக்கு ஒத்துழைக்க மறுத்து வருகின்றனர்.

மக்கள் எதிர்நோக்கும் நடவடிக்கைகளைக் களைவதற்காக அரசாங்கம் எடுத்து வரும் நடவடிக்கைகள் குறித்தும் ஊடகங்கள் மூலம் தெரியப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் அரசாங்கம் வடபகுதி மக்களின் நலன் பேணும் எந்த நடவடிக்கையையும் எடுக்கவில்லை என்ற ஒரு தோற்றப்பாட்டை ஏற்படுத்தும் வகையிலேயே புலிகளின் செயற்பாடுகள் காணப்பட்டன.

1995மார்ச் 9ஆம் திகதியன்று ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க புலிகளுக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பினார். அக் கடிதத்தில், ஏப்ரல் 2-10க்கு இடையில் இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பதற்காக அரசியல்

விடயங்கள் சம்பந்தமாக பேசுவதற்கு நாள் ஒதுக்கும்படி புலிகளைக் கேட்டுக்கொண்டார். 1. பூநகரி படைமுகாம் விலக்கப்படுதல், 2. வடக்கு கிழக்கு கடற்பரப்பில் சுதந்திர நடமாட்டம், 3. கிழக்கில் ஆயுத பாணிகளாக புலிகள் செயற்படல், 4. பொருளாதார தடை முற்றாக நீக்கப்படுதல் என்பவை முன் நிபந்தனைகளாக வைக்கப்பட்டு புனர்மைப்பு, புனர்நிர்மாணப் பணிகள் பற்றிப் பேசுவது கூட தள்ளிப்போடப்பட்டுவருகிறது.

புலிகளின் இந்த நிபந்தனைகள் பாரிய இராணுவ பின்விளைவு களை ஏற்படுத்தக் கூடியவையென புலிகளுக்கு ஜனாதிபதி சுட்டிக்காட்டினார். இத்தகைய இராணுவ பின் விளைவுகள் சமாதானம் நிலை பெறுவதற்கு உகந்தது அல்ல எனவும் குறிப்பிட்டார். எனினும் தேசிய பாதுகாப்புக்குக் குந்தகம் ஏற்படாத வகையில் இவ்விடயங்கள் குறித்து ஆகக் கூடுதலான விட்டுக்கொடுப்புகளுக்கு முயற்சி எடுப்பதாகவும் ஜனாதிபதி உறுதியளித்தார்.

எனினும் இவ்விடயங்கள் தொடர்பானப் பேச்சுக்கள் காரணமாக அரசியல் பிரச்சினைகள் பற்றி பேசுவது ஒத்திவைக்கப்படுவது உசிதமானதல்ல எனவும், பிரச்சினைகளை ஒவ்வொன்றாகப் பேசி தீர்வு காணமுடியும் எனவும் ஜனாதிபதி அக்கடிதத்தில் சுட்டிக்காட்டினார். அத்துடன் அரசியல் தீர்வுக்கான அரசாங்கத்தின் யோசனைகள் அடங்கிய பொதியை புலிகளின் பரிசீலனைக்காக அனுப்பி வைப்பதாகவும், இதுபற்றி யாழ்ப்பாணத்தில் இரு தினங்கள் தங்கி பேச்சு நடத்த அரசாங்கத் தரப்பு தயாராக இருக்கிறது எனவும், ஜனாதிபதியின் கடிதத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

காலக்கெடு விதிப்பு

அரசியல் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு முன் வரும்படி ஜனாதிபதி விடுத்த அழைப்புக்கு எவரும் எதிர்பார்த்திருக்காத ஒரு பதிலைப் புலிகள் வழங்கினர். 9 மார்ச் 1995ல் ஜனாதிபதி எழுதிய கடிதத்திற்கு 16 மார்ச் 1995ல் புலிகள் பதில் வழங்கினர்.

முன்னைய காலங்களில் தாங்கள் எழுப்பிய பிரச்சினைகளுக்கு சாதகமான தீர்வுக் காணப்பட வேண்டும். 28 மார்ச் 1995க்கு முன்பாகச் சாதகமானப் பதில் கிடைக்காத விடத்துச் சமாதான முயற்சிகளை தொடர்வது குறித்து வேதனை தரக்கூடிய முடிவுகளை மேற்கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படுவோம். புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனின் பெயரால் எழுதப்பட்ட இக் கடிதத்தின் முக்கிய விபரங்கள் வருமாறு.

1. மிகவும் சிக்கலான இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண்பதற்கான பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பிக்கப்படுவதற்கு முன்பாக சுமுகமான சூழல், நேர்மையான முறையில் தோற்றுவிக்கப்பட்டு மக்களின் இயல்பு வாழ்வு உத்தரவாதப்படுத்தப்பட வேண்டும். போர் நிறுத்தத்தை நிரந்தரமாக்குவதற்கான வரைவுகள் உருவாக்கப்படுவதில் அரசு சிறிதளவு, அல்லது ஆர்வம் இல்லாத

ஒரு போக்கையே அரசு கடைப்பிடிக்கிறது. இவ்விடயத்தில் புலிகளின் எண்ணங்களை அரசு உரிய கவனம் செலுத்தி பரிசீலிக்கவில்லை.

2. தமிழ் மக்களின் இனப்பிரச்சினைக்கு இராணுவ ரீதியில் தீர்வு காண முனைந்த முன்னைய அரசுகளின் கொடூரப் போக்கின் காரணமாக வடக்கு-கிழக்கு மாகாண மக்களின் இயல்பான வாழ்க்கை நிலை மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழர் தாயக பிரதேசத்தை ஆக்கிரமித்துள்ள இராணுவத்தினரின் நலன்களைப் பேணுவதற்காக பல வகையான கட்டுப்பாடுகள், விதிகள் வகுக்கப்பட்டு அமுலாக்கப்படுவதால் மக்களின் வாழ்வு பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. சமாதானத்துக்கான மக்களின் ஆணையைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ள அரசாங்கம் என்ற வகையில் வடக்குக் கிழக்கு மக்கள் எதிர்நோக்கும் அன்றாட நாளாந்த பிரச்சினைகளுக்கு உரிய முக்கியத்துவம் வழங்கித் தீர்வு காண முனையவேண்டும் என்று நம்பிக்கையுடன் தீர்வு காணப்பட்ட சுமுகமான சூழலிலேயே இனப்பிரச்சினைத் தீர்வுக்கான அடிப்படை அம்சங்கள் தொடர்பில் கலந்துரையாட முடியும்.

சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கை நலன்களை விடவும், இராணுவ நலன்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கும் வகையிலான அரசாங்கத்தின் செயற்பாடு சமாதான முயற்சிகளுக்கு பாரிய முட்டுக்கட்டையாக அமையும். புலிகள் முன்வைத்த யோசனைகளை நிபந்தனைகளாக ஜனாதிபதி சுட்டிக்காட்டுவதும், இவை இராணுவ ரீதியில் பாரிய பின்விளைவை ஏற்படுத்தக்கூடியது எனக் குறிப்பிடுவதும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது ஆகும்.

3. பூநகரில் இராணுவமுகாம் அகற்றப்படுதல், பொருட்கள் எடுத்து வருவதற்கான கட்டுப்பாடு நீக்கப்படுதல், மீன்பிடிக்கான தடை விலக்கப்படுதல் போன்றவற்றைப் பாதுகாப்புத் தொடர்பானது எனச்சொல்லி தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை நலன்களோடு பேரம் பேச முற்படுவதை ஏற்றுக்கொள்ள இயலாது.

4. அன்றாடப் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண வேண்டும் என்ற புலிகளின் நிலைப்பாட்டை அரசியல் பிரச்சினைகள் குறித்துப் பேசுவதற்குத் தயக்கம் காட்டுவதாக கருதக்கூடாது. புலிகள் அரசியல் பேச்சுக்களில் ஈடுபட எப்போதும் தயாராகவே இருக்கின்றனர். சமாதானப் பேச்சுக்களில் தேக்கநிலை ஏற்படுவதற்கு காரணம் புலிகள் அரசியல் விடயங்களை பேசுவதற்கு தயங்குவது அல்ல. மாறாக அரசாங்கம் இராணுவத்தின் நலன்களை மீறிச் செயற்பட முடியாமல் இருக்கும் இயலாமையே ஆகும்.

5. அரசாங்கம் தொடர்ந்து கடும் நிலைப்பாட்டையே கொண்டிருப்பின் சிக்கலான அம்சங்கள் நிறைந்த தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு, நியாயமான தீர்வைக் காண்பதில் அரசாங்கத்துக்குள்ள அக்கறை குறித்து புலிகள் சந்தேகம் கொள்வது தவிர்க்க முடியாததாகும்.

இவைகள் குறித்து சாதகமான ஒரு பதில் 28 மார்ச் 1995க்கு முன்பு கிடைக்கப்படாவிடின் சமாதானப் பேச்சுக்களைத் தொடங்குவதா இல்லையா என்பது குறித்து தேவையான முடிவை எடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படுவோம்.

ஏற்கனவே பின்னடைவுகளுக்கு உள்ளாகியிருந்த சமாதான முயற்சிகள் புலிகளின் இந்த நிலைப்பாடு காரணமாகச் சீர்குலைவுக்கு உள்ளானது. எனினும் மார்ச் 28 என்பதைப் புலிகள் விதித்த ஒரு காலக்கெடுவாகக் கருதாமல் சமாதான முயற்சிகள் தொடர்ந்து நீடிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க அரசாங்கம் உறுதி பூண்டிருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டது. சமாதான முயற்சிகள் ஒரு போதும் தோல்வி அடையாது என்ற உறுதியான நம்பிக்கையுடன் இருந்த வெளிவிவகார அமைச்சர் லக்ஸ்மன் கதிர்காமர், புலிகளின் கோரிக்கைகளை நிபந்தனைகளாகக் கருதாமல் அரசாங்கம் விட்டுக்கொடுப்புடன் நடந்துக்கொள்ள வேண்டுமெனக் கோரிக்கை விடுத்தார். புலிகளின் கோரிக்கைகளுக்காக அரசாங்கம் பதட்டப்பட்டால் சமாதான முயற்சி முறிந்து விடும் எனவும் அவர் எச்சரித்தார்.

“பின்னடைவுகளும் தவறான புரிந்துணர்வுகளும் ஏற்பட்டிருக்கும் போதுகூட சமாதானப் பேச்சுக்களிலிருந்து விலகிப்போக அரசாங்கம் விரும்பவில்லை. ஆனால், அதற்காக எந்த விலையையும் கொடுப்பது என்று அர்த்தமல்ல” என நிதி விவகாரங்களுக்கான அமைச்சர் ஜி.எல்பீரீஸ் தெரிவித்திருந்தார்.

புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனுக்கு 24 மார்ச் 1995ல் ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா மீண்டும் ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில் எரிபொருள் எடுத்துச் செல்வதற்கான கட்டுப்பாடுகள் முற்றாக நீக்கப்படவும், மீன்பிடிக்க கட்டுப்பாட்டை தளர்த்தவும் நடவடிக்கை எடுக்கத் தயார். புலிகளால் எழுதப்பட்ட ஏனைய விடயங்கள் குறித்து பேசலாம் எனத் தெரிவித்தார். அத்துடன் புலிகள் விரும்பினால் நான்காவது சுற்றுப் பேச்சுக்களுக்காக அரசாங்கத் தரப்புத் தூதுக்குழு யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஏப்ரல் முதல் வாரத்தில் விஜயம் செய்யும் எனவும் தெரிவிக்கப் பட்டிருந்தது. மேலும் புனர்வாழ்வு, புனரமைப்பு அபிவிருத்திக்குத் தனியாகவும், அரசியல் பேச்சுகளுக்குத் தனியாகவும், போர் நிறுத்தம் பகைமைத் தவிர்ப்பு என்பவற்றை பலப்படுத்துவதற்கு தனியாகவுமாக மூன்று வெவ்வேறுக் குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டு சமாந்தரமான நேரங்களில் பேச்சுக்களை முன்னெடுப்பதுக் குறித்தும் ஒரு யோசனை முன்மொழியப்பட்டிருந்தது.

புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனின் பெயரால் 28 மார்ச் 1995இல் ஜனாதிபதிக்கு அனுப்பப்பட்ட பதில் கடிதம் காலக்கெடு 19 ஏப்ரல் 1995 வரை நீடிக்கப்பட்டிருப்பதாக தெரிவித்தது. அத்துடன் பின்வரும் விடயங்களும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருந்தது.

1. பொருளாதாரத் தடை அகற்றல், மீன்பிடித்தடை நீக்கம் போன்றவற்றில் ஜனாதிபதி எடுத்த சாதகமான முடிவை வரவேற்கிறோம். எனினும் தேக்க நிலையை அடைந்துள்ள சமாதானப் பேச்சுக்களை முன்னெடுப்பதற்கு ஒரு

காலக்கெடு விதிக்க புலிகள் நிர்பந்திக்கப்பட்டுள்ளனர். ஏனெனில் இக்காலப்பகுதியில் ஆக்கபூர்வமான பயன் எதுவும் எமது மக்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இவற்றில் சிலவற்றை நீக்க ஜனாதிபதி முன்வந்துள்ளதால் ஏனையவை தொடர்பாகவும் நல்ல முடிவு எடுப்பதற்காகவும் மூன்று வார கால அவகாசம் வழங்குகின்றோம்.

2. ஆனால், பூநகரி இராணுவமுகாம் அகற்றப்படுவதற்கு பதிலாக முன்னணிக் காவலரண்களை 600 மீற்றர் பின்தள்ளுவது என்ற நிலைப்பாட்டை ஜனாதிபதி மீள் வலியுறுத்துவது கவலையைத் தருகிறது. கிழக்கில் புலி உறுப்பினர்கள் ஆயுதங்களுடன் நடமாடுவது குறித்து அரசாங்கம் இன்னமும் தீர்க்கமான முடிவை வெளிப்படுத்தவில்லை. இவ்விடயங்கள் குறித்து தீர்வு காணப்படுவது அரசாங்கத் தரப்பு தூதுக் குழு யாழ்ப்பாண விஜயம் மேற்கொள்வதை விடவும் முக்கியமானது.

புலிகளின் இவ்வாறான பிரதிபலிப்புக்கு மத்தியிலும் ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா அரசாங்கத் தரப்பு தூதுக்குழுவை யாழ்ப்பாணம் அனுப்பத் தீர்மானித்தார். ஏப்ரல் 1, 1995 அன்று ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா புலிகளுக்கு எழுதியக் கடிதத்தில் அரசாங்கத் தரப்பு தூதுக் குழு எதிர்வரும் 10ஆம் திகதியன்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருகிறது. 10ஆம், 11ஆம் திகதிகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கி இருப்பர். அப்போது இருதரப்பும் கலந்து பேசி அரசியல் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்துவதற்கான ஒரு நிகழ்ச்சி நிரலைத் தயாரிப்பது பற்றி யோசனை வெளியிட்டார்.

ஆனால் புலிகளோ பேச்சுவார்த்தை மேசையில் தாங்கள் முன்வைக்கும் விடயங்கள் குறித்து மட்டுமே பேச முடியும் எனவும், சமாதான முயற்சிகள் எவ்வாறு முன்னெடுக்கப்படவேண்டும் என்பதை தாங்களே தீர்மானிக்கலாம் எனவும் மட்டுப்படுத்தினர்.

இவ்வகையில், ஏப்ரல் 6, 1995 அன்று புலிகளின் தலைமை ஜனாதிபதிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் ஏப்ரல் 10ஆம் திகதியன்று பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தத் தயார். ஆனால், முன்னர் எழுதப்பட்ட பிரச்சினைகளில் சாதகமான பதில் பெறப்பட்ட இரு விடயங்களை நடைமுறைப்படுத்துவது குறித்தும், ஏனைய விடயங்களுக்கு (அதாவது மார்ச் 28, 1995 கடிதத்தில் குறிப்பிட்ட) தீர்வு காண்பது பற்றியும் மட்டுமே பேசப்பட முடியும் எனக்குறிப்பிட்டனர். அத்துடன் பேச்சுவார்த்தையில் பங்குபற்றும் ஒருதரப்பு என்ற வகையில் காலக்கெடு விதிப்பதற்குத் தமக்குள்ள அதிகாரங்கள் குறித்தும் அக் கடிதத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது.

மேலும் இன்றைய சூழ்நிலைகள் அரசியல் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்கு உகந்ததாக இல்லை எனவும், தடைகள், கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் முட்டுக்கட்டைகள் முற்றாக விலக்கப்பட்டு இயல்பு வாழ்க்கை நிலை திரும்பி

நிரந்தரமான போர் நிறுத்தம் ஏற்படுத்தப்பட்ட பின்னரேயே அரசியல் பிரச்சினைகள் குறித்து பேசமுடியும் என்ற புலிகளின் நிலைப்பாடு மீளவும் வலியுறுத்தப் பட்டிருந்தது. இதனால் அரசியல் பேச்சுவார்த்தைக்கான காலவரையறை இப்போது செய்ய முடியாது எனத் தெளிவுபடுத்தப் பட்டிருந்தது.

மொத்தத்தில் இக் கடிதத்தின் உள்ளடக்கமானது அக்டோபர் 1994இல் அரசாங்கம் பேச்சுவார்த்தைகளைப் புலிகளுடன் ஆரம்பித்தபோது, இனப்பிரச்சினைக்கான அடிப்படைகளை இனங்கண்டு விரைவான ஒரு தீர்வைக் கண்டுவிடலாம் எனக் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை ஆட்டங்காண செய்துவிட்டிருந்தது எனக் குறிப்பிடமுடியும்.

யாழ் பேச்சுவார்த்தையின் முடிவு!

அரசாங்க தரப்பு தூதுக்குழு யாழ்ப்பாணம் விஜயம் மேற்கொள்ள திட்டமிட்டிருந்த நாளுக்கு முதல் நாள் அதாவது ஏப்ரல் 9, 1995 அன்று பலாலி இராணு முன்னணிக் காவலரணில் கடமையில் இருந்த இரு படைவீரர்கள் புலிகளால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர். இந்தச் சம்பவம் ஊடகங்களில் பெரும் முக்கியத்துவம் பெற்றது. இதனால் சமாதான பேச்சுவார்த்தை முயற்சிகள் தடம் புரளலாம் என்று அஞ்சப்பட்டது. இச் சம்பவத்திற்கு புலிகளே முழுப்பொறுப்பு என்று படையினர் குற்றம் சுமத்திய போதும் புலிகள் அதை வன்மையாக மறுத்தனர்.

இந்தச் சம்பவம் ஏற்படுத்தியிருந்த பதட்ட நிலைமைக்கு மத்தியிலும் அரசாங்கத் தரப்பு தூதுக் குழுவின் ஆறு உறுப்பினர்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தடைந்தனர். ஜனாதிபதியின் செயலாளர் பாலபட்ட பெந்தி, பிரிகேடியர் சிறி பீரிஸ், கப்டன் பிரசன்ன ராஜரத்ன, அங்கிலிக்கன் திருச்சபை ஆயர் கென்னத் பெர்னாண்டோ, பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரும் இலங்கை மன்றக் கல்லூரிப் பணிப்பாளர்களில் ஒருவருமான ஜயதேவ உயன்கொட, இனங்களுக்கிடையில் சமத்துவம் மற்றும் நீதிக்கான அமைப்பின் (MIRJE) தலைவர் சார்ள்ஸ் அபயசேகர ஆகியோர் இத்தூதுக் குழுவில் இடம் பெற்றிருந்தனர்.

பொருளாதாரத் தடையை முற்றாக விலக்குதல், வடக்குக் கிழக்கு கடற்பரப்பில் சுதந்திர நடமாட்டம், பூநகரி படைமுகாம் அகற்றப்படுதல், கிழக்கில் ஆயுதபாணிகளான புலிகளின் சுதந்திர நடமாட்டத்திற்கு அனுமதித்தல் என்பனவே பேச்சுவார்த்தை மேசையில் முக்கிய பொருளாக இருந்தது. பேச்சுவார்த்தை மேசையில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் ஏற்பாடாததை அடுத்து, ஜனாதிபதியின் செயலாளர் பாலபட்ட பெந்தி, சிறிபீரிஸ், ராஜரத்ன

ஆகியோர் ஏப்ரல் 10ஆம் திகதியன்று மாலையே கொழும்பு திரும்பினார். ஏனையோர் மேலும் ஒரு நாள் தங்கி நின்று புலிகளின் தலைவர்களோடு பேசி இணக்கம் காண முயன்றனர். இப்பேச்சுவார்த்தையின் போது ஏப்ரல் 19, 1995 அன்றைய திகதிக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த காலக்கெடு நடைமுறைப்படுத்தப் படமாட்டாது என்ற உத்தரவாதத்தை புலிகள் சார்பாக அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளர் சு.ப.தமிழ்ச்செல்வன் இத் தூதுக் குழுவுக்கு வழங்கினார். இத் தூதுக் குழுவினர் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனை நேரடியாகச் சந்தித்துப் பேச முயன்றபோதும், அதற்கான வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டது. இதனையடுத்து கொழும்பு திரும்பிய தூதுக் குழுவினர் புலிகள் மீண்டும் போர்க்களம் நோக்கிச் செல்லமாட்டார்கள் என்ற உத்தரவாதத்தை ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகாவுக்கு வழங்கியிருந்தனர்.

புலிகளின் கோரிக்கை அரசின் பிரதிபலிப்பு

இவ்வேளையில் புலிகள் முன்வைத்த நான்கு கோரிக்கைகள் பற்றிய அரசின் பிரதிபலிப்பு எத்தகையதாக இருந்தது என்பதும் ஆராய வேண்டியதாகும். ஏப்ரல் 12, 1995இல் ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா, புலிகளின் தலைவருக்கு மீண்டும் ஒரு கடிதம் எழுதினார். புலிகளால் ஏப்ரல் 6ஆம் திகதியன்று எழுதப்பட்ட கடிதத்திற்கு பதில் அளிக்கும் வகையிலும் ஏப்ரல் 10ஆம் 11ஆம் திகதிகளில் இடம்பெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளின் பெறுபேற்றை கருத்தில் கொண்டும் இப்பதில் எழுதப்பட்டது எனலாம்.

1. ஏற்கனவே புலிகளால் எழுப்பப்பட்டக் கோரிக்கைகளை சாதகமாகப் பரிசீலனை செய்து வடபகுதி மக்கள் எதிர்நோக்கும் துன்பங்களை இயலுமான வரை குறைக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துள்ளது. ஏனைய விடயங்கள் இராணுவ ரீதியிலான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தக்கூடியவை என்பதால் இனப் பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வைக் கண்டு போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வரும் அரசியல் பேச்சுவார்த்தைகளோடு சமாந்தரமாகப் பேசப்படல் வேண்டும்.

2. பொருட்களை எடுத்துச் செல்வதற்கான கட்டுப்பாட்டைப் பொறுத்தவரையில் கீழ்க்காணப்படும் எட்டு வகையான பொருட்களைத் தவிர, ஏனைய அனைத்துப் பொருட்கள் மீதான தடையுத்தரவுகளும் முற்றாக விலக்கப்பட அரசாங்க வர்த்தமானி அறிவிப்பு விடுக்கப்பட்டுள்ளது.

தடை விதிக்கப்பட்ட பொருட்களாவன:

(1) ஆயுதங்கள் ரவைகள் (2) வெடி பொருட்கள், வெடி மருந்துப் பொருட்கள் (3) தொலைதூரக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவிகள் (4) தொலைநோக்கிகள் (5) நுணுக்குக்காட்டிகள் (6) திசையறிக் கருவிகள் (7) இராணுவச் சீருடையை ஒத்த துணி வகைகள் (8) சிறிய பென்றோச் பெற்றறிகள்.

வடபகுதிக்குப் பொருட்கள் எடுத்துச் செல்லப்படுவதில் காணப்படும் அனைத்து முட்டுக்கட்டைகளையும் நீக்க அரசாங்கம் முழு முயற்சி எடுக்கும்.

வவுனியாவிலும், அதனைச் சூழவுள்ள பகுதிகளிலும் பொதுமக்கள் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டு முறைப்பாடுகள் குறித்து பரிசீலிக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

3. மீன்பிடித் தடைநீக்கம்: பருத்தித்துறை முதல் தலைமன்னார் வரையிலான கடற்பரப்பில் ஐந்து கடல் மைல்களுக்கு உட்பட்ட பகுதியிலும் கடற்படை முகாம்கள் அமைந்திருக்கும் இடங்களில் இருபக்கங்களிலும் ஒருமைல் தொலைவு உட்பட இரு கடல் மைல்களுக்கு உட்படுத்தியதைத் தவிர்த்த ஏனைய இடங்களில் மீன்பிடி நடவடிக்கைகளில் இரவிலும் பகலிலும் நேரக்கட்டுப்பாடு இல்லாமல் ஈடுபட அரசாங்கம் அனுமதி வழங்கும்.

எனினும் இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் மூன்று மாத காலப்பகுதியில் மீள் பரிசீலனைச் செய்யப்படலாம். அத்துடன் இலங்கையின் கடல் எல்லைக்குள் சுதந்திரமான மீன்பிடி நடவடிக்கைகளுக்கு அரசாங்கம் பூரண ஒத்துழைப்பை வழங்கும். மக்களின் பாவனைக்குத் தேவையான எரிபொருட்களான டீசல், மண்ணெண்ணெய் போன்றன தாராளமாக எடுத்துச் செல்லவும், மக்களின் இயல்பு வாழ்வு திரும்ப தேவையான நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படும்.

4. பூநகரி படை முகாம் விலக்கல்: பூநகரி படைமுகாம் முற்றாக விலக்கப்படாமல் பொதுமக்களின் போக்குவரத்துக்காக திறந்துவிடப்பட இயலாது என்பது புலிகளின் நிலைப்பாடாக உள்ளது. ஆனால், அரசாங்கம் முன்னணிப் பாதுகாப்பு அரண்களை 600 மீற்றர் பின்தள்ளி சோதனை நடவடிக்கைகளையும், சோதனைத் தடைகளையும் முற்றாக அகற்றவும் இணங்குகிறது.

எனினும் படைமுகாமை முற்றாக விலக்குவது குறித்து இத்தருணத்தில் பேச இயலாது. ஏனெனில் அதில் இராணுவ முக்கியத்துவம் உள்ளது. போர் நிறுத்த உடன்பாட்டின்படி இருதரப்பும் ஒருதரப்பை மறுதரப்பு பலவீனப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளக்கூடாது. இருந்தபோதும், சமாதானம் மற்றும் இயல்பு நிலையை உருவாக்கல் என்பன இராணுவப் பிரசன்னத்தை குறைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டதாகவே உள்ளது. அதனால் மூன்று மாதத்திற்கு ஒருதடவை அல்லது அரசியல் பேச்சுக்கள் முன்னெடுக்கப்படும்போது மறுசீரமைக்கப்படலாம்.

கிழக்கில் ஆயுதபானிகளாக புலிகள் நடமாடுதல்:

இவ்விடயம் பகைமை தவிர்ப்பு ஒப்பந்தத்தின் எல்லைக் குள்ளேயே ஆராயப்படவேண்டும். எனினும் உடனடியாக அரசாங்கம் இதுபற்றி கவனம் செலுத்த தயாராக உள்ளது. இதற்காகப் பகைமைத் தவிர்ப்பு உடன்படிக்கைக்கு இருதரப்பும் முக்கியமான விடயங்களை உள்ளடக்கி ஒரு பின்னிணைப்புச் சேர்த்துக் கொள்வது பற்றி சிந்திக்கலாம்.

அரசாங்கத்தின் இந்தத் தீர்மானங்களை வெளிப்படுத்திய ஜனாதிபதி அடுத்த சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளை மே 5-10ஆம் திகதிக்கு இடையில் ஆரம்பிப்பது பற்றி ஆலோசனை வழங்கினார். இப் பேச்சுக்களில்

(1) பகைமை தவிர்ப்பு ஒப்பந்தத்திற்கு பின்னிணைப்பை

உருவாக்குதல்

(2) புனர்வாழ்வு, புனரமைப்புப் பணிகளில் இணைப்பாளராக

ஆகுதல்

(3) எதிர்காலப் பேச்சுக்கள் பற்றிப் பரிசீலித்தல் என்பதை முக்கிய விடயங்களாக வைத்துக்கொள்ளலாம் எனவும் ஜனாதிபதி அறிவுறுத்தினார்.

ஆனால் அரசாங்கத்தின் இப் பிரதிபலிப்புக்கான புலிகளின் எதிரொலி வேறுவிதமாக இருந்தது. ஏப்ரல் 18, 1995இல் புலிகளின் தலைவர் பெயரால் ஜனாதிபதிக்கு எழுதப்பட்டக் கடிதம் புலிகளின் எதிர்பார்ப்புகள் எதையும் அரசாங்கம் நிறைவேற்றவில்லை எனக் குறிப்பிட்டது. அத்துடன் பின்வரும் விடயங்களும் அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

1. பொருளாதாரத் தடை நீக்கலில் எரிபொருட்களும் உள்ளடக்கப்பட்டமை மட்டுமே ஒரேயொரு குறிப்பிடத்தக்க முன்னற்றமாக உள்ளது. எனினும் இது புலிகளின் காலக்கெடுவை தவிர்ப்பதற்கானதாகச் சந்தேகம் தோன்றுகிறது.

2. ஏனைய விடயங்கள் தொடர்பில் அரசாங்கத்தின் பிரதிபலிப்பானது பகுதியானதாகவும் அர்ப்பணிப்பு இல்லாததாகவும் காணப்படுவதோடு எதிர்கால பேச்சுக்களோடு தொடர்பு படுத்துவதாகவும் இருக்கிறது.

3. மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடுவதற்கு பெரும்பாலான கடற்பரப்பு மீது தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது தொடர்கிறது.

4. பூநகரி படைமுகாம் விலக்கல் மற்றும் கிழக்கில் ஆயுத பாணிகளாக நடமாடுதல் என்பன தொடர்பில் அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாடு முற்றாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததாகும். இதனால் நிலைமைகளை முற்றாக மறுபரிசீலனைச் செய்ய வேண்டிய நிலைமைக்கு உள்ளாகியுள்ளோம்.

அரசாங்கம் படையினரைப் பலப்படுத்துவது மற்றும் இராணுவ நலன்களை பேணுவது என்பவற்றில் பகைமைத் தவிர்ப்பு என்ற போர்வையை நன்கு பயன்படுத்துவதாக சந்தேகம் கொள்ள பலமான காரணங்கள் இருப்பதாக குற்றம் சுமத்திய புலிகள் பேச்சுவார்த்தை மேசையிலிருந்து விலகுவது என்ற துக்ககரமான முடிவுகளை மேற்கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறது. புலிகள் வழங்கியக் காலக்கெடுவான ஏப்ரல் 19, 1995க்கு முன்பாக அரசாங்கம் புலிகளின் வேண்டுகோள்களை நிறைவேற்றவில்லை எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஏப்ரல் 18, 1995ல் திகதியிட்டு எழுதப்பட்ட இக் கடிதம் கொழும்பை வந்தடைவதற்கு முன்பாக 18ஆம் திகதியன்று நள்ளிரவில் இலங்கைக் கடற்படையினர் கப்பல்கள்மீது புலிகள் தாக்குதல் தொடுத்தனர். நீருக்கடியில் ஊர்ந்துச் சென்று வைக்கப்பட்ட வெடிகுண்டு வெடித்ததில், பன்னிரண்டு கடற்படை மாலுமிகள் கொல்லப்பட்டனர். இத் தாக்குதலுக்கு புலிகள் உரிமை கோரினார். பின்னர் இத் தாக்குதலில் உயிரிழந்த இருபெண்கள் உட்பட நான்கு போராளிகளுக்குப் புலிகளின் தலைவர் கௌரவ அந்தஸ்து வழங்கியது குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசாங்கத்தின் பிரதிபலிப்பு

பகைமை தவிர்ப்பு ஒப்பந்தத்திலிருந்து ஏதாவதொரு தரப்பு விலகிக் கொள்வதாகத் தீர்மானிக்கும் பட்சத்தில் 72 மணி நேர காலக்கெடு வழங்கப்பட வேண்டும் என்னும் அடிப்படை இணக்கத்தையும் மீறி புலிகள் ஒருதலைப்பட்சமாக தாக்குதல் நடவடிக்கையை ஆரம்பித்தது குறித்து அரசாங்கம் பலத்த அதிருப்திக்கு உள்ளாகியது.

வடபகுதி மக்களின் அன்றாடப் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகாண அரசாங்கம் மேற்கொண்ட பல்வேறு நடவடிக்கைகளையும் புறம்தள்ளி புலிகள் ஒருதலைப்பட்சமாக போரில் இறங்கியுள்ளது. இலங்கையின் சகலதரப்பு மக்களின் அடிப்படை அபிலாசை களுக்கும் புறம்பானது.

சமாதான முயற்சிகளுக்கு இது ஒரு தற்காலிக பின்னடைவு என்றே அரசாங்கம் கருதுகிறது. அரசாங்கத்தின் எந்த விதமான ஆத்திரமூட்டல்களும் இல்லாமல், புலிகள் இவ்வாறு தாக்குதலில் ஈடுபட்டுள்ளது. படையினரும் சமாதான முயற்சிகளுக்கு பூரண ஒத்துழைப்பை வழங்கி வந்தனர். எனினும், இத்தாக்குதலின் பின்னர் படையினர் முழு உஷார் நிலையில் வைக்கப்பட்டு உள்ளனர். இருந்தபோதும் அழிவுகளைத் தரும் போர் மீண்டும் ஏற்படுத்துவதைத் தடுக்க அரசாங்கம் முழு முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ளும்.

இவ்வாறாக அரசாங்கம் கருதிக்கொண்டிருந்த அதே வேளையில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஏறுக்குமாறான சம்பவங்கள் இடம்பெற்றன. ஏப்ரல் 19ம் திகதியன்று ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா புதுடில்லிக்கு புறப்படுவதற்கு திட்டமிட்டிருந்த நிலையில் திருகோணமலையில் கடற்படைக் கப்பல்கள் தகர்க்கப்பட்டச் செய்தி வந்து கிடைத்தது. அன்று காலையில் எட்டு மணிக்கு அமைச்சரவைக் கூட்டத்திற்கான ஏற்பாடும் செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்தச் சம்பவம் பற்றியச் செய்தி கிடைத்ததும் அமைச்சரவை கூட்டம் பிற்பகலுக்கு ஒத்தி வைக்கப்பட்டு ராதுகாப்பு கவுன்சில் கூட்டம் நடத்தப்பட்டது.

இக் கூட்டங்களை அடுத்து புலிகளுக்கு இராணுவ ரீதியில் பதிலடி கொடுக்க வண்டியது தவிர்க்க முடியாதது என்பது உணரப்பட்டது. இதனால் வடபகுதிக்கு

எடுத்துச் செல்வதற்கு அனுமதி வழங்கப்பட்ட 19 பொருள்கள் மீது மீண்டும் தடைவிதிக்கப்படுவதாக அறிவிக்கப்பட்டது.

அரசியல் அரங்கில் அடுத்த நிகழ்ச்சி இடம்பெறுவதற்கு முன்பாக இலங்கை விமானப்படைக்கு சொந்தமான அவ்ரோ ரக விமானங்கள் இரண்டு அடுத்தடுத்துச் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டன. ஏப்ரல் 28, 1995ன் மாலையிலும் முன்னிரவிலும் இவ் விமானங்கள் சுட்டு வீழ்த்தப் பட்டதில் விமானப்படையைச் சேர்ந்த 98 பேர் உயிரிழந்தனர். முதலாவது விமானம் யாழ்ப்பாணம் நகரத்தையடுத்து ஏவுகணைத் தாக்குதலுக்கு இலக்காகிப் புத்தூர் பகுதியில் எரிந்து வீழ்ந்தது. மற்ற விமானம் ஆனையிறவுப் பகுதியில் வைத்துத் தாக்குதலுக்கு இலக்காகி வீழ்ந்து நொருங்கியது.

இவ்வாறு விமானங்களைத் தாக்கிய ஆயுதங்கள் எவை? அவை புலிகளின் கைகளுக்கு கிடைத்தது எவ்வாறு என்பன போன்ற கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டு அவை தொடர்பான சர்ச்சைகள் பூதாகரப்படுத்தப்பட்டன. இதனால் சமாதான முயற்சிகள், பேச்சுவார்த்தைகள் என்பன காலவரையின்றிப் பின் தள்ளிப் போயின. சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக போர் புரிய வேண்டியது தவிர்க்க முடியாதது என்ற நிலைப்பாட்டை அரசாங்கம் எடுத்தது.

பேச்சுவார்த்தைகள் வரும், போகும். ஆனால், தமிழீழத் தாயகத்தை வென்றெடுப்பதற்கான புலிகளின் போர் தொடரும் என்பதே புலிகளின் நிலைப்பாடாக மாறியது.

மீண்டும் பேச்சுக்கள்!

1995இன் ஏப்ரலில் மீண்டும் யுத்தம் மூண்டதைத் தொடர்ந்து தமிழ் பேசும் மக்களின் மத்தியில் அழிவுகளும் அவலங்களும் தொடர். கதைகளாயின. இடப் பெயர்வுகளும், உயிரிழப்புகளும் தொடர்ந்தன. இந்த நிலை 2001ஆம் ஆண்டின் டிசம்பரில் மீண்டும் ஒரு பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்று கொழும்பில் ஆட்சி மாற்றம் இடம் பெறும் வரையில் தொடர்ந்தது.

2001ஆம் ஆண்டின் டிசம்பர் மாதப் பொதுத் தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தலைமையிலான ஐக்கிய தேசிய முன்னணி பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெற்றதுடன் அக்கட்சியின் தலைவரான ரணில் விக்ரமசிங்க பிரதமராகப் பதவிப் பொறுப்பை ஏற்றார். இதனை அடுத்து பிரதமர் ரணில் தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசுடன் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தத் தயாராக இருப்பதாகப் புலிகள் அறிவித்தனர். இதனால் 22 பெப்ரவரி 2002இல் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனும், பிரதமர் ரணில் விக்ரமசிங்கவும் கையெழுத்திட்ட புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

* பெப்ரவரியில் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தான போதும் 2002இன் செப்டம்பரில் தாய்லாந்தின் சட்டாஹிப் நகர கடற்படைத் தளத்தில் நோர்வே அரசின் அனுசரணையுடனான நேரடிப் பேச்சுக்கள் புலிகளுக்கும் அரசுக்கும் இடையே 2002இன் செப்டம்பர் மாத 16ஆம் தேதிதான் ஆரம்பமாகியது. அதாவது புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கையொப்பமிட்டுப் பிரகடனம் செய்யப்பட்ட சமார் ஆறு மாதங்களுக்குப் பின்னரேயே நேரடிப் பேச்சுக்கள் தொடங்கியது.

தொடர்ந்து தாய்லாந்தின் நாகொன்பதாம் நகரில் அடுத்தச் சுற்றுப் பேச்சுக்களும், நோர்வேயின் ஒஸ்லோ நகரில் மூன்றாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களும், தாய்லாந்தின் நாகொன்பதாம் நகரில் நான்காவது சுற்றுப் பேச்சுக்களும்,

ஜேர்மனியின் பெர்லின் நகரில் ஐந்தாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களும், ஜப்பானின் ஹக்கோனி நகரில் ஆறாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களும் 2003 ஏப்ரல் வரை நடைபெற்றன.

எனினும் அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் எதுவும் இந்தப் பேச்சுக்களின் போது அலசப்பட்டதாக இல்லை. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசுடன் புலிகள் நடத்திய ஒவ்வொரு சுற்றுப் பேச்சுக்கள் குறித்தும் விரிவாகப் பரிசீலிப்பதற்கு முன்பாக இலங்கையின் இனப் பிரச்சினையில் நோர்வே அரசின் அனுசரணைப் பாத்திரம் எவ்வாறு வாய்த்தது என்பது குறித்துப் பார்ப்பது அவசியமானதாகும்.

நோர்வே அரசின் தலையீடு

"இலங்கையின் முன்னாள் வெளிவிவகார அமைச்சர் ஏ.ஸீ.எஸ். ஹமீத் நோர்வே அரசுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவர். கொழும்பில் இருந்த நோர்வே நாட்டுத் தூதுவர் ஜோன் வெஸ் பேர்க்கின் நண்பர். எதிர்காலத்தில் இலங்கை அரசுக்கும், புலிகளுக்கும் இடையே பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெறும் பட்சத்தில் அன்றன் பாலசிங்கம் முக்கிய பங்கு வகிக்கக் கூடியவர் என்றும், அவர் உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் வன்னிக் காட்டினுள் அவதிப்படுகிறார் என்றும், நோர்வே அரசுக்கு அன்று ஏ.ஸீ.எஸ். ஹமீத் தெரியப்படுத்தி இருந்தார்.

இதனையடுத்து அன்றன் பாலசிங்கத்திற்கு வைத்திய வசதி அளிக்க நோர்வே அரசு முன்வந்தது. அவரது நோயின் தன்மை குறித்தும், உடல்நிலை குறித்தும் அறிந்து கொள்ள கொழும்பிலுள்ள சர்வதேசச் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் உதவியை நோர்வே தூதுவரகம் நாடியது. கொழும்பில் இருந்த செஞ்சிலுவைச் சங்கப் பிரதிநிதி மக்ஸ் ஹட்டின் என்பவர் ஒரு மருத்துவ நிபுணருடன் வன்னிக்கு விரைந்தார்.

புதுக்குடியிருப்புப் பிரதேசத்தில் இருந்த பாலசிங்கத்தை அவரது தங்குமிடத்திற்குச் சென்று சந்தித்துப் பேசினார். அப்போது அவரது உடல்நிலை பரிசோதிக்கப்பட்டது. அதனையடுத்து அவருக்கு வெளிநாட்டில் நவீன வசதிகளுடன் கூடிய சிகிச்சை அளிக்கப்பட வேண்டுமென அறிவுரை கூறப்பட்டது. மனிதாபிமான அடிப்படையில் பாலசிங்கத்தை வெளிநாட்டிற்கு சிகிச்சைக்கு கொண்டு செல்லும் ஒரு திட்டத்துடன் நோர்வே அரசும், சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கமும் இலங்கை அரசை அணுகின. ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்கவுடன் இது பற்றிய பேச்சுக்கள் நடத்தப்பட்டன."

இவ்வாறு, புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்றன் பாலசிங்கத்தின் மனைவியான அடேல் ஆன் பாலசிங்கம் எழுதி வெளியிட்டுள்ள "சுதந்திர வேட்கை" என்னும் நூலில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது அன்றன் பாலசிங்கம் என்னும் ஒரு நபரின் உடல் நிலை மற்றும் அவரை மருத்துவ

ரீதியாகப் பாதுகாப்பது என்பது மட்டுமே நோர்வே அரசின் ஆரம்ப காலக் குறிக்கோளாக இருந்தது என்பது கவனத்திற்கு உரியதாகும்.

1999 மற்றும் 2000ம் ஆண்டுகளில் படையினரது கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பாற்பட்ட பகுதிகளில் வாழ்ந்த பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் மருத்துவ வசதிகளின்றி அல்லறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த நிலையிலும், பாலசிங்கம் மட்டுமே விசேஷ கவனிப்புக்கு உரியவர் ஆனார். இக்காலப் பகுதியில் கள முனைகளில் காயப்பட்ட புலி உறுப்பினர்களில் பலர் கூட உரிய மருத்துவ வசதிகள் இன்றி உயிர் துறக்க நேரிட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சட்ட பூர்வமற்ற வழியில் தாய்லாந்துக்கு சென்றடைந்த அன்றன் பாலசிங்கம் தம்பதிகள் அங்கிருந்து லண்டனைச் சென்று அடைவதற்கு பிரித்தானிய அரசின் மறைமுக ஒத்துழைப்புக் கிட்டியது. பாலசிங்கத்திற்குப் பிரித்தானிய அரசின் கடவுச் சீட்டும், திருமதி அடேல் ஆனுக்கு பிரித்தானியாவிலுள்ள அவுஸ்திரேலிய தூதுவரகத்தின் ஊடாகக் கடவுச் சீட்டும் வழங்கப்பட்டு இருவரும் லண்டனைச் சென்றடைய வசதி செய்யப்பட்டது.

லண்டனில் வைத்து நோர்வே அரசின் இராஜதந்திரிகள் அன்றன் பாலசிங்கத்துடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தினர். தனது உடல்நிலையைக் காரணம் காட்டி இனப் பிரச்சினை தீர்வுக்கான அரசியல் பேச்சுக்களை அன்றன் பாலசிங்கம் தள்ளிப் போட்டு வந்தார். இதனால் அவரது சிகிச்சை வசதிக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டது. நோர்வேக்கு அழைத்துச் சென்று சிறுநீரக மாற்றுச் சிகிச்சை செய்யப்பட்டது.

மருத்துவ மனையிலிருந்து வெளியேறிய பாலசிங்கம் ஒஸ்லோ நகர விடுதி ஒன்றில் ஒய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். இத்தகவல் கொழும்பில் இருந்த நோர்வே தூதுவர் ஜோன் வெஸ்பேர்க் மூலமாக ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகாவுக்கு தெரியப்படுத்தப்பட்டது. இதனை அப்போது Far Eastern Economic Review என்னும் ஆங்கில ஏட்டிற்கு வழங்கிய செவ்வியின் போது ஜனாதிபதி வெளியிட்டார். ஜனாதிபதி இதனை வெளியிட்டதும் அன்றன் பாலசிங்கம் சினமடைந்தார். இலங்கை அரசின் ஒப்புதலும், அனுமதியும் இல்லாமல் நோர்வே அரசாங்கம் மனிதாபிமான அடிப்படையில் சுயமாக முடிவெடுத்தே பாலசிங்கத்திற்கு மருத்துவ வசதி வழங்கியதாக அவர் காட்டிக் கொண்டார். இதனிடையே நோர்வேயில் நடைபெற்ற பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலில் ஆளும் கட்சியாக இருந்த சோசலிச இடதுசாரிக் கட்சி தோல்வியைச் சந்தித்தது.

2000 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் நிகழ்ந்த இச்சம்பவத்தையடுத்து அன்றன் பாலசிங்கம் லண்டன் திரும்பினார். இதனையடுத்து நோர்வே

அரசாங்கம் இலங்கைக்கென விசேஷ தூதுவராக எரிக் சொல்ஹேயம் அவர்களை நியமனம் செய்தது. நோர்வேயின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும், இலங்கை விவகாரங்களுடன் நீண்ட காலத் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்த எரிக் சொல்ஹேயம் சோசலிச இடது சாரிக் கட்சியின் உறுப்பினர் ஆவார். 2000ம் ஆண்டு ஏப்ரல் முதலாம் திகதி முதல் இவருக்கு இலங்கைக்கான விசேஷ தூதுவராக நோர்வே அரசினால் நியமனம் வழங்கப்பட்டது.

‘நோர்வேக்காரர்கள் எப்போதும் இரகசியமாகவும், திரை மறைவிலும் செயற்படுபவர்கள்’ என்று வர்ணிக்கும் இந்தியப் பத்திரிகையாளரான அனிதா பிரதாப், ‘தமக்கு மிகவும் நெருக்கமாக அறிமுகமானவரான எரிக் சொல்ஹேயம் இலங்கைக்கான நோர்வே அரசின் விசேஷ தூதுவராக நியமனம் பெறுவாரென தான் ஒருபோதும் எதிர்பார்த்து இருக்கவில்லை’ என்கிறார்.

அரசியல் நிலை

கொலை முயற்சித் தாக்குதல் ஒன்றிலிருந்து உயிர் தப்பிய திருமதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க 1999இன் இறுதியில் மீண்டும் இரண்டாவது தடவையாக ஜனாதிபதிப் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தார். 1994இன் பொதுத் தேர்தலில் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்த நாடாளுமன்றம் அதன் பதவிக் காலத்தைப் பூர்த்தி செய்து நாடு மீண்டுமொரு பாராளுமன்ற பொதுத் தேர்தலை எதிர்நோக்கி யிருந்தது.

1998ல் இடம் பெற்ற உள்ளுராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தலையடுத்து தமிழர் பிரதேசங்களில் மாற்றுக் கட்சிகளின் ஜனநாயகபூர்வமான அரசியல் செயற்பாடுகள் வலுப்பெற்று வந்தது. அத்துடன் 1994இல் பதவிக்கு வந்தது முதல் இலங்கையின் அரசியல் அமைப்பைச் சீர்திருத்துவது தொடர்பாக விடாமுயற்சியில் ஈடுபட்டு வந்த ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகித்த கட்சிகளுடன் இணக்கம் காணும் முயற்சியில் தீவிரமாக இருந்தார். அதில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவர்கள் சிலரும் உடன்பட்டனர்.

புலிகளின் முகவர்களும் மூன்றாம் தரப்பு மத்தியஸ்தம் ஒன்றின் அனுசரணையுடன் இலங்கை அரசுடன் புலிகள் நேரடிப் பேச்சுக்களை நடத்தத் தயாராக இருப்பதாகப் பகிரங்கப் பிரச்சாரம் செய்து வந்தனர். இந்த நிலையில் இனப் பிரச்சினைக்கு நிரந்தர தீர்வு காணும் வழிவகைகளையும் உள்ளடக்கிய அரசியல் தீர்வுப் பொதியை பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதில் ஜனாதிபதி முனைப்புடன் செயற்பட்டு வந்தார். எனினும் ஐக்கியத் தேசியக் கட்சியின் ஒத்துழைப்பு இம் முயற்சிக்குப் பூரணமாகக் கிடைக்க வில்லை.

இந்த அரசியல் பின்னணியிலேயே நோர்வே அரசினால் நியமனம் பெற்ற விசேஷ தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேயம் தனது பணிகளை ஆரம்பித்தார். 2001

டிசம்பரில் ஐக்கியத் தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் பதவிக்கு வருவதற்கு முன்பாக எரிக் சொல்ஹேயும் இலங்கைக்குப் பல தடவைகளில் உத்தியோகபூர்வ விஜயங்களை மேற்கொண்டார். அது தவிர நோர்வேயின் முன்னாள் பிரதமர் கெஜல் மாக்லே பொன்டலிக் உட்பட பல முக்கியஸ்தர்களும் இலங்கைக்கு வந்து திரும்பியிருந்தனர்.

இலங்கையின் முன்னாள் வெளிவிவகார அமைச்சர் ஏ.ஸீ.எஸ். ஹமீதின் முதலாவது நினைவு தினப் பேருரையை கொழும்பின் பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் நிகழ்த்திய நோர்வேயின் முன்னாள் பிரதமர் கெஜல் மாக்லே பொன்டலிக் பின்வருமாறு கூறியிருந்தார்.

“இலங்கையின் இனப் பிரச்சினைக்கான தீர்வு முயற்சியில் எமது பங்களிப்பு பெரும்பாலும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவே இருக்கும். இந்தப் பிரச்சினைக்கான இறுதித் தீர்வை இதில் சம்பந்தப்பட்ட தரப்பினர்களே காண வேண்டும். இருந்தும் இவ்விடயத்தில் எங்களாலான உதவிகளை வழங்கத் தயாராகவே இருக்கிறோம். துணிகரமான முடிவுகளை எடுத்து அதில் உறுதியாக நிற்கின்ற அரசியல் தலைமைத்துவமே வரலாற்றை மாற்றி அமைக்கும்.

பல கலாசாரங்களையும் அவைணத்துச் செல்லும் நாடுகளே வளர்ச்சி அடைந்தவையாகக் காணப்படுகின்றன. போர் காரணமாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ள ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்காகவும், போர் முனைகளில் உள்ளவர்களுக்காகவும், போர் காரணமாக தாய் தந்தையர்களை, கணவன்மார்களை, குழந்தைகளை இழந்தோரின் துயரங்களுக்கு முடிவு கட்டுவதற்காகவும், நீதியையும் சமாதானத்தையும் ஏற்படுத்த உறுதி பூணுவோம். இளம் தலைமுறையினரைப் பலி கொள்ளும் கொலைக் களங்களுக்கு முடிவு கட்டுவோம்” எனவும் குறிப்பிட்டார்.

நோர்வே தரப்பினர் வெளிப்படுத்திய இத்தகைய உணர்வின் பின்னணியில் திரு. எரிக் சொல்ஹேயும் அவர்களது விஜயங்கள் எவ்வாறு அமைந்தன என்பதை இனிப் பார்க்கலாம். எரிக் சொல்ஹேயின் ஒவ்வொரு விஜயம் இடம் பெற்றதையடுத்தும் இடம் பெற்ற சம்பவங்களும் கூட இங்கு முக்கியமானதாகும்.

நோர்வேயின் முதல் உத்தியோகபூர்வ விஜயம்!

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் தென்மராட்சிப் பகுதியில் படையினருக்கும் புலிகளுக்கும் இடையே உக்கிரமான சண்டை இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அதாவது 22-05-2000ஆம் திகதியன்று இரவு நோர்வே அரசின் விசேட தூதுக்குழுவினர் கொழும்பை வந்தடைந்தனர். நோர்வேயின் பிரதி வெளியுறவு அமைச்சர் ரேமண்ட் ஜோஹென்சன் தலைமையில், விசேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேய்ம் ஆகியோரைக் கொண்ட தூதுக்குழுவினர் கொழும்பை வந்தடைந்ததும் ஜனாதிபதி, வெளிவிவகார அமைச்சர் லக்ஸ்மன் கதிர்காமர் மற்றும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ரணில் விக்ரம சிங்க ஆகியோரைச் சந்தித்துப் பேசினர்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் இடம் பெற்றுவரும். மோதல்களை இடைநிறுத்தும் வழிவகைகள் தொடர்பாகவே இப்பேச்சுக்களின் போது கூடுதல் கவனம் செலுத்தப்பட்டது. சண்டையில் கொல்லப்பட்ட புலி உறுப்பினர்களின் சடலங்கள் சர்வதேசச் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் மூலமாக ஒப்படைக்கப்படுவதற்கும், புதுடில்லி அரசினால் திருவனந்தபுரம் உட்பட தென்னிந்திய இராணுவ முகாம்களில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த உஷார் நிலையைத் தளர்வடையச் செய்யவும் நோர்வே தூதுக் குழுவினரின் பேச்சுக்கள் வழிவகுத்தன.

இவ்வாறான பேச்சுக்கள் இடம் பெறத் தொடங்கியதை அடுத்து யுத்தத்தைக் கூடிய விரைவில் முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து அமைதி, சமாதானம் என்பவற்றை ஏற்படுத்த பல திட்டங்களைத் தயாரித்துள்ளோம் என்று ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக குமாரதுங்க, ஜனாதிபதி செயலகத்தில் 07-07-2000ஆம் ஆண்டு காலையில் நடைபெற்ற யுத்தத்தில் மரணமான வீரர்களின் நினைவு வைபவத்தில்

கலந்து கொண்டு பேசும் போது பிரகடனம் செய்தார்.

ஆனால், அவரது இப்பிரகடனம் அடுத்த ஒரு சில மணி நேரங்களுக்குள் அர்த்தம் இழந்து போனது. ஏனெனில், யுத்தத்தில் பலியான வீரர்களின் நினைவுகளை முன்னிட்டு கல்கிசைப் பகுதியில் இடம்பெற்ற பொது நிகழ்ச்சியொன்றில் வைத்து அமைச்சர் சி.வி. குணரட்ன உட்பட இருபதுக்கும் அதிகமானவர்கள் புலிகள் நடத்திய குண்டு வெடிப்புத் தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டனர்.

அதாவது நோர்வே அரசின் அனுசரணை முயற்சிகளையடுத்து இணக்கப் பேச்சுக்களும், சமரச முயற்சிகளும் தொடரும் என்று எதிர்பார்த்திருந்த மக்கள் குண்டு வெடிப்புத் தாக்குதல் நிகழ்ந்தது கண்டு பெரும் ஏமாற்றம் அடைந்தனர்.

அடுத்த குண்டு வெடிப்புத் தாக்குதல் 15.06.2000 அன்று கொழும்பில் வத்தளைப் பகுதியில் விமானப் படையினர் பயணம் செய்த பேருந்தின் மீது நிகழ்த்தப்பட்டது.

இரண்டாவது விஜயம்

இந்தச் சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து விட்ட பின்னர் 28.06.2000ஆம் திகதியன்று இலங்கைக்கான நோர்வேயின் விசேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேய்ம் மீண்டும் கொழும்பிற்கு வந்தார். இந்த வருகையின் போது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர்களையும் ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியினரையும் (ஈ.பி.டி.பி) அவர் கொழும்பில் சந்தித்துப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினருடனான சந்திப்பின் போது அவர்கள், 'புலிகளின் பங்களிப்பு இல்லாத எந்தத் தீர்வையும் கூட்டணி ஏற்காது' என்பதையே வலியுறுத்தி இருந்தனர். கூட்டணியின் சார்பில் உப-தலைவரான வீ. ஆனந்தசங்கரி, செயலதிபரான இரா.சம்பந்தன், பாராளுமன்ற உறுப்பினர் மாவை சேனாதிராசா மற்றும் யாழ்ப்பாண மாநகர முதல்வரான என். ரவிராஜ் ஆகியோர் இந்தச் சந்திப்பில் பங்கு கொண்டிருந்தனர். கொழும்பு வாட்பிலேசிலுள்ள நோர்வே தூதரகத்தில் நடைபெற்ற இந்தச் சந்திப்பில் நோர்வே அரசின் சார்பாக விசேட பிரதிநிதி எரிக் சொல் ஹேய்ம் மற்றும் இலங்கைக்கான நோர்வே தூதுவர் ஜோன் வெஸ்ட்பேர்க் ஆகியோர் பங்குபற்றி இருந்தனர்.

இந்தச் சந்திப்பையடுத்து நோர்வே பிரதிநிதிகள் ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியின் தலைமையை (ஈ.பி.டி.பி) சந்தித்துப் பேச்சு நடத்தினர். இந்தச் சந்திப்பின் போது நாட்டின் தற்போதைய யுத்த சூழல் தொடர்பாக நோர்வே தூதுக் குழுவிடம் தெளிவுபடுத்திய ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியினர் 'மக்கள் தொடர்ந்து அனுபவித்து வரும் துன்பங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட வேண்டும்' என்பதையே முக்கியமாக வலியுறுத்தினர்.

அந்தச் சந்திப்பின்போது ஈ.பி.டி.பி.யின் செயலாளர் நாயகமும் பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான கே.என். டக்ளஸ் தேவானந்தா பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களான எஸ்.தவராஜா, கே.வி. குகேந்திரன், எஸ். சிவதாசன் மற்றும் ஆலோசகர் கலாநிதி கே. விக்னேஸ்வரனும் பங்கு கொண்டிருந்தனர். இந்தச் சந்திப்புக்கள் 28-06-2000ம் திகதியன்று இடம் பெற்றிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வேளையில் நோர்வேயின் இலங்கைக்கான விசேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேய்ம் வன்னிக்கு விஜயம் செய்திருந்தார். எனினும் அது மிக இரகசியமாகவே வைக்கப்பட்டிருந்தது. புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனை சந்தித்துப் பேசும் வாய்ப்பு எரிக் சொல்ஹேய்மிற்கு அப்போது கிட்டியிருக்கவில்லை.

புதிய தீர்வுத் திட்டம் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிப்பு!

இதனிடையே 1995 ஆகஸ்ட் 5ஆம் நாளன்று பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருந்த அரசியல் தீர்வுப் பொதி சம்பந்தமான கலந்துரையாடல்கள் மீண்டும் தீவிரம் பெற்றது. 1996இன் ஜனவரியில் சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட்ட இத் தீர்வுப் பொதி குறித்த பாராளுமன்றத் தெரிவுக் குழுவின் பரிசீலனைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு வந்தது. இவ்வாறான பரிசீலனைகளின் பின்னரான திருத்திய நகல்வரைவு 1997ன் அக்டோபர் 3ஆம் திகதியன்று மீண்டும் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு இருந்தது. இதற்கு 19 பக்கங்கள் கொண்ட திருத்தமொன்றை ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி (ஈ.பி.டி.பி) அப்போது முன் வைத்திருந்தது.

இந்த அரசியல் தீர்வுப் பொதியைப் பாராளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றுவதை இலக்காகக் கொண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடனானப் பேச்சு வார்த்தைகளை அரசாங்கம் ஆரம்பித்தது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் இத் தீர்வுப் பொதி நிறைவேற்றுவதற்கு ஒத்துழைப்பு நல்குவார்கள் என்றே அரசாங்கம் பெரும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆலோசனைக்கு அமைவாகப் படிப்படியாக பல்வேறு விட்டுக் கொடுப்புக்களை மேற்கொண்டு எவ்வாறெனும் அக் கட்சியின் ஒப்புதலைப் பெற வேண்டும் என அரசாங்கம் அக்கறையுடன் செயற்பட்டது.

ஐக்கியத் தேசியக் கட்சியின் ஆலோசனைகளுக்கு அமைய அரசாங்கம் விட்டுக் கொடுப்புக்களைச் செய்ய தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அதனைச் சாட்டாக்கி தனது அதிருப்தியை வெளியிட்டது. தமிழர் விடுதலைக்

கூட்டணியின் ஆதரவைப் பாராளுமன்றத்தில் பெற்றுக் கொள்ள முடியுமென்ற பெரும் நம்பிக்கையுடன் ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க 3.08 2000ஆம் அன்று அரசியல் அமைப்புக்கான புதிய நகல் வரைபை பாராளுமன்றத்தில் விவாதிக்க முன் வைத்தார். இதன் மீதான விவாதங்கள் பாராளுமன்றத்தில் இடம் பெற்றது.

இந்த விவாதங்களையடுத்து பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகித்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி உறுப்பினர்களில் பலரும் கூட புதிய அரசியல் அமைப்பின் நகல் வரைவுக்கு ஆதரவு காட்ட முன்வந்து இருந்தனர். இதற்கு ஐ.தே.க.வின் உறுப்பினரான ஹரிந்திர கொரயா பாராளுமன்றத்தில் நிகழ்த்திய உரை ஒரு சான்று ஆகும். அவர் தனது உரையில்,

“பாராளுமன்றத்தில் அரசியல் அமைப்பு சட்டமூலம் சமர்ப்பிக்கப்படுவதன் வாயிலாக சட்ட அரசியல் செயல் முறைகள் ஆரம்பமாகியுள்ளது. இச்செயல் முறையானது குறுகிய கட்சி அரசியல் இலாபத்தைக் கருத்தில் கொள்ளாது இருக்க வேண்டும். நாட்டின் இனப் பிரச்சினையை கட்சிகளின் கருத்தொருமிப்புடன் முடிவுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினரது வெளி நடப்பின் காரணமாக இனப் பிரச்சினைத் தீர்வுக்கான அரசியல் முயற்சிகளில் பாரிய பின்னடைவுகள் ஏற்பட்டுள்ளது. சகலத் தமிழ், கட்சிகளையும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியையும், அரசாங்கத்தையும் அரசியலமைப்புச் சட்ட மூலம் தொடர்பாக உரையாடலை மீள ஆரம்பிக்கும்படி வேண்டுகின்றோம்” என்றார்.

‘இந்த அரசியலமைப்பின் சில பகுதிகளில் குறைபாடுகள் இருந்தாலும் கூட இவை திருத்தப்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தும் அதே வேளை மேலதிகமான முன்னேற்றத்திற்கு இதனை ஒரு அடிப்படையாகக் கொள்ளலாமென’ ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியின் சார்பாக பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எஸ். சிவதாசன் அறிவித்தார்.

ஆனால், தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அரசியலமைப்பு நிறைவேற்றப்படுவதை எதிர்க்கிறது என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட ஐ.தே.க தலைமை புதிய அரசியலமைப்புக்கு ஆதரவாக வாக்களிக்கக் கூடியவர்கள் என்று கருதப்பட்ட ஐ.தே.க.வின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் பதினாறு பேரை வாக்கெடுப்புத் தினத்துக்கு முதல் நாள் சிங்கப்பூருக்கு அனுப்பி வைத்தது. அத்துடன் பாராளுமன்றத்தில் புதிய அரசியலமைப்பு நிறைவேற்றப்படுவதற்கு ஏதுவான வாக்கெடுப்பு இடம் பெறுவதையும் குழப்பி அடித்தது. புதிய அரசியலமைப்பின் நகல் வரைபைப் பாராளுமன்றத் தினுள்ளேயே தீயிட்டுக் கொளுத்தியும் கிழித்து எறிந்தும் ஐ.தே.க தனது எதிர்ப்பைப் பிரகடனம் செய்தது. இதனால் பாராளுமன்றத்தில் புதிய அரசியல் அமைப்பின் நகல் வரைவு நிறைவேற்றப்படுவது தடுக்கப்பட்டது.

பிரபாகரனுடன் சந்திப்பு

இவ்வாறாக புதிய அரசியலமைப்பைப் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றும் முயற்சி குழப்பம் அடைந்திருந்த வேளையில் நோர்வேயின் விஷேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேயம் மீண்டும் இலங்கைக்கு வந்தார். புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனை வன்னிக்குச் சென்று நேரடியாகச் சந்தித்துப் பேச்சு நடத்தினார். நவம்பர் 01-2000ம் திகதியன்று வன்னியில் இடம் பெற்ற இந்தச் சந்திப்புக் குறித்த விபரத்தை 'புலிகளின் குரல்' வானொலியே முதன் முதலாகப் பிரகடனம் செய்தது.

வன்னியின் மல்லாவியில் இச் சந்திப்பு இடம் பெற்றிருந்தது. எனினும் நோர்வே தூதுக் குழுவின் வருகை, மற்றும் வன்னிக்கான விஜயம் எனச் சகல விடயங்களும் பிரபாகரனுடனான சந்திப்பு இடம்பெறும் வரை மிகவும் இரகசியமாகவே வைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தச் சந்திப்புத் தொடர்பாக புலிகளின் சர்வதேசத் தலைமையகம் லண்டனிலிருந்து வெளியிட்ட அறிக்கையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

"இலங்கை அரசாங்கத்துடன் அரசியல் தீர்வுக்கான சமரசப் பேச்சு வார்த்தைகளை மீண்டும் ஆரம்பிக்க வேண்டுமானால் தமிழர் தாயகத்தில் ஆயுத மோதல்களைத் தளர்த்தி இயல்பு நிலையை தோற்றுவிக்க வேண்டும்" என்பதைப் பிரபாகரன் வலியுறுத்தியிருக்கிறார். அதாவது சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைக்கான வாய்ப்புப் பற்றி ஆராயப்பட்ட போது பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு முன்னோடியாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய முக்கியமான விடயம் மோதல்களைத் தணிப்பதற்கான நடைமுறையொன்றை மேற்கொள்வதேயாகும். இதற்காக

★ ஆயுதப் பகைமைகளை நிறுத்த வேண்டும்.

★ இராணுவம் நிலை கொள்ளும் இராணுவ ஆக்கிரமிப்பை விலக்க வேண்டும்.

★ பொருளாதாரத் தடைகளை நீக்க வேண்டும்.

இவற்றின் மூலம் தமிழர் தாயகத்தில் இயல்பு நிலை தோன்ற வழிவகுக்க வேண்டும். சமாதானத்தின் உண்மையான அக்கறை அரசுக்கு இருக்குமானால் யுத்த நிலை கெடுபிடிக்களைத் தனிக்கும் முன் முயற்சிகளை அரசு முதலில் எடுக்க வேண்டும். இவையே இப் பேச்சுக்களின் போது புலிகள் முன்வைத்த விடயங்கள்

- எனப் புலிகளின் குரல் வானொலி தெரிவித்தது.

இந்தச் சந்திப்புக் குறித்து நோர்வேயின் விஷேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேயம் கொழும்பில் இடம்பெற்ற ஊடகவியலாளர் மாநாட்டில் கருத்துத் தெரிவித்தார். 'இலங்கை அரசாங்கத்தின் அங்கீகாரத்து டனேயே கடந்த

செவ்வாயன்று (31-10-2000) வன்னிக்குச் சென்று புலிகளின் தலைவரைச் சந்தித்துப் பேச்சு நடத்தியுள்ளோம், அத்துடன் தொண்டர் அமைப்புகளின் பிரதிநிதிகள், மற்றும் கல்விமான்கள் போன்றோரையும் சந்தித்துப் பேசினோம். பிரபாகரன் சிறந்த உடல் உள ஆரோக்கியத்துடன் உள்ளார். இலங்கையில் இறைமை, ஐக்கியம் என்பவற்றுக்கு உட்பட்ட வகையில் தமிழ் மக்களின் அபிலாசைக்கு தீர்வுக் காணப்பட வேண்டும். இதுவே சர்வதேசச் சமூகத்தின் விருப்பம் என்பதைப் பிரபாகரனுக்குத் தெரிவித்துள்ளோம்' எனவும் தெரிவித்தார்.

புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் நோர்வேயின் இலங்கைக்கான விசேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேயும் அவர்களைச் சந்தித்துப் பேசிய பொழுது புலிகளின் தரப்பில் பிரபாகரனுடன் அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளர் சு.ப. தமிழ்ச்செல்வன் மற்றும் புலிகளின் வான் படைப் பிரிவுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த சங்கர் எனப்படும் சொர்ணலிங்கம் என்பவரும் உடனிருந்தனர்.

இந்தச் சந்திப்பில் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம் கலந்து கொள்ளவில்லை. வன்னியில் இந்தச் சந்திப்பு இடம்பெற்ற போது அவர் லண்டனில் தங்கி இருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நோர்வேயின் தரப்பில் விசேட தூதுவர் எரிக் சொல் ஹேயும் அவர்களுடன் கொழும்பிலுள்ள நோர்வே தூதுவர் ஜோன் வெஸ்ட்பேர்க் மற்றும் நோர்வே வெளி விவகார அமைச்சின் நிறைவேற்று அதிகாரி ஜேர்ஸ்டி ட்ரொம்ஸ்டாவ் ஆகியோர் பங்கு கொண்டனர். இந்த ஊடகவியலாளர்கள் மாநாட்டில் எரிக் சொல்ஹேய்மிடம் எழுப்பப்பட்ட சில கேள்விகளும் பதில்களும் இங்கு சுட்டிக் காட்டத்தக்கவை.

கேள்வி : சமாதான முயற்சிகள் தொடர்பாக ஏனைய அரசியற் கட்சிகளுக்கு விபரிப்பீர்களா?

பதில் : ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவருக்கு அவ்வப்போது முன்னேற்றங்களை அறிவிப்போம்.

கேள்வி : உங்களது இலங்கை விஜயம் தொடர்பாக இந்தியாவுக்குச் சென்று இந்தியத் தலைவர்களுக்கு விளக்கம் அளிப்பீர்களா?

பதில் : இந்தியா செல்லும் நோக்கம் இல்லை. ஆனால் இந்தியத் தூதுவர் ஊடாக இந்திய அரசாங்கத்திற்கு அறிவிப்போம். இலங்கைக்கான நோர்வே நாட்டின் தூதுவர் இலங்கை அரசியற் கட்சிகளின் தலைவர்களை சந்திப்பது வழக்கமானது. அந்த அடிப்படையில் மக்கள் விடுதலை முன்னணி தலைவர்களோடும் பேச்சு நடத்தப்பட்டது. ஆனால் வன்னி விஜயம் குறித்து இப்பேச்சுக்களில் ஆராயப்படவில்லை.

கேள்வி : இந்த சமாதான முயற்சி வெற்றி பெறும் என்று

நம்புகிறீர்களா?

பதில் : கடந்த பல வருடங்களாக பிரபாகரன் வெளிநாட்டவர் எவரையும் சந்திக்கவில்லை. இப்பொழுது எம்மை சந்தித்துள்ளார். அது ஒரு திருப்புமுனை. அத்துடன் பேச்சுவார்த்தைக்கு முன் நிபந்தனை எதனையும் விதிக்கவில்லை. அது எமக்கு நம்பிக்கை ஊட்டியுள்ளது.

இந்தக் கேள்விகளையும் பதில்களையும் உன்னிப்பாக அவதானிக்கும் போது நோர்வே தரப்புக்கு உள்நோக்கம் வேறு எதுவும் இருக்கின்றதா என்ற சந்தேகம் மேலெழுவதைத் தவிர்க்க முடியாது. ஏனெனில், தேசிய விவகாரமான இனப் பிரச்சினைக்கு ஆன தீர்வு முயற்சி தொடர்பில் திறந்த வெளிப்படையான தன்மையைப் பேணாமல் ஜனாதிபதி, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் என்ற குறுகிய வட்டத்துக்குள்ளாகத் திரைமறைச் செயற்பாடு மற்றும் இந்தியாவின் அரசியற் தலைவர்களுக்கு தெரிவிக்கப்பட வேண்டிய விடயங்கள் குறித்த நழுவல் போக்கு என்பவை இப் பதில்களின் மூலமாக அம்பலமாக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதேவேளை நோர்வேயின் உள்நோக்கம் குறித்து சந்தேகத்தை எழுப்பும் மற்றுமொரு விடயமும் உண்டு.

முல்லைத்தீவு மோதல்

நோர்வேயின் விஷேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேயம் வன்னியிலிருந்த அதேவேளை, முல்லைத் தீவுக்கு வடகிழக்கே கடலில் கடற் படையினருடன் பெரும் மோதல் சம்பவம் ஒன்று இடம் பெற்றது.

நவம்பர் 01, 2000ஆம் திகதியன்று இரவு 9.45 மணியளவில் முல்லைத் தீவுக் கடற்பரப்பில் முல்லைத் தீவிலிருந்து சுமார் நாற்பது கடல் மைல்களுக்கு அப்பால் புலிகளின் பல படகுகள் நடமாடுவதைக் கடற்படையினர் அவதானித்து இருந்தனர். இதனை அடுத்து இப் படகுத் தொகுதியின் மீது பீரங்கித் தாக்குதல் தொடுத்தனர்.

கடற்படையினருக்கு ஆதரவாக மேலதிக கடற்படையினர் வரவழைக்கப்பட்டுத் தாக்குதல் தொடர்ந்தது. இவ் வேளையில் இந்தியாவின் நாகப்பட்டினம் துறைமுகத்திலிருந்து கொழும்பை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த “யுடியோவஸ்” என்ற கப்பல் மோதலின் இடையில் அகப்பட்டுக் கொண்டது. 22 மாலுமிகளுடன் இருந்த ரஷ்யக் கப்பலுக்குள் அத்துமீறி நுழைந்த புலிகள் அக் கப்பலை கவசமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு முல்லைத் தீவு கரைக்குச் சென்று தப்பிக் கொண்டனர். முல்லைத் தீவுக்கு அண்மையில் புலிகளால் கைவிடப்பட்டிருந்த கப்பலையும், மாலுமிகளையும் பின்னர் கடற்படையினர் பொறுப்பேற்று திருகோணமலை துறைமுகத்துக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்தனர்.

முல்லைத் தீவுக் கடற்பரப்பில் புலிகளின் படகுகள் சுமார் நாற்பது கடல் மைல் தொலைவில் நடமாடியதன் நோக்கம் என்ன? இக் கேள்விக்கு

இன்றுவரை விடை எதுவும் இல்லை. ஆனால் இந்தச் சம்பவம் குறித்து கொழும்பில் ஊடகவியலாளர்கள் நோர்வேயின் விசேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேய்மிடம் கேள்வி எழுப்பினர்.

நீங்கள் வன்னியில் தங்கியிருந்த காலத்தில் முல்லைத் தீவுக் கடலில் மோதல் ஏற்பட்டுள்ளதே எனக் கேட்கப்பட்ட போது, அதுபற்றி எனக்குத் தெரியாது. மோதல் சம்பவங்கள் அன்றாட விடயங்கள் இது எமக்கு அப்பாற்பட்ட விடயங்களாகும் என நோர்வே தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேய்ம் பதிலளித்தார்.

இந்தப் பதிலின் மூலமாகப் போர்ச் குழுவுக்கு மத்தியிலேயே பேச்சு வார்த்தைகள் தொடரப்பட்டன என்பதை நோர்வே தரப்பினர் வெளிக்காட்டியிருந்தனர்.

2000ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தல்

இந்தியாவின் முன்னாள் பிரதமர் ராஜீவ்காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்ட சம்பவத்தின் பின்னணிச் சதி குறித்து ஆராய்ந்து வரும் இந்தியப் பல் நோக்கு ஒழுங்காற்றுக் கண்காணிப்பு அமைச்சின் அதிகாரிகள் குழுவொன்று நவம்பர் 13, 2000ஆம் திகதியன்று இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தது. இக் குழுவினர் நவம்பர் 23 வரையிலான பத்துத் தினங்கள் தொடர்ந்து இலங்கையில் தங்கியிருந்து பேச்சுக்களை நடத்தினர்.

இது பற்றி இந்தியாவிலிருந்து வெளியிடப்படும் இந்து மற்றும் இந்துஸ்தான் டைம் போன்ற பத்திரிகைகள் செய்திகளை வெளியிட்டு இருந்தன. இதனையடுத்து இந்திய அரசின் ராஜ்ய சபையில் புலிகள் விவகாரம் தொடர்பாக பாரதீய ஜனதா அரசின் நிலைப்பாடு குறித்துக் கேள்வி எழுப்பப்பட்டது. இதற்கு இந்திய உள்துறை அமைச்சர் எல்.கே. அத்வானி பதிலளித்தார்.

“புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனைக் குற்றவாளியாகக் கொண்ட ராஜீவ்காந்தி கொலை வழக்கின் பின்னணிச் சதி குறித்து ஆராய்ந்த ஜெயின் ஆணைக் குழுவின கண்டுபிடிப்புகள் குறித்து மேல் நடவடிக்கை எடுக்க பல்நோக்கு ஒழுங்காற்றுக் கண்காணிப்பு அமைப்பு நிறுவப்பட்டது. இவ் அமைப்பின் அதிகாரிகள் குழு இலங்கையில் சட்டமா அதிபரையும், ஏனைய அதிகாரிகளையும் சந்தித்துப் பேச்சு நடத்தியுள்ளது. கன்னட திரைப்பட நடிகர் ராஜ்குமார் கடத்தப்பட்ட சம்பவத்தோடும் தொடர்புள்ளதாகக் கூறப்படும் புலிகள் இயக்கம் இந்தியாவில் மேற்கொள்ளும் சம்பவங்கள் குறித்தும் அக்கறைக் கொண்டுள்ளோம். புலிகளுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுப்பதில் எவ்வித அலட்சிய மனோபாவமும் காட்டப்பட மாட்டாது.

புலிகள் இயக்கம் ராஜீவ்காந்தி கொலையில் சம்பந்தப்பட்டது மட்டுமன்றி, அதன் நடவடிக்கைகள் இந்தியாவின் இறைமைக்குப் பாதகமாகவும்

அமைந்துள்ளது. இதனாலேயே இரு ஆண்டுகளுக்குத் தடை நீடிக்கப்பட்டுள்ளது.” இவ்வாறு இந்திய உள்துறை அமைச்சர் எல்.கே.அத்வானி பதிலளித்த பின்னணியிலேயே 2000ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் பிரபாகரன் நிகழ்த்திய மாவீரர் தின உரை அணுகப்படல் வேண்டும். இந்த மாவீரர் தின உரையின் முக்கிய விடயங்களை இனிப் பார்க்கலாம்.

பிரபாகரனின் மாவீரர் தின உரை:

நோர்வேயின் இலங்கைக்கான விசேட தூதுவரை புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் நேரடியாகச் சந்தித்துப் பேசி இருந்தாலும், டிசம்பர் 5இல் பொதுத் தேர்தல் எதிர்நோக்கப்பட்டதை அடுத்தும், 2000ஆம் ஆண்டு புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் நிகழ்த்திய மாவீரர் தின உரை பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்து இருந்தது. இந்த உரையில் பிரபாகரன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டு இருந்தார்.

“இனப் பிரச்சினைக்கு சமாதான வழியில் தீர்வு காண்பதற்கு எமது இயக்கம் தயாராகவே இருக்கிறது. சமாதானப் பேச்சுக்களில் பங்கு பற்றுவதற்கு புலிகளுக்குத் தயக்கம் எதுவும் இல்லை. ஆனால், சமாதான வழி மூலம் எட்டப்படும் தீர்வானது நியாயமானதாகவும், நீதியானதாகவும், சமத்துவமானதாகவும் தமிழர்களின் அபிலாசைகளை நிறைவு செய்வதாக அமைய வேண்டும். என்பதே எமது விருப்பம். நோர்வே அரசின் தூதுக் குழுவினரை அண்மையில் வன்னியில் சந்தித்த பொழுது எமது இயக்கத்தின் இந்த நிலைப்பாட்டை தெளிவாக எடுத்துரைத்தோம்.” என்பதே சாராம்சமாக இருந்தது.

சுமார் 27 நிமிடங்கள் வரை நீடித்த இந்த உரையில், ‘சமாதானப் பேச்சுக்களை ஆரம்பிப்பதற்கு முன் நிபந்தனை எதையும் விதிக்கவில்லை’ எனக் குறிப்பிட்டதோடு, ஆனால் பேச்சு வார்த்தைகள் ஆரம்பிப்பதற்கான நல்லெண்ணப் புறச் சூழலும், இயல்பு நிலையும் உருவாக்கப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்தினார். அத்துடன் புலிகள் இயக்கம் பெற்ற இராணுவ வெற்றிகளை விதந்து பாராட்டியதோடு சந்திரிகா அரசு தனது அணுகுமுறையை மாற்றிக் கொள்ளாத வரையில் சமாதானத் தீர்வு சாத்தியமாகும் என்ற நம்பிக்கை குறைவாகவே உள்ளது எனவும் மாவீரர் தின உரையில் பிரபாகரன் தெரிவித்தார்.

புலிகளின் தலைவர் நிகழ்த்திய உரையானது சமாதானமும், இயல்பு நிலையும், இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வும் நோர்வே அரசுக்குத்தான் அவசியமான அவசரத் தேவை என்பது போலவே புலிகளின் தலைமை உணர்ந்திருப்பதைப் புலப்படுத்தி இருந்தது. அதாவது போர் நெருக்கடி தளர்ந்து இயல்பு நிலைத் தோன்றுவதற்கு இரு தரப்பில் இருந்தும் நம்பிக்கையை வளர்க்கும் நல்லெண்ண நடவடிக்கைகள் முன் எடுக்கப்பட வேண்டுமென நோர்வே அரசு சில யோசனைகளைத் தெரிவித்து இருக்கிறது. இதனை நாம்

ஆழமாகப் பரிசீலனைச் செய்து வருகிறோம். இது பிரபாகரன் தெரிவித்திருந்த கூற்றுக்கள் ஆகும்.

எனினும், வரதராஜப் பெருமாளுக்கு முடிசூட்டி முந்திய இந்திய அரசு இழைத்த வரலாற்றுத் தவறு போல, சந்திரிகா அரசும் தமிழ் விரோதக் குழுவொன்றை வடக்குக் கிழக்கில் ஆட்சி அதிகாரத்தில் அமர்த்தியுள்ளது. இப்படியான நடவடிக்கைகள் மூலமாக இந்த அரசாங்கம் தமிழ் மக்களின் வெறுப்பைச் சம்பாதித்துள்ளது” எனவும் பிரபாகரன் வர்ணித்து இருந்தார். அதாவது இதன் மூலமாகத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் மாற்று அரசியல் கருத்துக் கொண்ட சக்திகளின் செயற்பாடுகளுக்கும், அரசியல் பன்மைத்துவம் என்பதற்கும் புலிகள் இடமளிக்கப் போவதில்லை என்பதைப் பிரபாகரன் வெளிப்படுத்தி இருந்தார்.

ஈ.பி.டி.பி.யின் பதில்

ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியை (ஈ.பி.டி.பி) பெயர் குறிப்பிடாமல் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் இவ்வாறு விமர்சித்து இருந்த போதும் அதற்கான ஈ.பி.டி.பி.யின் பதில் தெளிவானதாகவே இருந்தது. “கூர்மை அடைந்துள்ள பகைமை உணர்வுகள் மறைந்து போர் நிறுத்தம் உருவாகின்ற சூழ்நிலைக்காக அனைத்து வகையிலான ஆயுதப் பிரயோகங்களும் நிறுத்தப்பட வேண்டும்” என்பதை எடுத்துரைத்த ஈ.பி.டி.பி. செயலாளர் நாயகம் கே.என். டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்கள் மேலும் குறிப்பிடுகையில் ‘சமூகமான சூழ்நிலை மற்றும் நல்லெண்ணம் நிலவும் புறநிலை என்பவற்றில் மக்களின் நலன்களே முன்னிறுத்தப்பட வேண்டும்’ என்பதையும் இடித்துரைத்தார். அத்துடன் குடாநாடு மற்றும் வன்னி உட்பட மக்களின் சுதந்திரமான தரை, கடல், வான் மார்க்கப் பயணங்களுக்கு புலிகள் தடை போடாது இருப்பதுடன், உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் செயற்பாடுகளுக்கு முட்டுக்கட்டை போடாது இருக்க வேண்டும் எனவும் அவர் வலியுறுத்தி இருந்தார்.

சமாதானப் பேச்சுக்களை ஆரம்பிப்பது மற்றும் மக்களின் வாழ்க்கைக்கு உகந்த சமூகமான சூழ்நிலையை உருவாக்குவது என்பன தொடர்பாக புலிகளின் தலைவர் வெளியிட்டுள்ள கருத்துகள் ஆர்வத்திற்குரியவை எனினும், மக்கள் நலன் மற்றும் சர்வதேச உறவுகள் போன்ற முக்கிய விடயங்களில் காணப்படும் முன்னுக்குப் பின் முரணான கருத்துகளும், யுத்த முனைப்புகளும் கவலைக்குரியவை எனவும் குறிப்பிட்டு தனது விமர்சனத்தைப் பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தி இருந்தார். அதாவது போர் நிறுத்தம் உருவாகும் சூழ்நிலைக்காக சகல வகையான ஆயுதப் பிரயோகங்களையும் புலிகள் நிறுத்த வேண்டும் என்பதே ஈ.பி.டி.பி யினரின் வேண்டுகோளாக இருந்தது.

இத்தேர்தலில் யாழ் குடா நாட்டில் ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி சுமார் 42,000 வாக்குகளுடன் நான்கு ஆசனங்களைக் கைப்பற்றியது. குடாநாட்டில்

ஆனந்தசங்கரி தலைமையிலான கூட்டணிக்கு மூன்று ஆசனங்களும், தமிழ்க் காங்கிரஸ் விநாயகமூர்த்தி, ஐ.தே.க.வின் மகேஸ்வரன் போன்றோரும் ஆசனங்களைக் கைப்பற்றினர். அத்துடன் வன்னியிலிருந்து புளொட்டுக்கு இரு ஆசனங்களும், அம்பாறையிலிருந்து ஈபிடிபிக்கு ஒரு ஆசனமும் கிடைத்து இருந்தது. திருகோணமலையில் கூட்டணி படு தோல்வியை சந்தித்து இருந்தது. இத்தகையதொரு முடிவைப் புலிகள் சற்றேனும் எதிர்பார்த்து இருக்கவில்லை.

அதாவது, தமிழ் பேசும் மக்கள் ஐக்கிய இலங்கைக்குள் சமாதான சகவாழ்வு என்ற இலக்கை நோக்கி முன்னேறுவதைப் புலிகள் கண்டு கொண்டனர். இதனால் உடனடியாக மீண்டும் யுத்தம் என்ற நிலையை நோக்கி நகர முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்டு தாமும் சமாதானம் பற்றி உரத்த குரலில் பேசினர்.

அக்டோபர் 10, 2000 திகதிய பொதுத் தேர்தலை அடுத்து டிசம்பர் 25இன் நத்தார் பண்டிகையை முன்னிட்டுப் போர் நிறுத்தம் ஒன்றைக் கடைப்பிடிக்கப் போவதாக ஒருதலைப் பட்சமாகப் பிரகடனம் செய்தனர். ஆரம்பத்தில் ஒரு மாத காலக்கெடு விதித்து இப் போர் நிறுத்தப் பிரகடனம் புலிகளால் வெளியிடப்பட்டது.

அரசின் பிரதிபலிப்பு

புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனின் மாவீரர் தின உரையின் உள்ளடக்கம் மற்றும் அக்டோபர் 10, 2000 திகதிய பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தல்களின் முடிவுகள் என்பவற்றை அடுத்து அரசாங்கம் தனது பிரதிபலிப்புகளை வெளியிட்டது. அரசாங்கத்தின் சார்பில் வெளி விவகார அமைச்சர் லக்ஸ்மன் கதிர்காமர் அரசின் கருத்துகளை ஊடகவியலாளர் மாநாட்டொன்றில் தெளிவுபடுத்தினார். யுத்தம் முற்றாக நிறுத்தப்படுவது; அரசியல் படுகொலைகளுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைப்பது; பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு ஊடாக பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொள்வது; இடம் பெயர்ந்த மக்களின் மீள்குடியமர்வு போன்றவை தொடர்பாக முக்கியக் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும் என்பதே அரசின் கருத்தாக இருந்தது. அத்துடன், 'அரசாங்கம் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை நிலைநிறுத்தும் குறிக்கோளை அடைவதற்கான உத்தரவாதம் அளிக்கும் அதே பாணியில் ஏனையச் சிறுபான்மையினரது உரிமைகளை உறுதி செய்வதில் பாரிய அளவில் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளது எனவும் லக்ஸ்மன் கதிர்காமர் சுட்டிக்காட்டினார்.

மேலும், இந்தப் பிந்தியக் கட்டத்திலும் கூட புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் நவம்பர் 27, 2000ஆம் திகதியன்று நிகழ்த்தியுள்ள உரையில் பேச்சுவார்த்தைகளை மீளத் தொடங்குவதற்கு அரசாங்கம் எடுத்துள்ள நிலைப்பாட்டிற்கு ஓரளவு சாதகமாக அனுசரணை வழங்கியுள்ளார். இதனை அரசாங்கம் அக்கறையுடன் கவனத்திற்கு எடுக்கிறது.

எனினும், புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் 'யாழ்ப்பாணம் மீது தனது நிலைமையை பிரஸ்தாபித்துள்ளதுடன் அவரது இயக்கம் யாழ்ப்பாணத்தை மீண்டும் கைப்பற்றுமென' அரசாங்கத்துக்கு சவால் விடுத்துள்ளார்.

இலங்கையின் இறைமை, ஆட்புல ஒருமைப்பாட்டின் தனித்துவம் பற்றி எவ்வித சர்ச்சைக்கு அப்பாற்பட்டதென அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாடு தொடர்பாக இலங்கை பற்றி ஆர்வம் கொண்ட அனைத்து தரப்பினருக்கும் விளக்கியுள்ளது. அதனால் இலங்கை பல்வேறு மதங்களைப் பின்பற்றும், பல சமூகங்களையும் சேர்ந்த பல்வின மக்கள் வாழும் நாடு, எனவே தனியான சமூக அரசியல் அமைப்பொன்றை நிறுவுவது அசாத்தியம் எனவும் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டிருந்தது.

அதாவது, புலிகளை தமிழ் மக்களின் ஏகப் பிரதிநிதிகளாக அங்கீகரிப்பது இல்லை என்பதையும், தனித் தமிழீழக் கோரிக்கை எக்கட்டத்திலும் ஏற்கப்பட முடியாதது என்பதையும் தெளிவுபடுத்திய அதேசமயம், புலிகளுடன் பேச்சு நடத்தத் தயார் என்ற நிலைப்பாட்டையே அரசு எடுத்திருந்தது.

இதனை அடுத்துத்தான் டிசம்பர் 25, 2000 முதல் ஒரு மாத காலத்திற்கு போர் ஓய்வு நிலையைக் கடைப்பிடிக்கப் போவதாகப் புலிகள் பிரகடனம் செய்தனர். இந்த நிலையில் சமாதான முயற்சிகளை முன்னெடுக்கும் முகமாக புதிய திட்டங்களுடன் நோர்வே தூதுக்குழு கொழும்புக்கு விஜயம் செய்தது.

ஜனவரி 05, 2001ல் நோர்வே அரசின் விசேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேயம் தலைமையிலான தூதுக்குழு கொழும்பை வந்தடைந்தது. புலிகள் யுத்த நிறுத்தத்தை ஒருதலைப்பட்சமாகப் பிரகடனம் செய்திருந்த போதும் போர் முனையில் ஆங்காங்கே அசம்பாவிதங்கள் இடம் பெற்ற வண்ணமே இருந்தன. இந்த அசம்பாவிதங்களுக்கு இரு தரப்பும் ஒருவர் மீது மற்றவர் பரஸ்பரம் குற்றச்சாட்டுகளைத் தெரிவித்து வந்தனர்.

நோர்வே அரசின் புதிய திட்டம்

சமாதான முயற்சிகளில் ஏற்பட்டுள்ள முட்டுக்கட்டைகளை அகற்றி அரசுக்கும், புலிகளுக்கும் இடையே சமாதானப் பேச்சுக்களை மீண்டும் ஆரம்பிக்கும் முயற்சியில் நோர்வே அரசு புதிய திட்டமொன்றை தயாரித்தது. இரு தரப்பினருக்குமிடையே நல்லெண்ணத்தையும், பரஸ்பர புரிந்துணர்வையும் வளர்ப்பதற்கு ஏதுவாக இப் புதிய யோசனைகள் வடிவமைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டது. இத் திட்டத்திற்கு இலங்கையில் சமாதானம் ஏற்படச் செய்வதில் அக்கறை கொண்டிருக்கும் வேறு சில நாடுகளும் பங்களிப்புச் செய்திருந்தன. மூன்று அம்சங்களைக் கொண்டதாக இத்திட்டம் இருந்தது.

முதலாவதாக, தமிழர் தாயகமாகக் கருதப்படும் பிரதேசங் களிலிருந்து படையினரை விலக்குவது தொடர்பாக ஆரம்பத்தில் முன் வைக்கப்பட்ட

நடைமுறையில் மாற்றம் செய்யப்பட்டு அரசாங்கம் தெரிவிக்கும் யோசனைக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டும். புலிகள் இதனை ஒரு சலுகை வழங்கலாகக் கருதி ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

அரசாங்கம் வடக்குக் கிழக்குத் தமிழ்ப் பிராந்தியங்களில் நடைமுறைப்படுத்தி வரும் போக்குவரத்து, எரிபொருள், மருந்து வகைகள் மற்றும் அத்தியாவசியப் பொருட்கள் ஆகியவற்றின் மீதான கட்டுப்பாடுகளை நீக்குதல் வேண்டும்.

புலிகளின் இக் கோரிக்கையை ஏற்று அரசாங்கம் அமல் செய்யும் அதே வேளை புலிகள் வடக்குக் கிழக்குக்கு வெளியே ஏழு மாகாணங்களிலும் நடத்தி வரும் பகைமை நடவடிக்கைகளை முற்றாகக் கைவிட வேண்டும். அதாவது தென் இலங்கையில் பகைமை நடவடிக்கையைக் கைவிடுவது என்ற கோரிக்கையில் வெடிகுண்டுத் தாக்குதல்கள், தற்கொலைப் படைத் தாக்குதல்கள், படுகொலைகள் மற்றும் ஏனைய வன்செயல்கள் ஆகியன அடங்கும்.

இதற்கு முன்பாகப் புலிகள் தமதுப் பாதுகாப்பில் வைத்திருக்கும் படையினர் அனைவரையும் விடுவிக்க வேண்டும். இது இரண்டாவது அம்சமாகும்.

மூன்றாவதாக இரு தரப்பினரதும் இணக்கத்துடன் படை விலக்கலின் முதல் கட்டத்தைக் கண்காணிக்கச் சர்வதேசக் குழுவொன்றை ஈடுபடுத்த வேண்டும். இந்த மூன்று அம்சங்கள் தொடர்பாகவும் அரசாங்கத் தரப்புடன் பேச்சு நடத்திய போதும், வன்னியில் புலிகள் தரப்பின் பூரண ஆதரவு கிடைக்கவில்லை வன்னிக்குச் சென்று புலிகள் தலைமையை சந்தித்துப் பேசும் வாய்ப்பு நோர்வே நாடுக்கு குழுவுக்கு கிடைக்கவில்லை.

நோர்வேயின் விவேஷ தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேயம் லண்டன் விரைந்தார். அங்கு புலிகளின் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கத்தை சந்தித்துப் பேசினார். இதனிடையில் இலங்கை இனப் பிரச்சினை தொடர்பாகவும், தற்போதைய அரசியல் நிலை குறித்தும் ஆராயும் மாநாடொன்றை 'மார்க்கா' நிறுவனம் ஏற்பாடு செய்தது. சபாநாயகராக இருந்த அநுர பண்டாரநாயக்கா பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொண்ட இம்மாநாட்டில் ஐ.தே. கட்சி மற்றும் முஸ்லிம் காங்கிரஸ், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுடன் தமிழ் அரசியற் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளும் பங்கேற்றனர். இதில் கலந்து கொள்வதற்காக இங்கிலாந்தின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் நான்கு பேர் வந்திருந்தனர். இந்த மாநாடு ஜனவரி, 20ஆம் 21ஆம் திகதிகளில் நடைபெற்றது.

நோர்வே அரசின் புதிய திட்டத்திற்குப் புலிகளின் பூரண ஒப்புதல் கிடைத்திருக்காத நிலையில் யுத்த நிறுத்தத்தை தொடர்ந்து நீடிக்கச் செய்ய நோர்வே முயற்சி எடுத்தது. ஜனவரி 24ஆம் திகதியுடன் யுத்த நிறுத்தம்

முடிவுக்கு வரலாமென எதிர்பார்க்கப்பட்டதால் அதனை நீடிக்கச் செய்ய வேண்டி இருந்தது. ஆனையிறவை நோக்கிய படை நகர்வு இடம் பெறுமானால் எதிர்த் தாக்குதல் மேற்கொள்ளப்படும் எனவும் இந்த எதிர்த் தாக்குதல் பெரிய மோதல்களாக இடம் பெறலாம் எனவும் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டு வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

லண்டனில் நோர்வே அரசின் சமாதானத் தூதுவர் எரிக் சொல் ஹெய்மினால் தெரிவிக்கப்பட்ட யோசனைகளைச் சாதகமாகப் பரிசீலிக்கப்படுமென வாக்குறுதி அன்றன் பாலசிங்கத்தால் வழங்கப்பட்டது. அத்துடன் புலிகள் ஒரு தலைப்பட்டசமாக பிரகடனம் செய்த ஒரு மாத காலப் போர் நிறுத்தப் பிரகடனத்துக்கு இசைவாக அரசாங்கமும் போர் நிறுத்தத்தைப் பிரகடனம் செய்யவில்லை எனவும் குறை கூறப்பட்டது.

இதனை அடுத்து ஜனவரி 24ஆம் திகதி மேலும் ஒரு மாத காலத்திற்கு யுத்த நிறுத்தம் நீடிக்கப்படுமென வன்னியிலிருந்து புலிகளின் தலைமைச் செயலகம் மூலமாக அறிவிக்கப்பட்டது. இந்த அறிவிப்பில் ஒருதலைப்பட்டசமாகப் புலிகள் பிரகடனம் செய்துள்ள போர் நிறுத்தத்தை அங்கீகரித்து அரசாங்கமும் பதிலுக்குப் போர் நிறுத்தப் பிரகடனம் செய்ய வேண்டுமெனவும், இதற்கான அழுத்தத்தை சர்வதேச சமூகம் அரசுக்கு கொடுக்க வேண்டுமெனவும் கோரப்பட்டிருந்தது.

ஜனாதிபதியின் அறிவிப்பும் அரசின் நிலைப்பாடும்

இதனிடையில் 20.12.2000ஆம் திகதியன்று பாரிசில் நடந்த இலங்கைக்கு உதவி வழங்கும் நாடுகளின் மாநாட்டில் வைத்து இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண்பதற்காக அரசாங்கம் முன்வைத்துள்ள மூன்று கட்ட அணுகுமுறைக் குறித்து ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா விளக்கம் அளித்திருந்தார். அவர் தமது விளக்கத்தின் போது

“புலிகள் இயக்கத் தலைவர் பிரபாகரன் நோர்வே தூதுக் குழுவை சந்தித்துப் பேசியது ஒரு நம்பிக்கை ஒளிக்கீற்றைத் தருகிறது. எனினும் சகல பாதுகாப்பு படையினரும் வடக்கு கிழக்கிலிருந்து வெளியேற வேண்டும் என்பது உட்பட முன்னைய நிபந்தனைகளை புலிகள் கைவிட்டு விட்டனரா என்பதுத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. புலிகள் எந்தவித நிபந்தனைகளையும் விதிக்காது விட்டால் அரசாங்கம் அவர்களுடன் பேசத் தயாராகவே இருக்கிறது. புலிகளைப் பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு கொண்டு வருவதற்கான சகல முயற்சிகளையும் நாங்கள் மேற்கொள்வோம். எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் வடக்கிலிருந்து பாதுகாப்புப் படையினர் மீளப் பெறப்பட மாட்டார்கள் என்பதைத் திட்ட வட்டமாகக் கூறுகிறேன்.”

நோர்வேயின் உதவியுடன் புலிகளைப் பேச்சு வார்த்தை மேசைக்கு கொண்டுவர அரசாங்கம் முயற்சி செய்கிறது.

நோர்வே அரசாங்கம் இரு தரப்பினரோடும் ஆலோசனைகளை நடத்தியது.

ஆனாலும் ஒரு வருடம் கழிந்த பின்னரேயே புலிகள் நோர்வே அரசின் முயற்சிகளுக்குச் சாதகமான பதிலை அளித்துள்ளார்கள்.

உத்தேச அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் அடங்கியுள்ள புதிய சமூக அரசியல் கட்டமைப்பின் மூலம் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகளும், பாதுகாப்பும் உத்தரவாதம் செய்ய முடியுமானால் புலிகளின் இணக்கப்பாடு இன்றியே இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முடியும் என்றும் வலியுறுத்துகின்றேன்.

வடக்குக் கிழக்கு பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண அரசு மூன்று கட்ட அணுகுமுறையொன்றைக் கடைப்பிடிக்கிறது. புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை மூலம் அரசியல் தீர்வைக் காண்பது அதில் முதலாவதாகும். அரசியல் மட்டத்தில் அரசியலமைப்பு மாற்றமொன்றை ஏற்படுத்துவது இரண்டாவதாகும். போரினால் பாதிக்கப்பட்டப் பகுதிகளில் அபிவிருத்தி, புனர்வாழ்வு, புனரமைப்புப் பணிகளை துரிதமாக்குவது மூன்றாவது ஆகும்.

பிராந்தியங்களுக்குப் பரந்த அளவிலான அதிகார பரவலாக்கலும் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகள் உத்தரவாதம் செய்யப்படுவது மான உத்தேச புதிய அரசியலமைப்பே இனப் பிரச்சினைத் தீர்வுக்குச் சிறந்த வழி. ஆனால் இதனை அமுல் செய்ய தற்போதைய அரசியலமைப்புச் சட்டம் முட்டுக்கட்டையாக இருக்கிறது. பிரதான எதிர்க்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி மேலும் பொறுப்புடன் நடந்து புதிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை நிறைவேற்ற ஆதரவு தந்தால் மாத்திரமே சமாதானத்திற்கான உறுதியான அத்திவாரத்தை எங்களால் அமைத்துக் கொள்ள முடியும்.

தீவிரவாத சிங்களக் கட்சிகள், கடந்த பொதுத் தேர்தலில் மண் கவ்வின என்பதை இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். அதிகார பரவலாக்கலையும், சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளையும் எப்பொழுதுமே ஆதரித்து வந்த எமது கட்சி வரிசையாக ஏழு தேர்தல்களில் வெற்றி பெற்றுள்ளது. யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ள வடக்கை அபிவிருத்தி செய்வது அரசின் முதல் முன்னுரிமையாகும்.

முன்னர் புலிகளுடனான தோல்வியுற்ற பேச்சுவார்த்தையின் போது வடக்குக்கென 39 பில்லியன் ரூபா செலவினாலான அபிவிருத்தித் திட்டத்தை அரசாங்கம் முன்வைத்து இருந்தது. புலிகள் முட்டுக்கட்டை போடாது இருந்தால் இன்னும் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியும். சமாதானத்துக்கான நீண்ட காலத் தேடுதலின் பின்னர் அரசாங்கத்தினால் இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முடியும் என்பதே எனது நம்பிக்கை” எனவும் சந்திரிகா தெரிவித்தார்.

2000ஆம் ஆண்டு போர் நிறுத்தம் பிரகடனம்!

ஈமாதான நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு ஏதுவான நல்லெண்ண அறிகுறியாக ஒரு மாத காலத்திற்கு போர் நிறுத்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கப் போவதாக 22.12.2000ஆம் திகதியன்று புலிகள் வன்னியில் பிரகடனம் செய்தனர். எனினும் இந்தப் பிரகடனம் நோர்வேயின் ஊடாக உத்தியோகபூர்வமாக அரசுக்கு அறிவிக்கப்படவில்லை.

அதேவேளை படையினர் கிளாலி மற்றும் முகமாலைப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றி ஆனையிறவு நோக்கிச் செல்லும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட போது அதனை எதிர்த்தாக்குதல் நடத்தும் சம்பவங்களும் இடம் பெற்ற வண்ணம் இருந்தது. இந்த நிலையில் புலிகளின் யுத்த நிறுத்த அறிவிப்புக் குறித்து உடனடியான பதில் எதையும் அரசாங்கம் வழங்கவில்லை.

புலிகள் போர் நிறுத்தத்தை பிரகடனம் செய்த மறுநாளில் இலங்கைக்கான நோர்வேயின் விசேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேயும் இந்திய ஒளிபரப்பு சேவையான தூரதர்ஷனுக்குப் பேட்டி அளித்தார். அதில், “இலங்கையின் இனப் பிரச்சினைக்கான தீர்வு இலங்கையின் ஆட்புல ஒருமைப்பாட்டுக்குப் பங்கம் ஏற்படாத வகையிலேயே கண்டறியப்பட வேண்டும். தமிழர்களின் அபிவிருத்திகளை நிறைவு செய்வதாகவே தீர்வுகள் அமைய வேண்டும். வட அயர்லாந்து, இந்தியா, கனடா ஆகிய நாடுகளில் உள்ள சமஷ்டி அமைப்பு முறைகளை உதாரணமாக வைத்து பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியுமா? என்பது குறித்து இரு பகுதியினரும் இப்பொழுது ஆராய்ந்து வருகின்றனர்” எனத் தெரிவித்தார்.

புலிகள் ஒருதலைப்பட்டசமாகப் பிரகடனம் செய்துள்ள போர் நிறுத்தப் பிரகடனத்தை வரவேற்று கொழும்பிலுள்ள நோர்வே தூதுவரகம் 06.01.2001இல் ஒரு ஊடக அறிக்கையை வெளியிட்டது. இவ்வறிக்கையில், 'அரசும், புலிகளும் ஒருவரையொருவர் சந்தேகிக்கின்றனர். இதனால் இவர்களுக்கு இடையிலான இடைவெளி இன்னமும் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. இலங்கையில் அன்றாடம் தொடர்ந்து இடம்பெறும் மனித அவலங்களையும், இழப்புக்களையும் கருத்தில் கொண்டு போரில் ஈடுபடும் இரண்டு தரப்பினரும் உடனடியாக பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு வர வேண்டும்' எனக் கோரப்பட்டிருந்தது.

19-01-2001 வடபகுதி மக்களுக்கு செய்மதி மூலமாக உரை நிகழ்த்திய ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்க பின்வருமாறு தெரிவித்தார். "தமிழ் மக்களுக்கு உண்மையிலேயே சமாதானத்தை பெற்றுக் கொடுக்கவும், போரை முடிவுக்கு கொண்டு வரவும் புலிகள் இயக்கத்துக்கு இதய சுத்தியான விருப்பம் இருக்குமெனின் அவர்கள் ஒரு விடயத்தை மாத்திரம் செய்ய வேண்டும். தமிழ் மக்கள் அமைதியாக வாழ்வதை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய வகையில் போரை முடிவுக்கு கொண்டு வருவதற்கான வழிவகைகளை ஆராய்வதற்கு என்னால் விடுக்கப்பட்டிருக்கும் அழைப்பை புலிகள் தரப்பு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு புலிகள் வரவேண்டும். அப்போது போர் நிறுத்தம் குறித்தும் பரிசீலிக்க முடியும். போரில் ஈடுபட்டிருக்கும் இரு தரப்பினரும் போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வரும் முகமாக பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபடுவதற்கு இணக்கம் ஒன்றைக் காணாமல் போர் நிறுத்தம் ஒன்றைச் செய்வதென்பது வெறுமனே வெற்றுச் செயற்பாடே ஆகும்" எனவும் ஜனாதிபதி அவ்வுரையில் குறிப்பிட்டார்.

அதாவது இனப்பிரச்சினைக்கு நிரந்தரத் தீர்வு காண்பதை இலக்காகக் கொண்ட பேச்சு வார்த்தைகளில் கலந்து கொள்ள ஆர்வம் காட்டாமல் போர் நிறுத்தத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென புலிகள் அழுத்தம் கொடுத்தமையானது அரசுக்கு சந்தேகத்தை தோற்று வித்தது. இந்த சந்தேகத்தைப் போக்கும் வகையிலான எந்த நடவடிக்கையையும் புலிகள் எடுக்கவில்லை. பதிலுக்கு தற்காப்பு என்ற பெயரில் ஆங்காங்கே சம்பவங்கள் தொடர்ந்து கொண்டு இருந்த அதேவேளையில் தமது முகவர்களாகத் தொழிற்படும் அரசியல்வாதிகளைப் பயன்படுத்தி இராஜதந்திர அழுத்தங்களையே பிரயோகித்தனர்.

இந்த நிலையில் 15.01.2001 அன்று பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றிய ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியின் யாழ்ப்பாண மாவட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சி. தவராசா தமது உரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். "யாழ்ப்பாணத்திற்கான தரைமார்க்கப் பாதையைத் திறந்துவிடப் புலிகள்

இணங்க வேண்டும். இதன் மூலம் யாழ்ப்பாண மக்கள் அனுபவிக்கும் அநாவசியக் கெடுபிடிகளையும், பொருளாதார இழப்புகளையும் தவிர்க்க முடியும். கொழும்புக்கும் காங்கேசன் துறைக்கும் இடையே கப்பல் மூலமாகப் பொருட்களைக் கொண்டு செல்வதில் அப்போது எதிர்நோக்கப்பட்ட - முட்டுக் கட்டைகளையும் விளக்கிய அவர் புலிகள் வவுனியாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்வதற்கான தரைமார்க்கப் பாதையை பொது மக்களின் பாவனைக்குத் திறந்து விட உரிய நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டுமென்று வலியுறுத்தினார்.

இதனைத் தொடர்ந்து நோர்வேயின் இலங்கைக்கான விசேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேய்ம் 11.01.2001 அன்று கொழும்புக்கு வந்தார். இலங்கைக்கு வந்த அவர் சமாதான முயற்சிகளில் ஏற்பட்டுள்ள முட்டுக்கட்டைகளை அகற்றுவது குறித்து பாராளுமன்றத்தில் பிரதமர் ரட்ணசிறி விக்ரமநாயக்க, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ரணில் விக்ரமசிங்க, சபாநாயகர் அனூர பண்டாரநாயக்க ஆகியோரைத் தனித்தனியாகச் சந்தித்துக் கலந்துரையாடினார். எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்த ரணில் விக்ரமசிங்கவுடனான கலந்துரையாடல்களின் போது இனப்பிரச்சினை குறித்தும் பேசப்பட்டது.

இப் பேச்சுவார்த்தைகள் சுமார் ஒரு மணி நேரம் நீடித்தது. இதன்போது, “புலிகள் பிரகடனப்படுத்திய போர் நிறுத்தத்தை அரசாங்கம் அங்கீகரிக்காதது சமாதான முயற்சிக்கு ஒரு பின்னடைவு அல்ல. நோர்வே தனது முயற்சியைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் செல்ல வேண்டும். இனப் பிரச்சினைக்குப் போர் மூலம் தீர்வைக் காண முடியாது என்பதே ஐ.தே.க.வின் நிலைப்பாடு. புலிகளைப் பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு கொண்டு வருவதன் மூலமே யுத்தத்துக்கு முடிவு கட்ட முடியும். நோர்வேயின் சமாதான முயற்சிகளில் முட்டுக் கட்டைகள் தோன்றலாம். எனினும் இதனைப் பொருட்படுத்தாமல் நோர்வே தனது பணியைத் தொடர வேண்டும்.” இவ்வாறு ரணில் விக்ரமசிங்க நோர்வே தூதுவரிடம் வேண்டுகோள் விடுத்ததாக செய்திகள் தெரிவித்தன.

எரிக் சொல்ஹேய்ம் பாராளுமன்றத்தில் இருந்த வேளையில் அவரைக் குறித்தும், நோர்வேயின் அனுசரணைப் பணிகள் குறித்தும் பாராளுமன்றத்தில் கடுமையான சொற்கள் வீசப்பட்டன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

போர் நிறுத்தம் நீடிப்பு

டிசம்பர் 24இல் அமுலுக்கு வருவதாகப் புலிகள் ஒருதலைப் பட்சமாக பிரகடனம் செய்த போர் நிறுத்தம் ஜனவரி 24இல் முடிவுக்கு வரும் என எதிர்பார்க்கப்பட்ட நிலையில் அடுத்து என்ன நடைபெறப் போகிறதோ எனப் பலரும் பரபரப்புடன் எதிர்பார்த்தனர். இந்த நிலையில் கொழும்புக்கு வந்து அரசுத் தரப்பு எதிர்க்கட்சிகள் என்பவற்றுடன் முக்கிய பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்திய எரிக் சொல்ஹேய்ம் லண்டனுக்கு விரைந்தார். எரிக் சொல்ஹேய்மின்

இந்த இலங்கை விஜயத்தின் போது சந்தித்துப் பேச வேண்டுமெனத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் பலவும் வேண்டுகோள் விடுத்திருந்த போதும், அதற்கான வாய்ப்பு நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

மோதல்கள் ஏற்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்கான சமாதானத் திட்டம் ஒன்றை நோர்வே புதிதாக தயாரித்து இருப்பதாகவும், அத்திட்டம் குறித்து நோர்வேயின் விடேஷ தூதுவர் இலங்கை அரசுடன் கலந்துரையாடியதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டது. நோர்வேயின் இம் மோதல் தவிர்ப்பு யோசனைகள் குறித்துப் புலிகள் சாதகமாகப் பரிசீலிப்பதாகவும் கூறப்பட்டது. இந்த நிலையில் புலிகளின் வன்னித் தலைமையகம் போர் நிறுத்தம் மேலும் ஒரு மாத காலத்திற்கு நீடிப்பதாக அறிக்கையொன்றை விடுத்தது. இந்த அறிக்கையில் மேலும் குறிப்பிடப்படுகையில் 2000 டிசம்பர் 24இல் பண்டிகை காலத்தை முன்னிட்டு புலிகள் பிரகடனம் செய்த போர் நிறுத்தம் மேலும் ஒருமாத காலத்திற்கு நீடிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைச் சாதகமாகப் பரிசீலித்துச் சுமுகமானச் சூழ்நிலையில் பேச்சு வார்த்தைகளை மீண்டும் ஆரம்பிக்க முன்வருமாறு இலங்கை அரசாங்கத்தைச் சர்வதேச சமூகம் தூண்ட வேண்டும்" எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

எனினும் இந்தப் போர் நிறுத்தப் பிரகடனம் கூட அரசாங்கத்திற்கு உத்தியோகபூர்வமாகவோ அல்லது நோர்வே ஊடாகவோ அறிவிக்கப்பட்டு இருக்கவில்லை. எனினும் புலிகளின் இந்தப் பகிரங்க அறிவிப்புக்குப் பின்னர் லண்டனுக்குச் சென்ற எரிக் சொல்ஹேயம் அன்றன் பாலசிங்கத்தைச் சந்தித்துப் பேசிவிட்டு பெப்ரவரி மாத முற்பகுதியில் கொழும்புக்கு விரைந்தார்.

ஆயுத மோதல்களைத் தவிர்ப்பது தொடர்பாக அரசாங்கமும் புலிகளும் கையாள வேண்டிய நடைமுறைகளை உள்ளடக்கி நோர்வே அரசு புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கை ஒன்றைத் தயாரித்துள்ளது எனவும், இதனைப் புலிகளின் சார்பில் தான் படித்துள்ளதாகவும் தெரிவித்த அன்றன் பாலசிங்கம் புலிகள் சார்பில் சம்மதம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் இந்த உடன்பாட்டை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ள இணங்கினால், அதன்பின்னர் புலிகளும் கையொப்பம் இடுவார்கள் எனவும் குறிப்பிட்டார்.

பெப்ரவரி 2002இல் கொழும்புக்கு வந்த எரிக் சொல்ஹேயம் அரசுக்கும், புலிகளுக்கும் இடையே பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பிப்பதற்கான முயற்சிகளின் இறுதிக் கட்டத்தை அடைந்து விட்டதாக நம்பிக்கைத் தெரிவித்தார். ஆயினும், சடுதியான திருப்பம் ஏற்படுமா என்பது குறித்து உடனடியாக எதிர்பார்ப்பது சாத்தியம் அற்றது எனவும் அவர் தெரிவிக்கத் தவறவில்லை.

இவ்வாறான சூழலில் பேச்சுவார்த்தைகளை முன்னெடுப்பது குறித்து சுதந்திர தினத்தன்று நாட்டு மக்களுக்கு ஆற்றிய உரையின் மூலம் ஜனாதிபதி

கருத்துத் தெரிவித்தார். “பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் இனப் பிரச்சினைக்குச் சமாதானத் தீர்வு காண்பதற்கு அரசாங்கம் விடுத்த அழைப்புக்குப் புலிகள் சாதகமாகப் பதில் அளித்துள்ளனர். ஆகவே இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நாங்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

தனித்தமிழ் ஈழ இராச்சியத்தை உருவாக்குவதற்கான பேச்சு வார்த்தைகளில் நாம் ஈடுபடப் போவதில்லை. இந்த நாட்டில் சகல இன மக்களும், ஐக்கியத்துடனும், கௌரவத்துடனும், சம உரிமையுடனும் வாழ்வதற்கான தீர்வொன்றைக் காண்பதற்காகவே பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட விரும்புகின்றோம். இதற்காக அர்த்தமற்ற வகையில் யுத்த நிறுத்தங்களை மேற்கொள்ள முடியாது. ஆனால் பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பித்து அவை திருப்திகரமான முறையில் முன்னேறிச் செல்லுமாயின் உண்மையில் யுத்தத்தை நிறுத்தும் சாத்தியத்தை நாம் கண்டறியலாம். இதுவே எமது நிலைப்பாடு” இவ்வாறு ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க பிரகடனம் செய்தார்.

நோர்வே அரசு தயாரித்த உத்தேச புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கை தொடர்பாக எதிர்க்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவர் ரணில் விக்ரமசிங்க மற்றும் அமெரிக்க, இந்திய தூதுவர்களோடும் பேச்சு நடத்திய எரிக் சொல்ஹேயும் புலிகளின் தரப்பில் பிரபாகரனைச் சந்தித்துப் பேசுவதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சிகள் பயன் அளிக்கவில்லை. இதையடுத்து அவர் மீண்டும் லண்டனுக்கு விரைந்து அன்ரன் பாலசிங்கத்துடனேயே பேச்சு நடத்த வேண்டியதாயிருந்தது.

இதனிடையில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் பதின்மூன்றாவது தேசிய மாநாட்டில் விஷேட விருந்தினராகக் கலந்து கொண்ட ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியின் செயலாளர் நாயகமும், அமைச்சருமான கே.என். டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்கள் அங்கு சிறப்புரை ஒன்றை நிகழ்த்தினார்.

அதில் சுதந்திரக் கட்சியின் கடந்த காலக் கோட்பாடுகளுடன், ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியின் போராளிகள் முரண்பட்டிருந்ததையும், அதே போல எழுபதுகளிலும், எண்பதுகளிலும் நாங்கள் மேற்கொண்ட செயற்பாடுகளோடு சந்தேகமின்றி நீங்கள் முரண்பட்டிருந்ததையும், குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

இல்லாவிடின் அது நேர்மையீனமாகி விடும். ஆனால் இவையாவும் வரலாறுகள். நாங்கள் யாவரும் மிகவும் பெறுமதியான பாடங்களைக் கற்றுள்ளோம்.

இந்த மாநாட்டுக்கு முக்கியமான மூன்று செய்திகளுடன் நான் வந்துள்ளேன். புலிகளின் ஏகப்பிரதிநிதித்துவக் கோட்பாடு என்னும் மாய வலைக்குள் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டாம் என்பது முதலாவது. எனினும் புலிகளுடன் நடத்தப்படும் பேச்சுவார்த்தைகளை நாம் வரவேற்கின்றோம்.

அத்தகைய பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு நாம் தடையாக இருக்கப் போவதில்லை. இப் பேச்சுக்களை விமர்சனம் செய்யாது இத்தகையப் பேச்சுக்கள் வெற்றி பெற வேண்டுமென்றே ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியினராகிய நாம் விரும்புகின்றோம்.

ஆனால் புலிகள் இதய பூர்வமாக உண்மையானவர்கள் இல்லை என்பதே எமது கடந்தகால அனுபவமாகும். புலிகள் தங்கள் போக்கை மாற்றுவார்கள் என்பதை நாம் நம்பப் போவதில்லை என்பது இரண்டாவது; தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியில் நல்லெண்ணமும், நம்பிக்கையும் கட்டி வளர்க்கக் கூடிய ஒருபாதை திறக்கப்பட வேண்டும் என்பது மூன்றாவதும் இறுதியுமான விடயமாகும். தற்போது நடைமுறையிலுள்ள அரசியல் அமைப்பின் கட்டுக் கோர்ப்புக்குள் நிறைவேற்றக் கூடியதான இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் 13வது திருத்தத்தை பலப்படுத்தி அமுல்படுத்துவது இதற்கான மார்க்கம் என்பதை திரு கே.என். டக்ளஸ் தேவானந்தா சிறி லங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் 13ஆவது தேசிய மாநாட்டில் சிங்கள சமூகத்தின் முன் மிகத் தீர்க்கமான முறையில் தெளிவுபடுத்தினார்.

நோர்வேயின் முயற்சி

சர்வதேச ரீதியாக பயங்கரவாத செயற்பாடுகளில் ஈடுபடும் அமைப்புகளின் பட்டியலைத் தயார் செய்து பயங்கரவாத அமைப்புகளை தமது மண்ணில் தடை செய்யும் முயற்சியில் பிரிட்டன் அரசு இக் காலப் பகுதியில் இறங்கியது. ஆட் கடத்தல், கொலை மற்றும் தாக்குதல்கள் போன்ற செயற்பாடுகளில் ஈடுபடும் அல்லது வன்செயல் மூலம் அரசியல் இலக்கை அடைய முயலும் அமைப்புக்கள் அனைத்தையும் பிரித்தானிய அரசு பயங்கரவாத இயக்கங்களாகப் பிரகடனம் செய்தது. பிரிட்டனில் இந்தப் பட்டியலில் தமது இயக்கத்தின் பெயரும் இடம் பெற்று விடக்கூடாது எனப் புலிகள் பெரிதும் விரும்பினர். அரசாங்கத்துடன் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டிருப்பதால் இத்தகைய சமாதான முயற்சிகளைப் பிரிட்டனின் நடவடிக்கை பாதிக்கலாமென எச்சரிக்கை செய்தனர்.

2001 பெப்ரவரி 24இல் முடிவடைய இருந்த போர் நிறுத்தப் பிரகடனத்தை மேலும் ஒரு மாத காலம் நீடிப்பதாக புலிகள் அறிவித்தனர். பிரிட்டன் அரசு தயார் செய்யும் பயங்கரவாத அமைப்புகளின் பட்டியலில் புலிகளின் பெயர் இடம் பெற்றுவிடக் கூடாதெனப் படாத பாடு பட்டனர். பிரிட்டன் அரசு பிரகடனம் செய்யும் பட்டியலில், புலிகளின் பெயரும் இடம் பெற்று விட்டால், பிரிட்டனில் இருந்து மேற்கொள்ளப்படும் நிதி திரட்டல் நடவடிக்கைகள், வங்கிக் கணக்குகள், பிரச்சாரம் என்பன பெரிதும் பாதிக்கப்படலாம் என்பதே புலிகளின் அம்சமாக இருந்தது. எனினும் பிரிட்டன் அரசு பெப்ரவரி 2001இல்

வெளியிட்ட பயங்கரவாத அமைப்புகளின் பட்டியலில் புலிகளின் பெயரும் இடம்பெற்றது.

இந்த நிலையில் 2001ஆம் ஆண்டின் மார்ச் முதல் வாரத்தில் யாழ்ப்பாண நகருக்கு விஜயம் செய்த இலங்கையிலுள்ள அமெரிக்கத் தூதுவர் ஆஸ்லிவில்ஸ் யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு ஊடாகப் புலிகளுக்கு இரண்டு செய்திகளைத் தெரிவிக்க விரும்புவதாகப் பகிரங்கமாக அறிவித்தார். போர் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டே ஆக வேண்டும் என்பது அவற்றில் முதலாவது. இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கு இராணுவ ரீதியாக தீர்வொன்றைக் காண முடியாது என்பதைச் சகலரும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது இரண்டாவது.

அத்துடன் போரினால் ஏற்படும் பொருளாதாரக் கஷ்டங்கள், மனித இழப்புகள், இடம் பெயர்வுகள், குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு இடையிலான பிரிவுகளால் வரும் அவலங்கள் என்பன இனிமேலும் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாதவை. இதனாலேயே அமெரிக்கா, இந்தியா, ஐரோப்பிய ஒன்றியம் ஐப்பான் என்பன இணைந்து புலிகளுக்கும் அரசுக்குமிடையே சமாதானத்தை ஏற்படுத்த முயற்சிக்கின்றன என்பதையும் அமெரிக்கத் தூதுவர் தெளிவு படுத்தியதுடன் புலிகளை ஒரு பயங்கரவாத அமைப்பாகவே அமெரிக்கா கருதுகிறது எனவும், இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் ஏகப் பிரதிநிதிகளாகப் புலிகளை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது எனவும் அவர் விளக்கினார்.

இந்த நிலையில் நோர்வேக்கான விசேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேய்ம் வன்னிக்குச் சென்று புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனைச் சந்தித்துப் பேச செய்யப்பட்டிருந்த ஏற்பாடுகள் யாவும் ஒத்திப் போடப்பட்டன. இதனிடையில் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கும் கட்சிகளுக்கு நோர்வே தனது சமாதான முயற்சிகள் தொடர்பாக எடுத்து விளக்க முற்பட்டது. இதற்காகப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் தெரிவுக் குழுவொன்றை நோர்வேக்கு வருமாறு அழைப்பு விடப்பட்டதோடு அதற்கான ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டன.

இந்தப் பாராளுமன்றத் தெரிவுக் குழுவில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி சார்பில் வீ. ஆனந்த சங்கரியும், ஈழமக்கள்-ஜனநாயகக் கட்சி சார்பில் எஸ். தவராசாவும் இடம் பெற்று இருந்தனர். நோர்வேக்கு சென்ற ஈபிடிபியின் பிரதிநிதியான எஸ். தவராசா கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்கான உணவுப் பொருட்களை சர்வதேசச் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் (I.C.R.C) வழித் துணையுடனாவது தரைமார்க்கமாக எடுத்துச் செல்வதற்கு புலிகள் அனுமதிக்க வேண்டும். இதற்குப் புலிகளை இணங்க வைக்க நோர்வே தனது நல்லெண்ணத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும். அரசுக்கும், புலிகளுக்கும் இடையே செய்து கொள்ளப்படவுள்ள புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தில் இந்த விடயமும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பவற்றை வலியுறுத்தித் தெரிவித்தார்.

இக் காலகட்டத்தில் யாழ் குடா நாட்டுக்கான உணவுப் பொருட்கள் கடல் மார்க்கமாகவே எடுத்துச் செல்லப்பட்டு வந்தது. குடாநாட்டில் வாழ்ந்த மக்கள் கடல், மற்றும் வான் மார்க்கங்களில் படையினரது அனுமதியுடனேயே பயணங்கள் செய்ய வேண்டியிருந்தது. குடாநாட்டு மக்களின் போக்குவரத்துக்கும், உணவுப் பொருட்கள் தேவை உட்பட பல அடிப்படை விடயங்களுக்கும் படையினரது ஒத்துழைப்பிலேயே தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலை இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதனையடுத்து மார்ச் 23, 2001இல் மூன்றாவது தடவையாகவும் ஒரு மாத காலத்திற்குப் போர் நிறுத்தத்தை நீடிப்பதாகப் புலிகள் பிரகடனம் செய்தனர். இது தொடர்பாக வெளியிட்ட அறிக்கையில் “இலங்கை அரசின் ஆயுதப் படைகளது ஆத்திரம் ஊட்டும் நடவடிக்கைகளின் மத்தியிலும், சந்திரிகா அரசின் கேலித்தனமான கருத்துக்கள் மத்தியிலும், புலிகள் இயக்கம் கடந்த மூன்று மாத காலமாகப் புலிகள் மிகவும் கட்டுப்பாடான முறையில் போர் நிறுத்தத்தைப் பேணி வருகின்றனர்” எனத் தெரிவித்திருப்பதோடு ‘இன நெருக்கடி தொடர்பான சர்வதேச சமூகத்தின் நிலைப்பாடு’ குறித்தும் கடும் விசனம் வெளியிட்டு இருந்தனர்.

புலிகளின் போர் நிறுத்த நீடிப்பு பிரகடனம் செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து மார்ச் 25, 2001இல் சென்னையிலிருந்து வெளிவரும் இந்து நாளிதழ் ஒன்றிற்கு நோர்வேயின் விசேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேயம் பின்வருமாறு கருத்துக் கூறினார்.

இலங்கை இனப்பிரச்சினை விவகாரத்தில் நோர்வே ஒரு ஏற்பாட்டாளராக மாத்திரம் செயற்பட வேண்டும் என்றும், மத்தியஸ்தராகச் செயற்பட முனையக் கூடாது என்றும் இந்தியா வற்புறுத்தியுள்ளதாகக் கூறப்படுவது முற்றிலும் உண்மைக்குப் புறம்பானது. பேச்சுவார்த்தைகள் மூலமே தீர்வு காணப்படல் வேண்டுமென ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா கூறியுள்ளதும், புலிகள் தென் இலங்கையில் தாக்குதல்களை நிறுத்தியுள்ளதுடன், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து படையினர் வெளியேற வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை கைவிட்டுள்ளதும் நம்பிக்கையை அளிக்கிறது. எனினும், இருதரப்பினரிடையேயும் நம்பிக்கையீனம் காணப் படுகிறது. அரசுக்கும், புலிகளுக்கும் இடையிலான பேச்சுக்கள் எப்போது ஆரம்பிக்கும் என்பதைக் கூற முடியாது விட்டாலும் விரைவில் ஆரம்பமாகலாம்” எனவும் சொல்ஹேயம் நம்பிக்கை வெளியிட்டார்.

ஆனால் ஏப்ரல் 2001இன் முதல் வார இறுதியில் இலங்கைக்கான நோர்வே தூதுவர் ஜோன் வெஸ்ட்போக்கை கிளிநொச்சியில் சந்தித்துப் பேசிய புலிகளின் அரசியலுறைப் பொறுப்பாளர் வேறுவிதமாகக் கருத்துத் தெரிவித்திருந்தார். அதாவது புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கை ஒன்றைக் கொண்டு வந்து புலிகளுக்கும், சந்திரிகா அரசிற்கும் இடையிலான இடைவெளியைக்

குறைத்து ஒரு நல்லெண்ணப் புறச் சூழலையும், இயல்பு நிலையையும் உருவாக்குவதற்கு முன்பாகவே அரசாங்கம் மக்களையும், சர்வதேசச் சமூகத்தையும் சூழப்பும் வகையில் அரசியல் பேச்சுக்கள், நேரடிப் பேச்சுக்கள் நடைபெறப் போவதாகக் கூறுகிறது. திகதி, காலம் குறித்துப் பொய்ப் பிரச்சாரங்களைக் கட்டவிழ்த்து விட்டு வருகிறது. இதனால் அரசாங்கத்தின் கபட நோக்கம் குறித்துச் சந்தேகங்கள் தோன்றியுள்ளது.

போர் நெருக்கடியைத் தவிர்த்து பேச்சுவார்த்தைக்கு ஏற்றதான ஓர் சமாதானச் சூழ்நிலையையும், இயல்பு நிலையையும் தோற்று விப்பதை இலக்காகக் கொண்டு புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டும் என்பது புலிகளின் சார்பில் தமிழ்ச் செல்வனின் கூற்றுக்களாக அமைந்தது. கடந்த டிசம்பர் மாதத்தில் நோர்வே தரப்பினால் முன்வைக்கப்பட்ட ஆவணத்தில் காணப்படும் Memorandum of understanding என்ற தலையங்கம் Agreement on Humanitarian Measures என மாற்றப்பட்டமை உட்பட பல்வேறு சரத்துக்கள் திருத்தப்பட்டமை தொடர்பாகவும் புலிகள் ஆட்சேபனை தெரிவித்து இருந்தனர்.

இவ்வாறு புலிகள் தெரிவித்து இருந்த நிலையிலும் கூட நோர்வே அரசு எச்சரிக்கையுடன் கூடிய நம்பிக்கையை வெளியிட்டது. இது ஏப்ரல் 12, 2001இல் ஒஸ்லோவில் நடந்த கலந்துரையாடலில் எரிக் சொல்ஹேய்ம் வெளியிட்ட கருத்துகள் மூலம் புலனாகியது. “இன நெருக்கடிக்குச் சாதகமான தீர்வொன்றைக் காண்பது சாத்திய மில்லை என்றால் இவ்வளவு காலத்தையும், வீணாக செலவு செய்து இருக்க மாட்டோம்” என்று எரிக் சொல்ஹேய்ம் கூறியிருந்தார். அத்துடன் பேச்சுக்களின் முன்னேற்றத்தைப் பொறுத்துப் போர் நிறுத்தத்தில் ஈடுபடலாம் என்ற அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாட்டுக்கும், போரைச் செய்து கொண்டே பேச்சுக்களில் ஈடுபட முடியாது என்னும் புலிகளின் நிலைப்பாட்டுக்கும் இடையே மத்திய நிலையை உருவாக்குவதே நோர்வே எதிர்நோக்கும் சவால் எனவும் தெரிவித்தார்.

இந்த நிலையின் 2001ஆம் ஆண்டின் சித்திரைப் புத்தாண்டை முன்னிட்டு உத்தியோகப் பூர்வமாக மூன்று தினங்களுக்குப் போர் நிறுத்தம் பேணப்படும் என்று அரசாங்கம் அறிவித்தது. புத்தாண்டை முன்னிட்டு 13 முதல் 16 வரை தாக்குதல் நடவடிக்கைகளை நிறுத்தும்படி படை அதிகாரிகளுக்கும் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டு இருந்தது. சமாதானப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாவதற்கு அரசும் போர் நிறுத்தத்தை அறிவிக்க வேண்டும் என்று புலிகள் வலியுறுத்தி வந்த நிலையில் அரசின் உத்தியோகபூர்வப் பிரகடனப் பெரும் வரவேற்பைப் பெறும் என்றே பொதுவாக எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

இதனிடையே அரசின் தீர்வு முயற்சிகளுக்கு ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆதரவைக் கேட்டு நோர்வே அரசின் தலைவர்கள் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களுடனும் பேச்சுக்கள் நடத்தினர். எத்தகையத் தீர்வு எட்டப்பட்டாலும் இலங்கையின் ஆட்புல ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாப்பதாக இருக்க

வேண்டுமெனவும், நிலையானதாகவும், உறுதியானதாகவும் இருக்க வேண்டுமென்று ஐ.தே.க.வின் தலைவர்கள் வலியுறுத்தித் தெரிவித்தனர். நோர்வேயில் இடம்பெற்ற இப் பேச்சுவார்த்தைகளை அடுத்து எரிக் சொல்ஹேயம் லண்டனுக்கு விரைந்தார்.

ஏப்ரல் 24இல் முடிவடைய இருந்த புலிகளின் போர் நிறுத்தத்தை மேலும் நீடிக்கச் செய்வதும் அவரது நோக்கமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் லண்டனில் அவருக்குக் கிடைத்தத் தகவல் வேறு விதமாக அமைந்தது. புலிகள் அமைப்பின் மீது இலங்கை அரசாங்கம் விதித்துள்ள தடை நீக்கப்படுவதற்கு முன்னர் நேரடிப் பேச்சுக்கள் எதுவும் நடைபெறும் வாய்ப்பு இல்லை எனவும், நோர்வே அரசினால் முன் வைக்கப்பட்ட புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையில் எதுவித மாற்றங்களுமின்றி அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் எனவும் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம் தெரிவித்தார். எரிக் சொல்ஹேயமுடனான பேச்சுக்களில் புலிகள் மீதான தடை நீக்கம், வன்னிக்கு சீமெந்து மற்றும் எரிபொருட்கள் போன்றவற்றின் விநியோகம், புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தை மாற்றமின்றி ஏற்றுக் கொள்ளல் என்பவற்றையே அன்ரன் பாலசிங்கம் வற்புறுத்தினார். ஏப்ரல் 19, 2001இல் இடம்பெற்ற சந்திப்பின்போதே லண்டனில் வைத்து அன்ரன் பாலசிங்கம் இவற்றை வலியுறுத்தியிருந்தார்.

புலிகள் சார்பில் வலியுறுத்தப்பட்ட இந்த மூன்று விடயங்களில் ஒன்று கூட மக்கள் நலன் சார்ந்ததாக இருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. புலிகள் மீதான தடை உத்தரவின் காரணமாக புலிகளின் செயற்பாடுகள் எதுவும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாக இருக்கவில்லை என்பதும், வன்னிக்கான சீமெந்து மற்றும் எரிபொருள் விநியோகம் என்பது புலிகளின் தேவையை முதன்மைப் படுத்தியதே என்பதும் இங்குச் சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

இந்த நிலையில் ஏப்ரல் 24, 2001இல் போர் நிறுத்தத்தைத் தொடர்ந்தும் நீடிப்பதில்லை என்று புலிகள் முடிவு செய்துள்ளதாக அறிவிப்பு வெளியானது. வன்னியிலிருந்து புலிகளின் தலைமையகம் இந்த அறிவிப்பை வெளியிட்டது. இந்த அறிவிப்பில் 'ஒருதலைப் பட்சமான போர் நிறுத்தத்தைக் கௌரவித்து அரசாங்கத்தையும் யுத்த நிறுத்தம் செய்யும்படி இராஜதந்திர அழுத்தம் கொடுக்கும்படி நாம் (புலிகள்) சர்வதேசச் சமூகத்தை வேண்டினோம்.

குறிப்பாக - அமெரிக்கா, பிரிட்டன், இந்தியா, ஐரோப்பிய நாடுகள் ஆகியவற்றைத் தொடர்ச்சியாக வேண்டினோம். ஆயினும் எமது வேண்டுகோள் பயனளிக்கவில்லை. எமது சமாதான நல்லெண்ண முயற்சியை வரவேற்று ஊக்கமளிக்க வேண்டிய உலக நாடுகள் சில எமது இயக்கத்துக்கு தடையையும், கட்டுப்பாடுகளையும் விதித்துள்ளது. அத்துடன் இலங்கை அரசுக்கு நிதியுதவி, ஆயுத உதவி, இராணுவப் பயிற்சி ஆகியவற்றையும் வழங்கி வருகின்றன.

சர்வதேச சமூகத்தின் இந்த நிலைப்பாடானது அரசின் கடும் போக்கான இராணுவ அணுகுமுறைக்கு ஊக்கமளிப்பதாகவே அமைகிறது. எனக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் போர் நிறுத்தத்தைப் புலிகள் கடைப்பிடித்ததால் இராணுவ ரீதியில் பின்னடைவுகளைக் கண்டதாகவும், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் கேந்திர முக்கியத்துவமான பல பகுதிகளை இழக்க நேரிட்டதாகவும் புலிகள் கவலை தெரிவித்தும் இருந்தனர்.

மேலும், சிங்களத் தீவிரவாதிகளும், இனவாதிகளும் நிறைந்த அரசாங்கத்திற்கு அமைதி வழியில் இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண எவ்வித அக்கறையும் இல்லை. ஆகவேதான் சமாதானப் பாதையில் ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்கு அரசு திட்டவாட்டமாக மறுத்து வருகிறது எனப் பிரகடனம் செய்தபடி தமிழ் மக்களையும், வடக்குக் கிழக்கையும் மீண்டும் யுத்த சூழலுக்குள் புலிகள் இட்டுச் சென்றனர்.

மீளவும் பேச்சுவார்த்தை என்கிற புதியதொரு அத்தியாயம்!

டிசம்பர் 5, 2001ல் பொதுத் தேர்தலையடுத்து ரணில் விக்ரமசிங்க தலைமையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தை அமைத்தது. அரசியலமைப்பு ரீதியாக ஜனாதிபதியே வைத்திருக்கக் கூடிய பாதுகாப்பு அமைச்சு உட்பட அனைத்து அதிகாரங்களையும் பிரதமர் ரணில் விக்ரமசிங்க தலைமையிலான அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது. இதனையடுத்து புலிகள் 2001இன் டிசம்பர் கிறிஸ்மஸ் பண்டிகையை முன்னிட்டு ஒருதலைப்பட்சமான போர் நிறுத்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கப் போவதாகப் பிரகடனம் செய்தனர்.

இதனையடுத்து இடம்பெற்ற திரை மறைவுப் பேச்சுக்களின் பெறுபேறாக பெப்ரவரி 22, 2002இல் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனுக்கும் இலங்கையின் பிரதமர் ரணில் விக்ரமசிங்கவுக்கும் இடையே நோர்வேயின் அனுசரணையுடன் ஒரு போர் நிறுத்தப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. இப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தின் நகல் பிரதி ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாவதற்கு முன்பாக ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலைப் பெற்றிருக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனினும், நாட்டில் சமாதானம் நிலவ வேண்டும், உயிரிழப்புக்கள் தடுக்கப்பட வேண்டும் என்பவற்றை வலியுறுத்திய ஜனாதிபதி இந்தப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தின் அமுலாக்கத்திற்கு தடையாக இருக்கப் போவதில்லை என்று பிரகடனம் செய்தார். கிளிநொச்சியில் தமது மறைவிடத்தில் வைத்துப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் கையொப்பமிட்ட ஒப்பந்தம் வவுனியாவில் வைத்து நோர்வே தூதுவர் ஜோன் வெஸ்ட்பேர்க்கினால் பிரதமர் ரணில் விக்ரமசிங்கவிடம் கையளிக்கப்பட்டது.

பிரதமர் ரணில் விசுரம சிங்கவும் அவ்விடத்திலேயே கையொப்பமிட்டு ஒப்பந்தத்தை உறுதிப்படுத்தினார். நிபந்தனைகள் எதுவுமின்றிப் பேச்சுக்கள் நடத்தப்படும், இனப் பிரச்சினைக்கு சுமுகமான நல்ல தீர்வு விரைவாகக் கிடைக்கும் என்று பலரும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர்.

ஆனால், இலங்கை அரசாங்கத்துடனான பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பிக்கப்படுவதற்கு முன்பாக தமது இயக்கத்தின் மீதான தடை உத்தரவு நீக்கப்பட வேண்டுமெனப் புலிகள் வற்புறுத்தினர். புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகி ஏறத்தாழ இரு மாதங்கள் கடந்த பின்னர் புலிகள் வவுனியாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்வதற்கான தரைமார்க்கப் பாதையை பொது மக்களின் போக்குவரத்திற்காக திறந்து விட்டனர். எனினும், இப்பாதையில் சேவையில் ஈடுபடும் வாகனங்கள் புலிகளின் நிதி அறவீடுகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தத்ததை புலிகள் பிரயோகித்தனர். இந்த நிலை தொடர்கின்ற காரணத்தால் இன்றுவரை வவுனியா யாழ்ப்பாணம் வீதியில் அரசாங்கப் போக்குவரத்து வாகனங்கள் எதுவும் பயணிகள் போக்குவரத்து சேவையில் ஈடுபட முடியவில்லை.

ஏப்ரல் 2002இல் வவுனியா யாழ்ப்பாணம் வீதி திறந்து விடப்பட்ட போதும் வவுனியாவிலிருந்து ஓமந்தை வரை செல்லும் பயணிகள் அங்கு படையினரது சோதனைகளுக்கு இலக்கான பின்னர் புளியங்குளம் பகுதியில் புலிகளின் சோதனைக்கு முகம் கொடுத்து எடுத்துச் செல்லப்படும் பொருட்களுக்கான தீர்வைகளை செலுத்திய பின்னர் முகமாலை சென்று புலிகளின் சோதனைச் சாவுகையைக் கடந்து கொடிகாமம் ஊடாக யாழ்ப்பாணம் செல்வதற்கான ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. 1996இல் யாழ்ப்பாணக் குடா நாடு முழுவதும் படையினர் வசமானதைத் தொடர்ந்து மூடப்பட்டிருந்த வவுனியா யாழ்ப்பாணம் வீதியான ஏ-9 வழியான போக்குவரத்து 2002 ஏப்ரலில் மீண்டும் சாத்தியமாகியது.

புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தின் மூலமாக யாழ்ப்பாண மக்கள் அனுபவிக்கும் நற்பயன்களில் இது முக்கியமானதாகும். ஐ.தே.க அரசுக்கும், புலிகளுக்கும் இடையிலான புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தை யடுத்து செப்டெம்பர் மாத நடுப்பகுதியில் தாய்லாந்து நாட்டில் நேரடிப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாகின. இந்தப் பேச்சுக்கள் தாய்லாந்து, நோர்வே, ஜேர்மனி, ஜப்பான் என நீண்டு கொண்டு சென்றது. எனினும் இனப் பிரச்சினைத் தீர்வு தொடர்பில் அடிப்படை அம்சங்கள் எதுவும் ஆராயப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த நிலையில் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தின் பலமும், பலவீனமும் தாய்லாந்து நோர்வே, ஜேர்மனி, ஜப்பான் பேச்சுக்கள் ஒவ்வொன்றும் தொடர்பாகவும், அவற்றின் இடையில் நடந்து முடிந்த விடயங்கள் தொடர்பாகவும் ஆராய்வது பொருத்தமானது.

புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தின் முக்கிய அம்சங்கள்

இனப் பிரச்சினைக்கு நிரந்தரமான தீர்வொன்றைக் காணும் முகமாக இலங்கை அரசும், புலிகளும் முன் வந்துள்ளனர் என்பதை புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தின் முன்னுரையில் காணப்படும் முதலாவது வாசகம் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியது. இந்த முன்னுரை மேலும் குறிப்பிடுகையில் பகைமையை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து முரண்பாட்டினால் பாதிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை நிலையை மேம்படுத்துவதற்காக இணங்கிச் செயற்படுவதற்கு இருதரப்பும் முன்வந்துள்ளனர்.

இறுதித் தீர்வொன்றைக் காண்பதற்குப் பேச்சுக்களை ஆரம்பிப் பதற்கான சுமுக நிலை தோற்றுவிக்கப்படுவதற்குப் பகைமை உணர்வுடன் கூடிய செயற்பாடுகளை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்கும் இருதரப்புக்களும் இணங்குகின்றன. முரண்பாட்டுடன் நேரடியாகச் சம்பந்தப்படாத வேறு தரப்புக்களும் கூட இம் மோதல்களால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை இருதரப்பும் ஏற்றுக் கொள்கின்றன. இது முஸ்லிம் மக்களை விஷேடமாகக் குறிப்பிடு கின்றது. அதனால் இப் பகுதியைச் சார்ந்த சாதாரண மக்களினதும், அவர்களது உடமைகளையும் காப்பது என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

மேலே கூறப்பட்டவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு போர் நிறுத்தம் ஒன்றைக் கடைப்பிடிக்க இருதரப்பும் இணங்குகின்றன. பகைமை உணர்வுகளைத் தூண்டுவதைத் தவிர்த்து, புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளப்பட்டுள்ள உணர்வுக்குப் பாதகம் ஏற்படாத வகையில் அல்லது புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தை மீறாமல் செயற்படுவதற்கும் இருதரப்பும் இணக்கம் காண்கின்றன என்பதாக இருந்தது. இந்த முன்னுரையின் கீழ் நான்கு அம்சங்களையும் ஒரு பின்னிணைப்பையும் கொண்டதாக இப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் வரையப்பட்டு இருந்தது.

போர் நிறுத்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் வழிமுறைகள் தொடர்பாகக் குறிப்பிடும் முதலாவது அம்சத்தில் பதின்மூன்று உட்பிரிவுகள் உள்ளடக்கப்பட்டன. இயல்பு நிலையை உருவாக்குவது தொடர்பான இரண்டாவது அங்கத்திலும் பதின்மூன்று உப பிரிவுகள் வரையப்பட்டது. போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புத் தொடர்பாக மூன்றாவது அம்சம் பேசியது. இதிலும் பதின்மூன்று உட்பிரிவுகள் தொகுக்கப்பட்டது. அமுலாக்குவது, திருத்துவது அல்லது ஒப்பந்தத்தைக் கைவிடுவது என்பது குறித்து நான்காவது அம்சம் விபரித்தது. பின்னிணைப்பில் சோதனைச் சாவடிகள் அமைக்கப் படும் இடங்கள், எடுத்துச் செல்வதற்கு தடை விதிக்கப்பட்ட பொருட்கள் என்பன போன்றவை பட்டியலிடப்பட்டன.

அரசு தரப்புப் படையினருக்கும், புலிகளின் படை அணிகளுக்கும் இடையே போர் நிறுத்தம் மற்றும் பகைமைத் தவிர்ப்பு என்பவற்றைப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் வலியுறுத்தியது. எனினும் புலிகளின் உறுப்பினர்களாலோ,

படையினராலோ பொதுமக்கள் பாதிக்கப் படுவது குறித்து எதுவும் பேசப்படவில்லை. இலங்கை அரசின் ஆயுதப்படையினர் இலங்கையின் இறைமை, மற்றும் ஆட்புல ஒருமைப்பாடு என்பவற்றைப் பாதுகாக்கும் சட்டபூர்வக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதைப் புலிகள் ஏற்றுக் கொண்ட போதும், வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்தில் குறிப்பாக தமிழ் பேசும் மக்களைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு எந்தத் தரப்புக்குரியது என்பது தெளிவாக வரையறுக்கப்படவில்லை.

புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் பிரகடனமானது முதல் முப்பது தினங்களுக்குள் துணை இராணுவப் படையினர் முற்றாக நிராயுத பாணிகளாக்கப்பட்டு, அவற்றின் உறுப்பினர்கள் தனித்தனி நபர்களாக வடக்குக் கிழக்கிற்கு அப்பால் கொண்டுச் செல்லப்பட வேண்டும். இது தமிழ் அரசியல் கட்சிகளை, அதாவது ஜனநாயக நீரோட்டத்தில் இணைந்து தற்பாதுகாப்புக்காக ஆயுத பாணிகளாக்கப் பட்ட மாற்றுத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளை நேரடியாகப் பாதிக்கும் ஒரு விடயமாகும். புலிகளுக்கு எதிரான மாற்று அரசியல் சக்திகளைச் செயலிழக்க வைக்கும் ஒரு பொறியாகவே இந்த உப பிரிவு சேர்க்கப்பட்டிருந்தது.

எனினும் ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி இதனை வெகு லாவகமாகக் கையாண்டது. ஒரு அரசியல் கட்சி என்ற வகையில் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்தில் தமக்கு செயற்படுவதற்குள்ள உரிமையை விட்டுக் கொடுக்க முடியாது என்பதை வலியுறுத்தியதோடு, கட்சியின் செயற்பாடுகளுக்குப் பாதுகாப்பளிக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பே ஆகும் என்பதையும் ஈ.பி.டி.பி. வலியுறுத்தியது. இந்த அடிப்படையில் தற்பாதுகாப்புக்காக அரசாங்கத்தால் வழங்கப்பட்ட ஆயுதங்களை மீளக் கையளிக்கவும் தயார் என்பதையும் வலியுறுத்தி நின்றது.

புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தானதையடுத்து வரும் முப்பது நாட்களின் பின்னர் அரசியல் வேலைகளுக்காகவும், நண்பர்கள் மற்றும் உறவினர்களையும் சந்திப்பதற்காகவும், படையினரது கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் புலிகள் ஊடுருவ வழிவகுக்கப்பட்டது. ஆனால் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் மாற்று அரசியல் கட்சிகளின் உறுப்பினர்கள் அரசியல் வேலைகளுக்காக அல்லது சமூக உறவுகளைப் பேணுவதற்கோ செல்வதற்கான அனுமதி மறுக்கப்பட்டது.

இயல்பு நிலையை உருவாக்குவதற்கான இரண்டாவது அம்சத்தில் சாதாரண பொது மக்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை இருதரப்பும் மேற்கொள்ளக் கூடாது என்று கூறப்பட்டிருந்த போதும் புலிகள் நிதி அறவீடுகள், மற்றும் ஆட்சேர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. சமய வழிபாட்டு இடங்கள் மற்றும் பொது இடங்களில் நிலை கொண்டிருக்கும் ஆயுதபாணிகள் அவ் விடங்களைக் கைவிட வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டதைக் காட்டி, படையினர் வெளியேற வேண்டிய இடங்களைப் புலிகள் பட்டியல் போட்டனர். ஆனால் புலிகளால் பயன்படுத்தப்படும் இத்தகைய இடங்கள்

குறித்துப் படையினரால் எதையும் குறிப்பிட முடியவில்லை. உதாரணமாக பாடசாலைக் கட்டடங்களிலிருந்து படையினர் வெளியேற வேண்டுமென்ப புலிகள் வற்புறுத்தும் போதும், பாடசாலை மாணவர்கள் பேரணி மற்றும் ஆர்ப்பாட்டங் களுக்கு புலிகளால் அழைத்துச் செல்லப்படுவதை தடுப்பதற்கு படையினரால் முடிய வில்லை.

ஏ-9 வீதி திறப்பு

இலங்கை அரசுக்கும் புலிகளுக்கும் இடையே பெப்ரவரி 22, 2002ல் கைச்சாத்திடப்பட்ட புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையில் 2.10-ஆம் பிரிவு பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

“வவுனியா, யாழ்ப்பாணம் நெடுஞ்சாலையான ஏ-9. பிரதான வீதியை இராணுவப் பயன்பாட்டிற்கு அல்லாத பொருட்கள் எடுத்துச் செல்லப்படுவதற்கும், பொதுமக்கள் போக்குவரத்துக்குப் பயன்படுத்துவதற்கும் திறந்து விடுவதற்கு இரு தரப்பும் இணங்குகின்றன. இதற்கான ஏற்பாடுகளை நோர்வே அரசின் ஒத்துழைப்புடன் இரு தரப்பும் ஒப்பந்தம் பிரகடனமான தினத்திலிருந்து முப்பது தினங்களுக்குள் பூர்த்தி செய்யும்.

இதனால் ஏ-9 பிரதான வீதியில் வவுனியாவிற்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் இடையிலானப் போக்குவரத்துச் சுமுகமாக இடம் பெற ஆரம்பிக்குமென்றே பலரும் எதிர்பார்த்தனர். 1990இல் யுத்தத்தில் புலிகள் ஈடுபட ஆரம்பித்தது முதல் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுக்கும் பிற இடங்களுக்குமான போக்குவரத்து பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த வீதி பொதுமக்கள் பயன்பாட்டிற்கு திறந்து விடப்படலாம் என்று செய்திகள் வெளியானதையடுத்துச் சுமார் எண்பது தனியார் பஸ் உரிமையாளர்கள் வீதிப் போக்குவரத்து சபையிடம் அனுமதி கோரி விண்ணப்பித்தனர். யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு நேரடிப் போக்குவரத்துச் சேவையில் ஈடுபடும் இன்ரகிரி பஸ்களில் முப்பதிற்கு முதலில் அனுமதி வழங்குவதெனவும், அரை சொகுசுப் பஸ்கள் மற்றும் சாதாரண கடுகதிப் பஸ்களுக்கு அனுமதி வழங்குவதெனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

பாதைகளின் நிலைமை தொடர்பாக பாதுகாப்பு அமைச்சிடமும் வீதிப் போக்குவரத்து அதிகார சபையிடமும் விபரங்கள் கோரப்பட்டன. சொகுசுப் பஸ்களுக்கு 400 ரூபாவும் ஏனைய வற்றுக்கு 300 முதல் 350 ரூபாவும் கட்டணம் அறவிடலாமெனவும் ஆலோசிக்கப்பட்டது. கொழும்பிலிருந்து மட்டுமன்றி கண்டி, மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை போன்ற பிற நகரங்களில் இருந்தும் யாழ்ப்பாணத்துக்கான போக்குவரத்துச் சேவை நடத்தும் ஆரவாரங்கள் தென்பட்டன.

ஆனால், வவுனியாவிலிருந்து ஓமந்தை ஊடாக முகமாலை வரையிலான வீதியைப் போக்குவரத்துக்குத் திறந்து விடுவதற்குப் புலிகள் இரு வேறு நிபந்தனைகளை விதித்தனர். புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தில் புலிகளால் துணை இராணுவ அணிகளென்று குறிப்பிட்ட மாற்றுத் தமிழ் அரசியற் கட்சிகளின் பாதுகாப்பிற்காக அரசினால் வழங்கப்பட்டிருந்த பாதுகாப்புக் கருவிகள் உடனடியாக மீள்பெற வேண்டும் என்பது முதலாவதாகவும் ஓமந்தை மற்றும் முகமாலை என்பவற்றுக்கு ஊடாக எடுத்துச் செல்லப்படும் அனைத்துப் பொருட்களுக்கும் புலிகள் தீர்வை அறவிடுவதற்கான அனுமதி வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது இரண்டாவதாகவும் இருந்தது. உண்மையில் இந்த இரு கோரிக்கைகளும் தமிழ் மக்களின் குறிப்பாக யாழ்ப்பாண மக்களின் தேவைக்காக அல்லாமல் புலிகளின் தேவைக்காக முன் வைக்கப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இது மட்டுமன்றி யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் பதவிக் காலத்தைப் பூர்த்தி செய்த உள்ளூராட்சி மன்றங்களைக் கலைத்து அவற்றின் நிர்வாகங்களை ஆணையாளர்களிடம் கையளிக்க வேண்டுமெனவும் புலிகள் வற்புறுத்தினர்.

இந்த நிலையில் வவுனியாவில் வைத்து புளொட் அமைப்பினர் மார்ச் 8, 2002ல் தமது வசமிருந்த ஆயுதங்களைக் கையளித்தனர். அதாவது புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தாகி இருவார காலத்தில் புளொட் அமைப்பினர் ஆயுதக் கையளிப்பைச் செய்தனர். புலிகளால் முன்வைக்கப்படும் சமாதான முயற்சிகளுக்கு ஆதரவாகவே புளொட் தலைமை இவ்வாறு ஆயுதக் கையளிப்பைச் செய்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

புளொட் ஆயுதக் கையளிப்பை மேற்கொண்ட அதே தினத்தில் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் தலைவரான மேஜர் ஜெனரல் ட்ரொன் பிவுறு ஹொவ்டே கிளிநொச்சிக்கு விஜயம் செய்து புலிகளின் தலைவரை சந்தித்துப் பேச்சு நடத்தினார். இந்தப் பேச்சுக்களின் போது போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்பு நடவடிக்கைக்குப் புலிகள் பூரணமாக ஒத்துழைப்பு வழங்குவார்கள் எனவும், எனினும் ஏ-9 வீதி திறப்புக் குறித்துப் புலிகளின் வேண்டுகோள் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டும் எனவும் பிரபாகரன் வற்புறுத்தினார்.

இந்தப் பேச்சுக்களுக்குப் பின்னர் புலிகளின் குரல் வானொலிக்குப் பேட்டி அளித்த போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் தலைவர் ட்ரொன் பிவுறு ஹொவ்டே “இது மிகவும் கடினமானதொரு முன்னெடுப்பாகும்” என்று வர்ணித்தார். மார்ச் 9, 2002இல் யாழ்ப்பாணத்திற்கு விஜயம் மேற்கொண்ட பிரதமர் ரணில் விக்கிரம சிங்க ‘வாக்குறுதி அளித்தபடி முப்பது நாட்களுக்குள் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் வவுனியாவுக்கும் இடையிலான போக்குவரத்துப் பாதையை திறக்கச் சகல முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டு வருவதாக தெரிவித்தார்.

அத்துடன் இந்தப் பாதைத் திறக்கப்படுவதன் அவசியம் மற்றும் அவசரம் பற்றித் தன்னிடம் பலர் கோரிக்கைகளை முன்வைத்து இருப்பதாகவும், மக்களின் எதிர்பார்ப்பை நிறைவேற்ற முன்னுரிமை கொடுக்கத் தான் தீர்மானித்திருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டார். சுமார் இருபது வருட கால இடைவெளிக்குப் பின்னர் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுக்கு விஜயம் மேற்கொண்ட முதலாவது பிரதமர் என்ற பெருமையை ரணில் விக்கிரசிங்கா பெற்றுக் கொண்டார்.

இதேவேளை யாழ்ப்பாண விஜயம் மேற்கொண்டிருந்த பிரதமரை அமெரிக்காவின் வெளியுறவு அமைச்சின் பிரதி இராஜாங்க செயலாளரான கிறிஸ்டினா ரெர்க்கா பலாலி இராணுவ முகாமில் வைத்துச் சந்தித்துப் பேசியதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

பிரதமரின் யாழ்ப்பாண விஜயம் இடம் பெறுவதற்கு முன்பாகத் தமிழ்க் கூட்டமைப்பு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பிரதமரை அலரி மாளிகையில் சந்தித்துப் பேசினார். இந்தப் பேச்சுக்களின் போது புலிகள் மீதான இலங்கை அரசின் தடை நீக்கப்பட வேண்டு மென்பதற்கே முன்னுரிமைக் கொடுக்கப்பட்டு இருந்தது. அதாவது ஏ-9 வீதியைப் பொது மக்களின் போக்குவரத்துக்குத் திறந்து விடுவதில் புலிகள் கடைப்பிடிக்கும் அநாவசியமானக் காலதாமதம் குறித்துக் கூட்டமைப்புத் தலைவர்கள் அக்கறை எதையும் காண்பிக்கவில்லை.

ஆயுதக் கையளிப்பும், ஈபிடிபியின் நிலைப்பாடும்

புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தில் குறிக்கப்பட்டது போல துணை இராணுவப் படையினர் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி (ஈபிடிபி) மறுத்தது. மாற்றுக் கருத்துக் கொண்ட மக்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியற் கட்சி என்பதைத் தெளிவுபடுத்திய ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி, உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் கலைக்கப்படுமானால் உடனடியாகவே அவற்றுக்கான மக்கள் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்வதற்கான தேர்தல்கள் நடத்தப்பட வேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தியது. இது தொடர்பாக ஈ.பி.டி.பி. வெளியிட்ட அறிக்கையில் ஜனநாயக ரீதியாக மக்களின் வாக்குகளால் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள் எனக் கூறிக் கொள்ளும் தமிழ்க் கூட்டமைப்பினர் வடக்குக் கிழக்கு மாகாண உள்ளூராட்சி அமைப்புக்களுக்கான தேர்தல் நடத்தப்படுவதற்கு நொண்டிச் சாட்டுக்களைக் கூறி முட்டுக்கட்டை போட்டு நிற்கின்றனர்.

தென்பகுதி மக்கள் அனுபவிக்கும் அதே ஜனநாயக உரிமைகளைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் பயன்படுத்துவதைத் தடுப்பது அல்லது முட்டுக்கட்டை போடுவது எவ்வகையிலும் நியாயமானதாக இல்லை. போர் மேகங்கள் சூழ்ந்து துப்பாக்கி வேட்டுக்களும், மிரட்டல்களும் நீடித்தச் சூழலில் தேர்தல்கள்

நடத்தப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறாயின் சமாதானச் சூழலில் மக்களின் வாக்களிக்கும் உரிமை மறுக்கப்படுவது ஏன் என்பதும் புரியாத புதிராகவே உள்ளது" எனத் தெரிவித்திருந்தது.

ஈ.பி.டி.பியின் நிலைப்பாட்டை மறுக்க முடியாத நிலையில் இருந்த அரசாங்கமும், சர்வதேச சமுதாயமும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் ஈ.பி.டி.பியின் ஆளுகையில் இருந்து உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் பதவிக் காலத்தை ஆறு மாதங்களுக்கு நீடிப்பதற்கு முடிவு செய்தன. இதனையடுத்து ஆயுதங்களைக் கையளிப்பதற்கு ஈ.பி.டி.பியும் முன்வந்தது. ஆயுதக் கையளிப்புத் தொடர்பில் ஈபிடிபி எடுத்த நிலைப்பாடு பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

ஆயுதக் கையளிப்பு

இலங்கை அரசாங்கத்தால் தற்பாதுகாப்புத் தேவைகளுக்காக வழங்கப்பட்டிருந்த ஆயுதங்களை நோர்வே தலைமையிலான போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் பிரதிநிதிகள், சர்வதேச செஞ்சிலைச் சங்கம், மற்றும் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகள், சமூகப் பிரமுகர்கள் ஆகியோர் முன்னிலையில் இலங்கையின் படைத் தளபதிகளிடம் ஈபிடிபியின் மாவட்டப் பொறுப்பாளர்கள் மீளக் கையளித்தனர். யாழ்ப்பாணம், வவுனியா, மன்னார், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்டங்களில் ஏக காலத்தில் இந்த ஆயுதக் கையளிப்பு நடைபெற்றது. இது தொடர்பாக ஈபிடிபியின் செயலாளர் நாயகம் கே.என். டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்கள் கையெழுத்திட்டு வெளியிட்ட அறிக்கையை இங்கு முழுமையாகக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது.

“இந்த ஆயுதங்கள் தமிழ் பேசும் மக்களின் மத்தியில் ஜனநாயக அரசியல் தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவும், இலங்கைத் தீவின் ஐக்கியம், பிரதேச ஒருமைப்பாடு என்பவற்றைப் பேணிப் பாதுகாப்பதில் தமிழ் பேசும் மக்களின் சார்பான பங்களிப்பை பெற்றுக் கொள்வதற்காகவும் 1990ஆம் ஆண்டின் பின்னர் பதவியிலிருந்த அரசாங்கங்களினால் எமக்கு வழங்கப்பட்டவையாகும். ஆயுதங்களின் மேல் கொண்ட மோகத்தினாலோ அல்லது இவற்றைக் காட்டி எவரையும் அச்சுறுத்துவதற்காகவோ, அரசியல் போட்டியாளர்களை பழிவாங்குவதற்காகவோ இவை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் பயன்படுத்தப்பட்டவையல்ல.

எமது கட்சியினதும், தோழர்களினதும் தற்பாதுகாப்பு கேள்விக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு, மாற்று அரசியல் கருத்துகளை பூண்டோடு அழித்தொழிக்க கங்கணம் கட்டி நிற்கின்ற சக்திகளே, நாம் ஆயுதம் தரித்திருப்பதற்கான தேவையை உருவாக்கின.

இன ரீதியான பாகுபாட்டை இல்லாமல் ஆக்கி சமத்துவச் சமதர்மச் சமுதாயம் ஒன்றைக் கட்டியெழுப்பும் ஆவலே எங்களை அரசியல் அரங்கை நோக்கித் திசை திரும்ப வைத்தது. எழுபதுகளின் மத்தியில் நிலவிய அரசியல் சூழ்நிலை இளைஞர்களாக இருந்த எங்களை ஆயுதம் தாங்கிய எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் ஈடுபடத் தூண்டியது. தொடர்ச்சியாக விடாமுயற்சியுடன், அர்ப்பணிப்புடனும் அரசுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்த நாங்கள் 1986இன் மத்தியில் போராடுவதற்கான உரிமையும் கூட மறுக்கப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டோம்.

தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியில் சொந்த மண்ணில் சகோதரப் படுகொலைகள் உச்சம் பெற்ற ஒரு கடின நிலைக்கு முகம் கொடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டோம். இதை அடுத்து 1987இல் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தான பின்னரான அரசியல் சூழலும், கொழும்பில் ஆட்சிபீடம் ஏறியவர்களின் மத்தியில் காணப்பட்ட மனமாற்றங்கள் காரணமாகவும் ஜனநாயக அரசியல் நீரோட்டத்துடன் எம்மையும் இணைத்துக் கொண்டோம்.

மத்தியில் கூட்டாட்சி, மாநிலத்தில் சுயாட்சி என்பதை எமது அரசியல் இலக்காக வரித்துக் கொண்டு, எக் காலமும் பிரிக்கப்பட முடியாத வடக்குக் கிழக்கு மாகாணம் ஒரு அலகு, அதற்கு விசேட அதிகாரங்கள் நிலைநாட்டப்பட வேண்டும் என்பதற்காகக் கடந்த பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஜனநாயக ரீதியில் செயற்பட்டு வருகின்றோம். ஒரு அரசியற் கட்சியாகச் செயற்பட்டு வரும் நாங்கள், எமது கொள்கைகளை மக்கள் மத்தியில் முன் வைத்து கணிசமான ஆதரவையும் பெற்றுக் கொண்டுள்ளோம்.

எனவே நாங்கள் துணை இராணுவப் படையினரோ அல்லது ஆயுதக் குழுவோ அல்ல என்பதை இத் தருணத்தில் பகிரங்கமாக எடுத்துரைக்கின்றோம். எனினும் ஜனநாயக அரசியற் செயற் பாடுகளை முன்னெடுப்பதற்குப் போடப்பட்ட முட்டுக்கட்டைகளும், எமது பாதையில் காணப்பட்ட தடைக்கற்களும் எம்மையும் ஆயுதங்களைக் காவித்திரியும் நிலைக்கு உள்ளாக்கின.

புலிகளின் நோக்கங்களிலும், செயற்பாடுகளிலும் எமக்குச் சந்தேகங்கள் இருக்கின்ற போதும் தமிழ் பேசும் மக்களின் ஜனநாயக அரசியல் உரிமைகளை நிலை நிறுத்துவதில் எமக்குள்ள கடமைப் பொறுப்பில் இருந்து விலகிக் கொள்ள முடியாது என்பதை வலியுறுத்துவதுடன் சமாதான முயற்சிகளுக்கு தடைக் கற்களாக எமது ஆயுதங்கள் ஒருபோதும் இருக்காது என்பதன் அடையாளமாக இன்று இவற்றைக் கையளிக்கின்றோம்.

இதன்மூலமாக எமது தோழர்களினதும், கட்சியினதும் பாதுகாப்புப்

பொறுப்பை அரசாங்கத்திடமும், சர்வதேச சமூகத்திடமும் ஒப்படைக்கின்றோம். இனிமேல் எமக்கு எதிராக விடப்படும் மிரட்டல்கள், அச்சுறுத்தல்கள் மற்றும் கொலை முயற்சிகள் அனைத்திலும் இருந்து எமது பாதுகாப்பை நிலைநாட்ட வேண்டியது இன்று இவற்றைக் கையேற்பவர்களினதும், இந்த நிகழ்ச்சியை அவதானிப்பவர்களதும் பொறுப்பு ஆகும்.

ஏனெனில், நாங்கள் குறுகிய சுயநல வட்டங்களுக்குள் சிக்கிப் போயிருக்கவில்லை. பெயருக்காகவோ, புகழுக்காகவோ, பொழுதுபோக்கிற்காகவோ அரசியலில் ஈடுபட்டிருக்கவில்லை. எமது மக்களின் அரசியல் உரிமைகளை நிலைநாட்ட நாமும் கடமைப் பொறுப்பைக் கொண்டிருக்கின்றோம். அதனைச் செவ்வனே நிறைவேற்ற அனைவரதும் ஆக்கபூர்வமான ஒத்துழைப்பையே எதிர்பார்க்கின்றோம்.

ஐக்கிய இலங்கைக்குள் சமாதானச் சகவாழ்வைக் காணலாம் என்ற நம்பிக்கையையும், இனப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலம் தீர்வு காணலாம் என்ற எண்ணத்தையும் தோற்றுவித்து வளர்த்ததில் இந்த ஆயுதங்கள் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன. அந்த வெற்றியுடன் இன்று இந்த ஆயுதங்களைக் கையளிக்கும் அதே வேளை தமிழ் பேசும் மக்களிடையே ஜனநாயக அரசியல் செழித்து வலுப்பெற என்றும் பாடுபடுவோம் என்பதையும் உறுதியுடன் தெரிவிக்கின்றேன்” என டக்ளஸ் தேவானந்தா குறிப்பிட்டு இருந்தார்.

பாலசிங்கத்தின் வன்னி விஜயம்

மாற்றுத் தமிழ் அரசியற் கட்சிகள் ஆயுதக் கையளிப்பை மேற்கொண்ட நிலையில் புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம் இலண்டனிலிருந்து மாலைதீவு வழியாக நேரடியாகக் கிளிநொச்சிக்கு வந்து சேர்ந்தார். கொழும்பு ஊடாக வன்னிக்குச் செல்வதற்குப் புலிகள் மறுத்து இருந்தமை காரணமாகவே நேரடி விமானப் பயணம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இலண்டனில் வசித்து வந்த பாலசிங்கம் தம்பதிகள் வன்னிக்குச் செல்வதற்காக மாலை தீவிலிருந்து சீ பிளேன் அமர்த்தப்பட்டிருந்தது. பாலசிங்கம் இலங்கை வருவதற்கு முன்பாக இந்தியாவில் தரித்துச் செல்ல அல்லது இந்தியாவில் பாலசிங்கத்திற்கு மருத்துவச் சேவை வசதியைப் பெறப் புலிகள் முயற்சி எடுத்தனர்.

ஆனால், புலிகளின் இக் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ள இந்தியா மறுத்தமையின் காரணமாகவே மாலைதீவு ஊடான போக்கு வரத்திற்குப் புலிகள் ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டனர். இலங்கை அரசாங்கத்துடன் பேச்சு நடத்த முன்வந்த போதும் இரு வெவ்வேறு அரசுகள் தமக்குள் பேசிக் கொள்வது போன்ற தோற்றப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதற்காகவே பாலசிங்கம் கொழும்பு ஊடான போக்குவரத்தைப் பயன்படுத்த மறுத்து வந்தார். எனினும் இதை

வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்காமல் உடல்நிலையைக் காரணம் காட்டியும், பாதுகாப்புக் குறித்த அச்சங்களை வெளியிடும் பாலசிங்கம் காலதாமதங்களை ஏற்படுத்தி வந்தார்.

இதனை அடுத்து நோர்வே அரசு மாலையீவு அரசுடனும், இலங்கை அரசுடனும் நடத்திய பேச்சுக்களை அடுத்து மாலையீவிலிருந்து கடல் விமானம் மூலமாகக் கிளிநொச்சி வந்து சேர வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இரணைமடுக்குளத்தில் வந்து மிதந்த கடல் விமானத்திலிருந்த அன்ரன் பாலசிங்கம் தம்பதிகளைப் பிரபாகரன் நேரில் வந்து கைகொடுத்து வரவேற்றார்.

அதாவது புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகிச் சுமார் ஒரு மாதம் கடந்த பின்னரேயே இலண்டனில் வாழ்ந்து வந்த பாலசிங்கம் பலத்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளுக்கு மத்தியில் நாடு திரும்பினார். இவரது வருகையைத் தொடர்ந்து புலிகள் அமைப்புக்குள் பல்வேறு மட்ட கலந்துரையாடல்கள் இடம் பெற்றன. இதனால் வன்னிக்கு ஊடான பயணிகள் போக்குவரத்துக்கு வழி திறந்தது. எனினும் ஓமந்தைக்கு அப்பாலும் முகமாலைக்கு இப்பாலும் சோதனைச் சாவடிகளை அமைத்துப் புலிகள் பயணிகளையும், அவர்கள் கொண்டு செல்லும் பொருட்களையும் சோதனையிடுவதற்கு வ்சதி செய்யப்பட்டது. அத்துடன் வன்னிக்கு ஊடான யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுக்கு கொண்டு செல்லும் பொருட்களுக்குத் தீர்வை அளவிடும் நடைமுறையையும் புலிகள் அறிமுகம் செய்தனர்.

வன்னிக்கு ஊடாகப் பயணம் செய்யும் அனைத்து வாகனங்களும், பயணிகளும் புலிகளுக்கு கப்பம் செலுத்த நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். அரசுக்குச் சொந்தமான போக்குவரத்துச் சபை பஸ்கள் இவ்வாறு நிதி செலுத்துவதற்குச் சட்டப்படியான ஏற்பாடுகள் எதுவும் இல்லை. இதனால் கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம் நேரடி பஸ் சேவையை நடத்துவதற்கு அல்லது வவுனியா, யாழ்ப்பாணம் நேரடி பஸ் சேவையை நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய அரசாங்கத்தினால் இயலவில்லை. புலிகளுடன் பேசி இது தொடர்பாக இணக்கம் காண மூன்று மாத கால அவகாசம் தரும்படி போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் தலைவர் ட்ரொன்ட் பியுசி ஹோவ்டே கேட்டுக் கொண்டார்.

இதனை அடுத்து ஏ.9 வீதியை பயணிகள் போக்குவரத்திற்கு படையினர் திறந்து விட்டனர். ஏப்ரல் 11 2002இல் இப் பாதை திறக்கப்பட்டதையடுத்து யாழ்ப்பாணத்திற்கான தரைத் தொடர்பு மீண்டும் கிடைத்தது. வவுனியா, யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதியான ஏ.9 வீதியில் சுதந்திரமான முறையில் மக்கள் போக்குவரத்தில் ஈடுபடுவதற்குப் புலிகள் அனுமதிக்காமை போர் நிறுத்தப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தை மீறும் ஒரு செயலாகும் என்று 26.04.2002இல் கொழும்பில் பிரதமரின் சமாதானச் செயலகம் பிரகடனம் செய்தது.

மறுநாள் சுகவீனத்தைக் காரணம் காட்டி அன்றன் பாலசிங்கம் மருத்துவப் பரிசோதனைகளுக்காகக் கிளிநொச்சியிலிருந்து மாலை தீவு வழியாக லண்டனுக்குப் பயணமானார். ஆனால் முகமாலை மற்றும் ஒமந்தைப் பகுதிகளில் புலிகளின் சோதனைக்கு உட்பட வேண்டிய நிலைதான் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்பட்டது. கடந்த முன்று ஆண்டுகளாக இருக்கும் இந்த நடைமுறையில் இன்றுவரை மாற்றம் எதுவும் இல்லை.

நேரடிப் பேச்சுக்களுக்கு முன்....!

2002 செப்டம்பர் 15இல் இலங்கை அரசின் பிரதிநிதிகளும், புலிகளின் பிரதிநிதிகளும் நேரடிப் பேச்சுக்களில் ஈடுபடத் தொடங்குவதற்கு முன்பாக இடம் பெற்ற மிக முக்கியமான சம்பவங்கள் சிலவற்றைச் சுட்டிக்காட்டுவது அவசியமாகும். இக் காலப் பகுதியில் இடம்பெற்ற அன்றாடச் சம்பவங்கள் ஒவ்வொன்றும் முக்கியமானவைதான். எனினும், அவற்றில் 28-2-02இல் கொழும்பில் கொட்டாஞ்சேனையில் கடத்தப்பட்ட சிறு குழந்தையான செல்வி பிருந்தா செல்வகுமார் (4 வயது) மூதூரில் புலிகளின் முகாமில் வைத்து மீண்டும் பெற்றோரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது முதல் வன்னியின் தட்சணா மருத மடுப் பகுதியில் வைத்து தென்னிலங்கைச் சிங்களவர்களான மூவர் 27-07-2002இல் கொல்லப்பட்டது வரையிலான குற்றவியல் சம்பவங்கள் ஒரு வகையில் முக்கியமானது.

வாகரைக் கடற்பரப்பில் புலிகளின் படகு 01-05-2002ல் வெடித்துச் சிதறியது முதல் 13-07-2002இல் இரணை தீவு கடற்பரப்பில் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் உறுப்பினர்கள் புலிகளால் கடத்தப்பட்டது வரையிலான சம்பவங்கள் பிறிதொரு வகையில் முக்கியமானது. அதே போல 05-03-2002இல் பிரதமர் ரணில் விக்ரமசிங்கவின் யாழ்ப்பாண விஜயம் முதல் வடக்கு கிழக்கு மாகாண உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் தேர்தல் இடை நிறுத்தப்பட்டது வரையிலான சம்பவங்கள் அரசியல் ரீதியாக முக்கியத்துவம் உடையவையாகும்.

இவைகள் தொடர்பாக மிக நுண்ணிய முறையில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமாயினும் அதற்கான வாய்ப்புக்களும் வசதிகளும் இல்லை. பக்கச் சார்பற்ற முறையில் உண்மைகளை உண்மைகளாக வெளிப்படுத்தக் கூடிய நிலையில் சாட்சியங்களும் இல்லை. ஏனெனில் பாதுகாப்பு உத்தரவாதங்களை எவர் வழங்கக் கூடும் என்ற கேள்வி ஒரு புறமிருக்க, சமூகப் பொறுப்புணர்வுடன் கூடிய கடமை என்பதை விடவும் தனி மனித நலன் கருதிய தப்பிக்கும் பாங்கு பரவலாக மேலோங்கி இருக்கிறது வெளிப்படையானதாகும். இத்தகைய பின்னணியுடன் நேரடிப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னரான சம்பவங்கள் குறித்து இப்போது கவனம் செலுத்தலாம்.

குற்றவியல் சம்பவங்கள்

கொழும்பு கொட்டாஞ்சேனைப் பகுதியில் வசித்து வந்த செல்வகுமார் தம்பதிகளின் மகளான செல்வி பிருந்தா (வயது 4) என்னும் சிறுமி 28-02-2002ல் காணாமல் போயிருந்தாள். பள்ளிக்கு வழமை போல சென்றிருந்த இச் சிறுமி திரும்பி வராதது குறித்துப் பெற்றோர் பெரும் கவலை கொண்டனர். கொட்டாஞ்சேனைப் பொலிஸ் நிலையத்தில் முறைப்படி பதிவு செய்யப்பட்டு, தேடுதல் தீவிரமானது. இதன் போது இலட்சுமிகாந்தன் என்ற நபரால், பிள்ளை கடத்தப்பட்டது புலனாகியது. இந் நிலையில் மூதூர் பிரதேசத்திலுள்ள சம்பூரில் இருக்கும் புலிகளின் முகாமில் இக் குழந்தை இருப்பதாகச் செய்திகள் வெளியிடப்பட்டது. 02-03-2002இல் வெளியான இச் செய்தியில் குழந்தையின் பெற்றோருக்கும், கடத்தல் சந்தேக நபருக்கும் இடையிலான தனிப்பட்ட கொடுக்கல் வாங்கல் பிணக்குக் காரணமாகவே இக் கடத்தல் நாடகம் அரங்கேற்றப்பட்டது போலத் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. 04-03-2002இல் இக் குழந்தை சம்பூர் பிரதேசப் புலிகளின் முகாமில் இருந்து சர்வதேசச் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் முன்னிலையில் பெற்றோரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

ஆனால், புலிகளின் பிரதேசத்துக்கு இக் குழந்தையைக் கடத்திச் சென்றதாகக் கருதப்பட்ட இலட்சுமிகாந்தன் என்பவர் தலைமறைவாகி விட்டதாகவே அறிவிக்கப்பட்டது. இந்தக் குற்றச் செயலில் ஈடுபட்ட சந்தேக நபர் புலிகளாலோ அரச தரப்பினராலோ விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டதாக இதுவரையில் எதுவித தகவலும் இல்லை. ஆனால், இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னர் கொழும்பிலும் அதனை அண்டிய பகுதிகளிலும் புலிகளின் முகவர்களான பலர் மிரட்டிப் பணம் பறிக்கும் செயலில் ஈடுபட்டிருந்த போதும் பொலிசாருக்கு அவை தொடர்பாக முறையிடுவதற்கு பலர் முன் வரவில்லை. எனினும் வாகனக் கடத்தல்கள் குறித்த முறைப்பாடுகளும், சிற்சில கொலைச் சம்பவங்களும் இடம் பெற்றமை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஊருக்குள் நுழைந்த புலிகள் பணம் வசூலிப்பு, ஆட்கடத்தல்கள், அச்சுறுத்தல்கள் போன்ற பலவகையான குற்றச் செயல்களில் ஈடுபட்டனர். இவை தொடர்பாக போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவுக்கு முறையிடுவதைத் தவிர வேறு வழி எதுவும் பொது மக்களுக்கு இருக்கவில்லை. எனினும் துணிவு கொண்டிருந்த சிலர் ஊடகங்கள் மூலமாக செய்தி வெளியிட்டுப் புலிகளை அம்பலப் படுத்தத் தவறவில்லை. ஆனால் இவ்வாறு முறையிட்டவர்கள் மட்டுமன்றி ஊடகத் துறையினரும் ஊடகங்களும் கூட அச்சுறுத்தல்களுக்கு இலக்காக நேர்ந்தது.

போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவினாலோ அல்லது பொலிசாரினாலோ இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்க இயலவில்லை.

இதனால் பொதுமக்கள் மத்தியில் புலிகளுக்கு எதிரான அதிருப்தியும், கோபமும் வளர்ந்தது. இவற்றின் பிரதிபலிப்புக்களாக மன்னாரின் பேசாலையில் 12-05-2002லும், திருகோணமலையின் ஆலங்கேணியில் 19-05-2002லும் புலிகளின் அலுவலகங்கள் பொது மக்களால் தாக்கப்பட்டன. பொது மக்கள் மத்தியிலிருந்து தன்னிச்சையான முறையில் வெடித்துக் கிளம்பிய இத்தகைய எதிர்ப்புச் சம்பவங்களைப் புலிகள் சற்றும் எதிர்பார்த்து இருக்கவில்லை.

இதேவேளை போர் நிறுத்தம் செம்மையான முறையில் அமுலாகுவதை உறுதிப்படுத்தவும், அமைதி நிலையைத் தொடர்ந்து பேணுவதற்குமாக ஈழமக்கள் ஜனநாயக கட்சியின் செயலாளர் நாயகமும், பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான கே.என். டக்ளஸ் தேவானந்தா பிரதமருக்கு சில ஆலோசனைகள் வழங்கிக் கடிதமொன்றை எழுதியிருந்தார். 25-05-2002இல் எழுதப்பட்ட இக் கடிதத்தில் அரசியல் கட்சிகள், மற்றும் பொது அமைப்புகளின் பங்களிப்பைப் பெறுவது குறித்து அரசாங்கம் ஆக்க பூர்வமாகச் சிந்திக்க வேண்டும் என்பதையும் அவர் வலியுறுத்தியிருந்தார். இந்த நிலையில் 21-06-2002 அன்று தீவகப் பகுதியில் வைத்துப் புலிகளின் உறுப்பினரான செம்மணன் மற்றும் பாப்பா ஆகியோர் தாக்கப்பட்டதாகப் புலிகள் பறைசாற்றினர். இத் தாக்குதலை ஈபிடிபியினர் மேற்கொண்டதாகக் குற்றம் சுமத்தி அவதூறுப் பிரச்சாரம் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது.

இந்தப் பிரச்சாரம் முடுக்கி விடப்பட்டிருந்த வேளையில் 21-06-2002இல் மூதூர் பிரதேசத்திலுள்ள புலிகளின் அலுவலகம் தாக்குதலுக்கு இலக்கானது. இதனைப் பயன்படுத்தி மூதூர், வாழைச்சேனை, ஓட்டமாவுடி, காத்தான்குடி, மற்றும் அக்கரைப் பற்றுப் பகுதிகளில் முஸ்லிம் மக்களுக்கு எதிரான வன்முறைச் சம்பவங்களைப் புலிகள் கட்டவிழ்த்து விட்டனர். இந்த வன்முறைச் சம்பவங்கள் காரணமாகப் பலர் பலியானதுடன் பெருமளவு இழப்புகளும் ஏற்பட்டது. வன்செயல்கள் நிகழ்ந்த இடங்களில் சட்டம், ஒழுங்கு என்பவற்றை நிலைநாட்டுவது தொடர்பில் அரசு தரப்பினர் பெரும் சிரமங்களை எதிர் கொண்டனர்.

இத்தகைய குற்றவியல் சம்பவங்களின் உச்சமாக இடம்பெற்றது தட்சணா மருதமடுப் பிரதேச முக்கொலைகள் எனலாம். தென் பகுதியைச் சேர்ந்த சுமார் 17 இளைஞர்களை கொண்ட குழுவொன்று 23-07-2002 அன்று மடுத்திருப்பதிக்கு யாத்திரையாகச் சென்றுள்ளது. இவர்களில் 12 பேர் மறுநாளான 24-07-2002 உயிலங்குளம் சோதனைச் சாவடி ஊடாக போக்குவரத்துச் சபை பஸ்களில் திரும்பியுள்ளனர். எஞ்சிய ஐவரில் மூவரது சடலங்கள் காயங்களுடன் வன்னியில் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதியிலுள்ள தட்சணா மருத மடுவில் 28-07-2002 அன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது. கண்டியைச் சேர்ந்தவர்களான W.D.R.N குலதுங்க, மற்றும் பீ.எஸ். ரட்ணசிங்க மாத்தளையைச் சேர்ந்த R.N.மகேஸ்குமார் ஆகியோரே சடலங்களாக மீட்கப்பட்டவர்களாவர்.

இவர்களுடன் சென்றிருந்த C.B.டிசான், S.ஜெயசங்கர் ஆகியோரும் இவர்கள் பயணம் செய்த வாகனமும் காணாமற் போயிருந்தது. இந்தக் கொலைச் சம்பவங்கள் தொடர்பாக விசாரணை நடத்தப் பொலிசார் முற்பட்டனர். ஆனால் புலிகள் அதற்கு இடமளிக்க மறுத்து விட்டனர். இந்தக் கொலைச் சம்பவம் தொடர்பான சந்தேக நபர்களைத் தாங்கள் கைது செய்து, விசாரணை நடத்தி வருவதாகவும், புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்ட பிரதேசத்தில் இச் சம்பவம் இடம் பெற்றுள்ளதால் பொலிசார் விசாரணைக்கு வருவதை அனுமதிக்க முடியாது எனவும் புலிகள் தெரிவித்தனர். புலிகளால் கைதான சந்தேக நபர்களை ஒப்படைக்கும்படி விடுத்த கோரிக்கையையும் புலிகள் நிராகரித்தனர். இது தொடர்பாக புலிகளின் காவல்துறை வெளியிட்ட அறிக்கையிலிருந்து மேற்கோள் தருவது இங்கு பயன் பொருத்தமானதாகும்.

“தட்சணா மருதமடு முக்கொலைகள்” தொடர்பாக மேலும் 13 சந்தேக நபர்கள் புலிகளின் தமிழீழ காவல் துறையினரால் தேடப்படுகின்றனர். இவர்கள் இலங்கையின் எந்தப் பகுதியில் இருந்தாலும், சம்பந்தப்பட்ட நபர் எவராக இருப்பினும் அவர்களைப் பற்றிய தகவல்களைப் பொதுமக்கள் தந்துதவ வேண்டும். இவர்களைக் கைது செய்து தமிழீழ காவல்துறையின் குற்றப் புலனாய்வுப் பிரிவிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்” என்பது புலிகளின் காவல் துறையின் கூற்று ஆகும்.

இதே வேளை இச் சம்பவத்துடன் தொடர்புபட்ட ரோஸா ரக வாகனத்தை அதன் உரிமையாளரிடம் நேரடியாக ஒப்படைக்கவும் புலிகள் முயற்சி எடுத்தனர். இந்தச் சம்பவம் தொடர்பாக புலிகளால் கைதானவர்களின் விபரம் மற்றும் வாகனம் என்பவற்றை ஒப்படைக்கும்படி போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் ஊடாக பொலிசார் விடுத்தக் கோரிக்கையையும் புலிகள் பொருட்படுத்த வில்லை.

இவ்வாறாக அரசுக்கும், புலிகளுக்கும் இடையிலான தொடர்பில் விரிசல்கள் ஏற்பட்டிருந்த நிலையிலும் கூட நேரடிப் பேச்சு நடைபெறுவதனை அவசியமாக்கியது. எனினும் நேரடிப் பேச்சுக்களின் இந்தச் சம்பவங்கள் குறித்து ஆராயப்பட்டதா? இவ்வாறான அனர்த்தங்கள் தொடராமல் இருக்க வழிவகுக்கப் பட்டதா? சாதாரண பொது மக்களின் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்த அரசாங்கமும், புலிகளும் மேற்கொண்ட இணக்கப்பாடு என்ன? இவை இன்னமும் விடை காணப்படாத வினாக்களாகவே உள்ளன.

கண்காணிப்புக் குழுவின்ருடன் விரிசல்கள்

வாகரைக் கடற்பரப்பில் 01-05-2002 அன்று ரோந்து நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்த கடற்படையினர் சந்தேகத்திற் கிடமான முறையில் நடமாடிய இரு படகுகளை அவதானித்தனர். இந்தப் படகுகளை நிறுத்துவதற்கு படையினர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் பயன் அளிக்கவில்லை. வாகரைக் கடற்பரப்பில்

கரையிலிருந்து சுமார் எட்டுக் கடல் மைல் தொலைவில் காணப்பட்ட இப்பட்குகள் தொடர்பாக இலங்கை அரசு போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவுக்கு முறையிட்டது. பட்குகளைத் தடுத்து நிறுத்தும் முயற்சி வெற்றிப் பெறாமல் காரணமாகத் தாக்குதல் நடத்தப்பட்ட போது ஒரு படகு வெடித்துச் சிதறியது. மற்றைய படகு ஓடி மறைந்தது என்று கடற்படை மறுநாள் அறிவித்தது. ஆனால் இந்தப் பட்குகள் தமக்குச் சொந்தமானவை அல்ல என்றும், மீனவர்களது மீன்பிடிப் பட்குகளே தாக்கப்பட்டவையாகும் என்றும் புலிகள் சாதித்தனர்.

போர் நிறுத்தப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தைப் புலிகள் மீறிய மூன்றாவது பாரதூரமான சம்பவம் இதுவெனக் கண்காணிப்புக் குழு அறிவித்தது. இந்தச் சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து கடற்படையினரின் ரோந்துப் பட்குகளில் கண்காணிப்பாளர்கள் பயணம் செய்வது எனவும், சந்தேகத்திற்கு இடமான பட்குகளைக் கண்காணிப் பாளர்களே சோதனை இடுவது எனவும் இணக்கம் காணப்பட்டது. 11-05-2002இல் காணப்பட்ட இதே இணக்கம் இரணைதீவு சம்பவத்திற்குப் பின்னர் கேள்விக்குரியதாகியது.

யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டின் இரணைதீவுக்கு அருகாமையிலுள்ள கடற்பரப்பில் இந்திய மீன்பிடி இழுவைப் பட்குகளின் சாயலை யொத்த இழுவைப் பட்கொன்று 12-07-2002இல் காணப்பட்டது. இதனை அவதானித்த கடற்படையினர் அதனை வழிமறித்து சோதனையிட முற்பட்டனர். ஆனால் அதிலிருந்தவர்கள் அதற்கு இணங்க மறுத்தனர். இந்நிலையில் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் பிரதிநிதிகள் வரவழைக்கப்பட்டனர். போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் உறுப்பினர்களைத் தமது படகில் ஏறுவதற்கு அனுமதித்த புலிகள் அவர்களைக் கேடயமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பூநகரி கடற்பரப்பை அடைந்தனர். 13-07-2002 அன்று இந்தச் சம்பவம் தொடர்பாக அறிக்கை வெளியிட்ட போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் தலைவர் மேஜர் ஜெனரல் ட்ரொண்ட் பியுறு ஹோவ்கே “போர் நிறுத்த கண்காணிப்புக் குழு உறுப்பினர்களில் இருவர் அவர்களது விருப்பத்துக்கு மாறான வகையில் புலிகளால் சுமார் ஆறு மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாகத் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இது ஒரு பாரிய யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்த மீறலாகும்” என்று குறிப்பிட்டார்.

புலிகளால் தந்திரமான முறையில் கடத்திச் செல்லப்பட்ட கடற் கண்காணிப்பாளர் இருவரும் கிளிநொச்சியிலுள்ள புலிகளின் அரசியந்துறை அலுவலகத்தில் வைத்தே சர்வதேசச் செஞ்சிலுவைச் சங்கப் பிரதிநிதிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தச் சம்பவத்தின் மூலமாக புலிகள் கடற்பரப்பில் சட்ட விரோதமான முறையில் நடமாடுவது தெட்டத் தெளிவாக அம்பலமாகியது. எனினும், பிரதமர் ரணில் விசுரமசிங்க தலைமையிலான அரசு அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. மாறாகப் புலிகளுடன்

நேரடிப் பேச்சுக்கள் நடத்த வேண்டுமென்பதிலேயே ஆர்வம் கொண்டிருந்தது.

அரசுக்கும் புலிகளுக்குமிடையே செப்டம்பர் 2002இல் நேரடிப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாகவதற்கு முன்பாக சுமார் 740 வலுவான முறைப்பாடு கிடைத்ததாகப் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழு தெரிவித்தது. இவற்றில் புலிகளுக்கு எதிராக 576 முறைப்பாடுகளும், அரசாங்கத்திற்கு எதிராக 164 முறைப்பாடுகளும் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது.

இதில் புலிகளுக்கு எதிரான 146 முறைப்பாடுகளிலும் அரசுக்கு எதிரான 28 முறைப்பாடுகளிலும் யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தம் மீறப்பட்டிருப்பதாகப் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழு தெரிவித்தது. போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் பேச்சாளராகக் கடமை புரிந்த டெய்ரர் ரொக்கில்சன் நேரடிப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமான செப்டம்பர் 15, 2002இல் இப்புள்ளி விபரத்தை வெளியிட்டு இருந்தார்.

அரசியல் அரங்கில் இடம் பெற்றவை

பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க 15.03.2002இல் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டுக்கு விஜயம் மேற்கொண்டார். 1980ல் பிரதமராக இருந்த பிரேமதாச யாழ்ப்பாணத்திற்கு மேற்கொண்ட விஜயத்திற்குப் பின்னர் பொது மக்களை நேரில் சந்திப்பதற்காக இலங்கைப் பிரதமர் ஒருவர் மேற்கொண்ட முதலாவது விஜயம் இதுவாகும். இதனால் பிரதமரின் இவ் விஜயம் தொடர்பாகப் பொதுமக்கள் மத்தியில் மிகுந்த எதிர்பார்ப்பு காணப்பட்டது.

பிரதமர் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை அலரி மாளிகைக்கு அழைத்துப் பேசி, புலிகள் மீதான தடைநீக்கம் உட்பட பல்வேறு விடயங்களையும் காரிய சாத்தியமாக்குவதாக வாக்குறுதி வழங்கி விட்டே யாழ்ப்பாணத் திற்கான தனது விஜயத்தை மேற்கொண்டார். ஆனால் புலிகள் அதனைப் பெரிதாக வரவேற்கவில்லை.

தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புச் சார்பாகத் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் மூத்த துணைத் தலைவர் என்ற வகையில் வீ. ஆனந்தசங்கரி யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் பிரதமருடன் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளிலும் கலந்து கொண்டார். புலிகளுடன் அப்போது நட்புறவைக் கொண்டிருந்த போதும் ஆனந்த சங்கரியின் இச்செயல் புலிகளுக்கு எரிச்சலை ஊட்டியது. ஏனைய கட்சிகளிடம் ஆயுதக் களைவு செய்யப்படாமலும், புலிகள் மீதான தடை நீக்கப்படாமலும் இருக்கும் நிலையில் ஆனந்தசங்கரி பிரதமரை வரவேற்பதும், அவருடன் நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து பொது மக்களைச் சந்திப்பதும் சரியல்ல என்றே புலிகள் தரப்பில் காரணம் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் மறுபுறத்தில் சமாதான முயற்சிகள் மிகவும் வேகமான திசையில் செல்வதாகவும், மெதுவாகவே இவை முன்னெடுக்கப்பட வேண்டுமெனவும் இலண்டனிலிருந்து வெளியிடப்படும் புலிகளின் தமிழ்க் கார்டியன் கருத்து வெளியிட்டு எச்சரித்து இருந்தது. இதனால்

பேச்சு வார்த்தைகள், சமாதானம் என்பன தொடர்பில் புலிகளுக்குள்ள அக்கறையை வெளிப்படுத்தி உறுதிப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் கூட்டமைப்பினருக்கு இருந்தது. இதன் காரணமாக பிரதமர் ரணிலுடன் கூட்டமைப்பின் தலைவர் என்ற வகையில் ஆனந்தசங்கரி நட்புப் பாராட்டியது புலிகளைச் சங்கடத்துக்கு உள்ளாக்கியது.

இதேவேளை பிரதமர் ரணில் தலைமையிலான அரசு சமர்ப்பித்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தை ஆதரிப்பதா? வழமை போல எதிர்ப்பதா? அல்லது நடுநிலை வகிப்பதா? என்பது தொடர்பில் தமிழ்க் கூட்டமைப்புக்குள் கருத்து வேறுபாடுகள் தலைதூக்கியது. ஒரு சாரார் ஆதரிக்க வேண்டுமெனவும், பிறிதொரு சாரார் எதிர்க்க வேண்டுமெனவும், சிலர் நடுநிலை வகிக்க வேண்டும் எனவும் கருத்துகளை வெளிப்படுத்தினர். இதனிடையே ஜனாதிபதி மீது குற்ற விசாரணைப் பிரேரணை கொண்டு வருவது தொடர்பாகவும், அரசியலமைப்பின் மூலம் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களை வெட்டிக் குறைப்பது தொடர்பாகவும் பேச்சுக்கள் மேலோங்கின.

இதனிடையே தென்பகுதியில் நடைபெற்று முடிந்த உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தல்களைத் தொடர்ந்து வடக்குக் கிழக்கிலும் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தலை நடத்தும் தேவை ஏற்பட்டது. ஏற்கனவே இந்த உள்ளூராட்சி அமைப்புக்களின் பதவிக்காலம் பூர்த்தி அடைந்து விட்டதால் அவற்றின் பதவிக்காலம் மூன்று மாதங்களுக்கு நீடிக்கப்பட்டு இருந்தது. அக் காலக்கெடுவும் பூர்த்தியாகி இருந்த நிலையில் வேட்பு மனுக்கள் கோரப்பட்டு இருந்தது. செப்டம்பரில் தேர்தல்களை நடத்துவதாகத் தீர்மானமும் எடுக்கப்பட்டு இருந்தது. தேர்தல் திணைக்களம் இதற்கான ஏற்பாடுகளில் மும்முரமாகி இருந்தது.

இவ்வாறான தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டு, மாற்றுத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளுக்கு மக்களின் அங்கீகாரம் கிடைக்கப் பெறுவதைப் புலிகள் விரும்பவில்லை. ஏற்கனவே அம்பாறை மாவட்டத்தின் ஆலையடி வேம்பு பிரதேச சபை ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி வசமும், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் பெரிய போரதீவு பிரதேச சபை ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி வசமும் வந்துவிட்டிருந்த நிலையில் உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தல்களை நடத்த விடாமல் தடை செய்ய வலுவான காரணங்கள் எதையும் புலிகளால் முன்வைக்க முடியவில்லை. இதனால் இடைக்கால நிர்வாகச் சபையொன்றை ஏற்படுத்தும் நோக்கில் பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பிக்கப் போவதாகப் புலிகள் கூறிக் கொண்டனர்.

ஆக மொத்தத்தில் குற்றச் சம்பவங்களைத் தொடர்ந்து கொண்டும், போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவுடன் விரிசல் கொண்டிருந்த நிலையிலும், டூற்று அரசியல் சக்திகளைப் பலவீனப்படுத்தும் நோக்கிலும் தான் இலங்கை அரசாங்கத்துடன் பேச்சுக்களை ஆரம்பிக்கப் புலிகள் முன்வந்தனர் எனலாம்.

அதாவது இனப் பிரச்சினைக்கு பேச்சுக்கள் மூலம் இறுதித் தீர்வு காணும் உள்பூர்வமான நோக்கமோ, யுத்தத்தை நிரந்தரமாக நிறுத்தும் ஆர்வமோ, மாற்றுக் கருத்துகளை அரவணக்கும் எண்ணமோ புலிகளுக்கு இருக்கவில்லை என்பது தெளிவானதாக இருந்தது. இனிப் பேச்சுக்களை எப்படி ஆரம்பித்தனர் என்பதைப் பார்க்கலாம்.

தடை நீக்கமும் இடைக்காலக் கோரிக்கையும்

நிபந்தனைகள் எதுவுமற்ற முறையில் இலங்கை அரசுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்குத் தயாராக இருப்பதாகக் கூறிவந்த புலிகள் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டதை அடுத்து புலிகள் அமைப்பு மீதான தடை உத்தரவு நீக்கப்பட வேண்டும் எனவும், வடக்குக் கிழக்குக்கான இடைக்கால நிர்வாக அதிகாரப் பொறுப்பு புலிகளிடம் வழங்கப்பட வேண்டும் எனவும் வலியுறுத்தத் தொடங்கினர். 2002 ஏப்ரலின் முதல் வாரத்தில் ஊடகவியலாளர்களைச் சந்தித்த போதும் இந்த இரு கோரிக்கைகளையும் எடுத்துக் கூறி இருந்தனர்.

ஏப்ரல், 17, 2002, அன்று கிளிநொச்சியிலுள்ள புலிகளின் அரசியல்துறை தலைமை அலுவலகத்தில் நோர்வேயின் பிரதி வெளி விவகார அமைச்சர் விதார் ஹெல்கீசனைச் சந்தித்துப் பேசிய புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன், போர் நிறுத்த விதிமுறைகள் மற்றும் அரசாங்கம் உறுதிமொழி அளித்த நல்லெண்ண நடவடிக்கைகள் பூரணமாக நிறைவு செய்யப்பட்டு தமிழர் தாயகத்தில் இயல்பு நிலை தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டும். அதனைத் தொடர்ந்து புலிகள் மீதான தடை நீக்கப்பட வேண்டும். இதன் பின்னரே பேச்சுக்களில் பங்கு பெற இணங்குவோம் என்பதை வெளிப்படுத்தி இருந்தார்.

இந்த விடயங்கள் தொடர்பிலும் ஐ.தே.கட்சி அரசாங்கம் இறுதி முடிவுகளை மேற்கொள்ள முடியாத நிலை இருந்தது. இதனால் ஜனாதிபதி சந்திரிகாவுடன் பேச வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் நோர்வே அரசுத் தரப்புக்கு ஏற்பட்டது. ஏப்ரல் 19, 2002இல் நோர்வேயின் பிரதி வெளி விவகார அமைச்சர் விதார் ஹெல்கீசன் தலைமையிலான குழுவின் ஜனாதிபதியைச் சந்தித்து இது சம்பந்தமாகக் கலந்துரையாடினர். சுமார் இரு மணித்தியாலங்களுக்கு மேலாக இந்தக் கலந்துரையாடல் நீடித்தது.

இந்தச் சந்திப்பின் போது புலிகள் அமைப்பு பயங்கரவாதச் செயற்பாடுகளை முற்றாகக் கைவிடுவதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் எனவும், நேரடிப் பேச்சுக்களில் ஈடுபடுவது குறித்து சாதகமான கருத்துகளைப் புலிகள் அறிவிக்க வேண்டும் எனவும், ஜனாதிபதி வலியுறுத்தினார். இவற்றைப் புலிகள் ஏற்றுக் கொண்டு நடைமுறைப்படுத்த முன்வந்தால் நேரடிப் பேச்சுக்கள் நடப்பதற்குப் பத்து தினங்களுக்கு முன் புலிகள் மீதான தடை நீக்கப்படலாமென பொது இணக்கம் காணப்பட்டது.

மேலும் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்துக்கென இடைக்கால நிர்வாகம் அமைக்கப்படும் பொழுதும் சகல இன மக்களையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யக்கூடிய வகையில் அமைய வேண்டும் எனவும், ஏனைய அரசியற் கட்சிகளுக்கும் இடம் வழங்கப்பட வேண்டும் எனவும் கோரிக்கை விடப்பட்டது. ஆனால் இவை குறித்துப் புலிகள் நேரடியாக எதுவிதக் கருத்துகளையும் வெளி யிடாமல் இருந்து வந்தனர். அத்துடன் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாவது அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகள் காரணமாகவே தாமதம் அடைகின்றது என்பது போலவும் புலிகள் காட்டிக் கொண்டனர்.

எப்படியோ பொது இணக்கம் காணப்பட்டன. இதன் விளைவாக செப்டம்பர் 05, 2002இல் புலிகள் இயக்கம் மீதானத் தடையை இலங்கை அரசாங்கம் உத்தியோகபூர்வமாக விலக்கிக் கொண்டது. அதனையடுத்து செப்டம்பர் 15, 2002இல் தாய்லாந்தின் சட்டாஹிப் கடற்படைத் தளத்தில் முதல் சுற்றுப் பேச்சுக்களுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

இவ்வேளையில் புலிகள் மீதான தடை நீக்கப்பட்டதையடுத்து ஈ.பி.டி.பி யின் செயலாளர் நாயகம் தே.என். டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்கள் வெளியிட்ட கருத்து இங்கு கவனத்திற்குரியதாகும்.

புலிகள் மீதான தடை நீக்கப்பட்டுள்ளதாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இது அதிசயமானது அல்ல. ஆச்சரியத்திற்கு உரியதும் அல்ல. ஏற்கனவே எதிர்பார்க்கப்பட்ட ஒன்றுதான். இந்தச் செயலின் மூலமாக ஐக்கிய தேசிய முன்னணி அரசாங்கம் தனது நல் நோக்கத்தையும், நல்லெண்ணத்தையும் தெளிவுபடுத்தி உள்ளது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தகுந்தவாறு பயன்படுத்திக் கொள்ள புலிகளும் முன் வர வேண்டும். இவ் வகையில் புலிகள் தாங்கள் சகோதர இயக்கங்கள் மீது விதித்துள்ள தடையை நீக்குவதாக உத்தியோகபூர்வமாகப் பிரகடனம் செய்வதோடு இராணுவ கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசங்களில் புலிகள் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவது போல இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பாலுள்ளப் பிரதேசங்களில் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளின் சுதந்திரமான செயற்பாடுகளுக்கு உத்தரவாதம் வழங்க முன் வர வேண்டும். இவ்வாறானச் செயற்பாடு மூலமாகப் புலிகள் தமது நம்பகத் தன்மையையும், நல்லெண்ணத்தையும் வெளிப்படுத்த முன் வருவார்கள் என்றே எதிர்பார்க்கின்றோம். இது தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஜனநாயக அரசியல் செற்பாடுகள் வலுப்பெறத் தகுந்த அத்திவாரமாக அமையும் எனக் குறிப்பிட்டு இருந்தார்.

முதல் சுற்றுப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாவதுக் குறித்து இந்தியப் பத்திரிகையாளரான நிருபமா சுப்பிரமணியன் எழுதியிருந்த ஒரு குறிப்பை இங்கு தருவது பொருத்தமானதாகும். இலங்கையின் வடக்கு கிழக்குப் பிரதேசங்களின் கட்டுப்பாடு தமது கைகளில் இருக்கும் வரையில் இனப் பிரச்சினைக்கான நிரந்தரத் தீர்வுக் குறித்துப் புலிகள் இயக்கம் அவசரம்

எதையும் காட்டவில்லை. சுய நிர்ணயம், தாயகம் மற்றும் தனித்தன்மை கொண்ட தேசிய இனம் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஈழத்துக்கு மாற்றீடான தீர்வு அமையும். ஆயினும் தற்போதையச் சூழலில் இவற்றை வழங்கக்கூடிய அரசியல் ஸ்திர நிலையோ, பலமோ அரசுக்குக் கிடையாது. இதனாலேயே இடைக்கால நிர்வாகக் கோரிக்கை முன்வைக்கப்படுவதாக அன்றன் பாலசிங்கம் விளக்கம் அளித்துள்ளார்.

இந்தவிதமான கோரிக்கைகள் 1985இன் திம்புப் பேச்சுக்களின் போதும் முன்வைக்கப்பட்டது. அரசாங்கம் அவற்றை நிராகரித்து இருந்தது. அதியர்வான உறுதியான நிலையிலுள்ள எந்த இலங்கை அரசாங்கமும் இக் கோட்பாடுகளை ஏற்குமா என்பது சந்தேகமே. பாலசிங்கம் கையாளுகின்ற 'உள்ளக சுயநிர்ணயம்' - என்ற புதம் ஒன்றுபட்ட இலங்கைக்குள் தீர்வு காணும் சாத்தியத்தையும் நம்பிக்கையையும் வெளிப்படுத்துவதாக பிரதமர் ரணில் விக்ரமசிங்க கருதுகிறார்.

முக்கியமான அரசியல் கலந்துரையாடல்களுக்கான காலம்வெகு தொலைவில் இருக்கிறது என்பதால் ரணில் விக்ரமசிங்க தயாளமூர்த்தி போலக் காட்சித் தரக்கூடும். உத்தேச இடைக்கால நிர்வாகம், வடக்குக் கிழக்கின் கட்டுப்பாட்டை புலிகளிடம் வழங்கும். இது தற்போது வடக்குக் கிழக்கின் பல பகுதிகளில் நிலவிவரும் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்கு சட்ட நிலைத்தகவு வழங்குவதாக அமையும். இதன் விளைவு அநேகமாக ஈழமாகவே அமையும். 1990-95 காலப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணம் புலிகளின் பூரண கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வருவதோடு இம்முறை அரசின் உட்கிடையான அனுமதியோடு கிழக்கு மாகாணமும் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் வந்துவிடும். இதனைச் செய்வதற்கு அரசியலமைப்பு மாற்றங்கள் எதுவும் அவசியப்படுவதாக அரசாங்கம் எண்ணவில்லை. இதற்காகப் பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரம் பெறத் தேவையில்லை எனவும், ஜனாதிபதி சந்திரிகாவின் எதிர்ப்பை இலகுவாகக் கையாளலாம் எனவும் அரசாங்கம் எண்ணுகிறது.

இடைக்கால நிர்வாகம் எவ்வளவு காலம் நீடிக்கும்? இரு தரப்புக்கும் உள்ள அரசியல் சாதக நிலை காரணமாக அது ஊழிக்காலம் வரை நீடிக்கவும் கூடும். சைப்பிரஸ் போன்ற ஒரு நிலைமைக்குச் செல்லும் பேராசை புலிகளுக்கு இல்லாத வரையில் இது சேர்பியா - மொண்டி நீக்ரோ வகையிலான தீர்வைப் போன்ற ஒன்றுக்கு இட்டுச் செல்லலாம்.

இரு தரப்பினருக்கும் பிரச்சினையாக விளங்கக்கூடியது இந்தியா மாத்திரமே. இதுவரையில் புதுடில்லி நோர்வே ஏற்பாட்டுடன் கூடிய சமாதானச் செயல் முறையில் அளவுக்கு மீறிய ஈடுபாட்டைக் காண்பிக்கவில்லை.

இது நிருபமா சுப்பிரமணியன் அப்போது எழுதியிருந்த குறிப்பின் ஒரு பகுதியாகும். இனி சட்டாஹிப் பேச்சுக்களில் பாலசிங்கம் தலைமையிலான புலிகள் குழுவினர் அடித்த அந்தபல்டி குறித்துப் பார்க்கலாம்.

தாய்லாந்தும் பேச்சுவார்த்தை!

தாய்லாந்தின் சட்டாஹிப் கடற்படைத்தளத்தில் இலங்கை அரசின் பிரதிநிதிகளுக்கும், புலிகளின் பிரதிநிதிகளுக்கும் இடையே நேரடிப் பேச்சுக்கள் மிகப்பெரும் எடுப்பிலான பிரசாரங்களுக்கு மத்தியில் செப்டம்பர் 16, 2002 அன்று ஆரம்பமாகியது. இது 17ஆம் 18ஆம் திகதிகளில் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. செப்டம்பர் 19ஆம் திகதியன்று பத்திரிகையாளர் மாநாட்டுடன் முதலாவது சுற்றுப் பேச்சு வார்த்தைகள் முடிவுக்கு வந்தது. இந்தப் பேச்சுக்களில் அரசாங்க தரப்புப் பிரதிநிதிகளாக அமைச்சர்களான ஜி.எல். பீரிஸ், மிலிந்த மொரகொட மற்றும் ரவூப் ஹக்கீம் ஆகியோரும், சீனாவுக்கான இலங்கைத் தூதுவர் பெர்னாட் குணதிலகவும் பங்கேற்றனர். புலிகளின் பிரதிநிதிகளாக அன்றன் பாலசிங்கம், சு.ப. தமிழ்ச்செல்வன், முரளிதரன் (கருணா) ஆகியோருடன் திருமதி அடேல் பாலசிங்கமும் கலந்து கொண்டனர். நோர்வே அனுசரணையாளர்களாக பிரதி வெளிவிவகார அமைச்சர் விதார் ஹெல்கீசன், இலங்கைக்கான நோர்வே தூதுவர் ஜோன் வெஸ்ட்பேர்க், விஷேட தூதுவர் எரிக் சொல்ஹேய்ம் ஆகியோர் உடனிருந்தனர்.

வடக்குக் கிழக்கு மர்காணத்தில் இடம் பெற்றுவந்த குற்றவியல் சம்பவங்களைத் தடுத்து நிறுத்துவது குறித்தோ, இனப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காணும் வழிவகைகள் குறித்தோ, தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஜனநாயக அரசியல் சூழலை உருவாக்குவது குறித்தோ இந்த முதலாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களில் எதுவும் அலசப்பட்டதாக இல்லை. பத்தாயா நகருக்கு அருகிலுள்ள சட்டாஹிப் நகர கடற்படைத் தளத்தில் இரு தினங்கள் மூடிய அறைக்குள் இடம்பெற்ற இரகசியப் பேச்சுக்களின் பெறுபேறுகள் குறித்து செப்டம்பர் 19, 2002 அன்று தாய்லாந்து நகர ஹோட்டல் ஒன்றில் நடைபெற்ற ஊடகவியலாளர் மாநாட்டில் விளக்கம் அளிக்கப்பட்டது. நோர்வே அரசின் சார்பாக

இருதரப்பினரதும் இணக்கம் காணப்பட்ட விடயங்கள் என்ற வகையில் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையை இங்கு அவதானிப்பது பொருத்தமானதாகும்.

இலங்கை அரசுக்கும், புலிகளுக்கும் இடையிலான முதலாவது சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகள் தாய்லாந்தின் சட்டாவூறிப் கடற்படைத் தளத்தில் நோர்வே அரசின் அனுசரணையுடன் செப்டம்பர் 16-18, 2002 திகதிகளில் இடம்பெற்றது. சமாதான நடைமுறைகளை முன்னெடுத்துச் செல்வது தொடர்பாக இருதரப்பும் உறுதியான நிலைப்பாட்டைக் கடைப்பிடிக்க இணக்கம் தெரிவித்து உள்ளன. இனப் பிரச்சினைக்கு முடிவு காண வேண்டுமென்னும் இலங்கை மக்களின் அபரிமிதமான வேண்டுகோளுக்கு மதிப்பளிக்க இரு தரப்பும் இணங்கியுள்ளன.

இதன்மூலமாக இறுதித் தீர்வுகாணும் சூழலை உருவாக்கவும், மனித உரிமைகளை நிலைநிறுத்தவும் இரு தரப்பும் இணக்கம் கண்டுள்ளன.

இனப்பிரச்சினை தொடர்பான அனைத்து விடயங்களையும் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு எடுத்து நிரந்தரத் தீர்வு காண்பதற்காக சமாதான நடைமுறைகளில் படிப்படியான அணுகுமுறையொன்றைக் கடைப்பிடிக்கவும் இரு தரப்பும் முன் வந்துள்ளன. கடந்த பெப்ரவரி முதல் அமுலில் இருந்து வரும் போர் நிறுத்தப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் மூலமாக இந்த நடைமுறை வெற்றிகரமானது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. போர் நிறுத்தப் புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையைப் பாதுகாப்பதும், கண்காணிப்புக் குழுவின் செயற்பாடுகளுக்கு இருதரப்பும் உள்பூர்வ ஒத்துழைப்பு வழங்க வேண்டுமென்பதும், கண்காணிப்புக் குழு நடுநிலையாகச் செயற்பட வேண்டுமென்பதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

எதிர்காலத்திலும் போர் நிறுத்தப் புரிந்துணர்வு உடன்பாட்டைப் பேணுவதற்கு இருதரப்பும் உறுதியளித்துள்ளதோடு இதன் அடிப்படையில் நம்பிக்கையைக் கட்டி எழுப்புவதற்கும் ஒப்புக் கொண்டுள்ளன. இயல்பு நிலையை உருவாக்குவதற்காக உயர் பாதுகாப்பு வலயமாக பிரகடனம் செய்யப்பட்டுள்ள பகுதி களிலிருந்து இடம் பெயர்ந்தவர்களைத் துரிதமாக மீளக் குடியமரச் செய்வதற்கு ஏதுவாகக் கூட்டுச் செயலணி ஒன்றை நிறுவ இருதரப்பும் முன் வந்துள்ளமையும், நம்பிக்கையைக் கட்டி எழுப்புவதற்கும் ஒப்புக் கொண்டுள்ளன.

இயல்பு நிலையை உருவாக்குவதற்காக உயர் பாதுகாப்பு வலயமாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டுள்ள பகுதிகளிலிருந்து இடம் பெயர்ந்தவர்களைத் துரிதமாக மீளக் குடியமரச் செய்வதற்கு ஏதுவாகக் கூட்டுச் செயலணி ஒன்றை நிறுவ இருதரப்பும் முன் வந்துள்ளமையானது, நம்பிக்கையைக் கட்டி வளர்ப்பதில் முக்கியமானதாகும். இந்தக் கூட்டுச் செயலணியானது இராணுவ அதிகாரிகள் உட்பட இருதரப்பிலும் முக்கிய அதிகாரிகளைக் கொண்டதாக இருக்கும். வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்தில் நிலவும் அவசர மனிதாபிமானத்

தேவைகள் தொடர்பாகவும் இரு தரப்பும் ஆழமாகவும் விரிவாகவும் ஆராய்ந்துள்ளன.

இந்த அடிப்படையில் மனிதாபிமான நடவடிக்கைகள் மற்றும் புனர்வாழ்வுப் பணிகள் என்பவற்றை முன்னெடுப்பதற்காக ஒரு கூட்டுச் செயலணி உருவாக்கப்படுவதற்கு இருதரப்பும் இணங்குகின்றன. அரசாங்க மற்றும் புலிகளின் பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கியதாக அமையும் இந்தக் கூட்டுச் செயலணியானது, அவசர மனிதாபிமானத் தேவை மற்றும் புனர்வாழ்வுப் பணிகள் என்பவற்றை இனங்காணுதல், நிதி வழங்குதல், கண்காணித்தல் ஆகியவற்றை வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்தில் மேற்கொள்ளும்.

இந்தக் கூட்டுச் செயலணியானது முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பைச் செயல்பூர்வமாகப் பெற்றுக் கொள்ளுவதையும், வடக்குக் கிழக்கில் வாழும் எல்லா இன மக்களும் நலன்களை உறுதிப்படுத்துவதையும் இலக்காகக் கொண்டிருக்கும். கூட்டுச் செயலணிக்கான ஆணை மற்றும் அமைப்புத் தொடர்பான விபரங்கள் இருதரப்பினரதும் ஒத்துழைப்புடன் நோர்வே அனுசரணையாளர்களின் உதவியோடு வகுக்கப்படும். முக்கியமாக இரு தரப்பினராலும் முன்னுரிமை அடிப்படையில் இரு திட்டங்கள் இனங்காணப்பட்டுள்ளன. அவையாவன: மனிதாபிமான அடிப்படையில் கண்ணிவெடி அகற்றும் நடவடிக்கைகளைத் துரிதப்படுத்துதல் மற்றது உள்ளூரில் இடம் பெயர்ந்து வாழும் மக்களின் மீள்குடியமர்வும், புனர்வாழ்வுளிப்பதும் ஆகும்.

சமாதான நடைமுறைகள் முன்னெடுக்கப்படுவது தொடர்பில் சர்வதேச சமூகம் காட்டிவரும் ஆக்கபூர்வமான ஒத்துழைப்புக்கு இரு தரப்பும் மனப்பூர்வமாக நன்றி தெரிவித்துள்ளன. மனிதாபிமானத் தேவைகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்கும் வகையில் உடனடியாக நிதி ஒதுக்கீடுகளும், நன்கொடைகளும் கிடைக்கச் செய்யப்பட வேண்டுமெனவும், இரு தரப்பும் வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளன.

இதன்மூலமாகச் சமாதான நடைமுறை தொடர்பாக மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டவும், இலங்கையிலே சமாதானம் நிலவுவதை வலுப்படுத்தவும் முடியுமென இருதரப்பும் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளன. கூட்டுச் செயலணி உருவாக்கப்படுவதுடன் இருதரப்பும் இணைந்து செயற்படுவதிலுள்ள ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தும் முதற்படியாக இது இருக்கும். இது வடக்குக் கிழக்கிற்கான நிர்வாகக் கட்டமைப்பு ஒன்றை நோக்கி நகரும்.

இது ஒரு நீண்ட பயணம் என்பதை இரு தரப்பும் ஏற்றுள்ளதோடு பல சுற்றுக்களில் நேரடிப் பேச்சுக்கள் நடத்துவதன் அவசியத்தையும் இரு தரப்பும் அங்கீகரித்துள்ளன. அடுத்த மூன்று சுற்றுப் பேச்சுக்கள் தொடர்பாக பின்வரும் திகதிகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டு உள்ளது. அக்டோபர் 31-நவம்பர் 3, 2002

வரையில் ஒரு சுற்றும், டிசம்பர் 02 முதல் - 05, 2002 வரையில் அடுத்த சுற்றும், ஜனவரி 06 முதல் 09 2003 வரையில் பிறிதொரு சுற்றுப் பேச்சுக்கள் நடத்தப்படும்.

சம்பந்தப்பட்ட இருதரப்புக்களோடும் இணைந்து நோர்வே அரசாங்கமும், தாய்லாந்து அரசாங்கத்துக்கு நன்றி தெரிவிக்கின்றது. பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெறுவதற்கான இடவசதி செய்யப்பட்டதற் காகவும், பிரதிநிதிகளுக்கு வழங்கிய அன்பான உபசரணைகளுக் காகவும் இந்த நன்றி தெரிவிக்கப்படுகிறது.

இதுதான் நோர்வே அரசின் சார்பில் முன் வைக்கப்பட்ட செய்தி அறிக்கை ஆகும். இதில் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தான பின்னர் இடம் பெற்ற குற்றச் செயல்களில் புலி உறுப்பினர்களுக்கு இருந்த தொடர்புகள் குறித்து எதுவும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. வவுனியா, யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதியான ஏ-9 நெடுஞ்சாலையில் அரசாங்க தனியார் வாகனங்கள் நேரடிப் பயணிகள் போக்குவரத்துச் சேவை நடத்துவதற்கு இருந்த முட்டுக்கட்டைக் குறித்து எதுவும் பேசப்படவில்லை. ஏனைய தமிழ் அரசியற் கட்சிகளின் சுதந்திரமான அரசியற் செயற்பாடுகள் குறித்து எதுவும் கூறப்படவில்லை. இவை குறிப்பிடத்தக்க விடுபட்ட அம்சங்கள் என்பது கவனத்திற்குரியது.

நோர்வே அரசின் சார்பாக இந்த அறிக்கை வெளியிடப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஊடகவியலாளர்கள் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்தனர். இதன் போது சிங்கப்பூர் நாட்டைச் சேர்ந்த வாட்சன் என்பவர் புலிகள் தமிழ் ஈழக் கோரிக்கையை கைவிட்டு விட்டனரா? தனியரசு அமைக்கும் முயற்சிக்கு மாற்றீடாக இந்த சமாதான நடைமுறைகளைக் கணிக்கின்றனரா? எனக் கேள்வி ஒன்றை எழுப்பினார்.

இதற்குப் பதிலளித்த பாலசிங்கம், “புலிகள் எப்போதும் தனிநாடு ஒன்றை அமைக்கும் நோக்கத்துடன் செயற்படவில்லை என்பதை முதலில் கூறிக் கொள்கிறேன். எமது கருத்து நிலையில் தனி அரசு என்பது நீங்கள் கருதிக் கொண்டிருப்பவற்றை விட முற்றிலும் வேறானது. தாயகம் மற்றும் சுய நிர்ணய உரிமை என்பன போன்ற கருதுகோள்களுடன் செயற்படுகிறோம். தாயகம் என்பது தனிநாடு என்று அர்த்தம் ஆகாது. அது தமிழ் மக்களும், முஸ்லிம்களும் பாரம்பரியமாக வாழும் ஒரு நிலப்பரப்பாகும். சுயநிர்ணயம் என்பது போதுமான சுயாட்சி அதிகாரங்களை நிலைநாட்டுவது என்றே அர்த்தமாகும்” என்று விளக்கம் அளித்தார்.

இதனை அவர் தமிழ் மொழியிலும் கூட வெளிப்படுத்தி இருந்தார். அதாவது “புலிகளின் தாயகம் தமிழீழத் தாயகம்” என்று புலிகள் நாள்தோறும் உச்சரித்து வருவது தனிநாடு அமைப்பதற்காக அல்ல என்பதே அன்றன் பாலசிங்கத்தின் விளக்கமாக இருந்தது. அன்றன் பாலசிங்கத்தின் இந்தப் புது விளக்கம் தமிழ்

மக்களின் மத்தியில் புதுக் குழப்பங்களை உருவாக்கியது. இந்தப் புதுக் குழப்பங்கள் துண்டுப் பிரசுரங்களாகவும் வெளிப்பட்டது.

நெடுந்தீவு

தாய்லாந்தின் சட்டாஹிப் நகர கடற்படைத் தளத்தில் இலங்கை அரசின் பிரதிநிதிகளுடன் புலிகளின் பிரதிநிதிகள் நடத்திய பேச்சுக்களில் இருவிடயங்கள் மிகவும் கவனத்திற்கு உரியவை யாகும். அவையாவன:

புலிகள் தமிழீழம் என்னும் தனி அரசு அமைப்பதற்காகப் போராடவில்லை என்னும் அன்றன் பாலசிங்கத்தின் விளக்கமளிப்பும், வடக்குக் கிழக்கு மாகாண இடைக்கால நிர்வாகக் கொள்கையைக் கைவிட்டு கூட்டு செயலணி அமைப்பதற்கு இணங்கியமையும் ஆகும்.

புலிகள் பிரதிநிதிகளின் இத்தகைய குத்துக்கரணம் அடிப்பு மிதவாத தமிழ்த் தலைவர்களிடையே மிகுந்தக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. இதனால் புலிகளின் உத்தியோக பூர்வப் பிரதிநிதிகளின் செயற்பாடுகள் தொடர்பான விமர்சனங்கள் மேலெழுந்தன. இத்தகைய விமர்சனங்களுக்குப் பதிலளிக்க முடியாத புலிகள் தமிழ் ஜனநாயக அரசியல் சக்திகளின் குரல் வளையை நசுக்க முற்பட்டனர். இவ்வாறு நசுக்க முற்பட்டச் சம்பவங்களில் நெடுந்தீவு சம்பவம் முதன்மையாகும்.

ஐ.நா.வின் பொதுக் கூட்டத் தொடரில் உரை நிகழ்த்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவர் வீ. ஆனந்தசங்கரி அவர்களுக்கு கிடைத்த வாய்ப்பு பயன்படுத்தப்படக் கூடாதென்று புலிகள் முட்டுக்கட்டை போட்டது மற்றுமொரு விடயமாகும். தமிழ்க் கூட்டமைப்பு என்ற பெயரில் புலிகள் தமது முகவர்களையே பாராளுமன்றத்துக்கு அனுப்பியுள்ளதாக தாய்லாந்துப் பேச்சுக்களின் முடிவில் பத்திரிகையாளர்களுக்கு வழங்கிய பேட்டியில் பாலசிங்கம் கருத்துக் கூறியது, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவருக்கு உண்மையிலேயே சினத்தை ஊட்டியது.

அத்துடன் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி போன்ற அரசியல் கட்சிகள் வடக்குக் கிழக்கில் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட வேண்டிய அவசியமில்லையெனப் புலிகள் கருதி முட்டுக்கட்டை போட்டு வந்தனர். ஆனால் புலிகளின் அச்சுறுத்தல்களுக்கு அஞ்சிய கூட்டணித் தலைவர்கள் இவற்றை உரிய வகையில் அம்பலப்படுத்தத் தயங்கி மௌனம் காத்தனர். ஆனால் ஆனந்தசங்கரி மட்டும் பாலசிங்கத்தின் கருத்துக்களால் தமிழின ஒற்றுமைக்குப் பாதிப்பு ஏற்படுவதாகப் பகிரங்கமாக எடுத்துரைத்தார். அத்துடன் ஜனநாயக விரோதமாக புலிகளின் ஏகப்பிரதிநிதித்துவக் கோட்பாட்டையும் ஆனந்தசங்கரி நிராகரித்தார். இதனால் ஆனந்த சங்கரியின் தலைமைக்கு வேட்டு வைக்கப் புலிகள் முற்பட்டனர். மாவை சேனாதிராசா மூலமாக தமிழரசுக்

கட்சியைப் புனரமைப்புச் செய்யும் முயற்சிகளுக்கு வித்திடப்பட்டது.

ஈ.பி.டி.பியுடன் முறுகல்

புலிகளின் செயற்பாடுகளுக்கு எதிராக அரசியல் விமர்சனங்களை முன்வைப்பதில் ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியான ஈபிடிபி முன்னிலை வகித்தது. இந்த அரசியல் விமர்சனங்களுக்குப் பதிலளிக்க முடியாத புலிகள் ஈபிடிபியினர் மீது தமது அராஜகங்களைக் கட்டவிழ்த்து விட்டனர். ஈபிடிபி யினால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்த பிரதேச சபைகளின் சுமுகமானச் செயற்பாடுகளுக்கு முட்டுக்கட்டை போட்டனர்.

கரவெட்டி பிரதேச சபையினால் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருந்த புதிய அலுவலகம், திறப்பு விழாக் காணவிருந்த வேளையில் சேதமாக்கப் பட்டது. சன்னாகம் ஏழாலைப் பகுதியில் புனர் நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட பொது ஜன நூல் நிலையம் புலிகளின் கைக்குண்டு வீச்சுத் தாக்குதலுக்கு இலக்கானது. இன்னும் இதுபோன்ற பல சம்பவங்கள் இடம் பெற்றன. அத்துடன் ஈபிடிபியின் ஆதரவாளர்கள், உறுப்பினர்கள் போன்றவர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் அச்சுறுத்தல்களுக்கும், மிரட்டல்களுக்கும் முகம் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

இவ்வாறான சம்பவங்களின் உச்சமாக இடம் பெற்றதுதான் நெடுந்தீவு பிரதேசத்திலிருந்த ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி (ஈ.பி.டி.பி) அலுவலகம் தாக்கிச் சேதப்படுத்தப்பட்டமையும், அங்கிருந்த உறுப்பினர்கள் விரட்டப்பட்டதுமான நிகழ்ச்சியாகும்.

நெடுந்தீவு யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டில் இருக்கும் தனித்தொரு தீவு ஆகும். யாழ்ப்பாண நகரிலிருந்து சுமார் இருபத்தைந்து மைல் தொலைவிலுள்ள குறிகட்டுவான் இறங்கு துறையிலிருந்து சுமார் இரு மணி நேரப் படகுப் பயணத்தின் பின்னர் போய்ச் சேர வேண்டிய தனித்தீவு இது. இங்கு சுமார் ஆயிரம் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த ஐயாயிரம் பேர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் இந்துக்கள் என இரு மதங்களையும் சார்ந்தவர்களாக இவர்கள் இருந்து வருகின்றனர். தனியான ஒரு பிரதேச செயலர் பிரிவாக விளங்கும் நெடுந்தீவில் மகா வித்தியாலயம், வைத்திய சாலை போன்ற அரசாங்க நிறுவனங்கள் பலவும் செயற்பட்டு வருகின்றன.

1990ல் இரண்டாம் ஈழப் போர் என வர்ணிக்கப்படும் யுத்தம் ஆரம்பமானதையடுத்து யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்கு அப்பாலிருந்த தீவகப் பகுதிகளிலிருந்து புலிகள் பின்வாங்க நேரிட்டது. யாழ் கோட்டை இராணுவ முகாமை அண்மித்த பகுதிக்கு ஊடாகச் சென்று பண்ணைப் பாலத்தின் மூலமாகத் தரை வழிப் போக்குவரத்துச் செய்ய முடியாத நிலை, குருநகர் மற்றும் அராலித் துறைகளிலிருந்து போக்குவரத்துச் சேவைகளை நடத்த முடியாத நிலை என்பன போன்ற இராணுவக் காரணங்களுக்காக நெடுந்தீவு, நயினாதீவு, புங்குடுதீவு, அனலைதீவு, வேலணை, ஊர்காவர்துறை, மண்டைதீவு கிராமங்களை

உள்ளடக்கிய தீவகப் பிராந்தியத்தில் இருந்துப் புலிகள் பின்வாங்கியிருந்தனர்.

புலிகளின் நிர்ப்பந்தங்கள் காரணமாக புங்குடுதீவு, வேலணை, ஊர்காவந்துறை, மண்டைதீவு போன்ற தரைத் தொடர்புள்ள பகுதிகளிலிருந்து மக்களும் குடா நாட்டுக்குள் கொண்டு வரப்பட்டு இருந்தனர். ஆனால் அனலைதீவு, நயினாதீவு, நெடுந்தீவு போன்ற தனித் தீவுகளில் வாழ்ந்திருந்த மக்கள் அங்கேயே தங்கியிருக்க வேண்டியதாயிற்று.

இவ்வாறு தங்கியிருந்த மக்களுக்கான உணவு மற்றும் போக்குவரத்துப் போன்ற அடிப்படைத் தேவைகளை கடற் படையினரின் அணுசரணையுடன் ஈபிடிபி பூர்த்தி செய்து வந்தது. இப்படி மக்களுக்கான அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்திச் செய்ய ஈபிடிபி மேற்கொண்ட முயற்சிகளுக்கும் புலிகள் இடையூறு விளைவிக்கத் தயங்கவில்லை. இதற்கு ஊர்காவந்துறைக்கும், திருகோணமலைக்கும் இடையே பயணிகள் போக்குவரத்துச் சேவையில் ஈடுபட்டிருந்த 'ஐரிஸ் மோனா' எனப்படும் பயணிகள் படகு புலிகளால் கடத்திச் செல்லப்பட்டமை ஒரு உதாரணமாகும். 1990ன் ஜூன் மாதம் முதல் ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியின் சேவைகளில் தீவகப் பிரதேச மக்கள் தங்கியிருந்தனர். இந்த நிலைமையானது 1996ன் ஏப்ரலில் யரழப்பாணக் குடா நாடு படையினரால் மீட்கப்படும் வரை தொடர்ந்தது.

1990 முதல் 1994 வரையான காலப் பகுதியில் ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி தீவகப்பகுதி மக்களுக்கான சேவைகளை வழங்குவதில் முன்னின்று செயற்பட்டபோது, கொழும்பில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்களில் தமிழர்களில் எவரும் இப் பகுதிகளை எட்டிப் பார்க்கவில்லை. அதேவேளை மக்கள் இல்லாப் பிரதேசங்களுக்கென உணவுப் பொருட்களை அரசிடமிருந்து பெற்றுச் சென்று ஆடுகளுக்கும் மாடுகளுக்கும் வழங்குவதாக குற்றச்சாட்டு சுமத்தி வந்தனர். நீண்டகாலமாக தங்கியிருந்து சேவைகளை வழங்கிய ஈபிடிபியினர் பால் தீவக மக்கள் பெரிதும் ஈடுபாடு காட்டி வந்தனர்.

2001 டிசம்பர் 5 பொதுத் தேர்தலுக்குப் பின்னர் புலிகள் தீவகப் பிரதேசங்களுக்குள் குறிப்பாக நெடுந்தீவினுள் ஊடுருவுவதில் தீவிரம் காட்டினர். ஏனெனில் நெடுந்தீவு தனித்த ஒரு பிரதேசமாக இருந்த போதும் ஈபிடிபியினருக்கும் மக்களுக்கும் இடையே நிலவிய நல்லுறவு காரணமாகவும், பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்படக்கூடிய எந்தச் சம்பவங்களும் இடம் பெறாமை காரணமாகவும் இங்கு பொலிஸ் நிலையம் எதுவும் இருக்கவில்லை.

பொலிஸ் நிலையம் எதுவும் இல்லாத நிலையைப் பயன்படுத்தி இலங்கைக்கும் இந்தியாவின் தமிழ் நாட்டுக்கும் இடையே சட்டவிரோதப் போக்குவரத்து மற்றும் ஆயுதக் கடத்தல் நடவடிக்கைகளுக்கான தளமாக

நெடுந்தீவைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப் புலிகள் திட்டம் தீட்டினர். புலிகளின் மறைமுகமான இந்த நடவடிக்கைக்கு ஈபிடிபியினரின் இருப்பு அச்சுறுத்தலாக விளங்கும் என்ற அடிப்படைக் காரணத்திற்காக அங்கிருந்து இவர்களை வெளியேற்ற முற்பட்டனர். தாய்லாந்தில் முதல் சுற்றுப் பேச்சுக்கள் முடிந்து இரண்டாவது சுற்றுப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாக இருந்த வேளையில் புதிய சர்ச்சை ஒன்றைத் தோற்றுவிப்பதை இலக்காகக் கொண்டும், ஈபிடிபியினர் மீதான தாக்குதல் ஆரம்பமாகியது.

நெடுந்தீவில் அலுவலகத்தைச் சேதமாக்கி ஈபிடிபி உறுப்பினர்களை விரட்டியடித்த புலிகள் அதனைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டில் இருந்தும் ஈபிடிபியினரை முற்று முழுதாக வெளியேற்ற முடியுமெனக் கருதிச் செயற்பட்டனர். ஆனால் நெடுந்தீவில் அலுவலகம் தாக்கப்பட்டமையின் உள்ளார்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்ட இலங்கை அரசும் சர்வதேசச் சமூகமும் புலிகளின் நடவடிக்கைக்கு தடைகளை ஏற்படுத்தி விட்டனர்.

இலண்டனிலிருந்து அக்டோபர் 15, 2002 அன்று வன்னிக்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அன்றன் பாலசிங்கம் தம்பதிகள் சர்வதேச சமூகத்தின் நிலைப்பாட்டை புலிகளுக்கு விளக்கினர். விடேஷ வான் மார்க்கப் பயணங்கள் அனைத்தும் தடைப்பட்டு கட்டுநாயக்க சர்வதேச விமான நிலையம் ஊடாகவே இலங்கைக்குள் வர அன்றன் பாலசிங்கம் தம்பதிகள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். இந்தச் செயற்பாடுகள் காரணமாகவும், ஈபிடிபியின் சார்பில் மேற்கொள்ளப் பட்ட இராஜதந்திர நடவடிக்கைகள் காரணமாகவும் புலிகளின் நோக்கம் நிறைவேறாமல் போயிற்று.

இதேவேளை ஜனாதிபதியின் நிறைவேற்று அதிகாரங்களில் சிலவற்றை வெட்டிக் குறைக்க ஐக்கிய தேசியக் கட்சி மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளுக்கு உயர்நீதிமன்றம் தடை போட்டது. இலங்கையின் அரசியலமைப்புக்கான 19வது திருத்தம் என்ற பெயரில் ஜனாதிபதியின் நிறைவேற்று அதிகாரங்களை வெட்டிக் குறைக்கவும், பாராளுமன்றத்தைப் பலப்படுத்தவும் ஐ.தே.கட்சி திட்டம் தீட்டி செயற்பட்டது. ஆனால் இந்த விவகாரம் உயர்நீதிமன்றத்தின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. இதனை விசாரித்து உயர்நீதிமன்றம் இந்தத் திருத்தத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வது தொடர்பில் கடுமையான எதிர்ப்பை வெளியிட்டது. இந்த நீதிமன்றத் தீர்ப்பு அக்டோபர் 16, 2002ல் வெளியாகியது. இதனால் ஐ.தே.க.வின் முன் முயற்சிகளில் பலமான பின்னடைவு ஏற்பட்டது.

மேலும் இலங்கை மத்திய வங்கியின் மீது புலிகள் 1996 ஜனவரியில் மேற்கொண்ட தாக்குதல் தொடர்பான வழக்கை விசாரித்த கொழும்பு மாவட்ட நீதிமன்றம் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனுக்கு 200 ஆண்டு கால சிறைத் தண்டனை விதித்துத் தீர்ப்பை வெளியிட்டது. இத் தீர்ப்பு அக்டோபர் 31, 2002ல் கொழும்பில் வெளியான போது தாய்லாந்தின் நாகன் பதாம் நகரில் இரண்டாவது

சுற்றுப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாகி இருந்தது.

பயங்கரவாத தடைச் சட்டம், போர்க் கைதிகள் பரிமாற்றம்

இலங்கையின் பல்வேறு சிறைகளிலும், அவசர காலநிலை மற்றும் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் என்பவற்றின் கீழ் சுமார் 650 பேர் வரையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டு இருந்தனர். பெப்ரவரி 22இல் அரசுக்கும், புலிகளுக்கும்மிடையிலான புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தானதையடுத்து இவர்களில் பலரும் தமக்கு விடுதலை கிடைத்து விடும் என்றே எதிர்பார்த்தனர். 1987ல் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டபோது சந்தேக நபர்களாக தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த பலர் பொது மன்னிப்பின் கீழ் விடுதலை பெற்றது போன்ற பல முன்னுதாரணங்கள் இந்தச் சிறைக் கைதிகளின் விடுதலைக் கனவுக்குக் காரணமாயிருந்தது. ஆனால், இந்தத் தடவை புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தான போது இருந்த குழல் வித்தியாசமானதாக இருந்தது. இந்த வித்தியாசத்தை விளங்க வைக்கும் இரு அம்சங்கள் இங்கு கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

போர்முனைச் சம்பவங்களின் போது புலிகளால் கைது செய்யப்பட்ட பலர் புலிகளின் பிடியில் இருந்தது அவற்றில் முதலாவது ஆகும். புலிகளுடன் பேச்சு வார்த்தையில் ஈடுபட்டிருந்த அரசாங்கம் சிறைக் கைதிகளை விடுவிக்கும் அதிகாரத்தை முழுமையாகக் கொண்டிருக்காதது இரண்டாவது ஆகும். இவற்றைத் தவிர 1987இன் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் போது ஆயுதக் கையளிப்பு மூலமாக மீண்டும் வன் செயல்கள் தொடராது என்று உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டது போன்ற ஒரு நிலையும் இருக்கவில்லை. எனவே சிறைக் கைதிகளின் விடுவிப்பு என்பது சர்ச்சைக்குரியதாகியது. இதனால் வெலிக்கடை மற்றும் களுத்துறைச் சிறைகளில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தவர்களில் பலரும் உண்ணாவிரதம் போன்ற எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர். இத்தகைய உண்ணாவிரதங்கள் மற்றும் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளைத் தமதுப் பிரசாரப் பொருளாக்கிக் கொண்ட தமிழ் அரசியல்வாதிகள் பலரும் மலிவான சுய விளம்பரங்களைத் தேட முற்பட்டனர். இத்தகைய அரசியல்வாதிகளின் வாக்குறுதிகளைக் கைதிகள் பலர் ஏற்க மறுத்தனர். இதனால் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் ஆயர் இராயப்பு யோசப், அமைச்சர் மிலிந்த மொறகொட போன்றோர் கூட சிறைச்சாலைக்குச் சென்று வாக்குறுதிகள் வழங்க நேரிட்டது.

இதனிடையே சிறைச்சாலைகளில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த தவர்கள் குறித்துச், சட்ட மாஅதிபர் திணைக்களம் தனித்தனியாக ஆராய்ந்து குற்றச்சாட்டுகள் சுமத்துவதற்குத் தகுந்த ஆதாரங்கள் இல்லாமல் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தச் சந்தேக நபர்கள் முதல் கட்டத்தில் விடுதலை பெற்றனர். பொலிசாருக்கு வழங்கிய வாக்கு மூலங்களின் அடிப்படையில் மட்டும் குற்றம் சுமத்தப்பட்டவர்கள் நீதிமன்றங்களில் ஆஜர் செய்யப்பட்டு பிணையில் விடுவிக்கப் பட்டனர். பொலிசாருக்கு வழங்கிய வாக்குமூலங்களோடு தடயப்

பொருட்களும் கைப்பற்றப்பட்டவர்கள் மீது வழக்கு விசாரணைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பாரிய குற்றவியல் சம்பவங்களோடு நேரடித் தொடர்பு இல்லாமல், புலிகளுக்குப் புகலிடம் வழங்கியது போன்ற விடயங்களோடு சம்பந்தப்பட்டுக் கைதானவர்கள் மன்னிப்புடன் விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

இவ்வாறு கட்டம் கட்டமாக விடுவிப்புக்கள் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த போதும் பொதுமன்னிப்புடன் அனைவரையும் விடுதலை செய்யும்படி புலிகள் கோரிக்கை விடுக்கவில்லை. அல்லது பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் மற்றும் அவசர காலநிலை என்பவற்றின் கீழ் கைதாகித் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள சகலரையும் விடுதலை செய்ய வேண்டுமெனப் புலிகள் கோரவில்லை. மாறாக, போர்க் கைதிகளாகத் தம்மிடம் இருக்கும் படையினரை விடுவிப்பதற்கு மாற்றாக இலங்கை அரசின் சிறைகளில் இருக்கும் தமது உறுப்பினர்களை விடுவிக்க வேண்டுமென்றே புலிகள் வற்புறுத்தினர். இதனால் சிறைகளில் இருக்கும் புலி உறுப்பினர்களது பெயர்ப் பட்டியலைச் சமர்ப்பிக்கும்படி இலங்கை அரசு கோரிக்கை விடுத்தது.

இதனையடுத்து பதின்மூன்று பெயர்களைக் கொண்ட பட்டியலொன்றைப் புலிகள் அரசுக்குக் கையளித்தனர். இந்தப் பெயர்ப் பட்டியலில் கெனடி எனப்படும் பாலசுந்தரம், கோபாலகிருஷ்ணன், கீத பொன்கலன் தங்கராசா, கந்தசாமி லிங்கேஷ்வரன், கிருஷ்ணப்பிள்ளை ஸ்ரீ ஆனந்தரூபன், நல்லதம்பி கேதீஸ்வரன், சபாபதி சந்திரமோகன், செல்லத்தம்பி பாஸ்கரன், சின்னத்தம்பி விக்னேஸ்வரன், சுப்பிரமணியம் சந்திரமோகன், தம்பையா தயாபரன் உட்பட இரு இளம் பெண்களின் பெயர்களும் இடம் பெற்றிருந்தன. இவர்களில் இரு இளம் பெண்களும் மீண்டும் புலிகளுடன் அடையாளம் காட்டப்படுவதையோ, தமது பெயர்கள் பகிரங்கப் படுத்தப்படுவதையோ விரும்பவில்லை. இதனால் இவ்விருவரும் கொழும்பில் வைத்தே விடுவிக்கப்பட்டனர். ஏனைய பதினொரு பேரும் வவுனியா ஓமந்தை சோதனைச் சாவடியில் வைத்துப் புலிகளிடம் படை அதிகாரினால் செப்டம்பர் 28ஆம் திகதியன்று கையளிக்கப்பட்டனர்.

இவ்வாறு கையளிக்கப்பட்டவர்களில் கெனடி எனப்படும் பாலசுந்தரம் கோபாலகிருஷ்ணன் பலாலி விமானத் தளத்தினுள் புகுந்து 1994இல் புலிகள் நடத்திய தாக்குதலின் போது படையினரால் கைது செய்யப்பட்டவர் என்பதும், இவர் மரணமடைந்ததாகக் கருதிய புலிகள் அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் அஞ்சலி நிகழ்ச்சிகள் நடத்தியிருந்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், கந்தசாமி லிங்கேஷ்வரன் என்பவர் கருத்துறை சிறையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த போது அங்கு சென்ற யாழ்ப்பாண மாவட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் ஈபிடிபியின் செயலாளர் நாயகமுமான கே.என். டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்கள் மீது கொலை முயற்சித் தாக்குதலை மேற்கொண்டவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

புலி உறுப்பினர்களான பதினொரு பேரதும் விடுதலையை உறுதி செய்து கொண்ட புலிகள் அதற்கு மாற்றீடாக தமது தடுப்புக் காவலில் இருந்த கப்டன் அஜித் போயாகொட உட்பட ஏழு படைவீரர்களை விடுதலை செய்தனர். கப்டன் அஜித் போயாகொட 1994ம் ஆண்டில் தலை மன்னார் கடற்பரப்பில் வைத்து 'சாகர வர்த்தனா' என்னும் கடற்படைக் கப்பல் மீது நடத்திய தாக்குதலின் டே டி புலிகளால் கைது செய்யப்பட்டவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமது முக்கிய உறுப்பினர்களது விடுதலையில் அக்கறை செலுத்திய புலிகள் தமது தாக்குதல்களுக்கு உதவிய பலரைக் கைவிட்டனர். இவ்வாறு கைவிடப்பட்டவர்களே தற்போது சிறைகளில் வாடிக் கொண்டிருப்பவர்களாவர்.

இவர்கள் பிரதானமாக இரு வகையைச் சேர்ந்தவர்கள். அதாவது வழக்குகள் விசாரிக்கப்பட்டுக் குற்றவாளிகளென நீதிமன்றத்தினால் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டுத் தண்டனை அனுபவிப்பவர்கள் ஒருவகை. பாரியக் குற்றச் சம்பவங்களோடு நேரடியாகத் தொடர்புபட்டு பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் வழக்கு விசாரணைகளை எதிர்நோக்கியிருப்பவர்கள் மற்றொரு வகை -

கண்டி தலதா மாளிகை மீதான தாக்குதல், தெஹிவளை ரயில் குண்டு வெடிப்பு, ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்கா குமாரதுங்க அவர்களைக் குறிவைத்து மேற்கொள்ளப்பட்ட தற்கொலைத் தாக்குதல், கட்டுநாயக்க விமான நிலையம் மீதான தாக்குதல் என்பன பாரியக் குற்றச் செயல்களாக கருதப்படும் சில விடயங்களாகும். இவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களாகக் கருதப்படும் சுமார் ஐம்பது பேர் வரையிலானோர் இன்னமும் சிறையில் வாடுகின்றனர்.

புலிகளின் செயற்பாடுகளோடு சம்பந்தப்பட்ட அல்லது புலிகளின் செயற்பாடுகளுக்கு ஒத்துழைத்த இவர்களை விடுவிப்பதற்கு சட்ட ரீதியாகவோ, அரசியல் ரீதியாகவோ எவரும் முயற்சி எடுப்பதாக இல்லை. ஆனால் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கொடுமைகள் குறித்தும், வன்செயல்களில் ஈடுபட்டவர்களின் வீரத்தைப் புகழ்ந்த படியும் தமிழ் அரசியல்வாதிகளில் பலரும் காலம் தள்ளுகிறார்கள். ஆனால் இவர்களின் மனிதாபிமானப் பிரச்சினைகளை எவரும் கண்டு கொள்வதாக இல்லை என்பது கவலைக்குரியதே.

மேலும் தாய்லாந்தின் இரண்டாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களை அடுத்து இடம்பெற்ற ஊடகவியலாளர்களுடனான சந்திப்பில் அன்றன் பாலசிங்கம் இந்தக் கைதிகள் குறித்து வெளியிட்ட கருத்துகள் குறிப்பிடத்தக்கது. இதன்போது பி.பி.சியின் கொழும்பு நிருபரான பிரான்சிஸ் ஹரிசன் பயங்கரவாத தடைச் சட்டத்தின் கீழ் கைதாகித் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளவர்களின் விவகாரம் எவ்வாறு முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது என வினவினார். இதற்குப் பதில் அளிக்க அமைச்சர் பேராசிரியர் பீரிஸ் முற்பட்டார். ஆனால் அன்றன் பாலசிங்கம்

ஞக்கிட்டார். "இந்தப் பிரச்சினை தொடர்பாக மிக ஆழமாகப் பரிசீலனை செய்யப்பட்டுள்ளது. பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டு தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள தமிழ் அரசியல் கைதிகளில் மிகப் பெரும்பாலானவர்கள் விடுவிக்கப் பட்டுள்ளனர். இன்னமும் சுமார் 193 பேர் கைதிகளாக உள்ளனர். இவர்களில் 75 பேர் விடுதலை செய்யப்படுவார்கள் என்று அரசாங்கம் வாக்குறுதி வழங்கியுள்ளது. ஏனையவர்கள் மீதான வழக்குகள் தனித்தனியாகப் பரிசீலனை செய்யப்படும். எனவே தடுப்புக் காவலில் இருக்கும் கைதிகள் தொடர்பான விடயத்தில் அரசாங்கம் வழங்கியுள்ள வாக்குறுதி எமக்குத் திருப்தியைத் தந்துள்ளது. இக் கைதிகள் படிப்படியாக விடுதலை செய்யப் படுவார்கள் என்றே எதிர்பார்க்கிறோம்" இது அன்றன் பாலசிங்கத்தின் பதிலாகும்.

எனவே தற்போது தடுப்புக் காவல் கைதிகளின் விடுதலைக்காகப் போராட்டம் நடத்துவது அவசியமெனப் புலிகள் மக்களை வலியுறுத்துவது எந்தளவுக்குச் சரியானது என்பது எண்ணிப் பார்க்கப்பட வேண்டியதாகும்.

நாகொன்பதாம் பேச்சுவார்த்தை!

போர் நிறுத்தப் புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையின் அமுலாக்கத்தை மீளாய்வு செய்யவும், சமாதானத்தை நிலைநாட்டும் முயற்சிகளை முன்னெடுப்பதற்காகவும் தாய்லாந்தின் நாகொன்பதாம் நகரில் புலிகளும், அரசு தரப்புப் பிரதிநிதிகளும் இரண்டாம் சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தினர். அக்டோபர் 31 முதல் நவம்பர் இரண்டாம் திகதி வரையில் இந்தச் சந்திப்பு நீடித்தது. இந்தச் சந்திப்பின் ஆரம்பமே வித்தியாசமானதாக இருந்தது.

இரண்டாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களின்போது முஸ்லிம் மக்களுக்கு தனித்தரப்பு அந்தஸ்து கிடைக்கும் என்ற அறிவிப்பு கைவிடப்பட்டு இருந்தது முதலாவது விடயம். இதனைச் சமாளிக்கும் நோக்கில் அரசாங்கமும், முஸ்லிம் காங்கிரசும் முன்வைத்த கருத்துக்கள் சுவாரஸ்யமானவையாகும். அதாவது இரண்டாவது கட்டத்தில் முஸ்லிம்களுக்கான தனித்தரப்பு உறுதிப்படுத்தப்படும் எனவும், இப்போது நடைபெறவுள்ளது முதலாவது கட்டத்தின் இரண்டாவது சுற்று எனவும் சப்பைக் கட்டுக்கள் கட்டப்பட்டது. எனினும் கிழக்கு மாகாணத்தில் முஸ்லிம் மக்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளை முக்கிய சவாலாக ஏற்றுக்கொண்டு இதற்குத் தீர்வு காண்பதற்காக தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் பிரமுகர்களைக் கொண்ட குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டு கலந்துரையாடல்கள் நடத்தித் தீர்வு காண்பதாக இணக்கம் ஏற்பட்டது.

நாகொன்பதாம் நகரில் இரண்டாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களை அடுத்து நோர்வே அரசின் சார்பாக வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையை இங்கு முழுமையாகப் பார்ப்பது பொருத்தமுடையதாகும்.

இலங்கை அரசாங்கமும், புலிகளும் தாய்லாந்தில் இரண்டாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களை நடத்தியுள்ளனர். கடந்த எட்டு மாத காலமாக அமுலில் இருக்கும் போர் நிறுத்த உடன்பாடு குறித்து இங்கு மீளாய்வு செய்யப்பட்டது. போர் நிறுத்தத்தைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிப்பது மற்றும் சமாதான முன்னெடுப்புக்களை மேற்கொள்ள இருதரப்பும் திடீர்சங்கற்பம் கொண்டுள்ளன. இதற்காக பாதுகாப்பு நிலைகளை மேம்படுத்துவது மற்றும் இனங்களுக்கு இடையில் நல்லுறவுகளைக் கட்டி எழுப்புவது, அடிப்படை மனித உரிமைகளை வடக்குக் கிழக்கில் நிலைநிறுத்துவது என இணக்கம் கண்டுள்ளனர்.

இவ்வகையில் வடக்குக் கிழக்கில் வாழும் மூலின மக்களினதும் தேவைகளை உணர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ள இருதரப்பும் இணங்கியுள்ளன. குறிப்பாகத் தமிழ் முஸ்லிம் மக்களுக்கு இடையே நல்லுறவைக் கட்டி எழுப்ப இருதரப்பும் விசேட நடவடிக்கைகளை எடுக்கவுள்ளனர். கீழ்வரும் விடயங்களின் அமுலாக்கம் தொடர்ச்சியாகக் கண்காணிக்கப்பட்டு எதிர்கால சமாதானப் பேச்சுக்களின்போது அவற்றின் முன்னேற்றம் குறித்து அறிவிக்கப்பட வேண்டும்.

□ போர் நிறுத்த உடன்பாட்டின் அமுலாக்கத்தில் எதிர்நோக்கப்படும் பிரதான சவால்களைக் கருத்தில் கொண்டு; போர் நிறுத்த உடன்பாட்டின் 3.7 பந்திக்கு இசைவாக அமைக்கப்பட்ட போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் உள்நூர் முகவர்கள் மாற்றப்படுவார்கள். முடிவில் இருதரப்பிலும் சிரேஷ்ட பிரதிநிதிகள் பங்கு கொள்ளத்தக்க வகையிலும் கண்காணிப்பாளர்களது எண்ணிக்கையை அதிகரிக்கும் வகையிலும் புதிய நியமனங்கள் மேற்கொள்ளப்படுவதற்கு இருதரப்பும் இணக்கம் தெரிவித்துள்ளன.

□ உள்நூர் மக்களுடன் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புத் தொடர்புகளை அதிகரிக்கும் வகையில் மாவட்ட போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுக்கள் தேவைக்கு ஏற்ப கிளை அலுவலகங்களை அமைத்துக் கொள்ள இருதரப்பும் வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும். குறிப்பாக மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்டங்களில் மேலதிக கிளை அலுவலகங்களைப் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழு திறப்பதற்கு இருதரப்பும் அனுசரணை வழங்கும்.

□ புலிகளுக்கும் இலங்கை அரசின் விசேட அதிரடிப்படை அதிகாரிகளுக்கும் இடையே நேரடித் தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதற்கு இரு தரப்பும் இணக்கம் கண்டுள்ளன. இதன் மூலமாக பாதுகாப்பு நிலைமைகளை மேம்படுத்துவது எனவும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

□ புலிகளுக்கும் முஸ்லிம் அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்களுக்கும் இடையே கிழக்கில் தொடர்ச்சியான கலந்துரையாடல்களை நடத்துவதற்கும், இந்த நடைமுறைகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கும் இணக்கம் காணப்பட்டுள்ளது.

□ விவசாய நிலங்கள், தொழில் சம்பந்தமான விடயங்களிலும், உள்ளூர் மக்களின் விசேட தேவைகள் மற்றும் அபிலாசைகள் தொடர்பிலும் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவர் ரஷுப் ஹக்கீமும், புலிகளின் பிரதிநிதியான கருணாவும் இணைந்து செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ள இணக்கம் காணப்பட்டது. ஏப்ரல் 13, 2002 அன்று முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவர் ரஷுப் ஹக்கீமும், புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனும் இணங்கிக் கொண்ட புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் இந்த இருவரும் தமது செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்துச் செல்வர், பாரம்பரியமாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் மீன்பிடி, விவசாயம் மற்றும் வர்த்தகம் போன்ற துறைகளிலும் பொருளாதாரச் செயற்பாடுகளிலும் காணப்படுகின்ற முட்டுக் கட்டைகளை நீக்கிக் கொள்ளவும் இரு தரப்பிலும் இணக்கம் வெளியிடப்பட்டது.

□ சமாதான நடைமுறைகளின் முன்னேற்றத்தில் கிழக்கில் வாழும் சிங்கள மக்களது நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் விசேட கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது.

□ மனித உரிமைகளின் நிலையை மேம்படுத்தவும், இனங்களுக்கிடையிலான பரஸ்பர நட்புறவைக் கட்டி எழுப்பவும், இனமுறுகல்களுக்கு வித்திடும் சிறு சம்பவங்களை இனங்கண்டு தவிர்த்தவும் உள்ளூர் மட்டக் குழுக்களை தோற்றுவிப்பதற்கு இரு தரப்பும் இணக்கம் தெரிவித்தன. இந்தக் குழுக்களில் உள்ளூர் சமயப் பிரமுகர்கள், அரசியல் பிரமுகர்கள், வர்த்தகப் பிரமுகர்கள், மற்றும் பொது அமைப்புக்களின் பிரமுகர்கள் இடம்பெறுவார்கள். இந்தக் குழுக்களில் புலிகளின் உள்ளூர்ப் பிரதிநிதிகளும், அரசாங்கத் தரப்பு உள்ளூர் பிரதிநிதிகளும் இடம்பெறுவார்கள்.

இந்த இணக்கப்பாடுகளின் அடிப்படையில் பேச்சுக்கள் தொடர்ந்தது. இந்தப் பேச்சுக்களின் பெறுபேறாக மூன்று உப குழுக்கள் அமைக்கப்படுவதற்கு முடிவு செய்யப்பட்டது. இலங்கை அரசின் பிரதிநிதிகளும், புலிகளின் பிரதிநிதிகளும் பங்கு கொள்ளும் கூட்டுச் செயலணி (Joint Task Force) என்பதற்குப் பதிலாக, இந்த உப குழுக்கள் அமைக்கும் யோசனை முன்மொழியப்பட்டு முடிவானது குறிப்பிடத்தக்கது. அடுத்ததாக தாய்லாந்துப் பேச்சுவார்த்தைகளின் இரண்டாம் கட்டமான நாகொன்பதாம் நகர ஹோஸ் கார்டன் ஹோட்டலில் இடம்பெற்ற கலந்துரையாடல்களின் போது இயல்பு நிலையை உருவாக்குவதற்கும்,

பாதுகாப்பு நிலைகளை மேம்படுத்துவதற்கும், அரசியல் விடயங்களை ஆராய்வதற்கும் கவனம் செலுத்தப்பட்டது.

தற்போதையச் சவால்களை எதிர்கொள்ளும் வகையிலும், நீண்ட காலத்தில் தீர்வு காண்பதை இலக்காகக் கொண்டும் இரு தரப்பும் நடைமுறைச் சாத்தியமான வகையில் கலந்துரையாடல்களை முன்னெடுத்தன. தற்போதைய கள நிலமைகளுக்கு முகம் கொடுக்கும் வகையில் இருதரப்பு அணுகுமுறை ஒன்றைக் கடைப்பிடித்து கட்டங்கட்டமாக இறுதித் தீர்வை நோக்கி முன்னேற வேண்டுமென்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இரு தரப்பினரும் போர் நிறுத்த உடன்பாட்டைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கவும், போர் நிறுத்த கண்காணிப்புக் குழுவின் செயற்பாடுகளுக்கு பூரண ஒத்துழைப்பு வழங்கவும் மீண்டும் உறுதிமொழி அளித்தன.

கிழக்கில் அண்மையில் ஏற்பட்ட இனரீதியான பதட்டத்தின் பின்னடைவுகளுக்கு மத்தியிலும், பாதுகாப்பு நிலையை மேம்படுத்தவும் இனங்களுக்கிடையே நல்லுறவைக் கட்டி எழுப்பவும், அடிப்படை மனித உரிமைகளுக்கு மதிப்பளிக்கவும் இருதரப்பும் இணங்கிக் கொண்டன. சமாதானம் இலங்கை மக்கள் அனைவருக்குமானது என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு கிழக்கில் வாழ்ந்து வரும் தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள் மற்றும் சிங்களவர்களான அனைவரதும் அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் செயற்படுவதற்கும் இருதரப்பினரும் இணங்கிக் கொண்டனர். இதற்காக இருதரப்பினரும் மேற்கொள்ள வேண்டிய நடவடிக்கைகள் தனித்தனியாக வரையறை செய்யப்பட்டது.

சமாதான முயற்சிகள் முன்னெடுத்துச் செல்லப்படுவதற்கு நீண்ட காலம் தேவைப்படும் என்பதை இருதரப்பினரும் ஏற்றுக் கொண்டதோடு, இதனைத் தொடர்ந்து முன்னெடுக்க உறுதி பூண்டுள்ளனர். இந்த முயற்சியின் போது தள நிலமைகளைத் தொடர்ந்து பேணுவதற்கு இரு தரப்பும் இணக்கம் வெளியிட்டன. இதற்காக எதிர்காலத்தில் தேவையான நடவடிக்கைகள் எல்லா மட்டத்திலும் மேற்கொள்ளப்படும். இந்தத் தீர்வின்போது பரந்தளவில் எல்லா விவகாரங்களும் ஆழமாகப் பரிசீலிக்கப்படுவதற்குத் தேவையான கவனம் செலுத்தப்படும். இந்த நோக்கத்திற்காக இணக்கப் பேச்சுக்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் குழுக்களின் தலைமையில் தேவையான விடயங்களைக் கவனிப்பதற்கென விசேட உப-குழுக்கள் அமைக்கப்படும். இந்த உப-குழுக்கள் அடிக்கடி கலந்தாராய்வு செய்து அறிக்கைகள் சமர்ப்பிக்கும். இதன் மூலமாகக் குறிப்பிட்ட விடயங்கள் தொடர்பிலான ஆய்வு ஆழமாக்கப்படுவதோடு முன்னேற்றம் துரிதமாக்கப்படும்.

முதலாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களின்போது கூட்டுச் செயலணி அமைக்க இணங்கப்பட்டது. இதனை வடக்குக் கிழக்கில் அவசர மனிதாபிமான மற்றும்

புனர்வாழ்வுத் தேவைகளுக்கான உப-குழுவாக (Sub Committee on Immediate Humanitarian and Rehabilitation needs in the North East)(SIHRN) சிரான் அமைப்பை இயங்கச் செய்ய நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. இந்த உப-குழுவானது அவசர மனிதாபிமானப் பணிகள் மற்றும் புனர்வாழ்வுத் தேவைகள் என்பவற்றை இனங்காண்பதற்கும், அவற்றின் முன்னுரிமைகளை வகைப்படுத்தி நிதி ஒதுக்கீடுகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கும், ஒவ்வொரு செயற்திட்டத்தையும் அமுல்படுத்தும் வழிவகைகளைத் தீர்மானிக்கவும் பொறுப்பாக இருக்கும். அத்துடன் இவ் உப-குழு எல்லா சமூகங்களின் தேவைகள் மற்றும் அபிவிருத்திகளைப் பூர்த்தி செய்வதில் கவனம் செலுத்துவதோடு, உள்ளூர் தொழிலாளர்களையும், உள்ளூர் அமைப்புக்களையும் ஈடுபடுத்துவதற்கு முன்னுரிமை வழங்கும். இந்த உப-குழுவின் செயற்பாட்டிற்குத் தேவையான நிதி ஒதுக்கீடுகள் நன்கொடை வழங்கும் நாடுகளின் அரசுகளோடு இணக்கம் காணப்படுவதற்கு அமைவாகப் பெறப்படும். இந்த உப-குழுக்கள் ஒவ்வொன்றும் புலிகள் தரப்பில் நான்கு பிரதிநிதிகளையும், அரசின் தரப்பில் நான்கு பிரதிநிதிகளையும் கொண்டதாக இருக்கும்.

சிரான் உப-குழுவுக்கு புலிகளின் தரப்பில் அரசியந்துறைப் பொறுப்பாளர் சுப.தமிழ்ச் செல்வனும், அரசாங்கத் தரப்பில் பேர்னாட் குணத்திலகவும் தலைமை தாங்குவார்கள். இதில் அரசு தரப்புப் பிரதிநிதிகளாக எம்.டி.டி.பீரீஸ், எம்.ஐ.எம்.ரபீக், மற்றும் ஒரு முஸ்லிம் பிரதிநிதியும் பங்கு கொள்வார். புலிகளின் தரப்பில் ஜோய் மகேஸ்வரனும் பங்கு கொள்வார். இவ் உப-குழுவின் செயற்பாட்டிற்காக கிளிநொச்சி அரசாங்க செயலகத்தில் இடமொன்றை கிளிநொச்சி அரசாங்க அதிபர் பெற்றுக் கொடுப்பார். இவ் உப-குழுவின் கூட்டங்கள் கிளிநொச்சி, கொழும்பு, மட்டக்களப்பு, கல்முனை போன்ற இடங்களில் தேவைக்கு ஏற்ப நடத்தப்படும்.

இந்த உப-குழுவின் முதலாவது பணி நோர்வேயின் தலைநகரான ஓஸ்லோவில் எதிர்வரும் நவம்பர் 25, 2002ல் நடைபெறவுள்ள பல்வேறு நாடுகளின் அரசியல் மட்டத் தலைவர்களது சந்திப்பின்போது நோர்வே அரசினால் முன்வைக்கப்படவுள்ள ஆவணத்தைத் தயாரிப்பதற்கு நோர்வே அரசுக்கு உதவுவதாகும். முன்னர் எப்போதும் இல்லாத வகையில் இடம்பெறவுள்ள இந்த உயர்மட்ட மாநாட்டின் மூலமாக இலங்கையின் சமாதான முயற்சிகளுக்குக் கிடைக்கும் சர்வதேச ஆதரவு வெளிப்படுத்தப்படும். இந்த மாநாட்டின் மூலமாக அவசர மனிதாபிமானப் பணிகள் மற்றும் புனர்வாழ்வுத் தேவைகளுக்காக இருதரப்பினராலும் இணங்கப்பட்ட மூன்று துறைகளில் நிதியுதவி பெற வழி ஏற்படும். மீள்குடியியல், உள்ளூரில் இடம்பெயர்ந்த மக்களின் புனர்வாழ்வு, போரினால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளின் புனரமைப்பு, போரினால்

பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள் மற்றும் சிறுவர்களுக்கான வாழ்வாதாரங்களை வடக்குக் கிழக்கில் பெற்றுக் கொடுத்தல் என்பன முக்கிய கவனத்தைப் பெறும்.

இலங்கையில் முதலீடுகளை அதிகரிப்பதன் மூலமாக சர்வதேச சமூகம் சமாதான முயற்சிகளின் எதிர்விளைவாக தெற்கில் மேலெழும் சவால்களைச் சமாளிக்க அரசாங்கத்துக்கு உதவும். உள்ளூரில் இடம்பெயர்ந்த மக்களின் மீள்குடியமர்வு குறித்துப் பேசுகையில் முதலாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களில் காணப்பட்ட இணக்கத்திற்கு அமைவாக அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயம் போன்றவற்றில் பொது மக்கள் மீள்குடியமர்வது தடுக்கப்படும். இதற்கு இயல்பு நிலையை உருவாக்கல் மற்றும் பகைமைத் தவிர்ப்புக்கான உப-குழு முடிவு காணும். இந்த உப-குழுவில் இருதரப்பும் கலந்து பேசி முடிவுகள் மேற்கொள்ளப்படும். இரு தரப்பினரதும் பாதுகாப்பு நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டு மீள்குடியமர்வு, தனியார் உடமைகளை மீளக் கையளித்தல், பொருளாதார செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தல் என்பவற்றில் இவ்வுப-குழு கவனம் செலுத்தும். இந்த உப-குழுவானது, பொது மக்கள் தரப்பிலும் படை அதிகாரிகள் தரப்பிலும் உயர்மட்ட அங்கத்தவர்களை உறுப்பினர்களாகக் கொண்டிருக்கும். அரசு தரப்பில் பாதுகாப்பு அமைச்சின் செயலாளர் ஒஷ்டின் பெர்ணான்டோவும், புலிகளின் தரப்பில் கருணாவும் இந்த உப-குழுவிற்குத் தலைமை தாங்குவார்கள்.

இயல்பு நிலையை உருவாக்குவதற்கான பாதையில் மற்றுமொரு அம்சமான பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழான கைதிகள் விவகாரம் குறித்துப் பேசி இருதரப்பினராலும் இணக்கம் காணப்பட்டுள்ளது. பொது மக்களின் நாளாந்த வாழ்வுக்குத் தடங்கல் ஏற்படாத வகையிலும் பாதுகாப்பு நிலைகளை மேம்படுத்துவது ஊடாகவும் தளத்தில் சமாதானச் சூழலைக் கட்டியெழுப்ப இருதரப்பும் அர்ப்பணிப்புடன் பாடுபடும் அதேவேளையில், அரசியலமைப்பு, சட்டம், நிர்வாகம் மற்றும் அரசியல் விடயங்களில் மிகுந்த சிக்கல் நிறைந்த விடயங்களைக் கையாள வேண்டி இருப்பதனைக் கருத்தில் கொண்டு இருதரப்பினரும் இறுதித் தீர்வு காண்பதற்கான அரசியல் பேச்சுவார்த்தைகளையும் முன்னெடுக்க இருதரப்பும் இணக்கம் வெளியிட்டுள்ளன. சமாதான முயற்சிகளின் மையப் பகுதியாகவுள்ள அரசியல் விடயங்களை அணுகுவதற்கான நிபுணத்துவ ஆற்றல் உள்ளீர்ப்பு செய்யப்படுவது அவசியமென்பதையும் இருதரப்பும் ஏற்றுக் கொண்டன. இதற்காகத் தனித்தும் ஒருமித்தும் மிக ஆழமான முறையில் முயற்சிகளை மேற்கொள்ளும். சமாதான நடைமுறைகளின் இந்தக் கட்டத்தில் சமாதான முயற்சிகளின் முன்னேற்றம், இனப்பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வு முயற்சி அனுபவங்கள், பல்வேறு நாடுகளிலும் இருக்கும் அரசாங்கம் மற்றும் ஆளுகையின் நடைமுறைகள், மோதலுக்குப் பிந்திய கால மாறுதல்கள்,

சர்வதேச ஒருங்கிணைப்பு போன்ற துறைகளில் விசேட கவனம் செலுத்தப்படும்.

இதன் முடிவாகப் பொருத்தமான நிபுணத்துவ ஆலோசகர்களின் வழிகாட்டலுடன் சிக்கலான அரசியல் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணவும் எதிர்கால சமாதான முன்னெடுப்புக்களை முன்னகர்த்தவும் வழி காணப்படும். அரசியல் விவகாரங்களைக் கையாள்வதற்கான உப-குழு இப்பணிகளை முன்னெடுக்கும். இந்த உப-குழுவுக்கு அரசாங்கத் தரப்பில் பேராசிரியர் ஜி.எல்.பீரிசும், புலிகள் தரப்பில் அன்ரன் பாலசிங்கமும் தலைமை தாங்குவர். அரசாங்கத் தரப்பில் மற்றுமொரு பிரதிநிதியாக முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவர் ரஷுப் ஹக்கீம் பங்கேற்பார்.

இவ்வாறு தாய்லாந்து நாட்டின் நாகொன்பதாம் நகரில் இடம்பெற்ற இரண்டாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களுக்குப் பின்னர் நோர்வே அரசாங்கம் வெளியிட்ட அறிக்கை தெரிவித்தது. அதாவது சுருக்கமாக நோக்கினால் முதலாவது சுற்றில் இணக்கம் காணப்பட்டது போன்ற கூட்டுச் செயலணி ஒன்றுக்குப் பதிலாக மூன்று உப-குழுக்கள் செயற்படுவதற்குப் புலிகள் ஒப்புக் கொண்டனர். அவசர மனிதாபிமானப் பணிகள் மற்றும் உடனடிப் புனரமைப்பு நடவடிக்கைகளுக்கான உபகுழு (SIHRAN) இதற்குப் புலிகளின் அரசியல்துறைப் பொறுப்பாளர் சு.ப.தமிழ்ச்செல்வன் தலைமை தாங்குவார். இரண்டாவது உபகுழு பாதுகாப்பு மற்றும் இயல்பு நிலையை உருவாக்குவதற்கானது. இதற்குப் புலிகள் தரப்பில் அன்ரன் பாலசிங்கம் தலைமை தாங்குவார். இவற்றுக்கு அரசாங்கத் தரப்பில் முறையே பேர்னாட் குணதிலக, ஓஸ்ரின் பெர்னான்டோ, ஜி.எல்.பீரிஸ் ஆகியோர் தலைமை தாங்குவர் என்றே அறிவிக்கப்பட்டது.

ஆனால் நடைமுறையில் நடந்தது என்ன? தமிழ்ச் செல்வன் தலைமையிலான சிரான் உபகுழுவுக்கு அதிகாரியாக செல்வின் அய்ரேனியஸ் என்னும் நிர்வாக சேவை உத்தியோகத்தார் நியமனம் பெற்றார். கிளிநொச்சியிலும் கொழும்பிலுமாக இரு கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டது. பெப்ரவரி 2003க்குப் பின்னர் இக்குழு செயலிழந்து போனதாக அறிவிக்கப்பட்டது. பாதுகாப்பு மற்றும் இயல்பு நிலையை உருவாக்குவதற்கான உப-குழு ஓமந்தையிலும் பின்னர் முகமாலையிலுமாக சுமார் நான்கு சந்திப்புக்களை நடத்தியது. எனினும் ஜனவரி-2003ல் முகமாலையில் இடம்பெற்ற இந்த உபகுழுவின் கூட்டத்தில் புலிகள் முன்வைத்த கோரிக்கைகளை ஏற்கமுடியாத நிலைமை அரசாங்கத் தரப்புக்கு ஏற்பட்டதையடுத்து இக்கூட்டங்களில் கலந்து கொள்வது அர்த்தமற்றது எனக் கூறி புலிகள் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். மூன்றாவது உப-குழுவான அரசியல் விவகாரங்கள் குறித்துப் பேசுவதற்கான உப-குழு, இது ஒரு தடவை கூட சந்திக்கவில்லை. இனி இந்த உப-குழுக் கூட்டங்களின் இடையில் தளத்தில் இடம்பெற்ற விடயங்கள் குறித்துப் பரிசீலிக்கலாம்.

மீண்டும் நெடுந்தீவு

16-11-2002ன் காலைப் பொழுது அமைதியாக விடிந்தது. யாழ்ப்பாண நகரிலிருந்து சுமார் முப்பது மைல் தொலைவிலும், குறிகட்டுவாந்துறையிலிருந்து சுமார் எட்டு மைல் தொலைவிலும். இருக்கும் நெடுந்தீவுப் பிரதேசத்திலும் அமைதியாகவே பொழுது விடிந்தது. ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியின் யாழ்ப்பாண மாவட்ட அமைப்பாளர் குகேந்திரன் (ஜெகன்) தலைமையில் சுமார் நாற்பத்தைந்து பேர் அடங்கிய குழுவொன்று நெடுந்தீவின் மாவலி துறைமுகத்தில் தரையிறங்கினர். அதிகாலை வேளையில் தரையிறங்கிய இக்குழுவினர் மெதுவாக முன்னேறி தமது பழைய அலுவலகத்தை அடைந்தனர். அந்த இடத்தைச் சுத்தம் செய்தனர். காலை உணவு உண்பதற்கான தயாரிப்புக்களில் ஈடுபட்டனர். அப்போது காலை சுமார் 10.30 மணி இருக்கும்.

புலிகளின் உறுப்பினர்களான ஈழமாறன், மற்றும் கண்ணன் ஆகியோரால் தூண்டிவிடப்பட்ட மரியாம்பிள்ளை ஜே.பியின் தலைமையில், அந்தோனிமுத்து, கணேசலிங்கம், சீலன், பவுல், வேந்தன், ஜெயபால் மற்றும் மோரோ என்பவர்கள் அடங்கிய குழுவொன்று ஈபிடிபி அலுவலகத்துக்கு முன்னால் திரண்டது. அலுவலக வளவின் எல்லைகளைக் கடந்து உள்ளே வரவேண்டாம் என ஈபிடிபியினர் எச்சரிக்கை செய்தனர். ஈபிடிபியின் உறுப்பினர்களுக்கு இலங்கைப் பொலிசார் பாதுகாப்பு வழங்கிக் கொண்டிருந்தனர். ஈபிடிபியினர் நெடுந்தீவு மண்ணிலிருந்து வெளியேற வேண்டுமென புலிகளினால் அனுப்பி வைக்கப்பட்டவர்கள் கோசம் எழுப்பினர். ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தினர். மிகச் சொற்பமான சிலரது நியாயமற்ற வேண்டுகோளுக்கமைய நெடுந்தீவிலிருந்து வெளியேறிப் போகமுடியாது என்பதை ஈபிடிபி தெளிவாக எடுத்துரைத்தது. புலிகளால் தூண்டிவிடப்பட்டவர்களான சிலர் ஈபிடிபி அலுவலகத்தின் முன்பாக சத்தியாக் கிரகப் போராட்டம் நடத்தப் போவதாக அறிவித்தனர்.

17-11-2002 அன்று போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் யாழ்ப்பாணப் பிரதிநிதி நெடுந்தீவுக்கு விரைந்தார். ஈபிடிபியுடனும், அலுவலகத்திற்கு முன்பாக நின்ற சிலருடனும் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தினார். தலைமையகத்துக்கு நெடுந்தீவு நிலைமையை எடுத்துரைப்பதாக அறிவித்துவிட்டுத் திரும்பினார்.

18-11-2002 அன்று ஈபிடிபியின் நெடுந்தீவு அலுவலகத்திற்கு முன்பாக தகரக் கொட்டகைகள் அமைக்கப்பட்டது. அங்கிருந்து தொடர் உண்ணாவிரதம் நடத்தப்படப் போவதாக அறிவிக்கப்பட்டது. புலிகளின் தூண்டுதல் காரணமாக சுயநலமிக்க சந்தர்ப்பவாத சக்திகளால் இந்த விவகாரம் முன்னெடுக்கப்பட்டது. ஈபிடிபியினர் பொலிசாரையும், கடற்படையையும் நெடுந்தீவுக்கு கொண்டு வந்து முகாம் அமைக்க முயற்சிப்பதாக குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. இந்த நிலமையின் உட்பொருளைப் புரிந்து கொண்ட ஈபிடிபியின் தலைமை ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகாவுடனும், பிரதமர் ரணில் விக்ரமசிங்கவுடனும் நெருக்கமான

தொடர்புகளைப் பேணி நிலைமைகளை விளக்கி வந்தது. இந்த நிலைமையில் நெடுந்தீவுக்குச் சென்றிருந்த பொலிசார் மேலதிக பாதுகாப்புக்காக கடற்படையின் உதவியை நாடினர். இதனால் கடற்படையினர் சிலரும் பாதுகாப்புக்காக விரைந்தனர்.

கடற்படையினர் முகாம் அமைப்பதாகவும், இது போர் நிறுத்தப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்திற்குப் புறம்பானது எனவும் புலிகளின் தலைமை பிரசாரப் போரை முன்னெடுத்தது. புலிகளைச் சாந்தப்படுத்தும் நோக்குடன் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவும் மென்மையான போக்கையே கடைப்பிடித்தது. ஈபிடிபியினர் நெடுந்தீவிலிருந்து வெளியேறிச் சென்றால் என்ன என்ற கேள்வியை எழுப்பிய கண்காணிப்புக் குழுவினர் ஈபிடிபியினர் வெளியேற வேண்டுமென்பதற்காக அறிவுரைகளையும், ஆலோசனைகளையும் முன்மொழிந்தனர். ஆனால் புலிகளின் விருப்பத்திற்கேற்ப செயற்பட முடியாது என்பதைத் தெளிவுபடுத்திய ஈபிடிபியினர் உறுதியான முறையில் நிதானமாக தமது செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தனர். ஆனால் புலிகள் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளைத் தீவிரமாக்கினர். ஆனால் 14-11-2002 அன்று அனலைத் தீவு கிராமத்தில் ஈபிடிபி அலுவலகம் முன்பாக இருந்த சில குடிசைகள் புலிகளால் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் தற்போதைய நிலை தொடர்பாகவும், குறிப்பாக நெடுந்தீவு பிரதேச நிலமைகள் குறித்தும் ஈபிடிபி செயலாளர் நாயகம் கே.என்.டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்கள் ஜனாதிபதியினதும், பிரதமரினதும் கவனத்துக்கு கொண்டு வந்தார்.

இதனையடுத்து 21-11-2002 நெடுந்தீவு நிலைமைகள் தொடர்பாக ஆராய ஜனாதிபதி செயலகத்தில் அவசர உயர்மட்ட மாநாடு நடத்தப்பட்டது. இதில் உள்துறை அமைச்சர், பாதுகாப்பு அமைச்சர் மற்றும் இவ் அமைச்சுக்களின் செயலாளர்கள் ஆகியோருடன் ஈபிடிபி செயலாளர் நாயகம் கே.என். டக்ளஸ் தேவானந்தா, போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுத் தலைவர் ஆகியோர் பங்கேற்றனர். இதன்போது ஈபிடிபியினர் நெடுந்தீவில் தமது அரசியல் செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கத் தேவையான ஒத்துழைப்பு வழங்கப்படுமென்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

ஆனால் புலிகள் அரசாங்கத்தினதும், போர்நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவினதும் நிலைப்பாட்டை ஏற்க மறுத்தனர். உண்ணாவிரதம் என்ற போர்வையில், ஈபிடிபியினர் நிலைகொண்டிருப்பதை மக்கள் எதிர்ப்பதைப் போல பிரசாரங்களை முடுக்கி விட்டனர். மாவை சேனாதிராசா, எம்.கே.சிவாஜிலிங்கம், மகேஸ்வரன், விநாயகமூர்த்தி போன்ற அரசியல்வாதிகளும் எரியும் நெருப்புக்கு எண்ணெய் வார்ப்பது போல புலிகளுக்கு ஆதரவாகவும், ஈபிடிபிக்கு எதிராகவும் செயற்பட்டனர். மக்களின் நலன், எதிர்கால நலன் என்ற எதையும் கருத்தில் கொள்ளாமல் இவர்கள் தனக்கு மூக்குப் போனாலும் பரவாயில்லை எதிரிக்கு சூனம் பிழைத்தால் சரி என்ற பாங்கில் நடந்து கொண்டனர். சில சமயத்

தலைவர்களும் புலிகளின் இம்முயற்சிக்கு ஒத்துழைத்தனர். ஆனால் சுமார் 83 நாட்கள் நீடித்த புலிகளின் இந்த எதிர்ப்பு இறுதியில் புஸ்வாணமாகவே முடிந்தது. இது குறித்து விளக்குவதற்கு முன்பாக அடுத்தடுத்து இடம்பெற்ற வேறுசில விடயங்கள் குறித்தும் இங்கு கவனம் செலுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். இந்தவகையில் நோர்வேயின் தலைநகர் ஒஸ்லோவில் இடம்பெற்ற இலங்கைக்கு உதவி வழங்கும் நாடுகளின் முன்னோடிக் கூட்டம் முதலில் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒஸ்லோ முன்னோடிக் கூட்டம்

சீமாதானச் சூழலைத் தொடர்ந்தும் முன்னெடுத்துச் சென்று வடக்கு கிழக்கு உட்பட நாட்டின் அபிவிருத்தி பணிகளுக்குத் தேவையான நிதியுதவிகளைப் பெறுவதே ஒஸ்லோவில் இடம்பெற்ற முன்னோடிக் கூட்டத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும். இந்த முன்னோடிக் கூட்டத்தில் சுமார் 42 நாடுகளைச் சேர்ந்த சுமார் 182 இராஜதந்திரிகள் பங்குபற்றியிருந்தனர். இந்த மாநாட்டிற்கு அமெரிக்காவின் பிரதி இராஜாங்கச் செயலாளரான ரிச்சர்ட் ஆர்மிடேஜ் தலைமை தாங்கியிருந்தார். இந்த மாநாட்டிற்கு முன்பாக அதாவது 24-11-2002 அன்று ஒஸ்லோவில் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவும், புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கமும் தனியாக சந்தித்து இரகசிய பேச்சுவார்த்தை ஒன்றையும் நடத்தியிருந்தனர்.

25-11-2002 அன்று ஒஸ்லோவில் நடைபெற்ற இலங்கைக்கு உதவி வழங்கும் நாடுகளின் முன்னோடிக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய அமெரிக்க பிரதி இராஜாங்கச் செயலாளர் ரிச்சர்ட் ஆர்மிடேஜ் இரத்தினச் சுருக்கமாக மூன்று முக்கிய அம்சங்களை வலியுறுத்தினார். இலங்கையில் செயற்படும் புலிகள் அமைப்பானது, இலங்கையின் இறைமை, மற்றும் தன்னாதிக்கம் என்பவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும் என்பது முதலாவது. வன்செயல்களையும், வன்முறைகளையும் முற்றாகக் கைவிட வேண்டும் என்பது இரண்டாவது. தனி அரசுக்கான கோரிக்கையைத் துறந்து இலங்கை முழுவதிலும் கொழும்பு அரசின் மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது மூன்றாவது என இவற்றைக் குறிப்பிடலாம். அத்துடன் புலிகள் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வாழும் மக்களின் வாழ்வுக்கான உரிமையை போற்றிப் பேணவேண்டும் எனவும், அமெரிக்கா

தயாரித்துள்ள பயங்கரவாத அமைப்புக்களின் பட்டியலிலிருந்து புலிகள் விலக்கப்படுவது குறித்து பரிசீலிக்க இது பொருத்தமான தருணம் அல்ல எனவும் ரிச்சர்ட் ஆர்மிடேஜ் தெரிவித்தார்.

அமெரிக்காவின் பிரதி இராஜாங்கச் செயலாளரது கருத்துக்களுக்கு பதில் கொடுக்கும் சந்தர்ப்பம் 26-11-2002 அன்று அன்ரன் பாலசிங்கத்துக்குக் கிடைத்தது. அதன்போது ரிச்சர்ட் ஆர்மிடேஜ்ஜின் கருத்துக்களோடு தான் உடன்படவில்லை என்றார் பாலசிங்கம். அத்துடன் அரசு பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான ஆயுதப்போராட்டமே புலிகளின் செயற்பாடுகள் என்று நீட்டி முழங்கினார். வன்முறையை இருசாராரும் கைவிட வேண்டும் எனவும், புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையை வெற்றிகரமாக அமுல்படுத்துவதிலேயே அதிக கவனம் செலுத்தப்படுவதாகவும் விரித்து உரைத்தார். அன்ரன் பாலசிங்கத்தின் இந்தப் பதில் அவரது புலமைத்துவ ஆற்றலைப் புலப்படுத்தியதாக புலிகள் புளகாங்கிதம் கொண்டனர். ஆனால் இதனைக் கேட்ட இராஜதந்திரிகளில் எவரையும் அது திருப்திப்படுத்தியதாக இருக்கவில்லை.

ஒஸ்லோவில் நடந்து முடிந்த இலங்கைக்கு உதவி வழங்கும் நாடுகளின் முன்னோடிக் கூட்டம் வெற்றிகரமாக நிறைவுபெற்றதை ஜனாதிபதி திருமதி சந்திரிகா வரவேற்றுப் பாராட்டினார். இந்த மாநாடு நடந்து முடிந்த விதம் குறித்தும் ஜனாதிபதி திருப்தி தெரிவித்ததுடன், சமாதானப் பேச்சுக்கள் அரசுக்கும் புலிகளுக்கும் இடையில் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாக அமையாமல் சர்வகட்சிகளும் பங்குகொள்ளும் வகையில் விரிவாக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் குறித்தும் அவர் வலியுறுத்தினார்.

27-11-2002 அன்று வழமைபோல புலிகள் தமது இறந்த உறுப்பினர்களை நினைவு கூரும் மாவீரர் தினத்தைக் கடைப்பிடித்தனர். இதன்போது வழமைபோல இரகசிய இடமொன்றிலிருந்து புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் மாவீரர் தின உரையொன்றைப் படித்தார். இந்த உரையின் சாராம்சமானது, யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்கென ஒரு தமிழீழ அரசை சமாதான முறையில் பிரதமர் ரணில் தரவேண்டும் என்பதாகவே இருந்தது. அத்துடன் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் மாற்றுக் கருத்துள்ளவர்கள் இருப்பதைக் கண்டு கொள்ளவும் இல்லை. இந்திய அரசின் அனுதாப ஆதரவை நாடுவதாகவும் இருக்கவில்லை. இவை பிரபாகரனது மாவீரர் தின உரையில் குறிப்பிடக்கூடிய அவதானிப்புக்களாக இருந்தது.

ஒஸ்லோ பிரகடனம்

இத்தகைய பின்னணியில் இலங்கை அரசின் பிரதிநிதிகளாக அமைச்சர்களான ஜீ.எஸ்.பீரிஸ், மிலிந்த மொரகொட, ரவூப் ஹக்கீம் மற்றும் தூதுவர் பேர்னாட் குணதிலக்க ஆகியோரும், புலிகளின் பிரதிநிதிகளாக அன்ரன் பாலசிங்கம், சு.ப.தமிழ்ச்செல்வன், முரளிதரன்(கருணா) மற்றும் அடேல் ஆன் பாலசிங்கமும்

சந்தித்துப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினர். இப்பேச்சுவார்த்தைக்கு நோர்வேயின் பிரதி வெளிவிவகார அமைச்சர் விதார் ஹெல்சீசன், கொழும்பிலுள்ள நோர்வே தூதுவர் ஜோன் வெஸ்ட்பேர்க், இலங்கைக்கான நோர்வேயின் விசேட தூதுவர் எரிக்கொல்ஹெய்ம் ஆகியோர் அனுசரணை வழங்கினர். 2002 டிசம்பர் 2ம் திகதிமுதல் 5ம் திகதி வரை இடம்பெற்ற இப்பேச்சுவார்த்தைகளின் பெறுபேறாக ஒரு கூட்டுப்பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டது. இது ஒஸ்லோ பிரகடனம் என அழைக்கப்படலாயிற்று.

உளப்பூர்வமாகவும் திறந்தமனதுடனும் ஆக்கபூர்வமான வகையிலும் இப்பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தப்பட்டதாக கூட்டுப்பிரகடனத்தின் முதல் வாசகம் குறிப்பிட்டது. அத்துடன் ஐக்கிய இலங்கை என்ற கட்டமைப்புக்குள் உள்ளக சுயநிர்ணயம் என்ற சமஷ்டி அடிப்படையில் இனப்பிரச்சினைக்கு நிரந்தரத்தீர்வு காணத்தயார் எனவும் கூறப்பட்டது.

யுத்தநிறுத்தத்தை நிலைநிறுத்துவது மனிதாபிமான மற்றும் புனரமைப்பு நடவடிக்கைகளை முன்னெடுப்பது அடிப்படைப் பிரச்சினையான அரசியல் விடயங்கள் குறித்துக் கலந்தாராய்வது ஆகியவற்றுக்கு இருதரப்பினரும் முதலில் இணங்கிக் கொண்டனர்.

இருதரப்பினரும் பயன் அளிக்கக்கூடிய வகையில் அரசியல் பேச்சுவார்த்தைகளை முன்கொண்டு செல்வதற்கு மட்டுமன்றி அவற்றை திருப்தி அளிக்கக்கூடிய வகையில் அமுல் நடத்துவதற்கும் இசைவு தெரிவித்தனர். புலிகளின் தலைமை முன்வைத்துள்ள யோசனைக்கு அமைவாக ஐக்கிய இலங்கை என்னும் கட்டமைப்புக்குள் தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய வாழ்விடமான வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் சுயாட்சியை அனைத்து சமூகங்களுக்கும் ஏற்புடைய வகையில் மேற்கொள்வதற்குரிய வகையில் தீர்வு காணப்பட வேண்டும் என்றும் இருதரப்பும் இணங்கிக் கொண்டன.

இந்த வழிகாட்டுதலுக்கு இணங்க மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையிலான அதிகாரப் பங்கீடுகள், புவியியல் வரையறை, மனித உரிமைகளின் பாதுகாப்பு, அரசியல் மற்றும் நிர்வாகக் கட்டமைப்பு, பொது நிதி மற்றும் சட்டம் ஒழுங்குப் பராமரிப்பு போன்ற விடயங்கள் தொடர்பாக விரிவான கலந்துரையாடல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

அரசியல் விடயங்களில் முன்னேற்றம் காண்பதற்கு போர் நிறுத்த உடன்பாடு செம்மையாக அமுல்படுத்தப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை இருதரப்பும் ஏற்றுக் கொண்டன. பகைமை தவிர்ப்பு மற்றும் இயல்பு நிலையை உருவாக்குவதற்காகப் புதிய சில நடவடிக்கைகள் உடனடியாக முன்னெடுக்கப்படும். யாழ்ப்பாண நகர மத்தியில் இருக்கும் உல்லாசப் பயணிகள் விடுதியொன்றை அரசாங்கம் இயல்பான பாவனைக்கு வழங்கும். புலிகள் தமது முக்கியஸ்தர்களின் எல்லாவிதமான

போக்குவரத்துக்கும் போர் நிறுத்த கண்காணிப்புக் குழுவின் வழித்துணையைப் பெறுவார்கள்.

போர் நிறுத்த புரிந்துணர்வுக்கு அமைவாக நிராயுதபாணிகளாகச் செயற்படும் எல்லா மாற்று அரசியல் கட்சிகளும் தமது அரசியல் செயற்பாடுகளை முன்னெடுப்பதற்குள்ள உரிமையைப் புலிகள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நெடுந்தீவில் தற்போதுள்ள பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண இலங்கை அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்துத் தரப்போடும் பேச்சுக்களை நடத்த வேண்டும்.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள எல்லா சமூகங்களும், தமது வழிபாட்டு இடங்களாகக் கருதும் இடங்களைப் புனரமைக்கவும், புத்துயிர் அளிக்கவும் சம்பந்தப்பட்ட தரப்புகள் வசதி செய்து கொடுக்கும்.

அடிப்படையில் வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவது மிக முக்கியமானதாகும். இதற்காகப் பாதுகாப்பு மற்றும் இயல்பு நிலையை உருவாக்குவதற்கான உப-குழுவில் பொருத்தமான வழி முறையொன்றை வகுத்துக் கொள்வதென இருதரப்பும் இணக்கம் வெளியிட்டன. மேலும் புலிகள் தமது கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பாற்பட்ட பகுதிகளில் சட்டம், ஒழுங்கைப் பேணுவதற்கான தமது அமைப்புக்களின் பணிகளை விரிவாக்கிக் கொள்ளலாகாது.

மனிதாபிமான மற்றும் புனரமைப்புப் பணிகளைத் துரிதப்படுத்த வேண்டிய அவசியத்தை இருதரப்பும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. இதற்காக வடக்கு கிழக்கு மீள உருவாக்கலுக்கான நிதியமொன்றை உருவாக்குவது அவசியம். இந்நிதியத்தை நிர்வகிப்பதற்கான நிதியமொன்றை உருவாக்குவது அவசியம். இந்நிதியத்தை நிர்வகிப்பதற்கான வழிமுறைகளை சிரான் உபகுழு அடுத்த சந்திப்பின்போது ஆராய்ந்து முடிவு எடுக்கும்.

இலங்கையின் சமாதான முயற்சிகள் தொடர்வதற்காக சர்வதேச சமூகம் ஒஸ்லோவில் 2002 நவம்பர் 25ல் மாநாடு நடத்தியமை குறித்து இருதரப்பும் மகிழ்ச்சியையும், நன்றியையும் தெரிவித்தன. இந்த நாடுகள் தாமதமின்றி நிதியுதவிகளை நல்க வேண்டுமெனவும் இருதரப்பும் வேண்டுகோள் விடுத்தன. இவை தவிர பெண்களின் நிலை மற்றும் சிறுவர் உரிமைகள் என்பன தொடர்பாகவும் ஒஸ்லோ கலந்துரையாடல் கவனத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டது.

ஆனால் ஏற்பட்ட இணக்கப்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்த புலிகள் முன்வரவில்லை. இதற்கு நெடுந்தீவு விவகாரம் சிறந்த உதாரணமாகும். அதாவது ஒஸ்லோவில் புலிகளின் பிரதிநிதிகள் மாற்றுத் தமிழ் அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்குவதாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்த அதே காலத்தில் நெடுந்தீவில் புலிகளும், அவர்களால் ஏவிவிடப்பட்டவர்களும் ஈபிடிபி உறுப்பினர்கள் நெடுந்தீவிலிருந்து வெளியேற வேண்டுமென அழுத்தம் கொடுத்துக்

கொண்டிருந்தனர். ஈபிடிபி அலுவலகத்துக்கு முன்பாகத் தகரக் கொட்டகை அமைத்து சுழற்சிமுறை உண்ணாவிரதம் என்ற போர்வையில் ஒரு பிரச்சாரப் போர் நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். அத்துடன் குடாநாட்டில் நெல்லியடி, சுன்னாகம், மானிப்பாய், சாவகச்சேரி போன்ற இடங்களிலிருக்கும் ஈபிடிபி அலுவலகங்கள் மீது தாக்குதல்கள் நடத்தப்பட்டன. கைக்குண்டுகள் வீசப்பட்டன. புலி உறுப்பினர்களால் அழைத்துவரப்பட்ட சிலர் ஈபிடிபி அலுவலகங்களுக்கு முன்னால் நின்று தகாத 'வார்த்தைகளால் ஏசினர். கோஷங்கள் எழுப்பினர். கல்வீச்சுப் போன்ற அசம்பாவிதங்களில் ஈடுபட்டனர். தனியாகச் சென்ற ஈபிடிபி உறுப்பினர்கள் வழிமடக்கித் தாக்கப்பட்டனர். மிரட்டப்பட்டனர், அச்சுறுத்தப்பட்டனர்.

இதேபோல யாழ்ப்பாண நகர மத்தியில் இருக்கும் ஞானம்ஸ் ஹோட்டலில் இருந்து வெளியேற முற்பட்ட படையினர் மாற்று இடம் தேடிக் கொள்வதற்கும் முட்டுக்கட்டை போட்டனர். அதாவது ஞானம்ஸ் ஹோட்டலைப் படையினர் கைவிட வேண்டும் என்பதனை யாழ்ப்பாண நகரிலிருந்து படையினர் விலக வேண்டும் என்பதாகவே புலிகள் அர்த்தப்படுத்தினர்.

இந்த ஒஸ்லோ பிரகடனம் குறித்து ஈபிடிபி செயலாளர் நாயகம் கே.என்.டக்ளஸ் தேவானந்தா அவர்கள் 06-12-2002 அன்று கருத்துத் தெரிவிக்கும்போது,

சமஷ்டி அடிப்படையிலான தீர்வொன்றைப் பரிசீலிக்கத் தயாரான அன்றன் பாலசிங்கம் கூறியுள்ளதாக செய்திகள் வெளிவந்துள்ளன. இதன் மூலமாக புலிகள் சமஷ்டி அரசமைப்பை ஏற்றுக்கொள்ள இணங்குவதாக அர்த்தம் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் அன்றன் பாலசிங்கம் எப்போதும் சர்வதேச சமூகத்தின் கவனத்திற்கு கூறும் அதே விடயங்களை தமிழ் மக்களுக்கு கூறுவதில்லை. அத்துடன் நாங்கள் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் மத்தியில் கூட்டாட்சி மாநிலத்தில் சுயாட்சி என்பதே இனப்பிரச்சினைக்குப் பொருத்தமான தீர்வென வரையறுத்து செயற்பட்டு வருகிறோம். இந்தத் தீர்வை அப்போதே ஏற்றுக்கொண்டிருந்தால், யுத்தத்தை தொடர்ந்திருக்க வேண்டிய அவசியமும், இழப்புக்களையும், அழிவுகளையும் தாங்க வேண்டிய அவலமும் எமது மக்களுக்கு வந்திருக்காது என்பது நிச்சயம் என்றார்.

ஒஸ்லோவில் வெளியிடப்பட்ட கூட்டுப் பிரகடனத்துடன் இசைவுறாத வகையில் புலிகளின் செயற்பாடுகள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தபோதும் அரசாங்கம் புலிகளைத் திருப்திப்படுத்தும் பாணியிலேயே தொடர்ந்தும் செயற்பட்டது. இதற்கு அதிசக்தி வாய்ந்த ஒலிபரப்பு சாதனங்கள் புலிகளின் கைகளுக்கு கிடைக்கச் செய்யப்பட்டமை சிறந்த உதாரணமாகும்.

'சமாதான முன்னெடுப்புக்கள் குறித்த பிரசாரங்களை முன்னெடுப்பதற்காக' என்ற போர்வையில் புலிகளின் குரல் எண்ப்படும் புலிகளின் தமிழ் வானொலி ஒலிபரப்பை விரிவாக்குவதற்காக அதிசக்தி வாய்ந்த ஒலிபரப்புச் சாதனங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. பெயர் குறிப்பிடப்படாத ஒரு நாட்டிலிருந்து கொழும்பிலுள்ள நோர்வே தூதுவரகத்திற்கென முகவரியிடப்பட்ட 'இராஜதந்திரப் பொதி' என்ற வகையில் கொழும்புத் துறைமுகத்துக்கு ஒரு கொள்கலன் வந்து சேர்ந்தது. இக்கொள்கலனைத் திறக்கவோ, பரிசோதிக்கவோ வேண்டாமென பிரதமரின் ஆலோசகரான பிரட்மன் வீரக்கோன் பணிப்புரை விடுத்தார். இதனையடுத்து கொழும்பிலுள்ள நோர்வே தூதுவர் ஜோன் வெஸ்ட் பேர்க்கினால் பொறுப்பேற்கப்பட்ட இக்கொள்கலன் நேரடியாகத் தரைமார்க்கமாக கிளிநொச்சிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. இவை அனைத்தும் நடந்து முடிந்த செய்திகளாக 09-12-2002ல் கசியத் தொடங்கியது.

இந்திய அரசின் வெளியுறவுச் செயலராக இருந்த கன்வல்சிப் உடனடியாகக் கொழும்புக்கு 10-12-2002 அன்று விஜயத்தை மேற்கொண்டார். இந்த விஜயத்தின்போது ஜனாதிபதி, பிரதமர், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஆகியோரையும், ஈபிடிபி செயலாளர் நாயகத்தையும் அவர் சந்தித்துப் பேச்சு நடத்தினார்.

இதேவேளை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயமாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டுள்ள பலாலிப் பகுதிக்குள் பொது மக்கள் மீள்குடியமர அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதைப் புலிகள் வலியுறுத்தி வந்தனர். பலாலி அதியுயர் வலயம் என்பது பலாலி விமானப் படைத்தளம், காங்கேசன்துறை துறைமுகம் போன்ற அதிமுக்கியம் வாய்ந்த இராணுவ நிலைகளை உள்ளடக்கிய பிரதேசம் இது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்கான தரைவழித் தொடர்பை படையினர் கடந்த 1990 முதல் இழந்துள்ள நிலையில் பலாலி அரசதரப்புக்கு மிகமுக்கியமானது. ஆனால் பலாலியிலுள்ள படைநிலைகள் எந்தவொரு காரணத்துக்காகவும் பலவீனப்படுத்துவதற்கு கொழும்பிலிருக்கும் எந்தவொரு அரசும் இணக்கம் தெரிவிக்காது என்பது நிச்சயம். ஆனால் இதனை வெளிப்படையாகப் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க தலைமையிலான அரசு வெளிப்படுத்தவில்லை. மறுதலையாக இவ்விவகாரம் தொடர்பாக ஆராயலாம் எனக் கூறிக்கொண்டது.

இவ்வாறாக ஆராயும் பணிக்கு இந்திய இராணுவத்தின் முன்னாள் தளபதிகளில் ஒருவரான மேஜர் ஜெனரல் சதீஸ் நம்பியார் அவர்களை இலங்கை அரசு அழைத்தது. அவர் இந்திய அரசினால் நியமனம் செய்யப்பட்டதாக அல்லாமல், தனிப்பட்ட முறையில் இலங்கை அரசுக்காக ஆலோசனை வழங்குவதற்காக அழைக்கப்பட்டு இருந்தார். இலங்கை அரசு இந்தியர் ஒருவரை படைத்துறையில் அறிவுரை வழங்க அழைத்தமை புலிகளை சீற்றமடைய வைத்தது. புலிகளின் இந்தச் சீற்றம் மாற்றுத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் மீதுதான் விடிந்தது.

இந்தியாவுக்கு நெருக்கமானவர்கள் எனக் கருதப்படக்கூடிய கட்சிகளின் உறுப்பினர்களைத் தேடிக் கொலை செய்யும் வேலையைப் புலிகள் தொடங்கினர். ஈபிடிபியின் மட்டக்களப்பு மாவட்ட அமைப்பாளர் விஜி தங்கராசா, வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபையின் முன்னாள் உறுப்பினரும், ஈபிடிபியின் உறுப்பினருமான நிவாஸ் எனப்படும் நேசராசா போன்றவர்கள் கடத்தப்பட்டனர். ஈபிஆர்எல்எப்பின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள பெரியபோரதீவு பிரதேச சபையின் உபதலைவரான பூபாலப்பிள்ளை அழகுதுரை கடத்திக் கொல்லப்பட்டார். கொழும்புக்குத் தப்பிச் சென்ற கணேசமூர்த்தி, திலகராஜா, இராமகிருஷ்ணன் பாலகிருஷ்ணன் போன்றவர்களும் கொழும்பில் வைத்தே புலிகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இவ்வாறான சம்பவங்கள் தொடர்வதை அரசாங்கமோ, தேசிய அரசியல் கட்சிகளோ பெருமளவில் கண்டுகொள்ளவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றைக் குற்றவியல் சம்பவங்களாகக் கருதிச் சாதாரண சட்டங்களின் கீழ் கூட தனிநபர்களின் பாதுகாப்பு உத்தரவாதம் நிலை நிறுத்தப்படவில்லை.

பின்வாங்கலின் ஆரம்பம்

பகைமைத் தவிர்ப்பு மற்றும் இயல்புநிலையை உருவாக்குவதற்கான உப-குழுவின் கூட்டம் வவுனியாவின் ஓமந்தையிலும், பின்னர் கிளிநொச்சியின் முகமாலையிலும் இடம்பெற்றது. இக்கூட்டங்களின் போது புலிகள் தரப்பில் முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகள் பின்வாங்கலின் ஆரம்பம் எனலாம். 14-12-2002 அன்று முகமாலையில் இந்த உபகுழுவின் கூட்டம் இடம்பெற்றபோது புலிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட நான்கு கோரிக்கைகளும் இதற்கு உதாரணமாகும். இவை நியாயபூர்வமற்றவையாகவும், எந்தவொரு அரசினாலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவையாகவும் இருந்தன.

இந்தக் கோரிக்கைகள் வருமாறு:-

- யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலுள்ள அதிஉயர் பாதுகாப்பு வலயம் எனப் பிரகடனம் செய்யப்பட்ட பகுதிக்குள் மக்கள் சுதந்திரமாகச் சென்றுவர அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.
- நெடுந்தீவு கிராமத்தில் இருந்து ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியினர்(ஈபிடிபி) முற்றாக வெளியேற்றப்பட வேண்டும்.
- மோட்டார் வாகனப் பதிவுத் திணைக்களத்தில் பதிவு செய்யப்படாத புலிகளின் வாகனங்களும் அரசு கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் சென்றுவர அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.
- புலிகள் சுதந்திரமானமுறையில் கடல் போக்குவரத்தில் ஈடுபட அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.

இந்தக் கோரிக்கைகள் அனைத்தும் மக்கள் நலன்சார்ந்தவைகள் அல்ல என்பதும், ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளுக்கு முற்றிலும் முரணானது என்பதும், எந்தவொரு அரசாங்கத்தினாலும் நியாயபூர்வமானவை என்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவை என்பதும் தெளிவானது. ஆனால் இந்த உபகுழுக் கூட்டத்தில் புலிகள் தரப்புப் பிரதிநிதிகளாகக் கலந்து கொண்ட கருணாவும், தீபனும் அன்றைய பேச்சுவார்த்தை மேசையிலேயே இக்கோரிக்கைகளை அரசு தரப்பு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி நின்றார்கள். ஆனால் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின்ரோ, அல்லது அரசு தரப்பினரோ புலிகளின் இந்தக் கோரிக்கையை நியாயமானது எனக் கருதவில்லை. இப்போது இந்த ஒவ்வொரு கோரிக்கையின் உள்ளடக்கம் குறித்து சற்று விரிவாகக் கவனிக்கலாம்.

அதியர் பாதுகாப்பு வலயமும், மக்களின் மீள்குடியமர்வும்

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயம் என்பது பலாலி விமானப் படைத்தளம், காங்கேசன்துறை துறைமுகம் என்பவற்றை உள்ளடக்கிய வலிகாமம் பகுதியையே குறிக்கும். ஏறத்தாழ காங்கேசன்துறைத் தேர்தல் தொகுதியை முழுமையாக உள்ளடக்கிய இந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள சுமார் நூற்பது கிராம சேவகர் பிரிவிலிருந்து மக்கள் இடம்பெயர்ந்துள்ளனர். 1990ல் புலிகள் இரண்டாவது ஈழப்போரை ஆரம்பித்ததையடுத்து செப்டெம்பர் 26ல் யாழ்ப்பாணக் கோட்டை இராணுவ முகாம் வீழ்ச்சி கண்டது. இதனையடுத்து பலாலி இராணுவ முகாம் மீதான தாக்குதல்களைப் புலிகள் தீவிரப்படுத்தினர்.

புலிகளின் இத்தாக்குதல்களை முறியடிக்கும் நோக்கில் மேஜர் ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ தலைமையிலான படையினர் 'ஓப்பரேசன் ஜயசக்தி' என்ற பெயரில் இராணுவ நடவடிக்கையை முன்னெடுத்தனர். இதற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் புலிகள் பின்வாங்கியபோது இப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து வந்த மக்களையும் இடம்பெயர் நிர்ப்பந்தித்தனர். இவ்வாறு இடம்பெயர்ந்தவர்கள் குடாநாட்டின் பல பகுதிகளிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

எனினும் 1995 அக்டோபரில் இடம்பெற்ற மாபெரும் வலிகாமம் இடம்பெயர்வைத் தொடர்ந்து 1996 ஏப்ரலின் பின்னர் குடாநாட்டுக்குள் மீண்டும் குடியமர் முன்வந்தனர். இவ்வாறான மக்களின் மீள்குடியமர்வு முயற்சிகளைப் படையினர் வரவேற்றபோதும், வலிகாமம் வடக்குப் பிராந்தியத்தினுள் மீள்குடியமர்வை படையினர் அனுமதிக்கவில்லை. குடாநாட்டுக்கும், வவுனியாவுக்கும் இடையே தரைவழித் தொடர்பு பயன்படுத்தப்படுவதை புலிகள் தடுத்திருந்த நிலையில் குடாநாட்டுக்கும், கொழும்புக்கும் இடையிலான போக்குவரத்துக்கு கடல் மற்றும் வான் மார்க்கங்களே பயன்படுத்த வேண்டியது அவசியமாக இருந்தது. எனவே கடல் மற்றும் வான் மார்க்கப் பயணங்களின்

பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தும் நோக்கில் அதியார் பாதுகாப்பு வலயம் என்பது அரசினால் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த அதியார் பாதுகாப்பு வலயப் பகுதிக்குள் மக்கள் சுதந்திரமாக நடமாட அனுமதிக்கப்படுவது பலாலி விமானப் படைத்தளத்தினதும், காங்கேசன்துறை துறைமுகத்தினதும் பாதுகாப்பை கேள்விக்குள்ளாக்கும் என்று படை அதிகாரிகள் சந்தேகம் கொண்டனர். படை அதிகாரிகளின் இந்தச் சந்தேகத்தைப் போக்க புலிகள் தரப்பில் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை.

ஈபிடிபியினரை அப்புறப்படுத்துதல்

நெடுந்தீவு கிராமத்திலிருந்து ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியினரை வெளியேற்ற அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமெனப் புலிகள் வலியுறுத்தி வந்தனர். இது நெடுந்தீவுக்கு மட்டும் உரிய பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. குடாநாடு முழுவதிலும் இருந்து ஈபிடிபியினரை அப்புறப்படுத்தும் முயற்சிகளைப் புலிகள் மேற்கொண்டு இருந்தனர். புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தில் துணைப்படை என முத்திரை குத்தி மாற்று அரசியல் கருத்துக் கொண்டவர்களை வடக்கு கிழக்கிலிருந்து அப்புறப்படுத்த புலிகள் முயற்சித்தனர். அது நிறைவேறவில்லை. நிராயுதபாணிகளாக்கி அச்சுறுத்தி மிரட்டி ஈபிடிபியினரை வெளியேற்றப் புலிகள் நடவடிக்கை எடுத்தனர்.

ஆனால் அதுவும் வெற்றி பெறவில்லை. இதனையடுத்து அலுவலகங்கள் மீது தாக்குதல் நடத்த முற்பட்டனர். இதனை நெடுந்தீவில் புலிகள் ஆரம்பித்து இருந்தபோதும் கரவெட்டி, மல்லாகம், சாவகச்சேரி, அச்சவேலி எனப் பல இடங்களில் இருந்த ஈபிடிபி அலுவலகங்கள் மீதும் தொடர்ந்தது. இந்தப் போக்கு நீடிக்க அனுமதிக்க முடியாது என்ற நிலையை அரசாங்கமும், போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவும் எட்டியிருந்தது. மேலும் 1990ல் இந்திய அமைதிப் படையினர் வெளியேறிச் சென்றபோது ஈபிஆர்எஸ்எப் உள்ளிட்ட தமிழ் அரசியல் கட்சிகளையும், அவர்களது ஆதரவாளர்களையும் சொந்த மண்ணிலிருந்து அகற்றியது போல புலிகள் இப்போதும் செயற்பட முனைந்தனர். இதனை இனங்கண்டு கொண்ட மக்கள் புலிகளின் போக்கிற்கு ஒத்திசைவாகச் செயற்படவில்லை.

அத்துடன் புலிகளின் போக்கு அரசியல் பன்மைத்துவம் மற்றும் ஜனநாயகம் என்பவற்றுக்கு முரணானது என்பதைப் பலரும் ஒத்த குரலில் வெளிப்படுத்தி வந்தனர். எனவே ஈபிடிபியை அப்புறப்படுத்தும் புலிகளின் முயற்சி ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதல்ல என்பது வெளிப்பட்டது.

புலிகளின் வாகன நடமாட்டம்

மோட்டார் வாகனப் பதிவுத் திணைக்களத்தில் பதிவு செய்யப்படாத புலிகளின் வாகனங்கள் அரசு கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குள் சுதந்திரமாகச் சென்றுவர அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்ற புலிகளின் கோரிக்கை இருவேறு பரிமாணங்களைக் கொண்டது. முதலாவது, இலங்கை அரசின் சட்ட நடைமுறைகள் அமுல்படுத்தப்படுவதைப் புலிகள் ஏற்றுக்கொள்ளப் போவதில்லை என்று குறிப்பிடலாம். இரண்டாவது, புலிகள் மோட்டார் சைக்கிள் உட்பட பல்வேறு வகையான வாகனங்களை திருடியும், கடத்தியும் தமது பாதுகாப்பில் வைத்துக் கொண்டுள்ளனர் என்பதை வெளிப்படுத்துவதாகும். எனவே இந்தப் பின்னணியில் புலிகளின் இக்கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்வதென்பது இயலாத ஒரு விடயமாக இருந்தது.

புலிகளின் கடல் போக்குவரத்து

வன்னிக்கும் கிழக்கிற்கும் இடையே புலிகள் சுதந்திரமான முறையில் கடல் வழியாக போக்குவரத்தில் ஈடுபட அனுமதிக்க வேண்டுமென்ற புலிகளின் கோரிக்கையானது மறைமுகமான உள்நோக்கங்களுடன் கூடியது என்பது தெளிவானது. இலங்கையின் கடல் பிராந்தியத்தினுள் சட்டபூர்வமாக இல்லாத ஆயுதபாணிகள் நடமாடுவது என்பது அயல்நாடான இந்தியாவின் பாதுகாப்பைக் கேள்விக்குள்ளாக்கலாம் என்பது ஒரு புறம், சட்டவிரோதமான ஆயுதக் கடத்தல்களையும், சட்டபூர்வமற்ற கடல்போக்குவரத்துக்களையும் புலிகள் மேற்கொள்ளமாட்டார்கள் என்ற உத்தரவாதத்தை வழங்கக் கூடிய நிலை என்பது மறுபுறம்.

இவ்வாறாகப் புலிகளின் நான்கு கோரிக்கைகளும் எவராலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவை என்ற நிலை பலவகையிலும் வெளிப்பட்டது. போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் பேச்சாளராக இருந்த ட்ரைகி டோக்கில்சன் கூறுகையில், யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலிருந்தோ அல்லது தீவகப் பகுதிகளிலிருந்தோ ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியினரை (ஈபிடிபி) வெளியேறும்படி கோருவது சாத்தியமானதல்ல, இவ்வாறான ஒரு கோரிக்கையை முன்வைப்பது சட்டவிரோதமானது என்பதுடன் இதற்கான அதிகாரம் எதுவும் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவுக்கு கிடையாது என்றும் குறிப்பிட்டார்.

இதேவேளை ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சிக்கு எதிராகப் புலிகள் மேற்கொள்ளும் செயற்பாடுகளைக் கைவிடச் செய்யும்படி பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் தலைவர்களுக்கு கோரிக்கை விடுத்தார். ஆனால் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவரான ஆனந்தசங்கரியும், தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவரான அ.விநாயகமூர்த்தியும் இத்தகைய கோரிக்கையை பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தவும் அஞ்சினர். இந்த

இருவரும் அப்போது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. புலிகளின் பொறுப்பாளர்களைத் தொடர்பு கொண்டு பேசமுடியாமல் இருக்கிறது என்பதே இந்த இரு தமிழ்த் தலைவர்களும் அப்போது வெளியிட்ட தகவல் ஆகும்.

வடக்குக் கிழக்கில் சிறுவர்களைப் படையில் சேர்த்தல், ஆட்கள் கடத்தப்படுதல், கொல்லப்படுதல் போன்ற மனிதஉரிமை மீறல் சம்பவங்கள் தொடர்கின்றன. இவைபற்றிப் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவுக்கு முறைப்பாடுகள் கிடைக்கின்றன. இவ்வாறு 27-12-2002ல் அறிவித்த போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் தலைவர் முன்னாள் மேஜர் ஜெனரல் ட்ரொன்ட் புறாவ் ஹொவ்டே மேலும் கூறுகையில், சில குழுக்களும், தனி நபர்களும் குற்றச் செயல்களைத் தொடர்வதுடன் பிரதான கட்சிகளுக்குப் பின்னால் நின்று சமாதான முன்னெடுப்புக்களைக் குழப்பவும் செய்கின்றனர். பேச்சுவார்த்தை மேசையில் பலமாக இருப்பதற்கு இராணுவ பலம் தொடர்ந்து பேணப்படல் வேண்டும் எனப் புலிகள் கூறுகின்றனர். இது அரசாங்கத் தரப்புக்குப் பொருந்தும். யாழ்ப்பாணத்தில் உயர் பாதுகாப்பு வலயங்களிலிருந்து படையினரை விலக்கி மக்கள் மீளக்குடியமர அனுமதிப்பது படையினரின், பாதுகாப்பையும், போரிடும் ஆற்றலையும் பாதிக்கும். படைபலத்தின் சமநிலை பாதிக்கப்படுவது யுத்த நிறுத்த உடன்படிக்கையைப் பாதிக்கும் எனவும் குறிப்பிட்டார். இதனை அடுத்து அவர் அவசர பயணமொன்றை மேற்கொண்டு 30-12-2002 அன்று நோர்வேக்கு விரைந்தார்.

பாதுகாப்பு மற்றும் இயல்பு நிலையை உருவாக்குவதற்காக தாய்லாந்தின் நாகொன்பதாம் நகர பேச்சுவார்த்தைகளின் போது இணக்கம் காணப்பட்ட உபகுழுவின் கூட்டங்களில் தொடர்ந்து கலந்து கொள்வது அர்த்தமில்லாதது எனப் புலிகள் தெரிவித்தனர். அதாவது புலிகள் ஜனநாயக அரசியல் சூழலின் அடிப்படை அம்சமான மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கு மதிப்பளிக்கும் அரசியல் பன்மைத்துவம் மற்றும் மனித உரிமைகள் என்பவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளவும் கௌரவிக்கவும் தயாராக இல்லை என்பதைத் தமது இப்பின்வாங்கலின் மூலம் அப்பட்டமாக எடுத்துரைத்தனர்.

ஆனாலும், பேச்சுவார்த்தைகள் முறிவடையவில்லை. அரசுக்கும் புலிகளுக்கும் இடையிலான பேச்சுக்கள் அடுத்த சுற்றுக்கு நகர்ந்தது. 2003ன் ஜனவரி 6 முதல் 9 வரை தாய்லாந்தின் நாகொன்பதாம் நகரில் உள்ள றோஸ் கார்டன் உல்லாச விடுதியில் சந்திப்புத் தொடர்ந்தது.

பேச்சுக்களின் போக்கு

தாய்லாந்தின் நாகொன்பதாம் நகரில் உள்ள றோஸ் கார்டன் உல்லாச விடுதியில் 2003ன் ஜனவரி 6-9ம் திகதிகளுக்கிடையில் இலங்கை அரசின் பிரதிநிதிகளும்,

புலிகளின் பிரதிநிதிகளும் சந்தித்துப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினர். அரசு தரப்பில் அமைச்சர்களான பேராசிரியர் ஜி.எல்.பீரீஸ், மிலிந்தமொரகொட, ரஷுப் ஹக்கீம் மற்றும் தூதுவரான பேர்னாட் குணதிலக ஆகியோரும் பங்கேற்றனர். புலிகளின் தரப்பில் அன்ரன் பாலசிங்கமும், சு.ப.தமிழ்ச்செல்வன், கருணா மற்றும் பாலசிங்கத்தின் மனைவியான அடேல் ஆன் பாலசிங்கமும் பங்கேற்றனர். நோர்வே அனுசரணையாளர்கள் தரப்பில் நோர்வேயின் பிரதி வெளிவிவகார அமைச்சர் விதார் ஹெல்கீசன், கொழும்புக்கான நோர்வே தூதுவர் ஜோன் வெஸ்ட்பேர்க், இலங்கைக்கான விசேட தூதுவர் எரிக்சொல்ஹெய்ம் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

இந்தப் பேச்சுவார்த்தை குறித்து நோர்வே அரசு வெளியிட்ட அறிக்கை பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது.

ஆக்கபூர்வமான முறையிலும், உறுதியான நிலைப்பாட்டுடனும் கஷ்டங்களை எதிர்நோக்கினாலும் சமாதான முன்னெடுப்புக்களைத் தொடர்ந்தும் முன்கொண்டு செல்ல இருதரப்பினரும் அர்ப்பணிப்புடன் செயற்படுவதாகத் தெரிவித்தனர். இந்தப் பேச்சுக்களில் அவசர மனிதாபிமானத் தேவைகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பதில் முக்கிய கவனம் செலுத்தப்பட்டது. ஒஸ்லோவில் டிசம்பர் 2002ல் வெளியிடப்பட்ட கூட்டுப் பிரகடனம் ஒரு அரசியல் முன்னேற்றம் என்பதை வலியுறுத்தியதோடு அதன் அடிப்படையில் அரசியல் விடயங்களை விவாதிப்பது என்பதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அதேவேளையில் அரசியல் நடைமுறைகளின் ஊடாக சாதாரண மக்களின் நாளாந்த வாழ்க்கையில் பொருத்தமான முன்னேற்றங்கள் காட்டப்பட வேண்டுமென்பதும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. முடிவில் ஆக்கபூர்வமான அமுலாக்கத்தில் சம்பந்தப்பட்ட தரப்புக்கள் ஈடுபடுவதற்கு நன்கொடை வழங்கும் அரசுகள் நிதி வழங்கலைத் துரிதப்படுத்த வேண்டுமெனவும் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது.

இணக்கமின்மைகளுக்கு மத்தியிலும் கூட இடம்பெயர்ந்த நிலையில் வாழும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் மீள்குடியமர்வு குறித்து சம்பந்தப்பட்ட தரப்புக்கள் கடுமையாக வலியுறுத்தின. இதற்காக யாழ்ப்பாணக்குடா நாட்டில் மீள்குடியமர்வைத் துரிதப்படுத்தும் வகையில் செயற்திட்டமொன்றைத் தயாரிக்க இருதரப்பும் இணங்கிக் கொண்டன. இதன்போது அதி உயர்பாதுகாப்பு வலயத்திற்கு அப்பாலுள்ள பகுதிகளில் மீள்குடியமர்வு என்பதற்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப்படும். இந்தச் செயல் திட்டத்தின் முதலாவது கட்டம் பின்வரும் அம்சங்களை உள்ளடக்கியதாக இருக்கும்.

- (1) ஆரம்பகட்ட மதிப்பீடுகள் யாவும் பெப்ரவரி 7, 2003க்கு முன்னர் பூர்த்தி செய்யப்படும்.

- (2) வேலைத்திட்டங்களை வடிவமைத்து அமுல்படுத்தும் முகவர்களை இனங்கண்டு சிபார்சு செய்வது பெப்ரவரி 2003க்குள் பூர்த்தி செய்யப்படும்.
- (3) பொருத்தமான நிதிவளங்களை இனங்கண்டு கொள்வது ஜனவரி 20, 2003க்குள் பூர்த்தி செய்யப்படும்.
- (4) பாதுகாப்புப் படையினரால் தற்போது பயன்படுத்தப்படும் இடங்களை அல்லது பயன்படுத்தப்படவுள்ள இடங்கள் தொடர்பான தகவல்கள் ஜனவரி 31, 2003க்கு முன்னர் முன்வைக்கப்படும்.

இந்த செயல்திட்டத்தை முன்னெடுப்பது தொடர்பாக அரசு மற்றும் புலிகளின் பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கிய சிரான் உபகுழு விரைவில் யு-என்-எச்-சி-ஆர் எனப்படும் அகதிகளுக்கான ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் உயர் ஸ்தானிகராலயத்தின் பிரதிநிதிகளைச் சந்தித்துப் பேச்சு நடத்துவார்கள். இடம்பெயர்ந்த முஸ்லிம் மக்களின் தேவைகள் குறித்தும் மீளக் குடியமர்வு செயற்பாட்டில் கவனத்திற்கொள்ளப்படும்.

இரண்டாவது கட்டத்தில் அதி உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தில் உள்ளூரில் இடம்பெயர்ந்த மக்களின் மீளக்குடியமர்வு குறித்துக் கவனம் செலுத்தப்படும். பாதுகாப்புப் படையினர் படிப்படியாக மக்களின் குடியமர்வுக்கு விட்டுக் கொடுப்பார்கள். இந்த நோக்கத்திற்காக இலங்கை அரசாங்கம் சர்வதேச ரீதியாக அங்கீகாரம் பெற்ற இராணுவ நிபுணர்களின் ஒத்துழைப்பை நாடும். இது விடயத்தில் பொருத்தமான மனிதாபிமான மற்றும் பாதுகாப்புத் தேவைகள் குறித்துக் கவனம் செலுத்தப்படவுள்ளது.

ஒஸ்லோவில் நவம்பர் 25, 2002 அன்று கூடிய சர்வதேச சமூகப் பிரதிநிதிகள் இலங்கையின் சமாதான முயற்சிகளுக்கு உறுதியான ஆதரவு தெரிவித்ததுடன் பெருமளவு நிதி உதவிகளுக்கும் வாக்குறுதி வழங்கியுள்ளது. இதனால் திட்டமிடல் என்ற கட்டத்திலிருந்து அமுல்படுத்துதல் என்ற கட்டம் நோக்கி நகர வேண்டும் என்றும், மனிதாபிமான மற்றும் புனர்வாழ்வுப் பணிகள் குறித்துக் கவனம் செலுத்துவது என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதற்காக நேர்ப் (NERF) எனப்படும் வடக்கு கிழக்கு புனரமைப்புக்கான நிதியம் ஒன்று விரைவாக நிறுவப்படும். இது சர்வதேச உதவிகள் விரைவாக விடுவிக்கப்படுவதில் தீர்மானகரமான ஒரு பங்களிப்பாக இருக்கும். நேர்ப் நிதியத்தின் பாதுகாவலராக உலக வங்கியை சிரான் உபகுழு தெரிவு செய்தமையை சம்பந்தப்பட்ட தரப்புக்கள் வரவேற்றன.

மேலும் சிரான் உபகுழுவே அவசர மனிதாபிமான தேவைகள், மற்றும் புனர்வாழ்வுத் திட்டங்கள் குறித்து இறுதிமுடிவை மேற்கொள்ளும் என்ற தீர்மானத்தையும் சம்பந்தப்பட்ட தரப்புக்கள் உறுதிப்படுத்தின. குறிப்பாக இலங்கை அரசாங்கம் வடக்குக் கிழக்கில் செயற்படும் அனைத்து அரசாங்க நிறுவனங்களின்

செயற்பாடுகளையும் பொருத்தமான முறையில் சிரான் உபகுழுவுடன் இணைந்து செயற்படுவதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும்.

அரசியல் தீர்வுக்கான அடிப்படைக் கொள்கைகள் இணக்கப்பாடு கண்ட விடயங்களைக் கருத்தில் கொண்டபோது கலந்துரையாடப்பட வேண்டிய விடயங்களில் மனித உரிமைகள் என்பது இனங்காணப்பட்டது. இதனால் மனித உரிமைகளைப் பேணுவது தொடர்பாகவும் கலந்துரையாடுவது எனவும் இணக்கம் காணப்பட்டது. இறுதிப் பிரகடனத்தில் மனித உரிமைகள் குறித்த விடயமும் முக்கிய இடம்பெற ஆவன செய்யப்படும். இதற்கான முதற்படியாக கீழ்வரும் விடயங்களை அமுல்படுத்த இருதரப்பும் இணங்கிக்கொண்டன.

1. முதலாவது இந்தப் பேச்சுக்களைத் தொடர்ந்து இடம்பெறும் கலந்துரையாடல்கள் மூலமாக மனித உரிமைகள் குறித்த பட்டியல் தயார் செய்யப்படும். இது அடுத்த சுற்றுப் பேச்சுக்களில் ஆராயப்படும். இந்த நோக்கத்திற்காக மனித உரிமைகள் குறித்த ஆலோசகர்களின் உதவியை நாடுவதற்கு இருதரப்பும் இணங்கின.

2. இராணுவ நடவடிக்கையின் போது காணாமல் போனவர்கள் மற்றும் கடத்தப்பட்டவர்கள் தொடர்பாக ஆராய சுதந்திரமான ஒரு அமைப்பு நிறுவப்படும் இதற்கு சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் ஒத்துழைப்பும் நாடப்படும்.

போர் நிறுத்தப் புரிந்துணர்வு உடன்பாட்டின் அமுலாக்கத்தை மீள உறுதிப்படுத்துவதற்காக அரசதரப்புப் பிரதிநிதிகளும், புலிகளின் பிரதிநிதிகளும் கண்காணிப்புக் குழு முன்னிலையில் மாதாந்தம் ஒழுங்காகச் சந்திக்க வேண்டும். இதன்போது போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவுக்கு கிடைக்கும் முறைப்பாடுகள் மற்றும் ஒப்பந்த மீறல்கள் தொடர்பாகக் கலந்துரையாடப்படும். இந்தக் கூட்டங்களை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு அரச தரப்பில் ஒஸ்டின் பெர்ணான்டோவும், புலிகளின் தரப்பில் கருணாவும் பொறுப்பாளர்களாகச் செயற்படுவர். இந்தக் கூட்டங்களில் காணப்படும் முன்னேற்றம் அல்லது எழுப்பப்படும் பிரச்சினைகள் குறித்து அடுத்த சுற்றுப் பேச்சுக்களுக்கு அறிவிக்கப்படும்.

வன்னிக்கு ஊடாகக் கொண்டுவரப்பட்ட சிறைக் கைதி ஒருவர் கடத்தப்பட்ட சம்பவம் குறித்து அரசாங்கம் தீவிர கவனம் செலுத்தியது. இத்தகைய சம்பவம் தொடர இடமளிக்கப்படமாட்டாது எனவும், அவசரத் தேவை கருதி பொருத்தமான மாற்று நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் எனவும் புலிகள் வாக்குறுதி வழங்கினர். அசம்பாவிதங்கள் நிகழ்ந்து சமாதான முன்னெடுப்புக்கள் குழம்பாமல் இருப்பதை உறுதிப்படுத்த அனுசரணையாளர்கள் பொருத்தமான மாற்று வழிகளை சிபார்சு செய்ய வேண்டுமெனவும், இருதரப்பும் பொதுவாக வேண்டிக்கொண்டன. இதனையடுத்து மூன்றாவது சுற்றில் இணக்கம் காணப்பட்டமைக்கு அமைவாகப்

பெண்கள் பங்களிப்பை சமாதான முன்னெடுப்புக்களில் உள்வாங்குவதற்கான ஒரு குழுவும் அமைக்கப்பட்டது.

இவைதான் நாகொன்பதாம் நகரில் இடம்பெற்ற நான்காவது சுற்றுப் பேச்சுக்களின் சாராம்சமாக இருந்தது. அதாவது சர்வதேச சமூகத்தின் நிதியுதவியை இலங்கை அரசின் கையாளுகைக்குப் புறம்பாகப் பெற்றுக் கொள்ளப் புலிகள் ஆர்வம் காட்டிய அதேவேளையில் அதியார் பாதுகாப்பு வலயம் தொடர்பாக ஆராய சர்வதேச இராணுவ நிபுணர்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதற்கு புலிகளை இணங்க வைக்கவும், புலிகள் மனித உரிமைகளைப் பேணுவது அவசியம் என்பதை நிலைநிறுத்தவும் அரசாங்கம் அக்கறை செலுத்தியது. இதில் வெற்றி பெற்றவர்கள் யார் என்பதே கேள்விக்குறி.

பெர்லின் பேச்சுவார்த்தை!

மிக முக்கியமான பேச்சுக்களில் உயர்மட்ட புலிகளின் தலைமை சிலரை ஈடுபடுத்தியிருக்கும் அதேவேளையில் கீழ்மட்ட உறுப்பினர்கள் மூலம் அந்தப் பேச்சுக்களுக்கு நேரெதிரான செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவது என்பது புலிகளுக்குப் புதுமையான விடயம் அல்ல. இத்தகைய உணர்ச்சி ஊட்டும் சம்பவங்கள் மூலமாக முழு முயற்சிகளையும் திசை திருப்பிவிட்ட படிப்பினைகள் கடந்த காலங்களில் பலவுண்டு. தாய்லாந்தில் முதல் கட்டப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பமாக இருந்தவேளையில் திருகோணமலை கடற்பரப்பில் கிளைமோர் கண்ணிவெடிகளுடன் புலி உறுப்பினர்கள் கைதானதும், தாய்லாந்தில் இரண்டாவது சுற்றுப் பேச்சுக்கள் ஆரம்பிக்க முதல் ஈபிடிபியினர் தாக்கப்பட்டது போன்ற பல்வேறு சம்பவங்கள் இடம்பெற்றிருந்ததை ஏற்கனவே கண்டிருந்தோம். இதனைப் போலவே தாய்லாந்து நாட்டின் நாகொன்பதாம் நகரில் நான்காவது சுற்றுப் பேச்சுக்கள் ஜனவரி 6ம் திகதியன்று ஆரம்பமாகி இருந்த வேளையில் ஜனவரி 7, 2003 அன்று வன்னியில் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதியில் ஒரு சம்பவம் இடம்பெற்றது.

குற்றவியல் சம்பவங்களோடு தொடர்புடையவர் என்ற குற்றச்சாட்டு பொலிசாரால் சுமத்தப்பட்டு குணசிங்கம் ஜெயசீலன் (வயது 24) என்னும் இளைஞர் யாழ்ப்பாண மஜிஸ்திரேட் நீதவான் நீதிமன்றத்தினால் விளக்க மறியலில் வைக்கப்பட்டிருந்தார். இவரை யாழ்ப்பாணம் சிறைச்சாலை அதிகாரிகள் அநுராதபுரம் நோக்கி கொண்டு வந்தனர். அப்போது முழுக்க புலிகளின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள மாங்குளம் பிரதேசத்தில் வைத்து ஆயுதபாணிகளான புலிகளால் இந்த விளக்கமறியல் கைதி கடத்தப்பட்டார். இந்தச் சம்பவம் போர் நிறுத்தப் புரிந்துணர்வு உடன்பாட்டை அப்பட்டமாக மீறிய ஒரு சம்பவமாக

இருந்ததால் தாய்லாந்துப் பேச்சுக்களிலும் இது பற்றி ஆராய வேண்டி ஏற்பட்டது. இவ்வாறான சம்பவங்கள் மூலம் அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் தொடர்பான பேச்சுக்களைத் திசை திருப்பவும், தள்ளிப்போடவுமே புலிகள் முயற்சி எடுத்தனர். ஆனால் அது வெற்றியை பெற்றுக் கொடுக்கவில்லை.

இதனிடையே இலங்கைக்கு விஜயம் மேற்கொண்டிருந்த மிக்கோ நிசிமிசு (Micko Nishi Misu) என்பவர் அரசு தரப்பில் ஜனாதிபதி, பிரதமர் மற்றும் அரசியல் தலைவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தியதோடு யாழ்ப்பாணத்திற்கும், கிளிநொச்சிக்கும் சென்று புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தியிருந்தார். இவர் உலக வங்கியின் தென்னாசியப் பிராந்திய அபிவிருத்திச் செயற்பாட்டுப் பணிப்பாளர் ஆவார். தனது விஜயத்தின் இறுதியில் கொழும்பில் நடத்திய ஊடகவியலாளர் மாநாட்டில் பின்வருவனவற்றைத் தெட்டத் தெளிவாக விளக்கி இருந்தார்.

அதாவது அரசுக்கும், புலிகளுக்கும் இடையே நடைபெறும் சமாதானப் பேச்சுக்களின் முன்னேற்றத்தைப் பொறுத்தே இலங்கைக்கான நிதியுதவிகள் இருக்கும். உலக வங்கியின் நிதியுதவி வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்துக்கென மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாக இருக்காது. வடக்கு கிழக்கு மாகாணப் புனரமைப்பு, புனரவாழ்வு பணிகளுக்கான மதிப்பீடுகள் தொடர்பாகப் புலிகளுடன் பேச்சு நடத்தப்படும். எனினும், முழுமையான அபிவிருத்தி ஏற்படுவதற்கு நிரந்தர சமாதானம் அவசியமானதாகும் என்றார்.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை தொடர்பில் டிசம்பர் மாதத்தின் பின்னர் ஜப்பானின் பங்களிப்பு வெளிப்படையாகத் தெரியத் தொடங்கியது. இலங்கைக்கான ஜப்பானின் விசேட தூதுவராக யசுசி அகாசி நியமனம் பெற்றார். ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் நிரந்தர உறுப்புரிமையைப் பெற இந்தியா முயற்சித்து வந்த நிலையில் ஆசியப் பிராந்திய நாடொன்று இலங்கை விவகாரத்தில் கூடுதல் கரிசனை காட்ட முன்வந்தது குறித்த விமர்சனங்கள் எழுந்தன.

இலங்கைக்கு முதந்தடவையாக யசுசி அகாசி விஜயம் மேற்கொண்டிருந்த போது மூதூர் மற்றும் மட்டக்களப்பு, அம்பாறை பகுதிகளுக்குச் சென்று ஆங்காங்கே நிலவிய பதட்ட நிலைமைகள் குறித்து விசாரித்து அறிந்து கொண்ட அவர் வன்னிக்கும் விஜயம் செய்திருந்தார். ஆனால் அப்போது புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனை சந்தித்துப் பேசும் சந்தர்ப்பம் அவருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

இதேவேளை யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலுள்ள உயர் பாதுகாப்பு வலயம் குறித்து ஆராய்வதற்காக இந்தியாவின் முன்னாள் இராணுவ அதிகாரியான மேஜர் ஜெனரல் சதீஸ் நம்பியார் மற்றும் பிரித்தானிய இராணுவ அதிகாரியான மைக்கல் ரோஸ் ஆகியோர், யாழ்ப்பாணம் விஜயம் மேற்கொள்ளும் ஏற்பாடுகள்

இடம்பெற்றது. இந்த இருவரும் பொஸ்னியாவில் ஐ.நா. சமாதானப் படையில் இணைந்து பணியாற்றியவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

புலிகளுடன் சமாதானப் பேச்சுக்களை இலங்கை அரசாங்கம் நடத்திக் கொண்டு இருக்கையில் இலங்கைப் படையினரும், அமெரிக்கப் படையினரும் இணைந்து பலன்ஸ் ஸ்டைல் (Balance Style) என்ற பெயரிலான கூட்டு இராணுவப் பயிற்சி நடவடிக்கையொன்றை நடத்த முன்வந்தனர். சுமார் மூன்று மாதங்கள் வரை இந்தப் பயிற்சி நடவடிக்கை நீடிக்கும் வகையில் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது.

புலிகளின் அரசியல் ஆலோசகர் அன்ரன் பாலசிங்கம் தாய்லாந்துப் பேச்சுக்களையடுத்து முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவர் ரஷுப் ஹக்கீம் உட்பட முஸ்லிம் பிரமுகர்களை உத்தியோகப்பற்றற்ற முறையில் கூட சந்தித்துப் பேச மறுத்தார். அத்துடன் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவரை அவமதிக்கும் வகையில் அன்ரன் பாலசிங்கமும் ஊடகவியலாளர் மாநாட்டில் கருத்துக்களை வெளியிட்டும் இருந்தார். அதேவேளை தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்புப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் ஆக்கபூர்வமான பங்களிப்பைப் பெறவும் புலிகள் விரும்பவில்லை. இதற்குப் பிரதேச அபிவிருத்தி தொடர்பான உபகுழுக் கூட்டங்களுக்கு சம்பிரதாயபூர்வமான அழைப்புக் கூட அனுப்பப்படுவதில்லை என்று கூட்டணியின் தலைவர் வீ.ஆனந்தசங்கரி வெளியிட்டிருந்த ஆதங்கம் ஒரு தகுந்த சான்று ஆகும்.

மேலும் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் தலைவராக நியமனம் பெற்றிருந்த நோர்வேயின் முன்னாள் மேஜர் ஜெனரல் ட்ரொன்ட் புறாவ் ஹொவ்டே வெளியிட்ட சில கருத்துக்கள் குறித்தும் புலிகள் விசனம் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய விசனங்கள் காரணமாக அவரை அகற்றவும் புலிகள் முயற்சி எடுத்தனர். ஆனால் போர் நிறுத்தப் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தின் ஒருவருட பூர்த்தியை முன்னிட்டு அவர் மீள அழைக்கப்படுவதாக நோர்வே கூறிக் கொண்டது. அதனால் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் புதிய தலைவராக மேஜர் ஜெனரல் ட்ரைகி டெலிவ்சன் நியமனம் பெற்றார்.

இதனிடையே தாய்லாந்தில் புலிகள் தமது சர்வதேசப் பிரிவிற்கான தலைமை செயலகத்தை அமைக்க முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர். ஆனால் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெறுவதற்கு இடமளித்த தாய்லாந்து அரசு புலிகளது சர்வதேசப் பிரிவினது தலைமைச் செயலகம் அமைக்கப்படுவதற்கு இடமளிக்க மறுப்புத் தெரிவித்தது. இவ்வாறான ஒரு செயலகம் அமைக்கப்படுமானால் அது தமிழீழ அரசின் தூதுவராலயமாக அர்த்தம் கொள்ளப்பட வழிவகுக்கும் என்பதாலேயே தாய்லாந்து அரசு அதற்கு இணங்க மறுத்தது. மேலும் புலி உறுப்பினர்கள் தாய்லாந்தில் ஆயுதங்களுடன் பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டிருந்த நிகழ்ச்சிகளும் புலிகளுக்குச் சங்கடத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தது. அத்துடன் 'புலிகளின் தலைமை எதிர்பார்த்தது போல அமெரிக்கா, பிரிட்டன், இந்தியா

போன்ற நாடுகளின் தடைசெய்யப்பட்ட அமைப்புக்களின் பட்டியலில் இருந்து புலிகளின் பெயர் நீக்கப்படவும் இல்லை. இவ்வாறான சூழலில் அன்ரன் பாலசிங்கம் தனது உடல் நிலைமையைக் காரணம் காட்டி நீண்ட தூரப் பயணங்கள் மேற்கொள்ள முடியாமல் இருப்பதாகத் தெரிவித்து அடுத்த சுற்றுப் பேச்சுக்களைத் தள்ளிவைக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் தனி ஒரு நபரின் உடல் நிலை காரணமாக முக்கியமான சமாதான முயற்சி தாமதம் அடைய முடியாது என்பது சுட்டிக்காட்டப்பட்டதை அடுத்து பேச்சுவார்த்தைக்கான இடம் மாற்றப்பட்டது. தாய்லாந்தின் நாகொன்பதாம் நகரில் இருந்து ஜோர்மனியின் தலைநகர் பெர்லினுக்குப் பேச்சுவார்த்தை மேசை நகர்ந்தது. பெர்லினில் இருக்கும் நோர்வே தூதுவரகத்தில் பேச்சுவார்த்தை மேசை தயாரானது.

இதேவேளை 1998ன் இறுதியில் கடுமையான சுகவீனத்துடன் ஆபத்து நிறைந்த கடற்பயணம் மேற்கொண்டு அன்ரன் பாலசிங்கம் இலங்கையிலிருந்து வெளியேறி இருந்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்கு முன்பதாக மின்னேரியா இராணுவ முகாமில் இராணுவ உயர் அதிகாரிகள் மத்தியில் உரையாற்றிய அமைச்சரும், புலிகளுடனான சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைக் குழுவின் அரசு தரப்பின் தலைவருமான பேராசிரியர் ஜீ.எல்.பீரில் இனப்பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வு எட்டப்படுவதற்கு முன்பாகப் புலிகளின் ஆயுதக் களவு வற்புறுத்தப்படும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி இருந்தார். அத்துடன் புலிகள் மேற்கொண்டு வந்த பலவந்த ஆட்சேர்ப்புக்களும், ஜனநாயக விரோதச் செயற்பாடுகளும் பேச்சுவார்த்தையில் சம்பந்தப்பட்டிருந்த சர்வதேச சமூகத்துக்கு மிகுந்த சங்கடத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அத்துடன் இலங்கையின் சுதந்திர தினமான பெப்ரவரி 4ம் திகதியை துக்கதினமாகக் கடைப்பிடிக்கும்படி புலிகள் விடுத்த வேண்டுகோளுக்கும் பொதுமக்கள் பெருமளவில் செவியாய்க்கவில்லை.

இவ்வாறான நிலையில் ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சிக்கு(ஈபிடிபி) எதிராக நெடுந்தீவில் 81 தினங்களாக நடத்தி வந்த பிரச்சாரப் போரை புலிகள் பகிரங்கமாகக் கைவிட்டனர். நெடுந்தீவு ஈபிடிபி அலுவலகத்துக்கு முன்பாகத் தகரக் கொட்டகை அமைத்து பகலில் உண்ணாவிரதமும் இரவில் விருந்து உபசாரமாகப் புலிகள் நடத்தி வந்த பிரச்சாரப் போரைத் தமிழ்க் காங்கிரசின் தலைவரும் யாழ்ப்பாண மாவட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான அப்பாத்துரை விநாயகமூர்த்தி முடித்து வைத்தார்.

ஜோர்மனியின் தலைநகர் பெர்லினில் இருக்கும் நோர்வே தூதுவரகத்தில் இலங்கை அரசு தரப்பும், புலிகளும் பேச்சுக்களுக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்த வேளையில் 06-02-2003 அன்று நெடுந்தீவுக் கடற்பரப்பில் மற்றுமொரு சம்பவம் இடம்பெற்றது. நெடுந்தீவுக் கடலில் சந்தேகத்துக்கிடமான முறையில் நடமாடிய இரு படகுகள் கடற்படையினரால் அவதானிக்கப்பட்டது. கடற்படையினர்

இப்படகுகளை நோக்கி முன்னேறிச் சென்ற போது ஒரு படகு வேகமாகப் பூநகரிப் பகுதிக்குத் தப்பிச் சென்றது. மற்றையதைக் கடற்படையினர் தடுத்து நிறுத்தினர். தடுத்து நிறுத்தப்பட்ட படகை கடற்படையினர் சோதனை இடுவதற்கு முற்பட்டால் சயனைற் அருந்தி மரணிக்கப் போவதாக அப்படகில் இருந்தவர்கள் தெரிவித்தனர்.

தாங்கள் புலிகள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களென அறிமுகப்படுத்தியதோடு, இப்பகுதியில் கடலட்டை பிடிக்கவே வந்திருப்பதாகவும் கூறினர். இந்நிலையில் கடற்படையினர் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் உதவியை நாடினர். போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவினரும் ஸ்தலத்திற்கு விரைந்தனர். அதனிடையே படகில் இருந்து சில பொதிகள் கடலுக்குள் வீசப்பட்டன. ஸ்தலத்திற்கு விரைந்த கண்காணிப்பாளர்கள் புலிகளின் படகுகளில் ஏறினர். வீசப்பட்ட பொருட்கள் என்ன என்பதை விசாரித்தனர். தாங்கள் தற்பாதுகாப்புக்காக எடுத்து வந்த ஆயுதங்களையே வீசியதாகக் கூறினர். இப்பகுதியில் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்ற வினாவுக்கு கடலட்டை பிடிக்க வந்ததாகக் கூறினர்.

ஆனால், கடலட்டை பிடிப்பதில் ஈடுபடுவதற்கான எதுவித தடயங்களையும் காணாத கண்காணிப்பாளர்கள் படகை சோதனையிட முற்பட்டனர். ஆனால் படகின் சில பகுதிகளுக்கு கண்காணிப்பாளர்களை செல்ல வேண்டாமென படகில் இருந்தவர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தனர். ஆனால் வேண்டுகோளை மீறி கண்காணிப்பாளர்கள் சோதனையிட முற்பட்டபோது படகு வெடித்துச் சிதற வைக்கப்பட்டது. வித்தியாசமான நடவடிக்கையை அவதானித்த கடல் கண்காணிப்பாளர்கள் கடலில் குதித்தனர். பின்னர் அவர்களை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த கடற்படையினரால் காப்பாற்றப்பட்டனர்.

பெர்லினில் பேச்சுக்களில் ஈடுபட்டிருந்த புலிகளின் பிரதிநிதிகள் நடந்து முடிந்த சம்பவங்களுக்குப் பதில் கூறமுடியாமல் விழிபிதுங்க வேண்டியதாயிற்று. மூழ்கிய புலிகளின் படகில் விமான எதிர்ப்பு ஆயுதங்கள் காணப்பட்டதாகப் பின்னர் தெரிய வந்தது. சமாதானப் பேச்சுக்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒரு தருணத்தில் நெடுந்தீவுக்கு விமான எதிர்ப்பு ஆயுதங்கள் எடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டிய அவசியம் ஏன் வந்தது? விடை தெரியாத வினா எழுந்தது.

இந்தப் பின்னணியில் பெர்லினில் சந்தித்துப் பேசிய அரசு பிரதிநிதிகள், புலிகளின் பிரதிநிதிகள் மற்றும் நோர்வே அனுசரணையாளர்கள், சிறுவர்கள் ஆட்சேர்ப்புகளுக்கு உள்ளாக்கப்படுவதைத் தடுப்பது மற்றும் உடனடி மனிதாபிமானப் புனரமைப்புப் பணிகளை மேற்கொள்வது என்பன குறித்த செயல் திட்டம் பற்றி விவாதித்தனர். சிரான் எனப்படும் உடனடி மனிதாபிமான புனரமைப்புத் தேவைகள் குறித்த உப-குழுவின் அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இந்த அறிக்கையை படித்த போராளர்கள் பெரும் திருப்தியை வெளியிட்டனர். அத்துடன் சிரான் உப-குழுவின் செயற்பாடுகளுக்கு அரசு திணைக்களங்களும்,

அரசு நிறுவனங்களும் வழங்கிய ஒத்துழைப்புக் குறித்தும் பாராட்டப்பட்டது. இறுதியாக வடக்கு கிழக்கு புனரமைப்புக்கான நிதியம் (North East Reconstruction Fund) நிறுவப்படுவது குறித்த பேச்சுக்கள் எழுந்தது. இதற்கான நிதி அடுத்த வாரமளவில் கிடைக்குமென உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. இந்த நிதியை விடுவிப்பதற்காக நன்கொடையாளர் எழுப்பும் கேள்விகள் மற்றும் தேவைப்பாடுகள் என்பன குறித்து விவாதிக்கப்பட்டு இவற்றைப் பூரணப்படுத்த நடவடிக்கை எடுப்பதாக இனங்காணப்பட்டது.

இவ்வேளையில் சிரான் உப-குழுவின் செயற்பாடுகள் குறித்து முஸ்லிம் சமூகத்தின் மத்தியில் இருந்தும், மாற்றுத் தமிழ்க் கட்சிகள் மத்தியில் இருந்தும் கிளப்பப்பட்ட சர்ச்சைகள் குறித்துப் பெர்லின் சந்திப்பின்போது கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டதாக எதுவித தகவலும் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதனையடுத்து புலிகளால் சிறுவர்கள் படையணிகளுக்கு ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்படுவது குறித்து ஆராயப்பட்டது. உள்பூர்வ அர்ப்பணிப்புடன் மிகக் கவனமாக இது குறித்துக் கலந்துரையாடப்பட்டது. இது தொடர்பில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சிறுவர் பாதுகாப்பு நிதியம் (UNICEF) மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் சம்பந்தப்பட்ட தரப்புக்களால் பாராட்டுடன் வரவேற்கப்பட்டது. மேலும் இதுதொடர்பான நடைமுறை விடயங்கள் இருதரப்பினராலும் கலந்துரையாடப்பட்டது. யுனிசெப் அமைப்புக்கு வேண்டுகோள் விடுவதாக இணக்கம் காணப்பட்டது. யுனிசெப் இந்தச் செயற்பாடுகளை மேலும் முன்னெடுக்கவும், கண்காணிக்கவும் ஒத்துழைப்பு வழங்கப்படுமென அரசாங்க மற்றும் புலிகள் தரப்புப் பிரதிநிதிகள் ஏற்றுக் கொண்டனர். ஆனால் வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் சிறுவர்கள் ஆட்சேர்ப்புக்கு இலக்காகுவதான முறைப்பாடுகளும், புகார்களும் தொடர்ந்தும் கிடைத்த வண்ணம் இருந்தன. பெர்லின் பேச்சுக்களின் இறுதியில் பெர்லினிலுள்ள நோர்வே தூதுவரகத்தினால் வெளியிடப்பட்ட ஊடகக் குறிப்பு பின்வருமாறு தெரிவித்தது.

இலங்கை அரசு தரப்புப் பிரதிநிதிகளும், புலிகளின் பிரதிநிதிகளும் பெர்லினிலுள்ள நோர்வே தூதுவரகத்தில் 2003 பெப்ரவரி 7ம் 8ம் திகதிகளில் ஐந்தாவதும் சுருக்கப்பட்டதுமான ஒரு சந்திப்பை மேற்கொண்டு கலந்துரையாடினர். கூட்டுறவு மற்றும் ஒத்துழைப்புக்கான மனோநிலையுடன் சிக்கலான விடயங்கள் குறித்து இங்கு கவனம் செலுத்தப்பட்டது.

கடலில் இடம்பெறும் சம்பவங்கள் குறித்து கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டது. இத்தகைய சம்பவங்கள் இனியும் தொடர இடமளிக்கப்படமாட்டாது என்பதை மிக வன்மையாக உறுதிப்படுத்தினர். அதாவது நெடுந்தீவுக் கடலில் கடற்புலிகள் மூவர் உயிரிழக்கக் காரணமாக இருந்தது போன்ற சம்பவங்கள் இனி ஒரு போதும் இடம்பெறக்கூடாது என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. இந்தச் சம்பவத்தின் பாரதூரமான தன்மை குறித்து ஆராயப்பட்டது. அரசாங்கம்,

புலிகள் மற்றும் போர் நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழு என்பவற்றின் பிரதிநிதிகள் வெகு விரைவில் கூடி ஆராய்ந்து திருப்திகரமான பாதுகாப்பு வரையறைகளை ஏற்படுத்துவதென இணக்கம் காணப்பட்டது.

சிரான் எனப்படும் உபகுழுவின் முன்னேற்ற அறிக்கை குறித்துப் பரிசீலனை செய்யப்பட்டது. வடக்கு கிழக்கில் அவசரமாக மனிதாபிமான மற்றும் புனரமைப்புப் பணிகள் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் குறித்து இரு தரப்பும் வலியுறுத்தின. வடக்கு கிழக்கு புனரமைப்பு நிதியத்திற்கான (NERF) பாதுகாப்பாளராக உலக வங்கியை ஏற்றுக் கொள்வதென்பது இறுதிக் கட்டத்தை அடைந்துள்ளது எனவும், இதற்கான உடன்பாடு அடுத்த வாரத்தில் கையெழுத்தாருமெனவும் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதை அடுத்து சம்பந்தப்பட்ட தரப்புகள் வடக்கு கிழக்கின் புனரமைப்பு மற்றும் மனிதாபிமான தேவைகளுக்கான நிதியை சர்வதேச சமூகம் இயன்றளவு விரைவாக விடுவிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டன.

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் மீள்குடியமர்வை துரிதப்படுத்தும் செயல்திட்டம் உடனடியாக அமுல்படுத்தப்படுவதற்கு திட்டமிட்டபடி நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். அரசாங்கம், புலிகள் மற்றும் யு.என்.எச்.சி.ஆர் என்பவற்றின் பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கிய ஏழு குழுக்கள் இது தொடர்பான ஆரம்ப மதிப்பீடுகளை மேற்கொண்டு உள்ளன. அத்துடன் மீள்குடியமர்வுக்கு வேண்டிய தேவைகள் குறித்தும் இனங்கண்டு உள்ளன. சிரான் உபகுழு 2003 ஜனவரி 15ம், 16ம் திகதிகளில் கூடியபோது முன்வைக்கப்பட்ட கருத்திட்டங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவற்றை உடனடியாக அமுல்படுத்தக்கூடிய வேலைத்திட்டங்களாக்குவதற்கும் அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. கடைசிக் கூட்டத்தில் வேண்டப்பட்டதற்கிணங்க வடமாகாணத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்த முஸ்லிம் மக்களின் மீள்குடியமர்வு தொடர்பான அறிக்கை அவர்களது கவனத்திற்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மாவட்டங்களுக்குமென ஒவ்வொரு குழுக்கள் அமைக்கப்படும். இது காணிப்பிரச்சினைகள் உட்பட பரஸ்பரம் அக்கறைக்குரிய விடயங்கள் தொடர்பில் கவனம் செலுத்தும். இந்தக் குழுக்கள் ஒவ்வொன்றும் பன்னிரண்டு அங்கத்தவர்களைக் கொண்டதாக இருக்கும். ஆறுபேர் முஸ்லிம் பிரதிநிதிகளாகவும், ஆறுபேர் புலிகளின் பிரதிநிதிகளாகவும் இருப்பார். இந்தக் குழுவின் செயற்பாடுகள் உடனடியாக ஆரம்பிக்கும். தேவை ஏற்படும்போது இதுபோன்ற விடயங்களை அணுகுவதற்குடாக இந்த சமூகங்கள் தொடர்பிலும் இத்தகைய குழுக்கள் அமைக்கப்படும். இதனைத் தொடர்ந்து மனித உரிமைகள் குறித்துக் கலந்துரையாடப்பட்டது. சமாதான முன்னெடுப்புக்கள் தொடர்பில் அடிப்படை மனித உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்கான திட்டம்

தயாரிப்பதற்கு சர்வதேச மனித உரிமைகளின் ஆலோசகர் இயன் மார்ட்டின் அவர்களது ஆலோசனையை நாடுவதென இருதரப்பும் இணங்கிக் கொண்டன. இது தொடர்பான நகல் வரைபு மார்ச் மாதத்தில் ஐப்பானில் நடைபெறவுள்ள பேச்சுவார்த்தையின் போது கவனத்திற்கு எடுக்கப்படும். இந்த நகல் வரைபானது பின்வரும் அம்சங்களை உள்ளடக்கியதாக இருக்க வேண்டும்.

□ மனித உரிமைச் செயற்பாடுகளுக்குப் போதிய இடமிருந்தலும், சமாதான முன்னெடுப்புக்களின் போது அமுல்படுத்துவதற்கான அர்ப்பணிப்பும்

□ மனித உரிமை பேணலைக் கண்காணிப்பதற்கான செயல்திறன் மிக்க அமைப்பை உருவாக்கல்

□ மனித உரிமைகள் மற்றும் மனிதாபிமான சட்டங்கள் குறித்துப் புலிகளின் உறுப்பினர்களுக்கும், அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கும் பயிற்சி அளித்தல்

□ பொலிசார் மற்றும் சிறை அதிகாரிகளைப் பயிற்றுவதில்.

இலங்கையின் வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் வாழும் சிறுவர்கள் அரசுக்கும், புலிகளுக்கும் இடையிலான போரின் காரணமாக பெருமளவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்தச் சிறுவர்களில் பலரும் சத்துணவுக் குறைபாடு, ஆரோக்கியக் குறைபாடு, மற்றும் கல்வி வாய்ப்பின்மை என்பவற்றினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். தொடர்ச்சியான இடப்பெயர்வு, பெற்றோரை இழந்தமை, மிதிவெடிகள், இந்தப் பாதிப்புக்களுக்குக் காரணமாகும். வடக்கு கிழக்கில் ஆயுத மோதல்களால் பாதிக்கப்பட்ட சிறுவர்களின் நலன் பேணுவதற்காக யுனிசெவ் அமைப்புடன் இணைந்து செயல்திட்டமொன்றை வகுக்க புலிகள் இணக்கம் தெரிவித்துள்ளனர். இந்த செயல்திட்டம் புலிகளால் தீவிரப்படுத்தப்பட்டுள்ள சிறுவர் ஆட்சேர்ப்பு நிகழ்ச்சிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கும்.

சிறுவர் ஆட்சேர்ப்பை முடிவுக்குக் கொண்டுவர புலிகள் வாக்குறுதி வழங்குகின்றனர். இந்த செயல்திட்டம் குறித்து செயல்திறன் மிக்க முறையில் மறுபரிசீலனை செய்யப்படும். 18 வயதுக்குக் குறைந்தவர்களை இயக்கத்துக்குச் சேர்க்கும் நோக்கத்துடன் மேற்கொள்ளப்படும் அனைத்துப் பிரச்சாரங்களுக்கும், முற்றுப்புள்ளி வைக்கப் புலிகள் இணக்கம் தெரிவித்தனர். இந்த வகையில் புலிகளில் ஏற்கனவே இணைக்கப்பட்டுள்ள சுமார் 350க்கும் மேற்பட்ட சிறுவர்களை மீண்டும் சமூக வாழ்வில் சேர்ப்பதற்காகப் பெற்றோரிடம் அல்லது பாதுகாவலரிடம் ஒப்படைக்கப் புலிகள் நடவடிக்கை

எடுப்பார்கள். இந்த செயல்திட்டமானது, புனர்வாழ்வு உதவியுடன் பாடசாலைக் கல்வி, தொழிற்பயிற்சி, தொழில் வசதி என்பனவற்றை உத்தரவாதப்படுத்துவதோடு, சுகாதாரம் மற்றும் உளநலம் என்பன தொடர்பிலும் அரசாங்கத்தின் ஆக்கபூர்வ ஒத்துழைப்புடன் முன்னெடுக்கப்படும்.

சமஷ்டித் திட்டத்தின் கீழ் சட்ட நடைமுறைகளின் அமுலாக்கம் குறித்து அடுத்த சந்திப்பில் ஆராய இணக்கம் காணப்பட்டது. அரசியல் விவகாரங்கள் குறித்து ஆழமாக ஆராய்வதற்கான ஒரு குழுவைப் புலிகள் ஏற்கனவே அமைத்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டது. இக்குழு அதிகாரப் பகிர்வுக்கான மாற்றுவழிகள் பற்றி ஆராய்கிறது. 2003 மார்ச் 18-21ம் திகதிகளுக்கு இடையில் ஆறாவது சுற்றுப் பேச்சுக்களுக்காக ஜப்பானில் மீண்டும் சந்திப்பதென இருதரப்பும் இணங்கிக் கொண்டன.

நோர்வே அரசின் ஊடகங்களுக்கான இந்த அறிக்கையின் வாசகங்கள் கவர்ச்சிகரமாகக் காணப்பட்டபோதும் நடைமுறையில் கசப்பான அனுபவங்களே மிஞ்சின.

ரணிலின் இந்திய விஜயம்!

புலிகளுடன் போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திட்டு, பேச்சுவார்த்தையை ரணிலின் அரசாங்கம் ஆரம்பித்தபோதும், இந்தியாவுடனான உறவைப் பேணுவதில் ரணில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார். பெப்ரவரி 2003 இன் இறுதிநாட்களில் இந்தியாவுக்கு விஜயம் செய்த ரணில் தலைமையிலான தூதுக்குழுவின் இந்தியாவின் பிரதமர் வாஜ்பாய் தொடக்கம் இந்தியாவின் முக்கியமான அரசியல் தலைவர்களையும் சந்தித்தனர். அரசியல் பொருளாதார வர்த்தக நோக்கங்களைக் கொண்டமைந்த இந்த விஜயம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகவே இருந்தது. இந்த சந்திப்புகளை அமைச்சர் மிலிந்த மொறகொட கூடவேயிருந்து வழிப்படுத்தினார்.

இந்தியப் பிரதமர் வாஜ்பாயை ரணில் விக்கிரமசிங்க சந்தித்ததன் பின்னர், கீழ்வருமாறு தெரிவித்தார். சர்வதேச நெருக்குதல் காரணமாக புலிகள் சமாதான முயற்சிகளிலிருந்து விலகிவிட முடியாது, அவ்வாறு புலிகள் விலகினால் அவர்கள் பெரும் பிரச்சினையை எதிர்நோக்க வேண்டுமெனவும் எச்சரித்தார். கடுமையான நிலைப்பாட்டை காண்பிப்பதாக புலிகள் தமது ஆதரவாளர்களுக்கு காண்பித்துக் கொண்டாலும், சமாதான முயற்சியிலிருந்து அவர்கள் விலகிவிடமாட்டார்கள் என சர்வதேச சமூகத்திற்கும் நோர்வேக்கும் வாக்குறுதி அளித்துள்ளனர் என்றார் ரணில்.

இந்தியாவுடனான பொருளாதார உறவைப் பேணுவதிலும், அதனை அபிவிருத்தி காணவைப்பதிலும் இலங்கை இந்தியாவுடன் ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொள்வதற்கு தயாராக இருப்பதாக ரணில் இந்திய அரசாங்கத்திற்கு

* தெளிவுபடுத்தினார். அது வெறும் பொருளாதார உதவியென அவர் மட்டுப்படுத்தவில்லை. இராணுவ, அரசியல் ஒப்பந்தங்களும் செய்யப்படுவதற்கு தயார் என்பதை ரணிலது அனைத்து இந்திய உரைகளும் தெளிவுபடுத்தி நின்றன.

ரணில் விக்கிரமசிங்கவின் தூதுக்குழு டெல்லி சென்றவுடன் புலிகளின் தலைமை அவ்விஜயத்தினை கண்டிக்கும் வகையிலும் தாங்களும் இந்தியாவுடன் உறவைப் பேண விரும்புவதாகவும் அறிக்கை விட்டனர். அத்துடன் மாறி வருகின்ற நிலைமைகள் தொடர்பாக ஆலோசிப்பதற்கு இலண்டனில் இருந்து புலிகளின் ஆலோசகர் அன்டன் பாலசிங்கத்தையும் புலிகள் வன்னிக்கு வருமாறு அழைத்தனர்.

இலங்கையில் சமாதானச் சூழல் மலர்ந்து வரும் இவ்வேளையில், பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவின் இந்திய விஜயம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததென இந்திய ஊடகங்கள் தெரிவித்திருந்தன. இலங்கையில் நீண்டகால யுத்தத்திற்குப் பின்னர் சமாதானச் சூழல் ஏற்பட்டுள்ளது. இதனைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி மனிதக் கொலைகளை தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். இலங்கையில் நடைபெறுபவை இந்திய மக்களுக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென இந்திய ஊடகங்கள் குறிப்பிட்டன.

இந்தியாவின் எதிர்க்கட்சித் தலைவியான சோனியா காந்தியை இலங்கைக்கு விஜயம் செய்யுமாறு பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க கேட்டுக் கொண்டார். அதற்கு பதிலளித்த சோனியா காந்தி இலங்கைக்கு வந்து 12 வருடங்களாகி விட்டதாகவும் வர விரும்புவதாகவும் அவர் தெரிவித்தார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் அவரது ஆலோசகர் நட்வாட்சிங்கும் சோனியாவுடன் கலந்து கொண்டார். இவ்விஜயத்தின் போது இந்திய ஜனாதிபதி அப்துல் கலாம், இந்திய முன்னாள் பிரதமர் ஐ.கே. குஜ்ரால், ஆகியோரையும் ரணில் தூதுக் குழுவினர் சந்தித்து இலங்கையின் சமாதான நிலை பற்றி விளக்கினர்.

இதேநேரம் ஐப்பானில் நடைபெறவுள்ள ஆறாம் கட்ட பேச்சுவார்த்தைக்கான முன்னோடிப் பேச்சாக அரசு புலிகள் உயர் மட்டச் சந்திப்பொன்று மட்டக்களப்பு வவுணதீவு யுத்த சூன்யப் பிரதேசத்தில் நடைபெற்றது. பாதுகாப்பு அமைச்சின் செயலாளர் ஓஸ்ரின் பெர்ணாண்டேவுக்கும் புலிகளின் கிழக்குத் தளபதி கருணாவுக்குமிடையில் இச்சந்திப்பு நடைபெற்றது. இச்சந்திப்பில் யுத்த நிறுத்த மீறல், மனித உரிமைகள், கைதிகள் பரிமாற்றம், முஸ்லிம்களின் பிரச்சினைகள் உள்ளிட்ட விடயங்கள் ஆராயப்பட்டதாக போர்நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழு வெளியிட்ட அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. 2003 மார்ச் 2ம் திகதி கொழும்பு வந்த அன்டன் பாலசிங்கம் அன்றே வன்னி சென்றார். வன்னியில் ஊடகவியலாளர்களுக்கு கருத்துத் தெரிவித்த பாலசிங்கம், ஐந்து சுற்று சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையின் பெறுபேறுகள், மற்றும் தற்போதைய சூழல், சமாதான முயற்சியின் அடுத்த கட்டம், குறித்து பிரபாகரனுடன் பேசுவதற்கே வந்துள்ளேன் என்றார்.

இந்தியாவுக்கு விஜயம் செய்து திரும்பிய இலங்கை அரசாங்கத்தரப்பு, ஜப்பான் பேச்சுவார்த்தைக்கான முனைப்புகளைக் காட்டத் தொடங்கியது. ஜப்பான் பேச்சுக்களில் ஆராயப்படவுள்ளதாக நான்கு விடயங்களை அரசாங்கம் குறித்துக் காட்டியது.

1. புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தை முழுமையாக அமுல் படுத்துவதில் ஏற்படும் சிக்கல், அவற்றைத் தீர்க்கும் வழிகள், யுத்த நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றும் வழிமுறை.
2. புலிகள் இயக்கத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள சிறுவர்களின் பராமரிப்பு, கல்வி எதிர்காலம்.
3. சமஷ்டி முறை அதிகாரப் பகிர்வில் நீதி நடவடிக்கைகள்.
4. ஜூன் மாதம் ஜப்பானில் இடம் பெறவுள்ள இலங்கைக்கு நிதியுதவி வழங்கும் மாநாட்டிற்கான முன்னேற்பாடுகள் அவைகள் என ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் அறிவித்தது.

இதே நேரம் திருமலைக் கடலில் புலிகளுக்கு ஆயுதம் ஏற்றி வந்த கப்பல் ஒன்றை இலங்கைக் கடற்படையினர் அழித்தனர். புலிகள் இது ஆயுதக் கப்பல் இல்லையென மறுத்துரைத்தபோதும் கடற்படை ஆயுதக் கப்பல் என்பதை உறுதியாகத் தெரிவித்தது. இச்சம்பவம் தொடர்பாக புலிகளின் அரசியல் துறை பொறுப்பாளர் சு.ப. தமிழ்ச் செல்வன், பாதுகாப்பு அமைச்சர் திலக் மாரப்பனவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், எமது வர்த்தகக் கப்பல் தாக்கி அழிக்கப்பட்ட சம்பவமானது தற்போதைய சமாதான நடவடிக்கையில் பாரதூரமான பின் விளைவுகளை ஏற்படுத்துமென்றும், இந்த விடயம் தொடர்பாக தமது வன்மையான அதிதிருப்தியை தெரிவித்துக் கொள்வதாகவும் தெரிவித்திருந்தார்.

ஜப்பான் பேச்சுவார்த்தை!

இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் புலிகளுக்கும்மிடையிலான ஆறாம் சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தை 18 மார்ச் 2003ல் ஜப்பானில் ஹக்கோணி நகரில் ஆரம்பமாகியது. இப்பேச்சுவார்த்தை நடைபெற்ற பிரின்ஸ் ஹோட்டல் ஜப்பானில் பிரசித்தமானது. அழகிய ஏரிக்கருகில் மலை ஒன்றின்மேலே இந்த ஹோட்டல் அமைந்துள்ளது. குளிரகால சுவாத்தியம் நிலவும் இக்கால கட்டத்தில் வெப்பநிலை 5 பாகை சியாகவும் மழை விட்டு விட்டுப் பொழிந்தும் கொண்டிருந்தது.

பேச்சுவார்த்தைக்கு கட்டுநாயக்காவிலிருந்து புலிகளின் தூதுக் குழுவையும் அரசாங்க குழுவின் ஒரு சிலரையும் ஏற்றிச் சென்ற ஸ்ரீலங்கன் விமானம், அதன் டயர் இரண்டில் ஏற்பட்ட சேதம் காரணமாக மலேயில் நான்கு மணித்தியாலங்கள் தாமதித்தே செல்ல வேண்டியிருந்தது. இவ்விமானத்தினுள் அன்டன் பாலசிங்கம் உட்பட புலிகளின் பிரதிநிதிகளும், அரசாங்கத் தரப்பின் சார்பில் பங்குபற்றும் ஜெனரல் சாந்த கொட்டகொடவும் பத்திரிகையாளர்களும் இருந்தனர். புலிகளின் டூயுதக் கப்பல் தாக்கி அழிக்கப்பட்டதால், இப்பேச்சுவார்த்தையில் புலிகள் கலந்து கொள்ளமாட்டார்கள் என்ற செய்தி ஏலவே புலிகள் தரப்பினால் ஊடகங்கள் ஊடாகப் பரப்பப்பட்டு வந்தன. ஆனாலும் இறுதி நேரத்தில் புலிகள் ஜப்பானுக்கு விஜயம் செய்தவுடன் ஊடகங்கள் இச்செய்தியை மறந்தே போய்விட்டனர்.

ஜப்பானில் ஆறாவது சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தை ஆரம்பித்த போது புலிகளின் கப்பல் தாக்கப்பட்ட விடயத்தையே புலிகள் முதலில் பேச வேண்டும் என்றனர். இப்படியான சம்பவங்கள் இனிமேல் நடைபெறாமல் தடுப்பதற்கு கண்காணிப்புக் குழுவுக்கு முதல் அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டுமென புலிகள் கோரினர். அக்கோரிக்கைக்கு அரசு தரப்பு முழு இணக்கத்தையும் தெரிவித்தது.

ஜப்பானில் ஆரம்பித்த ஆறாம் சுற்றுப்பேச்சுவார்த்தை மேசையின் நடுவே நோர்வே அனுசரணைக் குழுத் தலைவரும் நோர்வே பிரதி வெளிவிவகார அமைச்சருமான விடார் ஹெல்கீசனும், அவருக்கு இரு புறத்திலும் எரிக் சொல்ஹெய்ம், இலங்கைக்கான முன்னாள் தூதுவர் ஜோன் வெஸ்ட் பேக்கும் அமர்ந்திருந்தனர்.

மேசையின் இருபுறங்களிலும் இலங்கைப் பிரதிநிதிகளும் புலிகளின் பிரதிநிதிகளும் அமர்ந்திருந்தனர். புலிகளின் தரப்பில் அன்டன் பாலசிங்கம், அடேல் பாலசிங்கம், சு.ப. தமிழ்ச் செல்வன், கருணா, ஜோய் மகேஸ்வரன், புலித்தேவன், ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர். அரசாங்கத்தரப்பில் பேராசிரியர் ஜி.எல். பீரிஸ், மிலிந்த மொரகொட, ரஷப் ஹக்கீம், ஒஸ்ரின் பெர்ணாண்டோ, சாந்த கொட்டகொட ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர். முதல் நாள் பேச்சு தாக்கி அதிகப்பட்டு புலிகளின் கப்பல் தொடர்பாகவே இருந்தது.

இரண்டாம் நாள் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தையின் போது ஜப்பானின் விசேட தூதுவர் யசுசி அகாசியும் கலந்து கொண்டார். அங்கு அவர் உரையொன்றையும் ஆற்றினார். அவ்வுரையில் உலக நாடுகளிடமிருந்து பண உதவி பெறுவதற்கு பேச்சுக்களில் தீவிர அக்கறையும் முன்னேற்றமும் வேண்டும் என்றார். அவரது உரை பலரையும் முகம் சுழிக்க வைத்தது உண்மைதான். அவர் வழங்கிய அறிவுரை இப்படி இருந்தது 'பேச்சுகள் வேகமாக நடக்க வேண்டும். அதில் அபிவிருத்தி ஏற்பட வேண்டும் என்பது' பண உதவி செய்வதற்கு நிபந்தனை அல்ல. ஆனால் முன்னேற்றத்தைப் பொறுத்தே உதவித் தொகையின் அளவு அமையும். இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புபட்டவை என்பதை சம்பந்தப்பட்டவர்கள் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும்.'

சிரான் உப குழு, மற்றும் அதன் மீளாய்வு, ஜப்பானில் நடைபெறவுள்ள உதவி வழங்கும் மாநாட்டின் நடைமுறைகள், என்பன தொடர்பான நீண்ட விளக்கமொன்றை அவர் அளித்தார். சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் பிரதிநிதியான இயன் மார்ட்டினும் அப்பேச்சுவார்த்தையில் கலந்து கொண்டார்.

அப்பேச்சில் யசுசி அகாசி கலந்து கொண்டமை தொடர்பாக அன்றைய பாலசிங்கம் கருத்துத் தெரிவிக்கும்போது இந்தப் பேச்சுகளில் ஜப்பானின் விசேட தூதுவர் நேரடியாகப் பங்கு பற்றியிருப்பது சர்வதேச முக்கியத்துவமிக்க ஒரு செயற்பாடாகவே கருதுகிறோம். சர்வதேச பொருளாதார வல்லரசு நாடு பங்குபற்றுவது முக்கியமாகும் என்றார் பாலசிங்கம்.

இதேநேரம் ஈராக்மீது யுத்தத்தை மேற்கொள்ள அமெரிக்கா தீவிர முனைப்பில் இறங்கி இருந்தது. இன்று அல்லது நாளை யுத்தம் வெடிக்கலாம் என்ற நிலை இருந்தது. இப்பேச்சுக்களில் கலந்து கொண்ட ஜி.எல். பீரிஸ் இரண்டாம் நாள் பேச்சுவார்த்தை முடிவில், ஈராக் மீது அமெரிக்கா யுத்தத்தை ஆரம்பித்தாலும் இலங்கைக்கு உதவி வழங்கும் நாடுகளின் நிதியுதவியில் எவ்வித பாதிப்பும்

ஏற்படாது எனத் தெரிவித்தார்.

மார்ச் 20ம் திகதி ஈராக் மீது அமெரிக்கா யுத்தத்தை தொடங்கியது. உலகமே பரபரப்பான சூழலில் இருந்த நேரத்தில் மூன்றாவது நாளிலும் பேச்சு அரசு புலிகளுக்கிடையில் ஐப்பாளில் தொடர்ந்தது. அப்போது அதிகாரப்பகிர்வு தொடர்பான கருத்துகள் முன்வைக்கப்பட்டபோது புலிகள் தமது வழமையான நகர்வை செய்யத் தொடங்கினர்.

புலிகளின் இருபது பேரைக் கொண்ட அரசியல் விவகாரக் குழு வெளிநாடுகளுக்கான மூன்று மாதப் பயணத்தை முடித்து விட்டு வந்தபின்னரே, அதிகாரப் பகிர்வு ஏற்பாடுகள் பற்றிய தீர்மானம் மேற்கொள்ளப்படுமெனவும், அதுவரை அதிகாரப்பகிர்வு பற்றி பேச முடியாது எனவும் புலிகள் தெரிவித்தனர். ஆனால் அரசாங்கத்தரப்பு அதிகாரப்பகிர்வு தொடர்பான பேச்சுவார்த்தையில் ஓரளவு முன்னேற்றம் கண்டால்தான் நிதிவழங்கும் நாடுகளிடமிருந்து அதிக நிதியைப் பெறக்கூடியதாக இருக்குமெனத் தெரிவித்தது. நோர்வேக்குழு அரசியல் பேச்சில் முன்னேற்றம் கண்டால்தான் சர்வதேச ஆதரவுடன் இப்பேச்சுவார்த்தை முன்னெடுக்க முடியுமெனத் தெரிவித்தது.

முத்தரப்பும் தங்கள் தங்கள் இலக்கு நோக்கியே காயை நகர்த்த இப்பேச்சுவார்த்தை அரங்கைப் பயன்படுத்த முனைந்தனர். தமிழ் மக்களின் நியாயமான பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும் பேச்சு கிடப்பில் போடப்பட்டுக் கிடந்தது.

தினக்குரல் பத்திரிகை 23 மார்ச் 2003 இதழில் கோகர்ணன் என்பவர் நிலைமையை மிகத்துல்லியமாக இப்படி எழுதியிருந்தார். 'புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையும் போர் நிறுத்தமும் எதற்காக என்ற கேள்வியைக்கூட கவனியாமல், போர்நிறுத்தத்தை நீடிப்பதை விட வேறு இலக்கு இல்லாமலேயே அரசியல் நடைபெறுகிறது. மறுபுறம் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் அரசாங்கத்திற்குள்ள முரண்பாடுகளே குறிப்பாக அரசபடையினருக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்குமிடையே இன்னமும் தனியாமலுள்ள முறுகல் தொடர்பான விடயங்களே வெகுஜனங்களின் பிரச்சினை என்ற போக்கை நாம் வடக்கு கிழக்கில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.' இதுதான் உண்மையாகும் மக்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு பேச்சுவார்த்தை அரங்கில் உறுதியான முனைப்புக் காட்டப்படவே இல்லை.

18ம் திகதி தொடக்கம் 21ம் திகதிவரை நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தையை அடுத்து நோர்வே அறிக்கையொன்றை வெளியிட்டது. அவ்வறிக்கையில் கப்பல் தாக்கப்பட்ட சம்பவம், கண்காணிப்புக் குழுவிற்கு கூடுதல் அதிகாரங்கள், ஐக்கிய இலங்கைக்குள் சமஷ்டி முறையிலான தீர்விற்கு இருதரப்பும் மீளவும் உடன்பாடு தெரிவித்தல், வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் நடைபெறவுள்ள உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தல்களை சாதகமாகப் பரீசிலிக்க புலிகள் இணக்கம், படைத்தரப்பு,

புலிகள் தரப்பு கூட்டத்தை அடிக்கடி கூட்டுவதற்கு இணக்கம் போன்ற அம்சங்களே அவ்வறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருந்தது.

பேச்சுவார்த்தை முடிந்தபின்னர் நடைபெற்ற செய்தியாளர் மகாநாட்டில் அன்றன் பாலசிங்கம் தெரிவித்த கருத்துக்கள் உள்ளூராட்சித் தோதல் விரைவில் நடக்க வேண்டும். நாங்கள் அதில் போட்டியிடமாட்டோம். விடுதலைப்புலிகள் மக்கள் முன்னணி அது செயலிழந்த ஒரு அமைப்பு. அதற்கு புத்துயிர்ப்புக் கொடுக்க நாம் விரும்பவில்லை. நாங்கள் சிறுவர்களைப் படைக்குச் சேர்ப்பதில்லையென செய்தியாளர்களின் கேள்விகளுக்கு பதிலளித்தார்.

ஈராக் யுத்தம் தொடர்பாகவும் செய்தியாளர்கள் பாலசிங்கத்திடம் வினவியபோது, 'சதாம் ஹுசைனின் சர்வாதிகாரத்திற்கு, நாங்கள் எதிரானவர்கள் என்றாலும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் உரிய அங்கீகாரத்தோடு மத்திய கிழக்கில் உள்ள தீய சாம்ராஜ்ஜியத்திற்கு எதிராக ஐ.நா.வின் அங்கீகாரத்தை உரிய முறையில் பெற்று இந்த நடவடிக்கையை எடுத்திருக்கலாம்' எனத் தெரிவித்தார்.

ஈராக்கில் சதாமின் சர்வாதிகாரத்தை எதிர்க்கும் பாலசிங்கம், வடக்கு கிழக்கு தமிழ் பேசும் மக்களை பிரபாகரனின் சர்வாதிகாரத்தின் கீழ் வாழவைக்க உழைப்பது குறித்து அங்கு கேள்வி கேட்கப்படாததால் பாலசிங்கம் தப்பிப் பிழைத்து விட்டார்!

புலிகளின் ஏக பிரதிநிதித்துவத்தை

ஆனந்தசங்கரி மறுத்தார்!

ஜப்பானில் பிரின்ஸ் ஹோட்டலில் ஆறாவது சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தை நடைபெறுவதற்கு முன் வன்னிக்கு வந்த அன்றன் பாலசிங்கம், தமிழ்க் கூட்டமைப்புடன் ஒரு சந்திப்பை ஏற்பாடு செய்தார். தமிழ்ச் செல்வனிடமிருந்து அனைத்து தமிழ்த் தேசிய கூட்டமைப்பு பிரதிநிதிகளுக்கும் அழைப்பு விடுவிக்கப்பட்டிருந்தது.

புலிகளின் ஜனநாயக மறுப்பை தொடர்ச்சியாக கேள்விக்குட்படுத்தி வந்த தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் ஆனந்த சங்கரி அவர்கள். யாழ்ப்பாண நூல் நிலையத் திறப்பு விழா தொடர்பில் புலிகளின் அராஜகத்தை வெளிப்படையாகவே எதிர்த்தார். இதனால் அவர் புலிகளினால் உயிர் அச்சுறுத்தலை எதிர் கொள்கிறார் என்கிற தகவல் வெளியில் கசியத் தொடங்கியது.

தென் ஆசியாவிலேயே மிகவும் தலை சிறந்த நூலகமாக விளங்கிய யாழ்ப்பாண நூலகம் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டு யாழ் மக்களுக்கு திறந்துவிட வழியேற்பட்டபோது யாழ் மேயராக இருந்த பொன் கந்தையன் அந் நூலகத்தை திறப்பதாக இருந்தது. யாழ் நூலகத்தை திறக்காமல் அரசியல் நோக்கத்திற்காக புலிகள் தடுத்தனர். இதனால் ஆத்திரமுற்ற ஆனந்தசங்கரி வாய்திறந்து

பேசத்தொடங்கினார். இதன்மூலம் புலிகளுக்கும் ஆனந்தசங்கரிக்குமிடையிலான உறவில் முரண்பாடுகள் ஏற்படத் தொடங்கியது.

07 மார்ச் 2003ம் திகதி கிளிநொச்சியில் நடைபெற்ற புலிகளுடனான தமிழ்க் கூட்டமைப்பின் சந்திப்பில் கலந்து கொள்ளாமல் அதற்கு முந்திய தினமே ஆனந்த சங்கரி இந்தியா பயணமானார். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் ஏனைய பாராளுமன்ற பிரதிநிதிகள் புலிகளுடனான சந்திப்பில் கலந்து கொண்டு ஆனந்த சங்கரிக்கெதிரான கருத்துக்களை தெரிவித்தனர்.

இதனை அடுத்து ஆனந்த சங்கரி தனது கருத்துக்களை பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தும் வகையில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக் கட்சியின் யாழ்மாவட்ட அலுவலகத்தில் 23 மார்ச் 2003ம் திகதியன்று சந்திப்பொன்றை நடத்தினார். அச்செய்தி 24ம் திகதி ஊடகங்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் ஆனந்த சங்கரியின் அறிக்கை பின்வருமாறு இருந்தது. தமிழ் மக்களின் ஏக பிரதிநிதிகள் புலிகள்தான் என்று நாங்கள் ஒரு போதுமே கூறவில்லை. புலிகள் இரு என்றால் இருப்பதற்கும் எழும்பு என்றால் எழும்புவதற்கும் நாங்கள் தயாராக இல்லை. அப்படியொரு நிலை வந்தால் எமது கட்சியையும் கலைத்துவிட்டுத்தான் போக வேண்டும்.

தமிழ் மக்களுக்காகப் பாடுபட்ட அமரர் அமிர்தலிங்கத்திற்காக அழுவதற்குக்கூட எமக்கு சுதந்திரமில்லை. அவரது நினைவாக எழுதப்பட்ட புத்தகத்தைக் கூட வெளியிட முடியாமல் இருக்கிறோம். இதுதான் யதார்த்தம். யாழ் பொது நூலகத்தின் 99 சதவீதமான வேலைகள் முடிவடைந்து விட்டது.

அதனைத் திறப்பதற்கு முடியவில்லை. நூலகத்தை கட்டி முடிப்பதற்கு அரும்பாடுபட்ட யாழ் மேயர் செல்லன் கந்தையன் திறந்து வைப்பதற்கு முடியாதநிலை ஏற்பட்டுள்ளது. தேர்தல்களில் தனது உயிரைக் கூட துச்சமாக மதித்து கூட்டணியைத் தலைநிமிர வைத்த கந்தையனுக்கு துரோகிப்பட்டம் சூட்டப்பட்டிருக்கிறது என ஆனந்தசங்கரி தெரிவித்திருந்தார்.

டோக்கியோ மாநாட்டை நோக்கி....!

ஐப்பானில் ஜூன் 2003 இல் நடைபெறவிருந்த நிதி வழங்கும் மாநாட்டை நோக்கியே அனைத்து கவனக் குவிப்புகளும் செய்யப்பட்டு வந்தன. டோக்கியோ மாநாட்டை புலிகள் பகிஷ்கரிக்கப் போவதாக அடிக்கடி தெரிவித்து வந்தனர். அதேநேரத்தில் புலிகளின் இந்த அறிவிப்புத் தொடர்பாக உதவி வழங்கும் நாடுகள் தமது கருத்தினை வெளிப்படுத்தின. உதவி வழங்கும் நாடுகளின் மாநாட்டை புலிகள் பகிஷ்கரிப்பார்களேயானால், இலங்கையின் அமைதி முயற்சியில் பின்னடைவு ஏற்படுமென உதவி வழங்கும் நாடுகள் அச்சம் தெரிவித்திருந்தன.

இதேவேளை நாட்டில் அரசியல் மாற்றமொன்று ஏற்படலாமென்ற ஹேஸ்யங்கள் பரவலாக எழும்பத் தொடங்கின. சமாதான முயற்சியின் பிரதான அனுசரணையாளராக இருந்த நோர்வேயின் இலங்கைக்கான தூதுவர் ஜோன் வெஸ்ட்பேக் இது தொடர்பில் கொழும்பில் வைத்து கருத்துத் தெரிவிக்கும் போது கீழ் கண்டவாறு பிரஸ்தாபித்தார். 'எந்த அரசாங்கம் ஆட்சிக்கு வந்தாலும் சமாதானச் செயற்பாடுகள் முன்னெடுத்துச் செல்லப்படும். அனுசரணையாளர்களாக செயற்படும் நாம், இலங்கையின் அரசியல் மாற்றம் பற்றி கவலைப்படப் போவதில்லை. 1997 ம் ஆண்டு ஜனாதிபதி சந்திரிக்காவின் கோரிக்கையிலேயே இலங்கையின் சமாதான முயற்சியில் பங்குபற்றியதாக அவர் தெரிவித்தார்'.

மேற்கூறிய கருத்தினை தெரிவித்த ஒரு சில தினங்களுக்குள் நோர்வேயின் இலங்கைக்கான தூதுவர் வெஸ்ட்பேக் தமது ராஜதந்திரப் பணிகளை இலங்கையில் முடித்துக்கொண்டு நாடு திரும்பினார். அவருக்குப் பதிலாக நோர்வே தூதுவராக ஹெண்ட்ஸ் பிரஸ்கர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளதாக நோர்வே அறிவித்தது. வெஸ்ட்பேக்

சமாதான முயற்சியின் ராஜதந்திரப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெறமாட்டார் எனவும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

டோக்கியோ நிதியுதவி வழங்கும் மாநாட்டிற்கு முன்னோடியாக, வாசிங்டனில் ஒரு மாநாடு 14 ஏப்ரல் 2003ல் நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்கான அழைப்பினை அமெரிக்க அரசாங்கம் புலிகளுக்கு விடுக்கவில்லை. இது தொடர்பாக புலிகள் ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டனர். அவ்வறிக்கையில் ஜப்பானில் எதிர்வரும் ஜூன் மாதம் நடைபெறவுள்ள இலங்கைக்கு உதவி வழங்கும் நாடுகளின் மாநாட்டுக்கு முன்னோடியாக எதிர்வரும் 14 ம் திகதி அமெரிக்காவில் நடைபெறவுள்ள மாநாட்டில் தம்மைப் பங்குபற்ற அனுமதிக்காமை சமாதான முயற்சியினைப் பாதிக்கும் விடயமென புலிகள் தெரிவித்திருந்தனர்.

இதேவேளை ஜனாதிபதி சந்திரிகா, இந்திய அரசாங்கத்தின் உத்தியோகபூர்வ அழைப்பை ஏற்று புதுடில்லிக்கான தனது நான்கு நாள் விஜயத்தை 2003 ஏப்ரல் 07 ஆம் திகதி மேற்கொண்டார். சந்திரிகாவின் இந்திய விஜயத்தின் போது இந்தியப் பிரதமர் வாஜ்பாய், ஜனாதிபதி அப்துல் கலாம், எதிர்க்கட்சித் தலைவி சோனியா காந்தி ஆகியோரை சந்தித்து ஜனாதிபதி உரையாடினார். புதுடில்லிக்கான தனது விஜயத்தின் போது ஜனாதிபதி சந்திரிகா முதலில் சென்னைக்கு சென்று தமிழக முதலமைச்சர் ஜெயலலிதாவுடன் உரையாடிவிட்டே அன்று மாலையிலேயே டில்லி போய்ச்சேர்ந்தார்.

ஜனாதிபதியின் டில்லி, சென்னை விஜயமானது புலிகளுக்கு பெருமளவில் அச்சத்தை கொடுத்தது. ராஜீவ் காந்தியின் படுகொலையின் பின், தமிழகத்தில் இருந்து புலிகளின் நடவடிக்கைகளை கட்டுப்படுத்துவதில் தமிழக முதல்வர் ஜெயலலிதா தீவிரமாக இருந்தார். வைகோ போன்றவர்கள் புலிகளுக்கு ஆதரவு தெரிவித்தமைக்காக பொடா சட்டத்தின் கீழ் தடுத்தும் வைத்திருந்தார். இந்தியாவினதும் ஜனாதிபதியினதும் நெருக்கம் தமக்கு நேரடியான பாதிப்பினை கொண்டு வரப்போகிறதென்ற அச்சம் புலித்தலைமையை பிடித்து ஆட்டத் தொடங்கியது.

வாஷிங்டனில் நடைபெறவிருந்த முன்னோடி உதவி வழங்கும் மாநாட்டில் இந்தியா கலந்து கொள்ளவுள்ளதாகவும், புலிகள் கலந்து கொள்ளாததனால் தம்மால் கலந்து கொள்ள முடியுமெனவும் இந்திய வெளிவிவகார அமைச்சு அறிவித்தது. உண்மையில் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்குப் பின்பு புலிகள் கலந்து கொண்ட எந்த மாநாட்டிலும் இந்திய அரசு கலந்து கொள்ளவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையிலான சமாதான முயற்சிகள், இலங்கையின் ஐக்கியம் மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை மீறாத அதேநேரம், ஜனநாயகத்தின் அடிப்படையிலும் மனித உரிமைகளுக்கு மதிப்பளிக்கும்

விதத்திலும் மேற்கொள்ளப்பட்டால் நிரந்தர சமாதானமொன்றை அங்கு உருவாக்க முடியுமென தாங்கள் கருதுவதாக அமெரிக்கா தெரிவித்தது. வாசிங்டனில் நடைபெறவுள்ள இலங்கைக்கு உதவி வழங்கும் நாடுகளின் முன்னோடி மாநாடு தொடர்பாகவே அமெரிக்க வெளிவிவகார அமைச்சர் இவ்வாறு தெரிவித்தது.

இதேநேரம், ஏப்ரல் 14ஆம் திகதி நடைபெறவுள்ள நிதி வழங்கும் முன்னோடி மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்காக வாஷிங்டன் சென்ற அமைச்சர் மிலிந்த் மொறகொட அமெரிக்காவின் பிரதி வெளிவிவகார அமைச்சர் ரிச்சர்ட் ஆர்மிடேஜை சந்தித்துப் பேசினார். இதன் போது மேற்படி முன்னோடி மாநாடு குறித்தும் தற்போதைய சமாதான முயற்சிகள், இலங்கையில் புனரமைப்புப் பணிகள் மற்றும் பொருளாதார அபிவிருத்தி தொடர்பாகவும் விரிவாக இருதரப்பும் பேசின. அத்துடன் நோர்வேயின் அனுசரணையுடன் இலங்கை அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும்மிடையில் நடைபெறும் சமாதான முயற்சியில் எல்லாம் நல்ல படியாக அமைந்தால் பயங்கரவாத அமைப்புக்கள் பட்டியலில் இருந்து விடுதலைப்புலிகளின் பெயரை நீக்குவோம் என அமைச்சர் மொரகொடவிடம் ரிச்சர்ட் ஆர்மிடேஜ் தெரிவித்தார். இந்த மாநாட்டுக்கு 30 நாடுகளின் பிரதிநிதிகளுக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டிருந்த அதே நேரம் விடுதலைப் புலிகளுக்கு அழைப்பு விடுக்கப்படாததும் தெரிந்ததே.

ஆனாலும் புலிகள் தொடர்ந்தும் மனித உரிமைகளை மீறுவதிலும், மாற்று ஜனநாயக சக்திகளை கொலை செய்வதிலும் தொடர்ந்தும் ஈடுபட்டு வந்தனர். சமாதானம் என்பதும், அரசியல் பேச்சுவார்த்தை என்பதும் புலிகளுக்கு மட்டுமேயானது என்றும், தமிழ் மக்களுக்குரியதல்ல எனும் தொனியில்தான் புலிகளின் செயற்பாடுகள் அமைந்திருந்தன. வாஷிங்டன் மாநாட்டுக்கு புலிகள் அழைக்கப்படாதது புலிகளுக்கு பெருத்த ஏமாற்றத்தையும் அச்சத்தையும் தந்தது. இந்த விடயம் தொடர்பாக தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் தினமணி பத்திரிகை கீழ்க்கண்டவாறு தெரிவித்திருந்தது.

இப்போதைய சூழலில் ஈழத்தமிழர் பிரச்சினையில் அமைதியான உடன்பாடு காணப்பட வேண்டுமென்பதில் அமெரிக்கா, பிரிட்டன், ஜப்பான் உட்பட பல நாடுகள் ஆர்வம் காட்டிவருகின்றன. அதிலும், குறிப்பாக சர்வதேச அளவிலான பயங்கரவாத இயக்கத்திற்கு எதிராக உலகளாவிய போரை முன்னின்று நடத்திவரும் அமெரிக்க அரசின் கண்ணோட்டத்தில் ஈழப்பிரச்சினையில் அண்மையில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் விளைந்திருக்கின்றது. பயங்கரவாதத்தைக் கைவிட்டு அரசியல் அமைப்பாக மாறவிரும்புவதற்கான அடையாளங்களை புலிகள் அமைப்பு காட்டும் பட்சத்தில், அமெரிக்காவினால் தடை செய்யப்பட்டுள்ள வெளிநாட்டு பயங்கரவாத அமைப்புகளின் பட்டியலில் இருந்து புலிகள் அமைப்பை நீக்கிவிடத் தயாராக இருப்பதாக அமெரிக்கா இரு மாதங்களுக்கு முன்

அறிவித்துள்ளது. சந்திரிகா கூறியுள்ளது போல் ஈழத்தமிழர் பிரச்சினைக்கு விரைவில் அரசியல் ரீதியான உடன்பாடு காண்பதை சர்வதேச சூழ்நிலை நிர்ப்பந்திப்பது உண்மையே என சென்னையில் இருந்து வெளியாகும் தினமணிப் பத்திரிகை ஆசிரியர் தலையங்கம் தீட்டியிருந்தது.

இதேவேளை கிழக்கின் மூதூர் பிரதேசத்தில் முஸ்லிம் பொதுமக்களுக்கும் புலிகளுக்குமிடையே மோதல் வெடித்தது. புலிகளின் வரி அறவீடு, கப்பம் காரணமாக ஏற்பட்ட பிரச்சினையை, தமிழ் முஸ்லிம் மக்களுக்கிடையிலான மோதலாக மாற்றுவதில் புலிகள் வெற்றி கண்டனர். மூதூர் பிரதேசத்தில் தமிழ் முஸ்லிம் மக்களிடையே பகைமையும் மோதலும் தொடர்ந்தது. மார்ச் 31ம் திகதி புலிகளினால் பிடித்துச் செல்லப்பட்ட இரு முஸ்லிம் இளைஞர்களில் ஒருவரின் தாயார் தனது மகனைக் காணாது தற்கொலை செய்து கொண்டார். இத்தற்கொலை முயற்சியானது மேலும் நிலைமையை முஸ்லிம் தரப்பிடையே மோசமாகியது... வன்முறைகள் நீண்டன.

புலிகளினால் கடத்தப்பட்டவரின் தாயாரின் மரண விசாரணை மூதூர் வைத்தியசாலையில் இடம்பெற்றது. மேற்படி தாயினால் எழுதப்பட்ட கடிதமொன்றும் மரணவிசாரணையின் போது சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. காணாமல் போன தனது மகனைக் காணாததால் துயரம் தாங்காது தான் தற்கொலை செய்து கொள்வதாக அத்தாய் தனது கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். மூதூரில் தொடங்கிய வன்முறை அடுத்த தினம் பாலத்தோப்பூர் கிராமத்துக்கும் பரவியது. புலிகள் மூன்று முஸ்லிம்களை படுகொலை செய்தனர், பலர் காயமடைந்தனர், வீடுகளுக்கும் தீவைக்கப்பட்டது. தொடர் சம்பவங்களால் நிலைமை மிகவும் மோசமாகியது, தமிழ் முஸ்லிம் மக்களிடையே கசப்புணர்வுகள் வளர்ந்தன.

இந்நேரம் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு பிரதிநிதி ஜோசப் பரராஜசிங்கம் கருத்துத் தெரிவிக்கையில், தற்போதைய சமாதான சூழ்நிலையில் அரசாங்கத்தை கவிழ்க்க எவராவது முயன்றால் அரசாங்கத்தைக் காப்பாற்றும் தார்மீகக் கடமை கூட்டமைப்பிற்கு உள்ளது. அதனை கூட்டமைப்பு சரிவர மேற்கொள்ளும். விடுதலைப் புலிகளுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையில் பேச்சுவார்த்தை இடம்பெற்று வருகிறது. சமாதான முயற்சியை குழப்பும் வகையில் அரசாங்கத்தை முஸ்லிம் தரப்பு கவிழ்க்க முற்பட்டால் அரசாங்கத்தை காப்பாற்ற வேண்டிய தார்மீகப்பொறுப்பு தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பிற்கு உண்டு. சமாதான முயற்சியைக் காப்பாற்றுவதற்காக அரசாங்கத்தை கூட்டமைப்பு பாதுகாக்கும் என்றும் ஜோசப் பரராஜசிங்கம் எம்.பி. தெரிவித்தார்.

தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு மூதூர் நிலைமையை அணுகிய விதத்தை காட்டவே மேற்படி ஜோசப் பரராஜசிங்கத்தின் அறிக்கையை மேற்கோள் காட்ட வேண்டி வந்தது. புலிகளைப் பாதுகாக்க, உண்மை நிலையை பார்ப்பதை தமிழ்

தேசியக் கூட்டமைப்பினர் எந்த வகையில் உதாசீனப்படுத்தினர் என்பதற்கு இது ஒரு தக்க சாட்சியாகும். தமிழர் சமூக அகத்தினுள் நடைபெற்று வருகின்ற புலிகளின் படுகொலைகள், ஜனநாயக மறுப்பை ஊட்டி வளர்க்கின்ற தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பினர் தமக்கு வெளியில் உள்ள முஸ்லிம் சமூகத்தின் மீதான புலிகளின் அடக்கு முறைகளையும் செயற்பாடுகளையும் ஊக்குவிக்க துணை நின்றனர்.

ஜப்பானில் நடைபெற்றது ஆறாவது சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தையாகும். சர்ச்சைக்குரிய விவகாரங்களில் இப்பேச்சுவார்த்தைகளின் போது முன்னேற்றங்கள் காணப்படாத போதிலும், அரசியல் - மனித உரிமைகள் - மனிதாபிமான விவகாரங்களில் கணிசமான முன்னேற்றத்தை காணமுடிந்ததாக இரு தரப்பினதும் பிரதிநிதிகள் அறிவித்திருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஹக்கோனியில் நடைபெற்ற ஆறாவது சுற்றுப்பேச்சுவார்த்தையின் ஊடாக ஜப்பானும் தனது கவனக்குவிப்பை வெளிப்படுத்தியது. இலங்கை விவகாரங்களுக்கான ஜப்பானியப் பிரதிநிதியாக யசுசி அகாசி ஏலவே நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.

எட்டு நாள் விஜயம் ஒன்றை மேற்கொண்டு வாஷிங்டனுக்கு முன்னோடி நிதி வழங்கும் மாநாட்டில் கலந்துகொள்வதற்காக புறப்பட்டுச் சென்ற அகாசி, வாஷிங்டனில் அமெரிக்க ராஜாங்க திணைக்களத்தின் ஏற்பாட்டில் நடைபெறவிருக்கும் இலங்கை சமாதான முயற்சிகளுக்கு ஆதரவான கருத்தரங்கில் கலந்துகொண்டார். இக்கருத்தரங்கிற்கு அமெரிக்க பிரதி ராஜாங்க அமைச்சர் ரிச்சர்ட் ஆர்மிடேஜும் இலங்கை அமைச்சர் மிலிந்த மொறகொடவும் இணைத்தலைமை வகித்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வாஷிங்டன் மாநாட்டில் தாம் கலந்து கொள்வதற்கு அனுமதிக்கப்படாமையால், ஏலவே இணங்கிக் கொள்ளப்பட்ட ஏழாவது சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தையில் தம்மால் கலந்து கொள்ளமுடியாது என புலிகள் அறிவித்தனர். வாஷிங்டன் முன்னோடி மாநாட்டில் இணைத்தலைமை வகித்த அமெரிக்க பிரதி இராஜாங்க அமைச்சர் ரிச்சர்ட் ஆர்மிடேஜ், புலிகள் சர்வதேச சமூகத்தின் ஆதரவைப் பெறவேண்டுமானால் அவர்கள் வன்செயலைக் கைவிட வேண்டுமென தனது தலைமையுரையில் வெளிப்படுத்தினார். 1997 ஆம் ஆண்டில் புலிகளைப் பயங்கரவாத இயக்கமாக அமெரிக்கா பட்டியலில் சேர்த்துக்கொண்டது என்றும், புலிகளின் பெயர் பயங்கரவாதப் பட்டியலில் இருந்து நீங்க வேண்டுமானால் புலிகள் சொல்லாலும் செயலாலும் வன்முறையைக் கைவிட வேண்டுமென வாஷிங்டன் மாநாட்டில் அமெரிக்க தரப்பால் வலியுறுத்தப்பட்டது.

இதேவேளை 21 ஏப்ரல் 2003 இல் புலிகள் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையை இடைநிறுத்தி வைப்பதாக பிரதமர் ரணில் விசுவநாதனுக்கு அன்டன் பாலசிங்கம் ஒரு கடிதத்தை நோர்வேயூடாக அனுப்பி வைத்திருந்தார். இக்கடிதம் அனுப்பப்படும்போது லண்டனில் இலங்கை அரசின் பிரதிநிதி பேராசிரியர் ஜி.எஸ்.

பீரிசுக்கும் அன்டன் பாலசிங்கத்துக்கும் இடையில் ஒரு சந்திப்பிற்கான ஏற்பாடும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. இச்சந்திப்பில் அதிகாரப்பரவலாக்கம் உட்பட பலவிடயங்கள் குறித்து பாலசிங்கமும் பீரிசும் சந்தித்து உரையாட இருந்ததும், ஏழாம் சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைக்கான நிகழ்ச்சி நிரல் பற்றி உரையாட இருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது. இச்சந்திப்பும் ரத்துச் செய்யப்பட்டுள்ளதாக புலிகள் நோர்வே ஊடாக இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு அறிவித்தனர்.

இதேவேளை ஓமந்தையில் ஏப்ரல் 24 ஆம் திகதி படைகள், புலிகளிடையே இடம்பெறவிருந்த சந்திப்பும் ரத்துச் செய்யப்பட்டது. வடக்குக் கிழக்கு கடற்பரப்பில் கடற்படையினருக்கும் கடற்புலிகளுக்குமிடையில் ஏற்பட்டிருந்த முறுகல் நிலையை தணிக்கும் வகையிலே இச்சந்திப்பு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. பாதுகாப்பு அமைச்சரின் செயலாளர் ஓஸ்டின் பெர்ணான்டோவுக்கும் கருணாவுக்குமிடையே இச்சந்திப்பு இடம்பெறவிருந்தது. இச்சந்திப்பில் தான் கலந்து கொள்வதற்கு நேரமில்லையென புலிகளின் சார்பில் கருணா தெரிவித்ததாக கண்காணிப்புக் குழுவின் பிரதித் தலைவர் ஹெக்ராப் ஹொக்லாண்ட் ஊடகங்களுக்குத் தெரிவித்தார்.

பேச்சுவார்த்தையில் இருந்து புலிகள் விலகிக் கொள்வதாக அறிவித்தபோது, நாட்டில் மீளவும் யுத்தம் தொடங்கிவிடுமோ என்ற அச்சம் பரவலாக தலை தூக்கத் தொடங்கியது. பேச்சுவார்த்தையை இடைநிறுத்தும் புலிகளின் முடிவு குறித்து ஜனாதிபதி சந்திரிகா, ரணில் விக்ரமசிங்கவுடன் ஆராய்ந்தார். அதேவேளை, அன்றிரவே பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை பலப்படுத்தும்படி முப்படைத் தளபதிகளுக்கும் பொலிஸ்மா அதிபருக்கும் ஜனாதிபதி உத்தரவினைப் பிறப்பித்தார்.

திடீரென புலிகள் பேச்சுவார்த்தையில் இருந்து விலகிக்கொள்ள முடிவு எடுத்ததாக பலர் கருதியிருக்கக்கூடும். ஆனால் உண்மையில் புலிகள் தமது ஜனநாயக ஆர்வமின்மை காரணமாக பேச்சுவார்த்தை மேசையில் இருந்து எப்படி விலகிக்கொள்வதென வழிபார்த்தே வந்தனர். ஆட விருப்பமில்லாதவர் அரங்கு பிழையென்றனராம் என்பதைப்போல் சரியாக தருணம் வந்துவிட்டதென நினைத்துக்கொண்டு புலிகள் பேச்சுவார்த்தை அரங்கிலிருந்து தம்மை தூரப்படுத்திக் கொண்டனர். புலிகளின் இந்த முடிவும் ஒரு வகையில் தந்திரோபாயமானதுதான். ரணில் விக்ரமசிங்கவின் அரசாங்கத்திடமிருந்தும், சர்வதேச சமூகத்திடமிருந்தும் அதிகளவு சலுகைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு தமது முடிவு வழிவகுக்குமென புலிகள் கணக்குப்போட்டனர்.

டோக்கியோ மாநாட்டில் புலிகள் கலந்துகொள்ளப் போவதில்லை என்ற முடிவு குறித்து கருத்துத் தெரிவித்த இலங்கைக்கான அமெரிக்கத் தூதுவர் ஆஸ்லி வில்ஸ் தமது கடுமையான விமர்சனத்தை வெளிப்படுத்தியிருந்தார். ஆயுதங்களை வைத்திருத்தலும் ஆயுத அமைப்புகளை பேணிப்பாதுகாப்பதால் மட்டுமே

தமிழர்களுக்கு உரிமை கிடைத்துவிடாது. இத்தகைய மனோநிலை நீண்டகால மோதலுக்கே வழிவகுக்குமெனவும் பலாபலன்கள் துரிதமாக கிடைக்குமென புலிகள் எதிர்பார்க்கக்கூடாது எனவும், ரோமாபுரி ஒரே நாளில் கட்டியெழுப்பப்படவில்லை எனவும் ஆஸ்லி வில்ஸ் தெரிவித்தார்.

இதேவேளை ஏப்ரல் 24ம் திகதி அன்டன் பாலசிங்கம் அனுப்பிய கடிதம் தொடர்பாக அரசாங்கத்தின் நிலைப்பாட்டை பிரதமர் ரணில் விக்ரமசிங்க அமைச்சரவை ஆலோசனைக்குப்பின் வெளியிட்டார். சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையில் கலந்துகொள்வதை விடுதலைப் புலிகள் இடைநிறுத்தி உள்ளபோதிலும், அரசின் சமாதான முயற்சிகள் தொடரும் எனவும், புலிகள் குறிப்பிட்டுள்ள விடயங்கள் குறித்தும், அதில் நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய விடயங்கள், நடைமுறைப்படுத்த முடியாத விடயங்கள், கால அவகாசம் வழங்கப்பட வேண்டிய விடயங்கள் குறித்தும் பட்டியல் போட்டு விரிவான கடிதமானது புலிகளுக்கு அனுப்பப்படுமென்றும் அவர் தெரிவித்தார்.

டோக்கியோவுக்கு சென்றடையாத பேச்சுவார்த்தை!

2003 ஏப்ரல் 21 ஆம் திகதி பேச்சுவார்த்தையிலிருந்து புலிகள் ஒதுங்கிக்கொள்வதாக அறிவித்தவுடன் பேச்சுவார்த்தையை மீளத்தொடர்வதில் பெரும் தொய்வு ஏற்பட்டது. பேச்சுவார்த்தைக்கான கதவுகள் அடைக்கப்பட்டுவிட்டதை பலர் கண்டனர். தமிழ் மக்களின் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வுகாணும் வாய்ப்பினை வரலாறு மீளவும் தவறவிட்டது. பேச்சுவார்த்தையை புலிகள் தொடர்ந்தும் நடாத்தியிருக்கவேண்டுமென்பதே நியாயமான சக்திகளின் நிலைப்பாடாக இருந்தது. யுத்தமும் இல்லாத, அரசியல் பேச்சுவார்த்தையும் இல்லாத சூழலே தொடர்ந்தது. பேச்சுவார்த்தையில் நம்பிக்கை வைத்திருந்த சக்திகளுக்கு புலிகளின் இந்த முடிவு அதிர்ச்சியைத் தந்திருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை.

புலிகள் பேச்சுவார்த்தை மேசையிலிருந்து அகன்று கொள்வதற்கு இடைக்கால சபை என்ற விடயத்தை வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்த விளைந்தனர். அரசாங்கம் சமர்ப்பித்திருந்த இடைக்கால யோசனை ஆவணத்திற்கு மாற்று யோசனைகள் அடங்கிய ஆவணத்தை சர்வதேச சமூகத்தின் ஆதரவுடன் தயாரிக்கப்போவதாக அறிவித்த புலிகள், வெளிநாட்டு சுற்றுப் பிரயாணங்களை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினர். 19 ஆகஸ்ட் 2003ல் தமிழ்ச்செல்வன் தலைமையிலான குழுவினர் பாரிஸ் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

இந்நிலையில் புலிகள் அமைப்பிற்கும் பல்வேறு கருத்துக்கள் தலைதூக்கத் தொடங்கின. பாலசிங்கம் போன்றவர்கள் நாம் ஏலவே வலியுறுத்தியதுபோல்

பேச்சுவார்த்தையிலிருந்து புலிகள் இயக்கம் ஒதுங்கக்கூடாது என்ற கருத்தினை வெளிப்படுத்தியதாக வன்னித் தகவல்கள் தெரிவித்தன. இதனால் இடைக்கால சபை யோசனை ஆவணத்தைத் தயாரிக்கும் பெயரில், ஐரோப்பிய, மேற்கு நாடுகளுக்கு பயணம் செய்த புலிகள் குழுவிலிருந்து அன்டன் பாலசிங்கம் ஒதுக்கி ன. க்கப்பட்டார். வெளிநாடுகளில் நடைபெற்ற அனைத்துப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கும் புலிகளின் சார்பில் தலைமை வகித்த அன்டன் பாலசிங்கம் அத்தகைய அந்தஸ்திலிருந்து அகலவேண்டியேற்பட்டது.

இடைக்கால சபை தொடர்பான விவாதம் தேசிய அளவில் தீவிரம் பெற்றது. புலிகளுக்கு இதுவொரு வாய்ப்பாகிப்போனது. இடைக்கால சபையின் பெயரால் அரசியல் பேச்சுவார்த்தையை தள்ளிப்போட தாம் எடுத்த முடிவு தமக்கு ராஜதந்திர ரீதியாக வெற்றியை தந்திருப்பதாக பிரபாகரன் கணக்குப்போட்டார். ஆனால் தமிழ் மக்களுக்குள் அரசியல் தீர்வு குறித்த நம்பிக்கைகள் அற்றுப்போகத் தொடங்கின. புலிகளின் பெருமளவு பிரச்சாரங்களினூடாக அரசாங்கமே பேச்சுவார்த்தையைத் தொடர ஆர்வமில்லாது இருப்பதாக காட்ட முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டது. இடைக்கால சபை என்கிற மாயமான் தமிழ் மக்களின் வாழ்வின் மீது அவநம்பிக்கையை மீண்டும் கட்டியெழுப்பியது.

இடைக்கால சபை தொடர்பான விவாதம் சூடுபிடித்திருந்த போது ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி இந்த விடயம் தொடர்பாக தனது தெளிவான கருத்தினை முன்வைத்தது. இடைக்கால சபை யோசனை என்பது, தமிழரின் தேசிய இனப்பிரச்சினைத்தீர்வின் இறுதி அம்சங்களுடன் தொடர்புபட்டதாக இருக்கவேண்டும் என்பதுடன், அது பன்முக ஜனநாயக தன்மையைக் கொண்டதாகவும் இருக்கவேண்டும் என வலியுறுத்தியது. ஆனால் புலிகளோ - இறுதித் தீர்வுக்கும் இடைக்கால சபைக்கும் சம்பந்தமில்லையென்றும், இறுதித் தீர்வினைப் பற்றிப்பேசும் சந்தர்ப்பம் இதுவல்ல என்றும், தம்மிடமே வடக்குக்கிழக்கின் ஏகபோக அதிகாரம் கையளிக்கப்பட வேண்டும் எனவும் ஒற்றைக்காலில் நின்றனர்.

புலிகளின் கருத்துக்கள் மக்கள் நலன்களுக்கு எப்படி எதிராக இருக்கின்றன என்பதனை தெளிவாக புரிந்துகொள்ள வேண்டும். தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான நிரந்தரத் தீர்வே தமிழ் மக்களின் எதிர்பார்ப்பாகும். தமிழ் மக்கள் இடைக்கால சபைக்காக நீண்டகாலத் துயரினை அனுபவிக்கவில்லை. நீடித்ததும் நிலையானதுமான தீர்விற்காகவே அரசியல் பேச்சுவார்த்தை மேசை பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். ஆனால் புலிகளோ தமது இயக்கத்தின் அதிகாரத்தை எப்படியாவது வலுப்படுத்திவிட வேண்டும், அதற்கு சட்ட அந்தஸ்தை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதிலேயே குறியாய் இருந்தனர்.

இலங்கை அரசாங்கத்துடனான புலிகளின் இதுவரையான ஒவ்வொரு காலகட்ட பேச்சுவார்த்தையையும் நாம் எடுத்துப்பார்ப்போமானால் தமிழ் மக்களின் நலன்கள்

எந்தளவுக்கு பின்தள்ளப்பட்டு, புலி இயக்கத்தின் நலன்கள் எந்தளவு முக்கியத்துவப்படுத்தப்பட்டது என்பதும், பேச்சுவார்த்தை முறிந்த ஒவ்வொரு மையப்புள்ளியும் புலிகளின் நலனை மையப்படுத்தி நின்றதால் மட்டுமே முறிந்தது என்பதும் தெளிவாக நம் முன்னிருந்து வருகின்றது.

சர்வதேச சமூகத்தின் ஒத்துழைப்புடன் தொடங்கப்பட்ட பெப்ரவரி 2002 பேச்சுவார்த்தையும் இந்த வழியில்தான் இடைநிறுத்தப்பட்டது. சமாதானத்தின் வாசற்கதவினை அடையாமல் முரண்பாடுகளின் மொத்த வடிவமாக பேச்சுவார்த்தை மேசை குழப்பப்பட்டதற்கு புலிகளின் ஏகபோக அதிகார நிலைப்பாடுதான் பிரதான காரணமாக அமைந்தது.

பெரும் ஆரவாரத்துடனும் எதிர்பார்ப்புடனும் நடாத்தப்பட்டு வந்த சமாதான முயற்சிகள் டோக்கியோவை அடையாது வன்னிக்கு வந்துவிட்டது. இடைக்கால சபையும் இல்லை, இறுதித் தீர்வும் இல்லை என்கிற இரண்டும் கெட்டான் நிலை தமிழ் மக்களின் வாழ்வில் பொறுப்பற்ற புலித் தலைமையினால் மீளவும் தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டது. திம்புவில் தொடங்கிய பயணம் டோக்கியோவை அடையவில்லை என்பது துயரம் தருவதாகவே உள்ளது.

தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலையைத் திசை திருப்பி,
புலிப் பாசிசத்தின் கீழ் சரணடைய எடுக்கப்பட்ட அனைத்து
முயற்சிகளுக்கும் எதிராக, தோழர் சின்னபாலா தனது
எழுத்தினாலும் சிந்தனையாலும் போராடினார். தமிழ் பேசும்
மக்களின் அரசியல் போராட்டத்தில் தோழர் சின்னபாலா
முக்கியமான வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை ஆற்றியவர்.

அவருடைய சிந்தனையின், செயற்பாட்டு வழிமுறையின்
ஆதார தளமாக இருந்தவை ஜனநாயக மனித
உரிமைகளுக்கான அவரது மக்கள் மீதான
உன்னத நேசிப்பாகும்.

எமது போராட்டத்தில் எங்களுடன் இருந்து உயிர் நீத்த
தோழர் சின்னபாலாவின் மரணம் அளவிட முடியாத
இழப்பினைத்தந்திருக்கிறது. உறுதியான மாற்றுக் குரலொன்று
புலிகளின் கொலை வெறியால் சரிக்கப்பட்டு விட்டது.
ஆனாலும் தோழர் சின்னபாலாவின் மரணம், எமது பாதையில்
தொடர்ந்தும் உறுதியுடன் பயணிப்பதற்கான மனவலிமையை
எம்மெல்லோருக்கும் தந்துள்ளது.

டக்ளஸ் தேவானந்தா
செயலாளர் நாயகம்
ஈழ மக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி